

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

Berdel

Gökyüzün kadar sevdim seni,
bir kelebeğin ömrü kadar
sevemedin beni...

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

BERDEL

Berdel
Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

© 2018, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Temmuz 2018, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 23136

ISBN 978-605-2050-28-6

BASKI VE ÇİLT

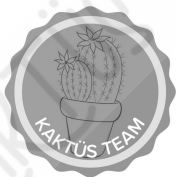
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Tel: 0212 674 85 28
Zeytinburnu / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34191

DOKUZ YAYINCILIK

Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

ŞEHNAZ & GÜLŞEN HAŞİMOĞLU

Berdel

Bölüm 1

Ateş Evvela Yüreğe Düşer

Kötü günler dolu gibi yağıp zarar veriyor, geçidi olmayan yollar oluşturuyor ve cesaret edip o yolu geçeni çığ altında bırakıyordu. Kötü günler yağmur gibi üzerlerine yağarak hayatlarını talan ediyordu. Kötü günler kara bulut gibi evlerinin üzerine çökerek aydın günleri gerilerinde bırakıyordu. Günlerin aydınlığa kavuşması imkânsız görünüyordu.

Evdeki, bahçedeki hatta dışarıdaki kalabalık genç kızı korkutuyordu. Her şeyi göze alarak, ardında bıraktıkları insanları düşünmeden kaçan iki sevdalının hatası aileleri üzmele beraber sinir komasına sokmuştu. En çok da kız tarafını... Fitilleri ateşlenmiş bomba gibilerdi.

‘Rezan Şahmaran!’ Bu ismin dilinden dökülmesini bırakın beyninde yankılanınca bile saç diplerinden tırnak uçlarına kadar titriyordu Mizgin Zuxari. Elinde olmayan ve olmasını istemediği sebeplerden ötürü...

“Kıza yazık oldu. Kaçarken ailesinin namusunu düşünmedi mi hiç?” Sıkıntıdan kendi kendine söylenen büyük ablası Zerya’ya terslenerek baktı. “Seviyor işte, abla.” Önüne dönerek iç

çeke çeke perdesini hafif araladığı pencerenin önünde dışarıda ve bahçede dolanan adamları izlemeye kaldığı yerden devam etti.

“Gittik istedik; daha kızımız küçük, dediler. Kardeşin bir yıl daha bekleyebilirdi.” Büyük ağabeyi Cengiz’in karısı Zişan çayından bir yudum almadan evvel görümcelerine gerçeği nakletti.

“Cengiz ağabeyim sana gelseydi sen de kaçardın, Zişan. Yan çizme istersen.” Mizgin, ablası yerine yengesini cevaplamaktan pek pişman değildi. Elinden geldikçe kaçan o iki âşığı koruyacaktı.

Elbette yaptıkları doğru olmadığı gibi kabul edilir değildi. Ağabeyi Berdan bir yıl daha bekleseydi güzel, ihtişamlı bir düğünle Rojin’e kavuşabilirdi. Ne yazık ki ikisi beklemek yerine kaçmayı tercih etmişti. Bu kaçış canlarına mal olacaktı.

Tüm Şanhurfa, Rezan Şahmaran’ın deli öfkesini bilirdi. Ki bundan kendisi de nasibini almıştı. Neyse, konu bu değildi. Tassasına düşeceği bu da değildi. Daha önemlisi Berdan ve Rojin neredeydi? Akıbetleri ne olacaktı? Bulunabilecekler miydi?

Kafasında dolanan deli soruları kenara itti Mizgin. Ayaklarının dibinde oturan ablasının eteğinin ucundan çekiştirmesiyle oflayarak kalçalarının üzerine geri oturdu.

“Cengiz seni o camın önünde görürse parçalayacak.” Uyarı dolu sesiyle kız kardeşini payladı Zerya.

“Delala min...” Kızın ablasını sakinleştirmek için tatlı tatlı gülümseyerek yanına oturdu. “Kızma, oturdum bak.” Zerya’nın gülüp omzunu dürtmesini beklerken aksi gibi ablası acı acı bakmıştı. Gülümseyen dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Ne oldu?”

“Hiç, delala min. Hiçbir şey...” Bir şey olmadığını iddia ederek ayağa kalktı. Kardeşinin şüpheli bakışlarından habersiz odadan çıkmıştı. Gelip gidenlerden dolayı pek odadan çıkamıyordu Mizgin.

Babasının kesin emri; aşağıya, mutfağa bile inmeyeceğiydi. Babasının tepkisini merak ederken annesinin ağzını sıkıca ka-

* Delala min: Güzelim

patmasını tembih etmesi Mizgin'in şüphelerini fitillemişti. Neler döndüğünü gerçekten merak ediyordu. Bu evde ondan gizli şeyler dönüyordu. Yatıştıklarında annesini sıkıştıracaktı.

Benan kucağındaki oğlunu doyurmaya çalışıyordu. İnatçı oğlu kaşığı almamak için sürekli direniyordu. "Bir haftadır bulamıyorlar onları, nereye gitmiş olabilirler ki?"

Zişan eltisine imayla baktı. "Berdan kaçırmayı göze alırsa her şeyi önceden ayarlamıştır, Benan. Uzun bir sürede bulunmayabilirler."

"Allah onları korusun, Zişan. Ne diyelim..." Kaşığı almadıkça ağlayan oğluna sinirleniyordu Benan.

Mizgin ağlayan yeğeninin yanına giderek Benan'a yardımcı oldu. "Halacım hadi ye yemeğini." Yengesinin elinden kaşığı kapıp küçük oğlana patates püresini yedirmeye çalıştı.

"Rezan çok sinirli. Evimize silahla saldırdı." Eltisiyle konuşurken neler olacağı merakı kadar korkusunu da yaşıyordu Zişan. Ölümün asla olmayacağı bir sonuca varmak istiyorlardı. Hata kendilerinde olarak görülüyordu ve Rezan Ağa durdurulacak adam değildi.

Kız kardeşi Berdan tarafından kaçırılmıştı. Eğer Mizgin kaçmış olsaydı kocası Cengiz de durmazdı. Kaçıran adamın ailesini suçlar, evlerini de silahla basardı. Kendi başına da bu vahim durum gelmiş olabilirdi. Daha kötüsü kız kardeşlerinin de başına gelmiş olabilirdi. Ne olursa olsun sancıyı en çok kız tarafı çekiyordu.

Malum şahsın ismi tekrar zikredilince baştan ayağa titreyen Mizgin konuşmaları duymamak için küçük yeğeniyle ilgilenmeye koyuldu. "Hadi paşam ye bunu." Yemek dolu kaşığı yeğeninin ağzına tıkıştırırken kulağını her sohbe tıkamaya can attı. Bu aralar Rezan Şahmaran'ın adı zikredilsin istemiyordu.

Akşam olduğunda hâlâ odasından gelen giden insanların sebebiiyle çıkamadığı için sinir harbi yaşamıştı. Gelişmeleri büyük ablası Zerya'dan yahut küçük ablası Berfe'den alıyordu. Roni mutfakta iş yaptığı için yanına bir kere bile gelememişti.

Aldığı son haberlere göre yarın akşam babası ve aile büyükleri Şahmaran konağına gidecek ve olaya el atarak çözüm bulmak için konuşacaklardı.

Rojin'i, Berdan'ın kaçırdığını Rezan Ağa ikinci gün öğrenmişti. Üçüncü günü Diyarbakır'dan Urfa'ya geri dönmüş, nefes almadan evlerine silahla saldırıp kız kardeşini aramıştı.

Ama ne kız kardeşi ne de Berdan evdeydi. Onlar çoktan planladıkları her neresiyse oraya kaçmışlardı. Kaçışlarından iki gece sonra ağabeyleri Cengiz ile Mesut'un konuşmalarına şans eseri tanık olmuştu.

Berdan ve Rojin, Şırmak'a kaçmış, bir aşiretin evlerine sığınmışlardı. Onları kabul eden aşiret korumaları altına almıştı. Sözüünü veren aşiret ağası bu iş hallolana kadar Berdan ve Rojin onun koruması altında olacaktı.

Bu duydukları bir nebze herkesi rahatlatırsa da Rezan Ağanın sıkı çalışmaları herkesi korkutuyordu. Söz vermişti; onları buldukları an öldürecekti. Hiç düşünmeden hem de!

Gecenin geç saatlerinde iki ablası da kocalarının kalkmasıyla evlerine dönmüş yalnız kalmanın verdiği sıkıntıyla annesi Naze Xanim'in yanına gitmişti Mizgin. Yadê Feyruz ile oturmuş sessizce konuşuyorlardı.

"Dayê?" diye kapı eşiğinden annesine seslendi.

"Keçamin?"

"Bir gelişme var mı?"

"Na keçamin."

Kapı önünde bekleyen genç kız babaannesine gülümseyerek, "İlaçlarını aldın mı, Yadê Feyruz?" diye sordu. Bir yandan elindeki tespihle dualarını sıralarken, diğer yandan kızına cevap veriyordu.

"Zişan verdi, keçamin."

"İyi o zaman şew baş," diyerek kendi odasına yeniden döndü.

* Yadê: Anne

Berdol

Bu akşam da gözüne girmeyecek bir gram uyku için kendini yatağına atarken yarın için ne olacağını büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Babasının verdiği kararı gerçekten merak ediyordu.

Rojin'i kendi ailesi kabul etmişlerdi. Hemen şimdi gelse anesi hiç düşünmeden elini öptürür, diğer gelinleri gibi onu da kabul ederlerdi. Ama Rezan? En büyük sorun oydu ki kız kardeşine ne yapardı?

Gerçi imam nikâhı kıyılmıştı. Ağabeyinin dediğine göre Sırnak'a gittikleri an imam nikâhları kıyılmıştı. Belki de resmi nikâhı bile yapmışlardı. Bunu yapmalarını diledi Mizgin. Eğer yapmışlarsa çok iyi olacaktı ikisi için de.

'Umarım iyisindir Berdan.' Yorganına sıkıca sarılırken ağabeylerini düşündü. Dört ağabeyi, iki ablası vardı. En büyükleri Cengiz idi. Otuz dört yaşında, yakışıklı bir adamdı. Karısı Zişan'ı severek almış, üç çocuk sahibi olmuşlardı. Mesut ise ikinci ağabeyiydi. O da Benan'ı severek almıştı. Sırasıyla ablaları Zerya ve Berfe, ağabeyleri Berdan ve Rüzgâr idi. Rüzgâr okumuş, Berdan ise kızı kaçırarak hayatlarını mahvetmişti.

En küçüğü Mizgin yarın bir davaya kurban gidecekti ve hâlâ haberi yoktu. Yarın elim haberi öğrenecek; ya üzülecek ya sevinecekti!

Atın üzerinde rüzgârla çatışan genç adam, havaya bile meydan okuyordu. Alabildiğine sert yüz hatları haşın rüzgâra inat çehresini bozmuyor, keskin bakışları ileriye hedef alıyordu. Atını mahmuzladı Rezan Şahmaran. Eyerin üzerinde azametiyle öyle bir inmişti ki atı ileriye kaçmaya yer aradı.

'Sakin ol, Rezan. Öfke, bir adamın en çevik düşmanıdır!'

Nafile çabalara girdi, kendini sakinleştirmeye baktı. Belindeki silahı çekip çıkardı ve rastgele havaya ardı ardına ateş açtı. Birilerini vurmak yerine, havaya öfkesini kurşunlarla sıkıyordu.

Yumruğu arasındaki kabza parçalanamıyordu. Tıpkı Rezan Şahmaran'ın öfkesi kadar sert ve güçlüydü. Alabildiğine ihtisamlıydı.

'Sen ağabeyinin hayatını mahvettin Rojin!' Kendi hayatı gibi ağabeyinin de ailesinin de hayatını mahvetmişti. Silahında kurşun bırakmayana kadar sıkmak istedi. Son kurşunu bırakıp kendi beynine sıkırsa yeriydi.

"Rezan ağabey sakinleş!"

Duyduğu tanıdık sesin uyarısı bile etki etmiyordu ne yazık ki. Arkasına usulca döndü ve atın üzerinde duran kardeşini gördü. Delici toprak gözlerin içine baktı. O da ağabeyi kadar öfkeli, ancak gizlemeyi başaran bir iradeye sahipti.

"Aslan..." Hırıltılı nefesini verdi. "Öfkem dinmiyor, biremin."

"Mecbursun, ağabey. Kız kardeşin gitti, kaçtı ya da kaçınıldı. Senin öfken sana zarar veriyor, önce kendini dizginle!"

Rezan burun kemerini sıktı. Bir elinde silahı, bir eli burun kemerinde kardeşinin dediğini yapmaya çalıştı.

"O küçük kızla evleneceğim, Aslan. Daha kaç yaşında olduğunu bile bilmediğim bir kızla evleneceğim." Çok nadir gördüğü kıza hiçbir vakit o gözle bakmamıştı. O kız küçüktü onun için.

Karşısında atının üstünde asaletiyle duran kardeşi tebessüm etti. "On dokuz yaşında Mizgin. Evleniyorsunuz yakında. Bir delilik yapma gözünü seveyim. Kızı yarı yolda bırakırsan kan dökülür. Kan dökülmesin, aileler birbirine girmesin."

Olağanüstü bir haldi kan davası. Kimsenin yanaşmadığı, yanaşmak istemediği bir acıydı. Dostluk varken, düşmanlık reddedilirdi. Rezan Şahmaran kan davasını istemiyordu, evlenmeyi istemediği kadar!

"On dokuz yaşında küçük bir kızla evlilik geçireceğim ha. Gel Rezan Şahmaran küçük bir kızla bir ömür mutlu bir evlilik geçir. Berdel yüzünden!"

* Biremin: Erkek kardeş

Etraf kaynıyordu evliliğiyle. Yadê Piroz'un başı altından çıkıyordu bütün bunlar. Kardeşine parmağını salladı. "Hepsi Yadê Piroz yüzünden. Ben senin o kız kardeşini öldürmeyeyim diye, beni berdele mecbur bırakıyor. Kimse kan dökülmesin diye de kabul eder!" Havaya çevirdi silahını. İki kez daha ateş açtı.

Aslan bu öfke nasıl dindirilecekti, bilmiyordu. Rojin'i bulmadığı yetmezmiş gibi, ağabeyi berdel yoluyla evliliğe mecbur bırakılıyordu. Fakat bu gerekliydi. Kan dökülmemesi için Mizgin Zuxari'nin bu eve gelin gelmesi şarttı. Kardeşlikleri bozulmaz, ancak eskisi gibi de olmazlardı.

Rezan o kızı sevmek bir tarafa tanıımıyordu bile. Bir gün olsun o gözle bakmamış, kız kardeşi Rojin'den farklı görmemişti. Niye bugün istemediği kızla evliliğe mecbur bırakılıyordu? Kimse değil, kardeşini kaçırın şerefsizin kız kardeşiyle evleniyordu. Mizgin Zuxari. Adından ibaret bildiği genç kız. Öfkesi dinecek gibi değildi, hayır.

"Böyle olması gerekmiyordu. Ama olduysa biz çaresine bakacağız," dedi Aslan sakın bir ses tonuyla.

Rezan atının yelelerini okşadı. Silahı beline takmış, ürküttüğü hayvanı sakinleştirmeye çalışıyordu. Kimi kandırıyordu ki! Hayvanın yelelerini okşayıp kendi öfkesini dizginliyordu.

"Çaresi benim evlenmem mi, biremin? Sevmediğim bir kız, küçük bir kız. Sabır Allah'ım, sabır." Sabretmediği sürece baş edemeyecekti.

Aslan atın üzerinden atladı. Bu çaresizlik karşısında kendisi de öfkeliydi. İçinde dalgalanmış patlamaya hazır volkanlar sıralanmıştı. Bir dokunuşta patlayacaktı. Bir dokunuşta lavları ateşini fırlatacaktı. Dokunuşları yasakladı kendine. O da öfkeyle kalkarsa kimse Şahmaran konağında çıkacak kaosa engel olamayacaktı.

"Çaremi buysa elimizden başka bir şey gelmiyor. Gözünü seveyim kan çıkmasın. İstemiyorum deme."

Yumruk halini aldı elleri. Bir yerlere inmeyi uygun gördü. Bir yerlere inmek istedi. Kararlı gözleri kardeşine kilitleyip kaldı.

“Evlenmeyeceğim, Aslan. O kızla evlenmeme gerek kalmadan o iki insanın canını alacağım!”

Şüphesiz yapardı. Rezan Şahmaran sırf evlenmemek için bile onları öldürürdü. Kaçışlarının ona mal edilmesi ve bu kaçış yüzünden evlendirilmesi... Kuşkusuz derilerini kazırdı!

Çıkma yollar karşısına inatla çıkıyor, rotayı çevirip yeni bir yol haritası çizdiklerinde bile yine aynı çıkmaza uğruyorlardı. Hüküm bugün bilmeyen tarafa bildirilecekti. Zerya sabah yenden babasının evine gelmişti. Berfe misafirleri olduğu için öğleden sonra gelebilecekti. Zerya'nın artık Mizgin ile konuşması gerekti. Kimseden bir şey duymadan ablası söylemeliydi.

Ne annesi, ne babası, ne ağabeyleri anlatmaya yüreklerinin yetmeyeceğini söyleyerek elim görevi ablasına bırakmışlardı.

“Sizlerde bir şey var, Zerya. Benden bir şeyler saklıyorsunuz; babam aşağıya inmeme izin vermiyor, Cengiz ve Mesut ağabey benimle konuşmuyor. Dışarıda bir hengâme var. Kime sorsam kurcalama, diyor.”

Kahverengi gözlerini suçlu gibi kız kardeşinden kaçırdı Zerya. Zuxari ailesinin acısı da bu yüzdendi. Berdan'ın hatası kız kardeşine mal olmuştu. Cengiz ve Mesut'un kızgınlığı Berdan'a idi. Mizgin onun yüzünden evlendirilecekti.

Derin iç çekişi içler acısıydı. “Delala min...” Kız kardeşinin elinden sıkıca tuttu. Devamını nasıl getirecekti? “Sana haberlerim var ama sakın kalman gerek. Tamam mı?”

Mizgin sonunda olacakları öğreneceği için heyecanlıydı. İyi kötü her ne ise artık haberdar olacaktı. “Söyle, canım ablam, söyle. Benden ne saklıyorsunuz?” Elini tutan ellerini sıktı. İçine kötü bir şey öğreneceği ve bundan hoşlanmayacağı hissi dolmuştu.

Berdel

“Berdan, Rojin’i kaçırdı ya...” Bunun bedelini sen de ödeyeceksin diyecekti.

“Evet...”

Devam etmesini isteyen kardeşinin çocuksu yüzüne dolu dolu gözleriyle baktı. “Kan dökülmesin diye...” Yutkundu Zerya, cümlesini toparlamaya çalıştı. “Berdel yapacaklar, Mizgin.”

Mizgin son sözleri idrak etmek için bir süre sessizce bekledi. Ablasını izleyen bakışları belirsizdi. İşin aslı anlamsızlık yüklüydü. Keza son sözleri anlamsız geliyordu.

“Berdel mi?” Anlamsızca çıkan sesi ablasını hayli zorladı.

“Evet, delala min, berdel!”

Berdel olursa onu Şahmaran erkeklerinden biriyle evlendireceklerdi. Gözleri korku içinde gelecek ismi bekledi. Ya o olacaktı ya da...

“Seni ve Rezan’ı evlendirecekler.”

Duyduğu isim içini ürpertiyordu. İrkildi genç kız. Yüreğine çöken düğümü çözemedi. Sevinsin mi şimdi üzülsün mü bilemedi. Rezan Şahmaran ile berdel evliliği yapacaktı!

Yıllardır ciğerinde kanaya kanaya yara olan aşk, bugün bir bıçağa kurban gidiyordu. Bugün Mizgin Zuxari yarasıyla, aşkıyla, sanrılarıyla sahibine varıyordu.

“Rezan Ağa istemiyormuş...” Zerya, şaşkınlığını atlatamayan kardeşine beter kısmı ürkerek anlattı. “Seninle evlenmeyi de istemiyor, onları yaşatmayı da! Nasıl olacak bilmi...”

Bir bütün cümlelerin en önemli ayrıntısını alıp ablasına alayla baktı Mizgin. “İstemiyor muymuş?”

Hayır, Rezan Şahmaran kendini Hollywood’un Tom Cruise’u sanıyordu da havasına mı batıyordu? Angelina Jolie’den farksız, hatta daha güzel bir Mizgin varken! Elbette bir Hollywood’dan daha maceralı, daha aksiyonlu, daha müstesna, daha darbeli, daha heyecanlı bir hayat yaşıyorlardı. Öfkeden doğup büyümüş bir Rezan Şahmaran, hırstan filiz açmış bir Mizgin Zuxari senaryosu yazılıyordu.

“İstenmediğim halde o eve gelin mi gideceğim? Verin elime bir silah, Rezan Şahmaran’ın canına ben okuyacağım.”

Bu senaryoda o adamın burnundan fitil fitil getirecek, istemiyorum dediği her anın cezasını çektirecekti. Tabii Rezan Ağa, Berdan’a öfkesinden Mizgin Zuxari’yi öldürmezse!

Bölüm 2

Ya Kazanacağız Ya Kaybedeceğiz

Hayatın adil davranmadığını bağırı yakan kor ateş düştüğünde anlamıştı. Bugün hayat insanlara daha kötü seçenekler sunuyordu. Bugün herkes daha kötüydü. Bugün Mizgin herkesten daha çaresiz ve kırgındı!

İstemiyor olmak kadının ruhunu incitirdi. Hele bir kadın âşıkça! Hele bu kadın yıllardan beri bu yakıcı aşkı kalbinde taşıyan Mizgin ise! Ruhunu büsbütün Rezan Şahmaran'ın aşkına kurban vermişti. Âşık olduğu adam onu istemiyordu. Ne yapacaktı? Ne edecekti? Nerelere gidecekti? Kaçsa çözüm üretir miydi? Hayır, zaten kaçanlar yüzünden böyle olmuyor muydu?

“Kendine gel, Mizgin!”

İdraki ağır olan genç kız gayriihtiyarî bağırmişti: “Beni istemeyen bir adama vereceksiniz!”

Zerya avuç içiyle kız kardeşinin ağzını kapadı. Gözlerini dehşet içinde kapıya çevirmişti. Kimsenin duymaması gerekti. Bu konuşma yapıldığında Mizgin'in vereceği tepkiyi herkes beklemişti. Metanetini korumalıydı.

“Âşık olduğum adam beni istemiyor,” diyebilirdi acıyla. Ablasını bu elim aşktan haberdar edebilirdi. Sakladı yüreğine, kimse bilmesede olurdu. Mizgin âşık olduğu adam tarafından istenmiyordu!

“Keçe hiş* be, biri duyarsa rezil olacağız.”

“Babam biliyor mu?” derken bakışları acı doluydu. Hayal kırıklığının içinde debeleniyordu.

Zerya manidar bir bakış attı. “Biliyor, kabul etmedi. Ama aşiret büyükleri kan dökülmesin diye ikinci evliliği öne attılar.”

“Evimizi silahla basan adama mı vereceksiniz beni?” Küçümseyerek baktı ablasına. İncinen gururu yaş olup gözünden akmak istedi. Ama değmez, dedi. Seni istemeyen adam için değmez!

Ablası ile konuşması öfkeyi genç kızın kalbine düşürmüş, bulduğu bahanesiyle dostunu aldığı gibi çiftliğin yolunu tutmuştu. Çiftlikte bütün öfkesini kusabilirdi.

Bir el ateş daha etti. Bir ateşi de yüreğinden koyuverdi. Lakin yetmedi kıza, yetmiyordu.

“Ah! Delirmek üzereyim, Dila!”

Görüş alanında on adet hayali Rezan kafası vardı. Her birini vurmak, Rezan Şahmaran’ı yok etmek istiyordu. “O Rezan olacak kendini beğenmiş mahlûk beni istemiyor!” derken bağrından bir ateş kopuyordu. Namlu hedefine kestirdiği şışeleri vurmuyor, yüreğini ateşe veriyordu. Şışeleri değil de kendini vuruyordu sanki.

“Haklı, Mizgin. Adamın kız kardeşini ağabeyin kaçırdı. Bir kızın namusu söz konusu. Seni koynuna mutlulukla alacak, keyifle kabul edecek değil ya! Rezan’dan bahsediyoruz, herkes onun kime gönül verdiği ve yarın kimle evleneceğinin merakına düşerken!”

* Hiş: Sus

Mizgin gez göz arpacık tekniğini çürüten bir öfkeyle bir şeyi daha patlatmıştı. “Beni, Dila,” diyerek elindeki silahın namlusunu göğsüne dayadı. Kadının büyüyen gözlerine aldırış etmeden kendini işaret etmeye devam etti. “Beni, Mizgin Zuxarı’yi istemiyor. Ona yıllardır âşık olan kadını, karısı olarak istemiyor.”

Gözünü silahtan almadan yarım yamalak cevap verdi Dila. “Eve..evet.. istemiyor...”

“Onun olacağım, Dila. O adamın karısı olacağım. Gerekirse zorla o eve girerim.”

Küçüklük arkadaşı, sırdaşı, kız kardeşi, dostu olan Dila bugün ilk defa diyecek bir şey bulamıyor, teselli edemiyordu. Daha on beş yaşındayken kendinden büyük olan Şahmaran Aşiretinin en büyük ağasına âşık olmuştu. O günden beri aklını Rezan’dan alamıyordu Mizgin. Her yıl beklemişti. Sırf ona varmak için okulu bile bırakmıştı. Fakat Rezan Ağa gelmemişti.

Lakin Mizgin umudunu kesmemiş, ‘Bir gün o adamın olacağım,’ demişti. Nihayetinde oluyordu. Ne var ki hayalindeki gibi değil! Nefret ederek o adamın oluyordu. Nefret edilen taraf oluyordu, istenmiyordu. Belki de bir ömür istenmeyecekti.

“Olacaksın zaten. Ama kurbanın olayım önce şu silahı indir. Bak baban görürse kızabilir.”

“Görsün, Dila, görsün...” Boş vermişlik ve bıkkınlığın seyrinde geziyordu Mizgin. Kim görür kim ne düşünürse düşünsün, sevdiği adama berdel ile kavuşma haberini kaldıramazken istemediğini ilan eden Rezan Şahmaran vıcıdansızlığıyla da karşı karşıya kalmıştı.

“Mizgin kendine gel lütfen. Adama hak ver, kız kardeşi kaçtı. Sen kaçsaydın, Cengiz ağabey de bunu...”

“Sus, lütfen sus!” Elindeki silahı emniyet kilidini kapattıktan sonra rastgele yere atarken, yüzünü güneşten korumak için taktığı pusiyi de beraberinde aynı hınçla attı. Süratli adımları eve doğru rotasını çizdi. Dila’nın peşinden geldiğini fark etmeyecek

kadar öfkesine teslim olmuştu. Sözde buraya çobanlara bakmak için gelmişti.

Yalandı; yüreğindeki ateşi yakmak için havaya iki el ateş etmeye gelmişti. Tek dileği kimsenin görmemesiydi. Yoksa babası nedenini araştırmaya başlardı. Ailesine tek kelime etmemiştir evlilik hakkında. Zaten sonunun Rezan'a varmak olduğunu bildiği için boşuna kendini yormak istememiştir. Ne derse desin en sonunda kendini Rezan Şahmaran'ın koynunda bulacaktı. Sevilmediği halde! Büyüklük emir koymuştu bir kere. Evin içine girmişti girmesine ama sığamıyordu. Koca ev üstüne yığılıyordu.

"Ne yap ne et; bir an önce bu evliliğin olmasını sağla. Yoksa Rezan Ağa onları bulur, öldürür ve berdel kalkar."

"Kaçmadan önce düşüneceklerdi." Mizgin acımasız olmak istedi. Onu istemeyen adam gibi acımasızca davranmak umarsızca üşenmek istedi. Ancak olması imkânsızdı. Rezan'da o vicdan yoktu, o adam kırardı.

"Mizgin!"

"Ne yapabilirim, Dila, adam beni istemiyor." Çaresizce gerçeği dile döküverdi. Kırılıyordu istenmediği için. Apaçık zoruna gitmişti.

"Az önce onun olacağım diyen sen elbet bir şey yapar. Anne-ne söyle, kabul ettim de."

"Annem Rezan Ağaya âşık olduğumu bilmediği için kabul etmeyeceğimi düşündü. Onun için ablamı gönderdiler."

"Zerya abla..." Umutla baktı Dila. "Onunla konuş."

"Dila, kimseyle konuşamam. Hangi kadın, kendini zorla bir erkeğe kabul ettirmiştir Allah'ın aşkına?"

"Az önce bu yapacak olan sendin."

"Sinirle ağzımdan çıkan saçma sapan laflardı."

"Sevdiğin adam başkasıyla evlenirse ne olacak?" Odasına girecekken duyduklarıyla yerinde kalan Mizgin ne diyeceğini bilmedi. Bir ömür eve kendini tutsak edecekti belki de. Lakin sev-

mediği ona düşman gözüyle bakan bir adamın da karısı olamazdı. Yarın ona neler yapacağını bilmiyordu Mizgin. Belki üzerine kuma getirirdi. Yahut sevdiği bir kadın vardı. Bunları bilmeden, öğrenmeden o eve gidemezdi.

"Mizgin yapma, ağabeyin ölecek. Rezan bu yapar."

"O benim ağabeyimi öldüremez. Yaparsa onun canını ben alacağım."

"Mizgin bunu yapamayacağını ikimiz de biliyoruz."

Dayanamayınca bir hışımla dostuna döndü. Sevdiği adamı mı öldürmeyecekti? Yoksa sevdiği adamın ağabeyini öldürmesine izin mi verecekti? Cevap neydi? Aslında bir cevap yoktu. Hiç kimseye hiçbir şey olmasın diye hiç düşünmeden kendi kafasına sıkarak giderdi. Fakat kan durmazdı. Bu sefer kendi ağabeyleri rahat durmazdı.

"Ne istiyorsun, Dila?"

"Evlenmeni, kaçanları kurtarmanı istiyorum." İçinde biriken acıya daha fazla dayanamadı. Ne yapmış olursa olsun, saçının teline başka bir kadın yüzünden zarar gelsin istemiyordu.

Peki, Dila nasıl bu kadar güçlü durabiliyordu? "Berdan"ı sevdiğin halde o sevdiğini kaçırdı. Şimdi ağabeyimi kurtarmam için evlenmemi istiyorsun. Bu acıya katlanırmısın, Dila? Her gün gözünün önünde Rojin ve Berdan olacak, bu acıya katlanabilir misin?" diye bağırdı.

Gözünün ferî gitti. Yüreğinden keleklerini uçurmuştu. Berdan sevdiği kıza gönül verdiğinde kelebeğinin sırtına o aşkı yüklemiş ve uçurmuştu Dila. Daha gidemeden ölmüştü. Kelebeği yüreğinde ölmüştü. Mizgin nasıl ki Rezan'a vurgundu, Dila da öyle Berdan'a yanıktı. Ama onun şansı kalmamıştı. Yaşamassından başka...

"Yeter ki yaşasın o, her acıya katlanırım ben, Mizgin!"

Akşam olmadan arabayla çiftlikten alınmış, eve dönmüşlerdi. İki kızın da yüzünden düşen bin parçaydı. Ne konuşuyor ne de gülüyorlardı. Suratları asık bir şekilde konağa gelmişlerdi. Bahçede oturan misafirlere görünmeden direkt mutfığa girmişlerdi. Kapının eşiğinde onları karşılayan Zerya'ya kaçamak bakışlarıyla selam vermişlerdi.

Bir an önce konuşmalı, bu işe bir çare bulmalıydı. Rezan Şahmaran kan dökmekten çare bulunmalıydı!

“Hayırdır inşallah,” diyen ablasının telaşını görünce ileriye atılarak sordu Mizgin: “Abla bu telaşın ne?” Hali pek iç açıcı değildi.

“Birazdan aşiret büyükleri gelecek.” Telaştan ziyade endişeliydi.

Mizgin korkuyla dudaklarını ısırırken bakışlarını Dila'ya çevirmişti. Bu demek oluyordu ki evlilik kesinleşecekti. Peki ya Rezan Ağa, o kabul etmiş miydi? “Hepsi..mi?” derken kahverengi gözleri büyümüş, gelecek cevabı korkarak beklemişti.

Zerya korkusunu görüyordu. Küçük kardeşi Rezan Ağanın kurbanı olacaktı. “Rezan Ağa da gelebilir. Sen ortalıklarda görünme, Mizgin. Babam baya sinirli.”

Komutu almış robot gibi kafasını salladı. Dila'nın kolundan tutarak –aslında tutunarak– mutfaktan dönüp çıkmış, merdivenlere koşar adım varmıştı. Kimse gelmeden ve onu görmeden odasına kaçmalıydı. Basamakları bitirdiğinde Dila ile nefes nefese odasına yürüdü.

“Mizgin daha kimse gelmedi be, kızım, bir nefes aldır...” diyerek isyan bayrağını çekti Dila.

Kapıyı açıp Dila'yı içeri doğru iterken sahte bir tebessümle, “Ölüm fermanım yazılmış zaten. Ben nefes alsam ne olur,” diye cevapladı arkadaşını. Eşikte bekleyen Mizgin içeri adımını atmadan bir komutla daha yerinde kaldı. Üstelik bu komut; kaba, sert, tekensiz ve tehlikeliydi.

“Çalışma odasına, Mizgin. Hemen şimdi!”

Dila kapıya tutunurken, Mizgin ağabeyini tekrarlattırmadan dönüp çalışma odasına yürüdü. Sırtını gördüğü adamın içeride onunla ne konuşacağını bilmiyordu. Bugün yaptıklarını öğrenmiş miydi? Silahı patlattı diye kızacak mıydı? Arkasından odanın içine girip kapıyı kapattı.

“Cengiz biremin..”

Yüzünü kardeşine dönmeyen, konuşmasına izin vermeden, söze direkt girdi Cengiz. Duygusal bir anı kimse kaldıracak durumda değildi. “Önümüzde iki seçenek var, Mizgin; Rezan şeref-sizi onları bulup öldürecek. Ardından ben de kan davası devam edecek diye Aslan’ı ya da Revenk’i öldüreceğim...”

Ağızından şaşkınlık dolu bir inilti koptu kızın. Büyüyen gözlerini mi kapatsın, şaşkınlıktan aşağıya sarkan ağzını mı toplasın bilemedi. Aslan Şahmaran’ı; bu davanın en iyi şekilde, düşman kazanmadan ve kan dökülmeden bitmesi için uğraşan adamı öldürecekti.

Bu davanın çaresi ölüm mü olacaktı? Toprağa kan dökülsün, canlar alınsın, analar ağlasın ve bu savaş daha nesilleri boyunca sürsün mü isteniyordu? “İlla ölüm mü olacak? İlla anaları mı ağlatacaksınız? Dayêmin* ağlıyor, ağabey. Karşı taraf dağılmış.”

Bu yüzden kimse ölüm istemiyor, bunun için uğraşıyordu. Fakat durmayan taraf Rezan Şahmaran idi. “Biz de ölüm olmasın diye direniyoruz, Mizgin’im!”

“Ne olacak peki, ne yapacaksınız? Çaresi nedir?” Mizgin ağabeyinin karşısında güçlü durmak istemiş ancak duydukları canını çoktan yakmıştı. Sesi ağlamaklı, gözleri keder doluydu...

“Tek çözüm berdeldir. Zaten onu da sana sor...”

“Ben hayır dersem beni dinleyecekler mi?” Mizgin dolan gözyaşlarına engel olamamıştı. Bunu hayal etmemişti. Sevdiği adama böyle gitmeyi hayal etmemişti. Keşke onu sevmeseydi. Ondan nefret eden bir adama gitmek yerine keşke ölseydi.

* Dayêmin: Annem

Yüzüne bakmaya cesaret edemediği kardeşinin sorusuyla anında sırtını dönüp yanına vardı. Yüzünü avuç içlerine alarak alnına sıcacık bir öpücük kondurdu. “Elimden geleni yapmaya çalışacağım. Bu olayların sana dokunmaması için gerekirse kendi canımı ortaya koyarım.”

Kollarını ağabeyinin beline dolayarak sımsıkı sarıldı Mizgin. “Berdan’ı kaybetmenin eşiğindeyken seni de kaybedemem, biremin. O zaman ölürüm.”

“Hiş... megrî” delala min***.”

“Her şey üst üste geliyor. Rezan Ağa onları öldürmeye...” Hızla açılan kapıyla sözleri yarım kaldı. Cengiz gelenin kim olduğunu öğrenmek için kapıya dönünce, Mizgin ağabeyinden usulca uzaklaştı.

Kapıda çatık kaşlarıyla bekleyen küçük ağabeyi Çiya’yı görünce derin bir soluk aldı. Ya birileri gelmişti ya da yine bir şey olmuştu. “Cengiz ağabey, Rezan Ağa geldi.”

Görünmez bir mızrak gelip Mizgin’in sırtına saplanarak kızı iki parçaya böldü. Rezan Ağa gelmişti. Berdelin olup olmayacağı az sonra kesinleşecekti.

Odadan çıkmak için kapıya doğru ilerleyen Cengiz, kardeşine emri verip kapıyı arkasından sertçe kapamıştı. “Sakın odadan çıkma, Mizgin. Pencereye bile!”

Yüzüne çarpan kapının sesiyle kendini koltuğa olduğu gibi bırakıp hüngür hüngür ağladı. Eli kolu bağlı bir şekilde duruyordu. Onlar bu kadar çok acı çekerken Berdan ile Rojin’in nasıl olduklarını merak etti. Ne durumda olduklarını gerçekten merak ediyordu. Olanları düşünmüşlerdi. En önemlisi kan dökülecek diye üzölmüşler miydi? Aslında şimdi gerçekleri kavrayınca onlara kızmaya başlamıştı. Bir yıl daha bekleyebilirlerdi.

Bekleyip mutlu mesut yaşayabilirlerdi. Fakat aptalca bir hıza kanarak kavuşup kaçmışlardı. Bu kaçış beraberinde nice acıyı

* Hiş: Sus

** Megrî: Ağlama

*** Delala min: Güzelim

getirirken, ölümü de getirecekti. Ya onlar ölecekti ya bu evlilik olacaktı. Mizgin her anlamda ölecekti. Ağabeyi ölürse ölecek, nefret edildiği adamın karısı olursa da ölecekti.

Kan davası olursa evde erkek kalmayacaktı. Cengiz, Berdan'ı kaybederse gözünü kırpmadan Aslan'ı öldürürdü. Revenk durmazdı, biliyordu. Kimse durmazdı. Herkesin isteği kan dökmemesiydi.

Rezan Ağa hariç!

Toplanan ağaların üstünde tek tek gözlerini gezdirdi adam. Keskin kara gözlerine öyle bir hışım inmişti ki. Öfke adamı yakardı ya, bu öfke de Rezan Şahmaran'ı yakıyordu.

“Ben düşman bellediğim evin kızını istemiyorum!” Konağı inleten gür sesi ağırlığını koyarcasına duyulmuştu. “Senin kız kardeşinle evlenmeyeceğim, Cengiz.” Konağın ortasından Urfa'nın surlarına taşacak bir garaz vardı suretinde. Çatamayacağı, durdurulamayacağı öfke kelimesinin iyimser kalacağı deli bir halde bağırıyordu.

Cengiz karşısında günlerdir yatışmak bilmeyen adamı baştan aşağı süzdü. “Biz de kız vermek için ayağına kapanmadık, Rezan. Kendini kılıflara sokma!”

Rezan'ın kara gözleri alay dolu bir sinirle parladı. “O zaman sen de hayır dersin buna. Berdel olmayacak, düşmanımın kızını evime almayacağım! Bu böyle biline!”

Bu kesin konuşma aşiret büyüklerini kızdırdı. Hükümleriyle yerlerinde oturan adamlardan ikaz sertçe yükseldi: “Rezan Ağa, kendine gel!”

Karşı karşıya kalmış iki adamın öfkesi dinmiyordu. Rezan Ağa bu çıkışları kabul etmedi. Onun dışında kimse kendinde değildi. Kimse bu berdelin olmaması gerektiğini görmüyordu.

Cengiz Zuxari şimşekleri çakacak gerçeği karşısında bu şimşeklerin çakışmasını sabırsızlıkla bekleyen adama indirdi. “Sen bizden kız almıyorsun ama biz senden kızı aldık!”

Düşmanlık safhası belirleniyor, çizgiler çiziliyor ve sınırlar geçiliyordu. Cengiz Ağa kadar Rezan Ağa da sınırı geçti. Böylece saflar birbirine girmişti.

“Cenazesine de gelirsiniz o zaman!”

Ayaklanan aşiret büyüklerini görmezden geldi Rezan. Son sözünü söylemişti. Düşman evinde daha nefes almak istemiyordu. Evin penceresine gözleri takıldı. İkinci katın açıklığındaki pencerede berdel olacağı küçük kız duruyordu.

Rezan Şahmaran ölüme adım attıracak o gazap dolu bakışlarını kızı gönderdi. Hışımıyla döndürdü bedenini. Evin bahçesinden hızla çıktı. İki evden cenaze çıkacaktı. Çünkü Rezan Şahmaran berdel olmadan kaçanları bulup öldürecekti. Onları bulmadan nefes almak haramdı.

Arabasına atladı. Her hareketinde kontrolsüz bir öfke vardı. Son sözler aklından çıkmıyor, kulağında nabız gibi atıyordu. Resmen küçümsenmişti Rezan Şahmaran. Onu yıkacak darbeyi o adam vurmuştu.

Peşi sıra adamları sürdü arabaları. Kardeşlerini yanında getirmemişti. Onları bulaştırmadan bu işi bitirecekti. Urfa sokaklarını arşınlayarak kendi evine vardı. Arabayı konağın önüne park etti. Bu öfke duvara vurup parçalamasına bile götürürdü adamı.

Ne Rojin'i kaçırın Berdan'ı yaşatacaktı ne buna izin veren kız kardeşini. O kız da bu eve gelin gelmeyecekti.

Bahçenin koca kapısı açıldı. Rezan içeri girdi. Kara gözlerine siluetler tek tek ilişti. Ama onun muhatabı bir suretti. Muhatabı olan Yadê Piroz yine avlunun tırabzanları önünde duruyordu. Haberleri bekliyor olmalıydı.

Bastonuyla ayakta duran kadının hükmünü ezen bir ifade taşıyordu. “Hazırlan, Piroz. O cesetleri senin önüne getireceğim. Se-

nin önüne atacağım, sonra da ibreti âlem yapacağım. Kaçmak ve kaçınılmak neymiş görecekler!” Herkes görecekti. Herkes ve en çok da Cengiz görecekti. O cümlelerin bedelini ağır ödeyecekti. Sözü nü söyler söylemez geldiği gibi de geri çıkmıştı.

Gidişine Yadé Piroz kafa sallayarak kardeşlerine döndü. Aslan ve Revenk ayaklanmıştı. Ağabeylerinden daha sakın olmasalar da onlar kendini zapt etmeyi öğrenmişti. Rezan Ağa bir türlü öğrenemiyordu.

“Ağabeyinizin peşinden gidin, bir delilik yapmasın!”

Gidecek iki adamı Rezan Ağanın sağ kolu Aslan durdurmuştu. “Kimsenin gelmesine izin vermiyor!” Öyle ki kendisi bile gidememişti.

Rezan Ağanın yapacakları herkesi korkutuyordu. Ölüm gelirse Zuxari Aşireti durmazdı. Onlar da getirirdi.

Düşmanlığın galibiyetine dur diyeceklerdi. Ne olursa olsun!

Rezan Şahmaran’ın eve gelmeyişi üç günü bulmuştu. Didik didik taramıştı. Memleketten memlekete adamlarını salmış, gidebilecekleri her yeri kontrol ettirmişti. Bulamıyordu, yanılmış yerin dibine girmiş iki böcek gibilerdi. Bulduklarında ezecekti. Kaçışlarına ölüm gelecekti, berdel getirdikleri için ölüm gelecekti.

Revenk, ağabeyine baktı. Ardından Aslan’a döndü. “Bulursa onları öldürecek. Gözü körelmiş, biz engel olsak bizi bile silecek!”

Aslan ortamın uygun olmamasına inat güldü. “Öleceksek ağabeyimizin elinde ölelim.”

Üç kardeşin birbirlerine bağlılıkları imrenilecek kadar güzeldi. Rojin onların göz bebekleriydi. Babalarının ölümü ardından kız kardeşleri ve annesini korumaya ant içmişlerdi. Ablaları Mihri-rivan ve Berivan evli olmalarına evliydi ama onları da koruma altına almışlardı.

Ne var ki kız kardeşleri onları sırtlarından vurmuştu. Aşk uğruna!

Amcaları başlarında durmasına, aynı evde yaşamalarına rağmen ailenin sözü Dayê Piroz'a düşüyordu. Ailenin eski büyüğü varken kimseye laf söz düşmezdi.

“Amcam ne yapıyor?”

Aslan sıkıntılıydı. “Biz ne yapıyorsak o da onu. Kan dökülmemesi için her şeyi. Rezan’ın sağlıklı düşünmediğini bu yüzden konuşmadığını söyledi.”

“Biz dahi konuşamıyoruz. Cengiz ne söylediye artık onun canını yakacağını söylüyor.”

Aslan’ın hazmedemediği de buydu ya. Cengiz’in söyledikleri yüzünden bir taraftan ağabeyini durdurmuyordu ya. Kız kaçırılan onlardı ve bunu yüzüstü yüzlerine vuruyorlardı. Korkuları ve kızgınlıklarını anlıyordu. Ancak daha ne kadar ileriye gideceklerdi?

“Cengiz sınırını aştı, biremin. Cengiz çizgiyi fena aştı.”

Revenk ağabeyinin gözlerindeki öfkeyi görünce kaşlarını çatmıştı. “Öyle üstü kapalı konuşacağına ne dediyse bana da söylesene!”

“Adama saldırma sonra.”

“Frenleriz kendimizi, yapmadığımız şey değil.”

Aslan Şahmaran bezgince tebessüm etti. “Boş ver, biremin.”

Ağabeyini sıkıştırmadı Revenk. Duyardı nasılsa. Ne söyle-diye öğrenirdi. Şimdilik gelecek haberi bekliyorlardı. Şimdilik Berdan ve Rojin idi uğraşları. Sonrasına Allah kerim. Ne varsa yaşayacaklardı; iyi yahut kötü!

Rezan Şahmaran katlanılmaz bir sabırsızlığa sahipti. Bahçenin ortasında sabırsızca volta atarken onu izleyen her gözü reddetti. Bir haber; alacağı bir haberle ayaklanacak ve tepelerine binecekti. Rezan’ın garazı tepelerine bindiğinde asıl görüldü.

Yadê Piroz ve gelini Dilber Xanim ön avlunun tirabzanlarına dayanmış gelecek haberi korku içinde bekliyorlardı.

Çardakta oturan Aslan kardeşlerinden ziyade ağabeyi Rezan'ı izliyordu. Bu öfke dinmiyordu. Bu öfke kız kardeşini bulduğunda körüklenecek, taş üstünde taş bırakmayacaktı.

Konağın büyük kapısı açıldı. Nihayetinde bulunmuştu kaçak kız kardeş. Ölümden beter eden, Şahmaran ailesini kaçınılmaz bir kaosa sürükleyen Rojin ve Berdan bulunmuştu.

Rezan'ın sağ kolu Aslan bahçeye ağır adımlarıyla yürüdü. Öğrendiklerinden kaçıyor ama emir kulu olduğundan anlatmak için sürükleniyordu âdeta. Tam ortasında herkesin kendisini göreceği şekilde durdu. Arkasını dönen ağası onu görünce çenesini sıkıyordu.

“Rezan Ağam...”

“Söyle, Aslan, söyle. Buldum o namussuzları de...”

Ellerini önünde birleştiren adam pek sağlıklı haberlerle bulmamıştı onları. “Bulduk, ağam...”

Aslan Şahmaran çardaktan fırlamış, ağabeyinin yanına varmıştı. Yadê Piroz kollarına astığı bastonunu alıp yeri inleten bir gürültüyle bıraktı. Dilber Xanim tırazzana tutundu.

“Yadê bir şey yap... Yadê bu oğlan benim kızımı öldürecek, bir şey yap...”

Rezan adamın susması yerine kuş gibi ötmesini istedi. “Devam et, Aslan!” diye bağırdı gür tınısıyla. Genzinden öyle bir haykırış kopmuştu ki.

Gözlerini sınıksız kapayıp açtı Aslan. “Şırnak'ta bir aşirete sığınmışlar. Onlar tarafından saklanıyorlar.”

Rezan sözlerinin devamını bekleyecek kadar sabırlı değildi. Yolda da anlatabilirdi. Ayaklarını kapıya çevirince kardeşi Aslan yine müdahale de bulundu.

“Sakin ol, biremin!” Kızgınlığın yer ettiği gözleri biraz da sakinlik istiyordu. Öfkeyle kalkarsa sonucu zarar ve ziyan olacaktı. “Düşünedur, öfkeyle kalkma!”

Zıyanı olacaksa bu saatten sonra olsun varsındı.

“Rezan Ağa!”

Gözlerini sınıksıkı kapatan adam, ona engel olan en büyük çınarı nasıl devireceğini bilmiyordu. Yerinden sökse sökemiordu. “Buyur!” dedi babaannesine. Yüzüne bakmadan konuşmasını istedi.

“Bana sırtını dönme, evlat. Bu öfkenle kimseye sırtını dönme. Vururlar seni!”

Rezan kendisi dışında herkesin bu kadar sakin kalmasını anlayamıyordu. Yahut kendisi öfke lafının bile iyimser kalacağı bir ruh halini yansıtıyordu. “Doğru! Senin torununa güvenip sırtımızı döndük, bizi herkesten önce o vurdu. Ben de onların kalbinden vuracağım, Piroz!”

Dilber Hanım acıyla inledi. Oğlu ant içmişti öldürmeye. Aslan bu ölümün bir faydası olmayacağını biliyordu. Ne var ki ağabeyi anlamak istemiyor, doğruları reddediyordu.

“Sen de namussuzluğu Mizgin Zuxari’yi bu eve gelin ederek temizleyeceksin.”

Bir hışımla ön avluda duran yaşlı kadına döndü Rezan. Tüm gazabı üzerinde yüklü bir elektrik gibi döndü. “Ben o kızla evlenmem. Düşmanım bellediğim o evin kızını almam. Alırsam hayatı ona zindan ederim!” diye haykırdı.

Kimsenin bundan kuşkusu yoktu. Ondan dinmesi gerekiyordu ya öfkesi!

Huzursuzca, “Rezan Ağa,” diye seslendi Aslan.

“Söyle, Aslan, söyle...”

Pek müjdeli haber değildi vereceği. “Evlenmişler, aham. Hem imam nikâhıyla hem resmi nikâhla!”

· Daye Piroz’a bakan gözleri yuvasından çıkacak kadar büyüdü. Büyüdü ve kıpkırmızı oldu. Bir de evlenmişlerdi. Tüm yolunu kapatmaya yeminli gibi aile rızası olmadan kaçtığı namussuzla evlenmişti.

Ölüm Mizgin Zuxari için kapıdaydı!

Vardı döndü kapıya. Beraberinde ayaklanan kardeşleri peşine düştü. Kaçaklar bulunmuştu ve Rezan Şahmaran canlarını almaya gidiyordu. Hazır ettiği bütün adamları peşine düştü. Dört arabayla yola düşmüşlerdi. Keskin gözlerin tek odağı Şırnak yoluydu. Urfa'dan, Şırnak'a dört buçuk saatte varacaklardı. Mehrebani Aşiretine sığınmışlardı. Merxas Mehrebani onları saklamıştı. Rezan bilhassa bunun da hesabını soracaktı.

Akabinde Zuxarı konağı haberi almış, yola koyulmuştu. Kardeşlerini kurtaracak, gelinlerini alacaklardı. Hem de gelmemesi gereken biriyle!

İki aşiret; aralarında iki kilometrelik mesafeyle aynı yolu kat etmişlerdi. Aynı yolun yolcusuydular. Niyetler farklıydı. Rezan öldürmeye, Cengiz kurtarmaya gidiyordu.

Şırnak'a saatler içinde varan iki aşiret soluğu Mehrebani Aşiretinin evinde almıştı. Geleceklerini öğrenen aile kapının önünde misafirlerini karşıladı.

Rezan kapıyı kırarcasına girecek hışma sahipti. Ardına kadar açılan bahçe kapısını geçip yaşlı adamın karşısına dikildi. Silahı alına işaret aldı. Bütün adamları arkasındaydı; canı pahasına canlarını verecek bütün yoldaşları... Silahlar Mehrebani Aşiretini isabet almıştı.

Gözü adamın elindeki silaha kısa bir anlığına kayıp tekrar kara gözlerine dikildi. Evine silahla baskın düzenliyordu. Nasıl bir öfke adamın gözünü köreltmmişti. "Sen benim evime, benim aileme silah kaldırıyorsun? Benim evime silahla baskın yapıyorsun? Sen kimsin, oğul? Sen kimsin?" diye şiveli ağır aksanıyla sordu.

O Rezan Şahmaran idi. Adını kirietenleri öldürmeye gelen Azrail idi o. "Kaçanları, saklayıp evine göndermemek ne zaman ağalığa sığar oldu? Senin yaptığını kim yapar?"

Merxas Mehrebani yılların tecrübesiyle ağır ağır güldü. Kızgınlık beyninde alev almıştı. Üzerine doğrultulmuş silah tüm ailesine doğrultulmuş gibiydi. Kimse onun ailesine zarar veremezdi. Arkasında duran kaçaklara bile!

“Sen yaparsın öncelikle. Evine sığınan düşmanın dahi olsa kovmaz, canını yakacaklara izin vermezsin. Ben de bunu yapıyorum. Şimdi o silahı indir.”

Rezan Ağa silahı indirmeyecekti. O can almaya gelmişti. Onu dillere düşürenlerin canını almaya gelmişti. Adamın arkasında Berdan'ı görüyordu. Öfkeli bakışları nefret içeriyordu. Berdan'ın arkasındaki kız kardeşine ise tiksinti duyuyordu. Onu sırtından vuran Rojin! Hayatlarını mahveden Rojin!

“Ver onları bana. Rojin beni çiğneyip kaçmış, utanmadan evlenmişse hakkı ölümdür! Elini tutan şerefsiz de yaşamayacaktır!”

Merxas Ağa kafasını salladı. Sert çehresi bu delilikte kendini kaybetmiş adama gülüyordu. Öldürmek o kadar kolay mıydı? Kimse değil, kendi canını hem de.

“Öldürecek misin bacını? Canını alacak ve rahatlayacak mısın? Öldürünce namusun temizlenecek mi?”

“Evet!” Düşünmeden verilen acele bir cevaptı bu. Konuşan Rezan'ın kendisi değildi. Kendi özü bu kadar kindar ve kötü değildi. Öfkesi vardı ancak ölümlü düşünmezdi. Kabullenemeyiş bir başkasının ruhuna asmıştı.

“Peki, oğul...” dedi Merxas Ağa anlayışla. “Rojin, kızım yanıma gel.” Emri ağır aksanıyla verdi. Rojin gelecek ve Rezan Ağanın karşısına çıkarılacaktı. Kim canından kolayca vazgeçecekti?

Berdan homurdanarak karşı çıktı. “Benim karımı kimse öldürmeyecek!” Bu kaçıışı kavuşmak için gerçekleştirmişlerdi. Ölmek için değil! Ailesi gözüne doldu. Babası, ağabeyleri ve Mizgin! Şahmaranların arasından sıyrılıp karşılarında durmuşlardı. Berdan kimseye fırsat tanımıyacaktı.

Merxas Ağa directti. “Berdan dur, oğlum. Rojin gel yanıma.”

Rojin babası gibi davranan adamın sözünü çiğneyemedi. Kocasına son bir bakış attı. Yüreğini yakacak son bir bakış. Ölecek ve kocasından kopacaktı. Yine de kalbi mesuttu. Berdan'ın karısı olarak ölecekti. Sevdiği adamın elini bir kere tutup dünyaya karşı gelmişti ya, onun aşkına sığınıp mutlu olmuştu ya.

Kocasının elini zor da olsa bıraktı. Sarılmak istediye bile utandı. Hâlâ adetlerini bilen kızdı. Büyüklerin yanında kimse samimi olamazdı ki. Merxas Ağanın yanına geçti ve bekledi. Kafası önüne düşecekse de kaldırdı. Belki yanlış yapmıştı ama kafası eğik gitmeyecekti.

Ağabeyinin gözlerine baktı. O çok sevdiği kara gözler yabancı ve tiksintiyle bakıyordu. Üzerine titreyen ağabeyi bugün silahla yüreğini titretiyordu. “Özür dilerim, ağabey. Başını öne düşürmek istemedim. Ben pişman değilim, Berdan’a sevdalıyım. Sevdam için kaçtım ben.”

Mizgin akan gözyaşlarını silemedi. Hıçkırıklarına engel olamadı. Rojin gözü önünde öldürülecekti. Mezopotamya’nın çiçeği soldurulacak, bir öfkeye kurban gidecekti!

Aslan, Cengiz, Revenk ve Mesut hedefini almış silahı nasıl durduracağını bilmiyordu. Kimse ne Rojin ne Berdan ölsün istiyordu.

“Biremin yapma.”

Kardeşi Aslan’ın ikazını dinlemedi Rezan. Sevdası içi kaçan ve bundan pişman olmayan, hâlâ gözünün içine bakabilen Rojin’i izledi. Ölüm ona hediye idi. Ondan rızasız yapılan düğün hediyesi olurdu!

Tam kalbinden vuracaktı kız kardeşini. Titremeden, yüreği sızlamadan, sevdasından vuracaktı. Rojin’in kahverengi gözleri korkuyla titriyor, yine bakmaktan yılmıyordu.

Yılacaktı Rezan Ağa. Ölümüne üzerine titredığı kız kardeşini öldürmeden yığılacaktı. Canına kıyamayacak, kalbinden vuramayacaktı. Günlerdir öldürmek için aradığı Rojin’i bir türlü vuramıyordu.

Berdan gözlerini sımsıkı kapattı. Onu öldürmeyeceğini biliyordu. Rojin’e kıyamacağını biliyordu. Kimse onun masumluluğuna kıyamazdı. O saf sevdasına kanıp da almamış mıydı? Kacırdığı gelini ağabeyinin kurşunuyla ölmeyecekti.

Şehnaz & Gülşen Naşlımoğlu

Vicdanı kaldıramayacak, Rojin'i öldürme fikrini bile aklı kabullenemeyecekti. Öldürürse yaşayamazdı Rezan. Babasından emanet yegâne kardeşini öldüremezdi ve hedefi gökyüzü oldu. Göğe kurşunlarını bağıra çağıra sıktı. İçindeki öfke kırılp toz yığını haline gelene kadar. Üfleyip silene kadar sıktı.

Silah havada patlarken Berdan ve Aslan koşarak Rojin'in üstüne kapaklanmış, genç kızı korumuşlardı. Cengiz kız kardeşini koruması altına almıştı. Yere düşen küçük kızları evin erkekleri korumuştur. Üzerlerine bir kez daha titremişlerdi.

Şarjördeki son kurşuna kadar sıktı. Merxas Ağanın testi gerçekleşmişti. Kimse tetiğe gözü kara basamazdı. Hele canının kıyısında duran canına. Merxas Ağa yaşam zaferini düğün zaferiyle kutladı. Ağır aksarıyla adama haberi verdi.

"Berdel kabul edilmiştir!"

Rezan Ağa bir ölümü daha ayaklarına getirmesine inanamadı. Ayaklanmış herkesin üzerinde tek tek gözlerini gezdirdi. Mademki berdel uygun görülmüştü, o zaman hedefi değişecekti.

Berdan Zuxari görüş alanına girdi. "Sevdiğini kurtarayım derken, kız kardeşini yaktın. Onu benim elime verdin." Niyetini açıkça belli etmişti. Bundan sonra vermezlerse asıl savaş çıkacaktı. Tüm bunların acısını o kadından çıkaracaktı.

Yanında duran saç başı dağınık kız kardeşine baktı. "Sen de bizi öldürdün. Bundan sonra benim evimde, benim nüfusumda senin yerin yok." Gazap dolu sesi, küçümseyici bakışları yüreğinden silemediği kız kardeşineydi. Bundan sonra Şahmaran kızı değildi.

Arkasına döndü Rezan Şahmaran. Hemen yanında duran Mizgin'e kara gözlerini çevirdi. Her halıta olacağı müstakbel karısı.

"Senin canına okuyacağım. Hazır et kendini!"

Bu sözler tam kalbinden vurmuştu. Ölümü hiç bu kadar yakın hissetmemişti Mizgin Zuxari.

Bölüm 3

Körleşmemiş Hisler

Urfa memleketini karalar bağlamış, Fırat'a bir gelin daha boğulmaya verilmişti. Aşiret büyüklerinin aldıkları mühim karar kabul edilmiyor, edilmeyecekti. Ne Cengiz Zuxari ne Camer Zuxari, Mizgin'in yanmasına rızada bulunmayacaklardı.

Mizgin var gücüyle odasına koştu. Yıllardır âşık olduğu adama varması berdel ile olmuştu. Çekekleri sancılar daha insan içinde başlamıştı.

'Senin canına okuyacağım. Hazır et kendini!'

Aklından çıkmak bilmeyen bu sözler beyninde bir kurşun etkisi yarattığından beri kanıyordu. Yarasına parmak basıyorlardı. Artık dikiş tutmazdı. Hele yüreği; keskin bir bıçakla kesilmiş, acı münasip görülmüştü.

Annesi Naze Hanım kızını çaresizlik içinde izledi. Yeni gelinin gelişi, kızının gidişine kısmet olmuştu. Bu sebep ağırdı, çok ağır. Rezan'ın öldürmediği Berdan ve Rojin yüzünden pek yakın zamanda Mizgin'i hedefine alacaktı. Kocasını, oğullarını ve yeni gelinini büyük kızı Zerya ile karşıladı. Berfe, Mizgin'in peşine düşmüştü.

Cengiz ve Mesut, babaları Camer Ağa ile peşi sıra gelen aşiret büyüklerini karşıladı. Yüzlerinden okunan gerginliğin yanı sıra öfke de vardı. Berdan'ın ve Rojin'in hatası Mizgin'e mal edilemezdi. Zuxari ailesi bunun ihtarını Şahmaran Ağasına itinayla yapacaktı.

Aşiret beylerinin yerlerini almasıyla Camer Ağa da oturmuştu. "Berdel kabul edildi, Camer Ağa. Rezan yolundan döndü."

"Rezan berdelden de dönecek. Kızımı gayri yakmam ben. Berdan ve Rojin'in hatasını kızıma üstleyecektir."

Rustem Ağa hak veriyordu elbet. Rezan karısını sevmezdi. Onların öfkesini çıkarırdı. "Kızını üzer, sevmez ama zamanla olur, Camer Ağa. Karısını sever sayar. İki gün içinde hazır et kızını, gelip alacaklar. Kan dökülmesin diye berdel orta yol oldu bizlere. Sen şimdi hayır deme."

Camer Ağa eli kolu bağlı duracak adam değildi. "Kızım Rezan Efendi'nin sevgisine kalırsa daha merhamet görmeden elinde ölecek, Rustem."

Cengiz ve Mesut'un kızgınlığı arttı. Berdan'ın hatası yüzünden, bir yıl daha bekleyememesi yüzünden kız kardeşleri yanıyordu.

"Sen merak etme, Camer. Piroz o evde olduğu müddetçe senin kızına bir şey olmaz. Onların kızı da bu evde, anlarlar."

Aşiret ağalarının varlığı, ortak verilen kararın hükmü bir babanın elini kolunu bağlamış, genç bir kızın hayatını altüst etmişti. Mizgin Zuxari iki güne gidecekti, koca demeye bin şahit isteyecek adamın karısı olarak!

Cengiz cebinde zırlayan telefona hararetli hareketleriyle bakmıştı. Öfkesini sergilemekten çekinmiyordu, zira kız kardeşleri göz göre göre ölüme gidiyordu. Arayan Sidar Hanoğlu idi. Kaşları çatılan genç adam telefona gerginlikle cevap vermişti.

"Evet."

"Cengiz gelini iki gün içerisinde hazırlayın, alacağız!"

Burun kemerini sıkan genç adam içinden binlercesi küfrü savurdu. Rezan'ın damanna bastığını biliyordu. Bu uğurda kız kardeşi yanacaktı. İşte bunu kabullenemiyordu. İşte bu adamın zoruna gidiyordu.

“İki gün içinde hazır olmaz.”

“İki gün içinde hazırla, gelip alacaklar.” Bu ses... Sidar'ın sesi beklenirken Rezan'ın kulakları gıcık eden sesi. Cengiz dişlerini birbirine bastırdı.

“Hazır olmayacak.”

“İyi. Nasıl bir haldeyse, iki gün sonra o halde alınacak!”

Rezan söyleyeceğini söyleyip telefonu yüzüne kapatmıştı. Cengiz Ağanın hışmı ve yuvalarında birer bombaya dönen ve patlamaya meyleden gözleri babasıyla kesişti. “Berdan'ın ölümü elimden olacak!” Bu gidişle olacaktı. Sevdığını alırken yamacına, kız kardeşini uçurumun kenarından itmiş, Rezan'ın işkencelerle dolu kucağına atmıştı. Beylerin yanından öfkeyle ayrıldı. Mesut metanetini korurken, ağalar için yerinden kıpırdamamıştı. Berdan ile göreceği hesabı vardı.

Feyruz Hanım torununun yanına çıkmıştı. Aldığı haber bir kez daha boyun eğdirmişti. Torunu cehennemden kara bir gelinlik giyecek, her güne yanaduracaktı. Kapıyı açıp içeri girdi. Mizgin yerde uzanmış Berfe ablasının dizine kafasını yaslamıştı. “Benim yabangülüm şimdiden veda mı eder?”

Mizgin gözlerini babaannesine çevirdi. Elinden düşmeyen tespihi bileğine bilezik olmuştu. Birazdan tespihini çekerdı. “Hayatıma veda ediyorum, Yadê Feyruz.”

Berfe saçlarını okşadı. Herkes gideceği evin farkındaydı. O evde neler yaşayacaklarının da. Kimsenin kız kardeşini kandırmasına gerek yoktu. Canını yakacağını açıkça herkesin içinde söyleyecek kadar deli öfkesine sahip bir adamın karısı olmaya gidiyordu. Uyku haramdı bu geceden sonra Zuxari ailesine. Canlarından çok sevdikleri Mizgin diri diri toprağa gömülecekti.

Yadê Feyruz yılların tecrübesine inat kırk ama neşesinden ödün vermeyen bir kahkaha attı. “Benim kızımı aldığı için o eşek sıpası Rezan yatsın kalksın şükretsin.”

Mizgin ağlamamak için mücadelesini verirken babaannesine gülmeden edemedi. “Ben ölmediğim her gün için şükredeceğim, yadê.”

“Baban, ağabeylerin karşı çıkıyor aşiret beylerine.”

Mizgin fayda etmeyeceğini biliyordu. “Berdeli kabul ettiniz. Başında olmayacaktı bu yol. Yaktınız beni, Yadê Feyruz.

“Sen güçlü kızsın, Mizgin. Berdan’a, Mesut’a yaptıkların az değildi. Rezan’ın da hakkından gelirsın.” Saçlarını okşayıp kardeşini teskin etti Berfe.

Ablasının kucağında kafasını tavana çevirerek, manalı gözleriyle Berfe’yi süzdü. “Delala min, Rezan Şahmaran’dan bahsediyoruz.”

Ablası şimdi oturup ağlayacaktı. Mizgin’in kahrolduğunu biliyordu. Sevmediği bir adamın gelini olacaktı. Bu adam kesin onu öldürecekti. Berdan sevdası uğruna kız kardeşini yakmıştı.

Kapı yeniden açılmış, Zişan kafasını uzatmıştı. “Yadê, Camer Ağa seni çağırıyor.”

Yade Feyruz güç bela oturduğu yataktan kalkmıştı. Beraberinde kalkan Berfe babaannesinin peşine düşecekti. Verilen karar neydi tam olarak? Mizgin’i ne zaman alacaklardı? Bunları öğrenmeliydi. İçi içini yiyordu.

“Geliyorum şimdi, Mizgin.”

Sesini çıkarmayan genç kız elini halıya koyup kafasını yatırmıştı. Yerinden kalkma zahmetinde bile bulunmamıştı. Ağlamayacaktı; canını alacağını bildiği adama varıyordu.

‘Sana bu yürek hiç yanmasaydı, Şahmaran. Bu yüreğe adın kazılmasaydı belki ben bu kadar yanmazdım. Yıllarım sana heba olmasaydı, bundan sonra olacaklara da bu kadar yanmazdım. Seni sevmeseydim, Rezan, bu kadar hayal kırıklığına uğramaz-

dım. Seni adın gibi bilmeseydim, ben kendimi de bilmezdim. Şimdi seni sevdiğim hangi güne kahır edeyim be, adam? Seni özlemediğim hangi günü arayayım? Senden nefret etmediği için bu yüreğe nasıl kıyayım? Kıyacaksın bana, Rezan Şahmaran. Paçalarımın acı mezarına dökülene kadar kıyacaksın bana.'

İçini kendine döken âşık kız neye yansa ucunu yıllar evvel duyduğu aşka bağlayacaktı. Gönül bağı ucu kor ateşte yakılmış bıçağın keskinliğini taşıyan bir adama bağlıydı. Kim olsa yanmazdı!

Kapısı tekrar açılınca sıkıntıya düştü. Haberler geliyordu. Belki yarın gidecekti, belki yarından daha yakın! Kapının kapanan sesi ve konuşmayan kimse. Mizgin dönüp bakmadı. Gelen yanı başına kurulur derdine ortak olur ama yanan ciğerini anlamazdı. Bir Dila bilirdi onu. Ondan da kopacaktı ya. İç bir kez daha burkuldu. Bundan sonra derdini anlatacak ve onu anlayacak kimse olmayacaktı.

"Mizgin."

Yanına oturan yabancı sesle kafasını hızla kaldırmıştı. Rezan'ın kız kardeşi Rojin. Berdan'ın ölümüne savaştığı sevdası Rojin. Yeni gelin Rojin. Mizgin'in görümcəsi ve artık yengesi Rojin.

Mizgin yerinde doğrulup kalçalarının üzerine oturdu. Rojin ağlamaktan kızarmış gözleriyle karşısında duruyordu.

"İyi misin?" Bu soruyu Mizgin'in alması gerekirken Rojin almıştı.

Kafasını salladı Rojin. İyi değildi. Çünkü ağabeyi onun suçunu kocasının kız kardeşine yükleyecekti. "Eğer gitme şansım olsaydı giderdim, Mizgin. Ağabeyim sana..."

Mizgin tebessüm etti. "Bunların olacağı bilinciyle kaçmadınız mı, Rojin? Berdel sizi kurtardı, gitme düşüncesinde artık bulunamazsın." Sözleri ağır olan kız yandığı kadar yakmak istiyordu. Ama Rojin de suçsuz sayılırdı bir nevi. O kaçma gaffetinde bulunmuştu.

Rojin başını eğdi. “Rezan ağabeyim öfkeliidir. Kızgındır ama seni...” Kelimeler tükendi. Hiçbir şeyin sözünü veremezdi. Şahmaran kızı olmaktan çıkmış, bir Zuxari geliniydi artık.

“Ben senin Rezan ağabeyini iyi tanırım, Rojin. Bundan sonrası bana sadece zulüm. Onun ne yapacağını çok iyi biliyorum.”

Rojin bu yüzden kahroluyordu ya. Mizgin her şeyin ceremesini çekecek, Rezan’ın öfkesine maruz kalacaktı. Ağabeyinin deli öfkesi Urfa’yı yakacak kadar harlıyken hem de.

“İki gün içerisinde hazır olacaktımsın. Seni iki gün sonra gelin ediyorlar.” Kuru bir gözyaşı daha aktı. Berdan ve aşkı uğruna karşısındaki gül solacaktı.

Mizgin acı dolu buruk bir gülümseme sundu. “Yoksa ağabeyin acısını kimden çıkaracak!”

Bir gelin eve veda etmişti. Sazlı sözlü düğün her genç kızın hakkıydı. Ancak Mizgin Zuxari ne sazi ne sözü duymuştu. Ne bir gelinlik giymişti ne bir zılgıt çalmıştı. Gözyaşları arasında uğurlanmıştı. Beyaz uzun bir etek, beyaz bir gömlek ve tülbentle çıkmıştı baba evinden.

Rezan’ın amcası Haydar Şahmaran ve Aslan Şahmaran ile yengesi almıştı gelini evden. Yanında yol yordam olarak eşlik eden iki kadın da gelmişti. Kızın içler acısı hali aileyi yıkmıştı. Mizgin kopamamıştı evinden. Feryat dolu çığlıkları göğü inletirken annesi kızının haline dayanamamıştı. Korkuları daha günler önce ruhunu sarmıştı. Kötü bir haber duymak istemiyordu. Evladını olmayacak bir adama vermişlerdi. Annesi bir şey yapamamıştı.

Ağabeylerinin eline soyut bir kelepçe takılmıştı. Görünmeyen, dokunulamayan ancak bağlayan ve hareket ettiremeyen o kahrolası kelepçeler. Hiçbiri bu drama şahit olmamak için kalmamıştı evde. Bir yerlere öfkelerini kismaya gitmişlerdi. Babası

hiçbir odaya sığmamış, çiftliğe gitmişti. Geriye kalanları evin kızını yarım yamalak uğurlamıştı.

Mizgin arabada ağlarken yanında duran iki kadın da haline kederleniyordu. Elem içinde kıvranan kızın hali daha beter olacaktı. Şahmaran konağında da bu üzüntü mevcuttu. Ama Dayê Piroz olduğu sürece bu kız ezilmezdi.

Araba hüzünlü bir sabahın ışıklarında yola düşmüştü. Urfa yolları Mizgin'e ortak oluyordu. Sohbet eden amca yeğen ve her iki yanında oturan kadınlardan nefes alamıyordu Mizgin. Gittiği evde nasıl karşılanacağını bilmemenin acemiliği ve korkusu vardı. Rezan'ı acemiliğinden men ediyordu tabii. Onun ne yapacağı belliydi.

Gözyaşlarını usulca sildi. Gelinlik üstünde beyaz duvağı, kırmızı duvağı, kınalı elleri ve gelin adı eksikti. Eksik gidiyordu. Hangi kızın hayaliydi bu? Hangi kız böyle olmasını isterdi? Kim aşığıyla böylesi yitirilmiş bir merhamet ve dirilmiş bir öfkeyle evlenmek isterdi?

Mizgin istemezdi, orası kesin!

Yüreğini sevdiği adam yüreğinden edecekti. İçi titredi. Hayır, titreyen sadece içi değildi; vücudunu da zangır zangır bir titreme almıştı. Korku ve endişenin payı vardı. Heyecanı köreltilmişti. Hiçbir heyecanı duyamıyordu.

Büyük bahçenin kapısından içeri arabanın girdiğinden habersizdi Mizgin. Araba durduğunda kulağına zılgıt sesleri dolmuştu. Zılgıt sesleri kafasını kaldırıp bakmaya teşvik etse de gözü buğulanmıştı. Yaşlar biriktikçe birikmiş, yanağından kesik kesik akmıştı. Urfa'ya kadın yaşı dökülüyordu. Elini uzatıp durdurabilene helal olsun!

Kafasını önüne eğdi. Hiçbir yeri göremedi. Kulağında gelin gelişini kutlayan zılgıtlar vardı. Ardında patlayan tokmak sesi, hadi devam et diyen zurnanın sesi. Sessiz gelmemişti gelin. Akın eden çığlıkları ağlamasına eklenince kadınlar genç kızı arabadan

indirmişti. Kapı önü ve arabanın etrafı Şahmaran ailesiyle sarılmıştı. Gelinlerini hep beraber almışlardı. Mizgin kafasını bir an olsun kaldırmadı. Tülbentinin oyaları duvağı olmuştu bir nevi.

“Kes!” Bütün sesleri alt eden sesi işitti. Kulakları duymayı reddetse de hücrelerine kadar sesini, nefretini hissetmişti.

“Yine ne istersin, Rezan Ağa?” Bıkılmış Yadê Piroz’un sesi sessiz ortamda Rezan Ağanın sesi kadar baskın çıkmıştı.

Kapının önünde dikilen adam siyahlara bürünmüştü. Bugün gelini alan damat değildi. Mezarı kazılmış bir kadını getirmişlerdi ve Rezan tabutunu hazırlayacaktı.

“Kimse zılgıt çılmayacak. Davul zurna sesi bu evde duyulmayacak, Piroz Hanım!”

Torununu ezecek kadar ayaktaydı evelallah. Hele ki bu noktada olacak ilk düğünün bu kadar acı ve kötü olması üzerine bir zılgıta ve davula engel olacaksa Yadê Piroz seve seve sözünü çiğneyecekti. Bastonunu yeri inletircesine vurdu. “Devam edin. Bu gelin eve sessizce girmeyecek!”

Ablaları Berivan ve Mihrivan bıkkınlıkla bakıştı. Bugüne kadar hep merakla ve sabırla bekledikleri düğün olmuştu. Vahamet zaten kötüydü. Kardeşleri her şeye yasak koyarak, öfkeyle kalkarak daha zor duruma getiriyordu.

“Rezan’ım bugün senin günün, sen engel olsan ben müsaa-de etmem,” diyen Mihrivan kardeşine yapma der gibi baktı. Bu günlerini az konuşmamışlardı. Ne zaman konuşmuşlarsa Rezan hep nasip işi demişti.

“Kızlar oynayın, zılgıtlarınızı duymak istiyorum. Kimse oturmayacak.” Birlik olan iki abla ve babaanne Rezan’ı alt ederek minik ve tatsız eğlenceye kendi aralarında devam etmişlerdi.

Buna razı Şahmaran kızları zılgıtlarıyla evi inletirken davul ve zurna yeniden duyulmuştu. Yadê Piroz şeker ve para dolu testi Mizgin’in önünde kırmıştı. Bu tabloda Rezan Ağanın yanında olması gerekti. Mizgin Zuxari ağlamaya devam etti. Bundan sonra da kurumayacak yaşlara tabiydi yüreği.

Kızların diline dolanan halay şarkıları eşliğinde Mizgin evden içeri alınmıştı. Rezan Ağanın gelmeyeceğini bildikleri için kızı kadınlara mahsus odaya almışlardı. Mizgin oturduğu yerde ağlamaya, kimseye bakmamaya devam etti. Halay çekenleri, zılgıtları ve şarkılarıyla ortalığı eksik bir düğün alanına çeviren kızlara içten içe teşekkür etti. Eksikliğini az da olsa götürüyorlardı.

Bir bugün eğlence olacaktı, bundan sonrası kaos!

Eline tutuşturulan şekeri yemesi gerekti. Ağzına gönülsüzce attı. Dişleri arasında çiğnediği şekerin aromalı tadı yavan geliyordu. Mizgin haline ağlıyordu. Bunu hak edecek ne yapmıştı ki? Düşünedurunken kulağına zılgıt sesleri daha şiddetli doldu. Kafasını aniden kaldıran genç kız kapı ağzından giren Rezan Şahmaran'ı görünce hızla kafasını eğmişti. Buraya gelmişti, yanına geliyordu.

Gözyaşlarını aklını dolduran düşüncelerle boca etti. Buraya zorla getirilmişti. Bunun öfkesini bile ondan çıkaracaktı. Önünde duran adamın siyah kumaş pantolonu ve ayakkabılarını gördü. Yanında oturan kadın kızı yerinden kaldırmıştı. Mizgin ayakta dururken bile kafasını kaldırmamıştı.

Rezan beyazlar içinde duran kızı solmuş yediveren gülüne benzetti. Başı eğik gülün sapını kırmışlardı. Sağlam duramıyordu. Kendini zorlayarak yüzünü avuçladı. Kulağına dolan sesler adamın öfkesini katlıyordu. Bu düğün değildi. Bu kadın onun gelini olmayacaktı. Gerçek anlamda karısı olmayacaktı.

Kafasını kaldırdı kuvvetiyle. Ağlamaktan yüzü şişmiş Mizgin Zuxari'nin usulca alnını öptü. Bunların hiçbirisi gerçek değildi ve gönlü razı değildi. Seslerin şiddeti artmıştı. Sanki Rezan Ağa bu yarım yamalak düğünden çok memnunmuş gibi. Hiç olmaması tercihiydi. Mademki töre berdeli uygun bulmuştu, işte o zaman Rezan da gereği yerine getirecekti. Tabii Mizgin'in bedeli ağır olacaktı.

Alkış sesleri arasında odanın kapısına doğru ilerledi. Çatık kaşları, sert çehresinde alabildiğine haşın ve efkârlı duruyordu.

Gizlenen bir acı maruzdu kara harelerinin ta içinde. Kimse göremezdi. Çünkü kimse Rezan'ın gözlerinin içine bakacak cesarete sahip değildi.

“Yeter, düğün bitmiştir!”

Son kez ikazı etmişti. Düğünü bu kadardı. Buna bile gereği yoktu ki. Başının altından çıkan babaannesiyile esaslı bir kavgası vardı. Genç adamın gidişiyle Şahmaran kızları kırgınlıkla buldukları yere oturmuşlardı. Altın takma merasimi yarım düğünü tamamlamaya devam etmişti. Takılan altınların geline artık ağır gelmesinden bavuluna koymuşlardı. Misafirler Şahmaran konakını yalnız başına bırakmamıştı.

Mizgin'in kınası olmamıştı. Kınalı ellerine altınlar takılmamıştı. Evden hiçbir düğün sesi yükselmüyordu. Her şeyiyle eksik ve yarımdaydı.

“Ben Rezan ağabeyin düğününü hiç böyle hayal etmiyordum.”

“Bizim kızların kiminle evleneceğini düşündüğümde ne Rojin'in ne Mizgin'in bu şekilde evleneceğini ölsem düşünmezdim. Vallahi çok üzüldüm.”

Rezan'ın amcakızlarını dinledikçe yarası kanadı Mizgin'in. Hiçbir kızın düğünü böyle hayal edilemezdi. Damadı merak edilir ve güzel bir düğünle dünya evine gireceği düşünülürdü. Ne var ki Mizgin ve Rojin mutluluktan men edilmişti. İki aile birbirine düşmüştü artık.

Yanında oturan yol yordam gösteren kadınlardan ikisini de tanııyordu. Ancak ikisinin de üzüldüğünü anlayabiliyordu.

“Belki şimdi üzüyorlar ama ileride mutlu olurlar. Allah katında hiçbir şey imkânsız değildir. Böyle olmuşsa vardır bildiği. Bize kudretine şükretmek düşer.”

Mizgin sığınacağı yüce kudrete güvenmekten başka ne yapabilirdi ki? Berdan'ın ve Rojin'in kaçması onların nefesine ve korkularına yenik düşmesinin bir sebebi de kaderin kısmeti değil miydi? Ancak kaderin cilvesi Mizgin'e ağır vurmuştu.

Azad Şahmaran'ın karısı Gülistan Hanım gelinin önünde durdu. Elinden tuttuğu kızın kafasını kaldırmasını bekledi. Mizgin ağır ağır kaldırdı kafasını. Sele uğramış yüzünde havza dolup taşmıştı. Gülistan Hanım havzanın bir damlasına demir attı.

“Hoş gelmişsin, Mizgin.”

Mizgin kafasını sallayıp gözlerini kaçırdı. Dili hâlâ hareketlenecek gücü kavrayamamış, ağzını bir türlü oynatamamıştı.

Gülistan Hanım haline baktıkça üzüldü. “Bir düğünü ikiniz de hak ettiniz. Böyle olmuşsa bize laf düşmez. Sen kafanı eğme, kızım, sen dik dur.”

Dile kolaydı kafanı eğme demek. Mizgin korkak, sessiz bir kız değildi. Ancak kocası da tekin değildi, Rezan Şahmaran idi.

Gülistan Hanım eteğini çekiştiren kıızıyla gülümsedi. “Seni tanımak isteyen biri var burada, Mizgin. Yeni gelinimize en çok kızım sevindi.” Bir çocuk gibi eteğine sarılmıştı Evin. Sabırsız kızı tanışmaya can atıyordu.

Mizgin dolu gözleriyle etrafına bakındı. Gülistan Hanım'ın arkasından temkinli adımlarıyla çıkan genç bir kızı görünce ne yapacağını şaşırdı. Bu Evin idi; körlüğün güzelliğinden bir gramını bile almadığı, gülümserken umudunu avaz avaz attığı kör bahtın acısını gözlerinden çıkardığı kızdı.

Annesinin yönlendirmesiyle Evin hemen yanına varmıştı. Mizgin yerinden hızla kalktı. Gözleri kıza hapsolmuş, onu izliyordu.

“Tu xerhati”, Mizgin.” Elini uzatıp yeni gelinin elini aradı.

“Evin seni merak etti, sizi tanıştırmamı istedi.”

Mizgin, Gülistan Hanım'a teşekkür edercesine kafasını salmış, lal olan dilini konuşturmaya gayret etmişti. Bu güzelliğe kara baht körlüğü mü münasip görmüştü? Yüce Allah'ın bildiğinden şaşmamak gerekti. Güzelin kusuru varsa bile Evin'in bakan gözlerinde bir kusur göremedi. Kocaman gülümseyen kızın gülüşündeki güzellik bunu örtüyordu.

* Tu xerhati: Hoş geldin

Evin'in elini sımsıkı tuttu. Ne diyeceğini bilememesi üzerine Evin güldü. Mizgin herkesin susup onları izlediğini bilse de aklından çıkarmaya çalışıyordu. Tek ilgisi Evin idi şu an.

“Gelin daha bize alışmadı. Bir hafta sürer bu utangaçlık. Seni açarız, Mizgin. Bu evin kızları konuşmayı çok sever.”

Evin'in lafı üzerine gülen kadınlar lafını esirgemeyişini takdir etmişlerdi. Yine konuşmalarına vurgu yapmıştı. “Bülbül gibi öttürürler seni, Yadê Piroz'un bastonundan bir posta dayak da sen yersin.”

İki gündür ilk defa içten gülmüştü Mizgin. Kızlardan çıkan oflamlar, kabul etmeyen mırıltılar Evin'in doğruluğuna kanaat getiriyordu. Mizgin'in, Rezan'dan çekeceklerini bu ev neşesiyle örtecekti.

“Yadê Feyruz'dan az yemedim. Kabulümdür baston dayacağı.” Kısık sesine ince bir tebessüm ilişmişti.

Evin güzel kızı görmüyordu. Güzel kokusunu duyabiliyordu, tebessümünü hissedebiliyordu. Tuttuğu eli hafif oynadıkça birbirine çarpan altın seslerini duyabiliyordu.

“Yorulma, otur,” diyerek Mizgin'i oturmaya davet etmişti. Gülistan Hanım kızını Mizgin'in çaprazındaki divana oturturken Mizgin yardım etmeye davrandı. Ancak Evin'in pek yardıma ihtiyacı yok gibiydi.

“Tamam, yadê, her gün oturduğum divan.”

Gülistan Hanım kafasını salladı. “Ax* Evin ax...” İsyan eden sesiyle döndüğü sırada Yadê Piroz ve Dilber Hanım gözüne ilişti. Piroz Şahmaran'ın girişi tüm kızların yerinden kalkmasını sağlamıştı. Odaya giren büyük kim olursa olsun küçüğü oturduğu yerden kalkar ve o oturmadan oturmazdı. Daye Piroz her zamanki başköşede yerini almıştı.

Mizgin'in kalkmasına izin vermemişlerdi. Gelin bugün muafı her şeyden. Dilber Hanım oturacağı sırada kapıya gelen oğluyla duraksamıştı.

* Ax: Ah

Evin kokuyu anımsayabiliyordu. Burnuna dolan koku aşinası olduğu, kaburgalarının içine yapışıp kaldığı ve sevdalısı olduğu, eşi benzeri bulunmaz aşkının kokusuydu. Görmeyen gözlerine hisleri yine el uzatmıştı. Etrafını arayan genç kız duyacağı o davudi sesi bekledi.

Revenk Şahmaran bir bütün kalabalığın arasından sadece kilitlenip kaldığı sevdalısına buruk bir gülümsemeyle baktı. Geleşini hemen anlardı. Kokusunu en iyi Evin tanırdı. Revenk'in yüreğine yürek, diline tercüman tek kız oydu. Bu haşin aşkta kırgın bir gül besliyordu. Bir tarafı yitik, ancak bundan bir an bile şikâyetçi değildi.

"Dayê!" diyerek en sonunda istediğini vermişti Evin'e. Seziyle yüreğini hoplatmıştı.

Mizgin, Evin'in arayışını gizliden gizliye izlemişti. Duyduğu erkek sesiyle ansızın dudaklarını saran hafif, neredeyse olmayan tebessümü de fark etmişti.

Revenk annesini çağırıp gitmişti. Evin kafasını önüne eğmiş, yanına kurulan kız kardeşinin saçlarını okşamıştı. Oturduğu yerde yalnız kalmazdı hiç. Bu kadar kalabalık olmasaydı, Mizgin'i tanımaya çalışacaktı.

Revenk'in kıza bakıp güldüğünü de fark etmişti. Evin ağlamasını bile kesmişti. Ne yaptığını bilemez bir şekilde etrafta izliyordu. Genç kıza uzanıp, 'Sana bakıp güldü,' demek içinden geldiyse de uygun olmadığını düşünüp sustu.

Büyük odanın içinde gruplaşmalar oluşmuş, kendi aralarında konuşanlardan kahkaha sesleri yükseliyordu. Arada laf atmalar olunca Mizgin tebessümüyle kalıyordu. Bugünün hiç bitmemesini istedi. Akşam vaktinin çatmamasını istedi. Zira öfkeden vücut bulmuş bir adet Rezan ile yalnız kalacaktı.

Vücutları yapışık ikiz gibi her odaya beraber girip çıkan Mihrivan ve Berivan yeni gelinlerinin yanına Rezan'ı sakinleştirdikten sonra gelebilmişlerdi. Ablalarının sözüne kıymet veren Rezan Şahmaran az da olsa yatışabilmişti.

“Gelinimizin bir isteği var mıdır, sordunuz mu?” Kalabalığa seslenen Berivan gruplaşan kuzenlerine tek tek baktı.

Gülistan Hanım kafasını salladı. “Bir konuşabilse...”

Mihrivan gözlerini kırıştırarak halledeceğini ağzını oynatarak belirtti. Mizgin’i biraz konuşturmakta fayda vardı. Evin’in yanına oturarak Mizgin’e döndü.

“Eh gelin hanım, geldin baba evime.” Dirseklerini dizlerine yerleştirip hafif kamburlaştı. “Kurallarımızı sana daha ilk günden söyleyelim.”

Mizgin her evin kuralı olduğunu biliyordu. Kendi evinde bile belli başlı kurallar vardı. Hatırlamamaya gayret eden kadın kalbindeki derin sızıyı hissetti. Mihrivan’ın konuşmasını bekledi.

“Şimdi yengecim, sabah altıda uyanıyorsun. Yarım saat hazırlanma hakkın olsun. En geç yedide aşağıda olacaksın. Kahvaltıyı hazırlayacaksın. Kahvaltını yaptıktan sonra kızlarla başlıyorsun evi baştan aşağı temizlemeye. Misafir geliyorsa bir gün önceden sen hazırlık yapacaksın. Eh annem gelin aldı artık. Onun kalkıp iş yapacak hali yok. Evin büyük gelini sensin. Gülistan yengem de kalkmayacak.”

Soluksuz konuşan Mihrivan’a boş gözlerle baktı Mizgin. “Sabah altı?”

Berivan gözlerini kırıştırdı. “Evet, canım altı. Haydar amca ve Rezan hep erken kalkar.”

Güldüğünü saklamak isteyen Evin kafasını iyice eğmişti. Belli ki Mizgin ile uğraşmak istiyorlardı. Ortam buna gayet açıktı. Yabancı olmadığı için Mihrivan ve Berivan sınır koymuyordu.

Mizgin’in gözleri büyüdü. Konuşmayı bir türlü beceremiyordu.

“Kızların okulla, veliyle ilgili bir problemi olursa sen gider sin. Diyar’a Revenk ya da Aslan gidiyor.” Mizgin’in değişen yüz ifadesi Mihrivan’ı durduramıyordu. Bu gidişle ya hiç konuşmayacaktı ya da fena patlayacaktı.

Berivan ciddi ifadesine büründü. “Ama sabah altı önemli.” Mizgin elini kaldırarak itiraz etti. “Her şeye eyvallah ama valla ben altıda kalkamam.”

Odada bulunan herkes gülmüştü.

“Hah şöyle kendine gel.” Omzunu sarsarak güldü Mihrivan. “Şöyle bir silkelen.”

Şaka yaptıklarını geç fark eden Mizgin önce afallamış, ardından teessüf edercesine gülümsemişti. “Ben de ciddiye alıyorum burada. Aşk olsun, kızlar.”

Gözleriyle ablasını işaret eden Berivan elini iki yana açtı. “Demirbaşımız o. Oynarsa biz de ona ayak uyduruyoruz.”

Mizgin abla kardeşin başını kendi ablalarına benzetmişti. “Zerya ve Berfe’yi bana aratmayacaksınız yani?”

Mihrivan tülbentini düzeltti. “Tabii ki, gelin, ne sandın.”

Mizgin’i konuşturma çabaları başarılı çıkmıştı. Sorulara ara sıra cevap vermiş, sohbete katılabiliyordu.

Zaman geçtikçe misafirler geliyor, takılarını takıp gidiyorlardı. Mizgin kendisiyle uğraşanlara tebessümüyle kalmış, kafasını önüne eğmişti. İmam nikâhı kıyılmış ve Mizgin, Rezan’ın karısı olma yolunda bir adım daha atmıştı.

Akşama doğru nihayetinde oturma odası boşalmış, tek tük Şahmaran bireyleri kalmıştı. Mizgin yanından hiç ayrılmayan Evin ile arada sohbete güçlükle tutunmuş, kızın güzelliğini izlemekten kendini alamamıştı.

Döktüğü gözyaşları cabasıydı. Bazen şakalaşan konuşmalar dozunu aşp, Mizgin’in can evinden vurabiliyordu. Annesinden kopması gibi, bu eve gelin gelişi gibi.

“Sen bakma bunlara. Hele onlar yarın bir gitsin, laflarını geri iade edersin.” Kendi kuzenleri ve kardeşlerini Mizgin’in eline vermişti Evin. Göremediği geline sempati beslemişti.

Mizgin manidar bir bakış attı. Tabii ki yapacaktı, herkesin bir sırası vardı sonuçta. Evin’in aniden havadan bir şeyi koklama

çabasına girdiğini görünce bakışları anlamsızlaşmıştı. Neyi kok-luyordu bu kız?

“Bûke*!”

Mizgin sesin geldiği yöne kafasını çevirmişti. Gördüğü iki suret ile nefesi kesilmişti. Şahmaran erkekleri karşıdan geliyor-du. Aslan’ı birkaç kez uzaktan görmüştü. Şimdi yakından tanıya-cak ve bundan sonra onlarla yaşayacaktı. Arkasındaki Revenk’i az çok biliyordu.

Seslenen Aslan Şahmaran’ın gülüşüyle odada içlerinin yağı eriyerek bakan kızlar tavan yapmıştı. Evet der gibi kafasını salladı yengesi. Uzun boyu ve hoş endamıyla başında dikilen kayın-biraderine baktı. Kahverengi gözlerinin ışıltısı hoş geldin mera-simini çakıyordu.

“Hoş geldin, sefa getirdin.”

Ancak Revenk’in gözlerini bilmeyen genç kız, “Tu xerhati, jinbiramin”,” diyen adama bakınca bir süre duraksamıştı. Adını koyamayacağı bir rengi taşıyordu. Belki bal sarısı, belki güne-şin hoyrat yakıcı sarısı, belki daha bu renge konulmamış alfa-benin yirmi dokuz harfinden türemiş bir kelam. Daha şaşırtıcı olanı ise bir rengin diğer renkten daha farklı olmasıydı. Bal sarısı sol gözlerine kıyasla sağ gözünde yeşil çizgiler dans ediyordu. Hayranlıkla bakmamak elde değildi. Babasının gözleri gibiydi. Gülünce dudaklarının kenarları iki paranteze bölünmüştü. Miz-gin gözlerini gözünden alamamış, bakakalmıştı. Revenk’in kısık sesteki kahkahasını duyunca kendine gelebilmiş, yarım yamalak bir cevap verebilmişti. “Hoş gördüm, sağ olasınız.”

“Şöyle bir gül, geldiğinden beri ağlıyorsun, harap ettin ken-dini.”

Mizgin renkli gözlü adamın sözlerine bir şey diyemezken Aslan dâhil olunca susmuştu.

* Bûke: Gelin

** Tu xerhati, jinbiramin: Hoş geldin, yenge.

“Eğer Rezan tarafından korkun varsa korkma sakın, biz buradayız. Koruruz seni, endişen olmasın!” diyerek göz kırpmıştı.

Revenk, ağabeyine pek emin olamayan bakışlarını fırlattı. “Nedense bu uğurda biz de yengemizin peşinden gidecekmişiz gibi hissediyorum. Rezan bize bile acımaz!”

Müstehzi edasını sürdürdü Aslan. “Mizgin yengemiz için canımız feda, biremin.”

Mizgin kafasını önüne eğdi. Evin’in ağzından dökülen içli ahi üzerine dudaklarını ısırılmıştı. Bu kız gelini zorluyordu. Onu merak etmeden duramıyordu.

Revenk duyduğu sesiyle kafasını sevdiği kıza çevirdi. ‘Evinamin’ diye inim inim inleyen yüreği onu görünce paralanıyordu. Bir şeylerin koptuğunu, bir şeylerin bağlandığını hissedebiliyordu.

Kardeşini gülerek izledi Aslan. İkisinin arasındaki aşkı bilmesi Revenk ile uğraşmasındaki en büyük etkendi. Kardeşini delirtmeye bir fırsat daha bulmuştu. Evin’in yanına doğru yürüyüp, yamacına oturdu. Görme engelli kızın her gelenin kim olduğunu bilmesi Aslan’ın içini parçalıyordu. Saçına şefkatli bir öpücük bırakıp geri çekildi. “Benim güzel kardeşimin keyfi yerinde.”

Evin gülerek Aslan’ın elini tuttu. “Hele sen evlen, bak nasıl halay başını çekeceğim ben.”

Kahkahası derinden çıkmıştı adamın. “Torununun evlenmesini isteyen nineler gibisin, Evin.” Yerinden kalkan genç adam Revenk’in gözlerindeki tanıdık ifadeyi görünce emeline ulaştığını anlamıştı. İnadına Evin’in şakağını öpüp saçlarını okşamış ve odadan ah çeken kızların bakışları altında çıkmıştı.

“Evin Hanım.”

Sevdiğinin sesini duymasıyla arayışı yeniden baş göstermişti genç kızın. Görmeyen gözlerinin tercümesi kulakları ve elleri olmuştu. Söz konusu Revenk olunca bütün varlığı yüreği oluyordu. Revenk’i hissedebildiği için için büyüttüğü yüreği idi.

Akşam yemeğini hazırlamak için kızlar çağırılmıştı. Odada sadece üçlü kalmıştı. “Efendim,” diyebilirdi. Kimlerin kaldığını bilmeyen Evin ses tonuna mesafe koymuştu.

Revenk uğraşmak istedi. Üstelik Mizgin onlara yabancı sayılırdı şimdi. “Bugün bize pas vermiyorsun? Düğün oldu keyfinden unuttun! Yoksa bir yanlışımız mı oldu?”

Evin dudaklarını ısırdı. Beline uzanan saçlarını örgü yapmış, omuzlarına bırakmıştı. Örgülerinden birini tutup parmağı arasına çevirdi. “Senin bir yanlışın olabilir mi, Revenk Ağa?”

Yerine neredeyse düşmüştü. Birbirine bakan avuç içleri buluşmuş, dudağına doğru kaymıştı. Genç adam dizlerinin üzerine dirseklerini yaslamış, bundan güç alarak Evin’i seyre dalmıştı. Mizgin’in varlığı fazlaydı. Genç adamın puslu hareleri derin bakıyordu. En derininde gizlenen bir şeyler irislerinde çocukça dans ediyordu.

Evin Şahmaran kalbini yakmaya ant içmiş gibi oturduğu yerde bile Revenk’i çıldırtıyordu. “Sana olmaz,” diye itiraf etti farkında olmadan. Bu yüzden kalabalık ortamda Evin varsa asla durmazdı Revenk. Durursa böyle bakar ve sevdiğinin yüzüne dalardı. En yakınını en uzak kavuşmasına dalarlardı aslında.

Mizgin kendi varlığının fazlalığını hissetmiş, nefes almayı bile yasaklamıştı kendine. Bu ikilinin arasında bilinmedik bir şeylerin yaşandığı gerçektir. Sessizce izledi sadece.

Akşam yemeği hazırlanmaya başladığında Revenk ayrılmıştı. Yemeklerden sonra kızlar Rezan’ın evden ayrılmasıyla düğün şarkısını başlatmış, odada oynamışlardı. Mizgin ısrarlara rağmen oynamamıştı. Derdine yanıyordu. Geçen her saniye derdi büyüyordu.

Geç saatlere doğru Rezan’ın geleceği haberiyle ev boşalmıştı. Mizgin’in korkusu yüreğinde kırık kanatları uçurdu. Rezan geldiyse yukarıya çıkartılacaktı. Sohbet eden kadınları dinliymiş gibi görünüyorsa da aslında rubu kayıplara karışmıştı. Taş kesilmiş bir beden aralarında oturuyordu.

“Hadi kızım, vakti gelmiştir.” Kulağına çalınan cümlelerle korku dolu inlemesi bir olmuştu. Gülistan Hanım onu oturduğu yerden kaldırıyordu. Gönülsüzce hareketlerine uyan Mizgin neredeyse yürümüyor, bedenlen hareketlerini Gülistan Hanım’a bırakıyordu. Kulağına zılgıt sesleri dolmuştu yine.

Gözyaşları akın etti. Akmaya hazır havzası kurumamıştı. Hiçbir güç de durduramazdı artık Mizgin’i. Rezan ve kendisine ait yatak odasına götürülmüştü. Takıları çıkarılmış, geceliği ve bornozu yatağa bırakılmıştı. Az sonra Rezan odaya gelecekti.

Genç kıza ne yapılacağı bir bir anlatılmıştı. Vakti geldiğinde oda boşalmış, Mizgin tek başına kalmıştı. Korkusu odanın karabasan gibi üzerine çökmesine neden oluyordu. Ya utancına ne demeli? Onu nasıl tarif edebilecekti? Ağlaması hıçkırıklara dönüştü. Bu gece Rezan’ın Ağanın ısrarla reddettiği kadını olacaktı.

Açılan kapı sesiyle irkildi. Bin bir türlü düşünce beynine doldu. Rezan Ağa gelmişti. Kapanan kapı sesiyle yutkundü. Bu sessizlik sağır ediciydi.

“Mizgin Şahmaran!”

Bakmasına hüküm veren davudi sese itaat etti. Usulca kaldırdı kafasını. Kırmızılığa bürünmüş gözleriyle baktı kocasına.

“Hangi işkenceye kadar dayanabileceksin?”

Gelir gelmez nefesinin üstüne öfkesiyle oturmuştu. Bu adamla hayat nasıl geçerci?

Bölüm 4

Şahmaran Gelini

İşkencenin her türlüüne katiyen karşı olmakla birlikte, kendisine ilk geceden edilecek işkenceye de razı değildi. Hoş, razı olmasa ne faydası vardı. Hangi işkenceye kadar dayanabileceğini soran bir adamla karşı karşıyaydı. Rezan Şahmaran'ın elinden gelecek acıya kimse dayanamazdı ki, Mizgin güçlü durabilsin. Bu adamın karısı olarak nefes aldığı her an zulümden farksız olacaktı.

Oturduğu yerde kendisine doğru gelen adama korkudan titreyen irisleriyle bakadurdu. Her adımı Mizgin'in nefesini kesiyordu. Yüzünü örten tülbentinin oyaları tehlikeyi durduramıyordu. Dilinin ucuna gelen cevabı ezip sustu. Susmasa işkence seviyesini katlar, adama istediği fırsatı verdi.

Rezan Şahmaran kaldığı dilemi nasıl çözeceğini bilmiyordu. Gitse bir dert, gitmese bir dertti. Bu gerdeğin olması gerekirdi, olmazsa da olmuyordu. Mizgin karısıydı ve nefret ettiği kızın koynuna bu gece girecekti. Ölüme baki adımları kızın önünde durdu. İçinde dalgalanan nefret onu boğazlamak istiyordu. Ancak bunun için yanlış zamandı. Rezan'ın etrafına takılan zincirler hareket kabiliyetini kısıtlıyordu.

“Kaldır kafanı!” Sert sesiyle bir emir daha dudaklarından döküldüğünde Mizgin kafasını yeniden kaldırmıştı. Usulca akan gözyaşları çekeceği acının kestiremediği korkusuydu.

Rezan böyle olmayacağını anlayınca, “Ayağa kalk!” diye öfkeyle homurdanarak kalkmasını istemişti. Kocasına itaat etmek düşünce yerinden güçlkle kalkmıştı. Ter içinde kalan kızı, bu adamın baskın varlığı cehennem ateşine kıyasla yakıyordu.

Saçını örten tülbenti hızla çekip bir kenara fırlattı. Yüzünü tekrar gördüğü kadın, sabahki halinden daha beter görünüyordu. Gelinliğini kocasının çıkartması gerekiyordu. Eğer bir gelinlik giymiş olsaydı tabii! Üzerinde sadece beyaz renkli kıyafetleri vardı. Yine de onu soyacak kocasıydı. Gözlerini sımsıkı kapadı Mizgin. Buna henüz hatta hiçbir şekilde hazır değildi. Karısından nefret eden bir koca en fazla nasıl dokunurdu?

Tiksinerek!

Rezan titreyen ellerini yumruklara bürüdü. Onu kendi elle-riyle soyması gerekti. Gömleğinin düğmelerini öfkeli çehresiyle açtı. Hızlı ve savrulan elleri Mizgin’i ayakta zor tutuyordu.

Aniden hatırladığı gerçekle irkilmişti Mizgin. Bunu kocası nasıl unutabilirdi?

“Na...namaz kılma..dın...”

Gömleğini çözen elleri durdu adamın. Bunu nasıl unutabilirdi? Genç kadını ayakta yarı soyulmuş haliyle bırakarak banyoya ilerledi.

Abdestini almasından namazını kılmasına kadar geçen süre Rezan Şahmaran’ın içindeki gerginliği yok ederek huzura kavuşturmuştu. Bütün sıkıntısını atabilmişti. Kendiyle baş başa kalıp beynini yoran bütün düşüncelerden kaçabilmişti.

Ne var ki namazdan kalktığında gördüğü suret an be an öfkeyi geri yüklemişti. Seccadeyi katlayıp kaldırmış, ciğerinden yükselen kızgın hırlamalarla kadına yeniden yürümüştü. Canını yakacaktı. Bu gece bu kadının işkenceleri başlayacaktı.

Dudaklarına ani bir sertlikle yapıştı. Canını yakarcasına öptüğü dudakları acemi kızı korkutmuş, yerine mih gibi çakmıştı. Rezan durmak bilmedi. Mizgin'i öperken kendinden hızla uzaklaştırmış, yatağa doğru itmişti.

Acıyla yatağa yüzüstü düşmüştü. Üzerine çıkan kocasının devasa bedeni gözünü korkuttu. "Ne olur... Ne olur canımı yakma..." Yalvaran sesi içler acısıydı. Sevdiği adamdan gördüğü muamele yıllardır ona duyduğu saf aşka yakışıyordu muydu? Onun hayalinde Rezan'ın kudretli sevgisi vardı.

Gömleğini çözen elleri yılların tecrübesini hazla yansıtıyordu. Atik hareketiyle sıyırdığı gömleği üzerinden çıkardı. Canını yakacaktı elbette. Ancak ona sahip olurken değil. O zaman çekeceği acı Rezan'a da yansıyacaktı.

"Daha ne emredersin?" Cehennem narında harlanmış bir çift gözün bakışı bu soruyu neredeyse çürütüyordu. Asıl emirleri veren kendisiydi ya. Tüm ipler onun elindeydi ya.

Tekrar genç kızın dudaklarına saldırdı. Canını yakarcasına üzerindeki her şeyden kurtulmuştu. Kapatmasını istediği gece lambasını sırf canı yansın diye kapatmamıştı. Her şeyi kendi gözleriyle görecekti. Her şeye an be an şahit olacak, bu geceyi unutamayacaktı.

Sabahın kuşluk vaktinde, horozlarla beraber uyanmıştı Mizgin ve onlardan mesajını almıştı: Rezan ile aynı yatakta kalma! Banyoda kendini paklayan genç kadın, yanında getirdiği kıyafetleri hızlı hareketleriyle üzerine geçirmişti. Havluyula kuruttuğu saçlarını sıkıca bağlamış, tülbentini saçlarına örtmüştü.

Asıl zulüm sonrasında başlamıştı. Banyodan çıkışı tuvalet masasına yürütmüş, altınlarını güç bela taktırmış, makyajını ölüm ağırlığında yapmış, lakin bir parfümü sıkamamıştı. Sırf Rezan parfüm kokusunda uyanır korkusundan dokunmamıştı.

Yadê Piroz'un hediye ettiği altın saati uykulu gözleriyle kontrol ederken saatin daha altıyı on geçtiğini gördü. Sessizliğine dikkat ederek odadan çıktı. Ne yapacağını bilemez vaziyette evi keşfe çıkmıştı. Daha kimse uyanmamış, sabaha merhaba dememişti.

Kendini mutfağın sedirlerine bırakıp birilerinin uyanmasını bekledi. Evin düzenini bilmediği gibi ne yapacağını da bilmiyordu. Saat kaçta kalktıklarını, sofralarını nasıl hazırlayacağını da bilmiyordu. Dün gece -sabah olduğunda odadan çıkma- emri kadınlar tarafından verilmişti. Fakat canına daha susamamıştı Mizgin. Rezan Ağanın kollarında yüzünde gülücüklerle uyanacağı için ölümle burun buruna gelmeye cesaret edemediğinden odadan kaçmıştı. Kendi odasından...

Yerde oturan genç kadın kolunu dizine sabit bir şekilde tuttururken yanığını avuç içine bastırmıştı. Yeni gelinlerin yüzünde güller açarken, taze gelinin yüzünden acılar bir bir akıyordu. Kocasını yakmamıştı. Rezan onu acılarından perişan eder sanmıştı. Sert öpücükleri dışında fiziken çok fazla hırpalanmamıştı. Ancak bakışları ve sözleri Mizgin'i yıkmaya yetmişti.

“Bûke?”

İşittiği ses oturduğu yerden sıçramasını sağlamıştı. Piroz Şahmaran'ı görünce ayaklanarak yüzünü ona çevirdi. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Zorlamayla duran bedeni ve uykulu gözleri ne kadar mükemmel gösterirse o kadar mükemmel duruyordu Mizgin.

Çatık kaşlarıyla yeni gelini izliyordu Piroz Şahmaran. Bastonuna tutunan bedeni, kısa boyu, alnının ortasında duran deqi, kara gözlerinden akan hükmü, karşı duramayacağınız konumu, Yadê Piroz'a hayranlığını arttırdı.

“Yadê..Piroz...”

“Burada ne işin var, bûke?” diye aksi sesiyle sordu.

“Ben..erken uyandım..siz...”

“Odana çık!”

Emir verilmesine verilmişti ama Mizgin kabul eder miydi? Odasına tekrar dönerse Rezan uyanabilirdi. Karşılaşmayı, sevdiği adamın sözleriyle tekrar canını yakmasını istemiyordu. Hayat berdel vurmışken, Rezan Ağanın zehirli dilini ilk geceye saklayarak Mizgin'e fiyakalı bir sürpriz yapmıştı. Seven sevdiğine kavuşmak için ölümüne yarışırken, Mizgin Şahmaran sevdiğini görmemek için ölüme bu sabah itibariyle koşuyordu.

"Yadê..."

"Bûke!"

Sert sesin devamını getirmesine olanak vermeden mutfaktan çıktı Mizgin. Yadê Piroz bakışlarıyla bile insanlara hükmederken Mizgin nasıl karşı gelebilirdi.

Genç kadın indiği merdivenleri gönülsüzce çıktı. Avluyu geçerek cehennemden farksız odasına geldiğinde derin bir nefes alıp kapıyı sessizce açtı. Kapı ağzında içeriyi sessizce kontrol etti. Kocasının rahatlığından ödün vermeden, bu gariban Mizgin'i uykusuz bıraktığını umursamadan yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Saydıra saydıra pencerenin önüne istiflenen berjere doğru yürüdü.

Oturarak yüzünü izlediği adama daldı anında. Uyurken bile kaşları çatık, vücudu gergindi. Üzerini örtmeyen çarşafa lanet etti. Güzel vücudunu izlemek kadına kendini kötü hissettiriyordu. Mizgin bu adama yıllardır tutkundu. Yılların tutkusunu bugün diyetiyle ödüyordu. Reva mıydı bu aşkın karşılığını alamamak? Bu aşkın karşılığında kine ve nefrete maruz kalmak hak mıydı? Yakışıklı yüzünü ne çok hayal etmişti. O yüzüne her sabah dokunup kokusunda boğulmayı, kollarında uyanırken o karizmatik sesinden çıkacak bir çift tatlı sözü ne çok hayal edip kendini vermişti.

"Arkanı dön."

Duyduğu sesle nefes almayı unutan genç kadın put gibi kalamıştı. Rezan Şahmaran ne yaptığını görmüştü. Onu izlediğini görmüştü. Hareket etmeyi unutmıştu kadın. Öyle ki nefes bile almıyordu. Kocasına daha ilk günden rezil olmuştu.

Mizgin'e reva; uyandığında tatlı söz değil, beklenmedik anda dökülen emirdi.

"Arkana dön dedim sana."

Hareket etmedi. Rezan'ın sözleri aklını almıştı.

"Şahmaran!"

Sabah sabah uykudan yeni uyanmış bir adam için fazla gür ve net çıkan yüksek sesi kadının salisesinde arkasına dönmesini sağladı. Dışarıdan birisinin duymamış olmasını umdu.

Onu görmek istemeyen adamın kendini izlemesine dahi tahammülü yoktu.

'Nefrete layık bir adamsın Rezan Şahmaran!' İç sesi nefrete yol alırken, omuzlarını dik tutmaya özen gösterdi. Geldiği evi unutmuyacaktı. Korkak bir kız asla olmayacaktı. O Mizgin ki eline silah verseler hiç düşünmeden karşısına duran adamı öldürecek güce sahipti.

Sahi vurabilir miydi? Kaybetmeye yüreği hazır mıydı? Kendi vicdanıyla beraber yıllardır canını verircesine sevdiği adamı öldürebilir miydi? Değildi! O adam ne kadar nefret ederse etsin, tırnağının ucuna acı değse, içi kanardı.

Yataktan gelen hisşirtılı sesleri duyunca nefesini tuttu. Kocasını yataktan çıkıyordu. Gözlerini kapatarak bekledi. Yakınlaşan ayak seslerini duyduğunda içini saf bir heyecan sardı. Korkunun bütün hücrelerine sirayet ettiğini söylemeyecekti.

Kulağına üfleyen sıcacık nefes tüylerini diken diken etti. Rezan Şahmaran inadına şahdamarına üflemişti. "Mizgin Şahmaran! Dik duruşun bana sökmez. Canın yanacak, kaçışın yok artık!" Soyadını bastıran sesi 'Seni zorla aldım!' gerçeğini bastırarak, kükreyerek ilan ediyordu.

Mizgin Zuxari sevdiği adamdan hiçbir zaman kaçmamıştı ki!

Dik duruşundan ödün vermeden dilinin ucunda dökülmeye meyilli cümleleri aheste aheste döktü: "Bir Şahmaran geliniyim artık! Omuzlarım düşük yakışmaz değil mi, Rezan Şahmaran?"

Sorusunun ardından tepesinde dikilen Şahmaran ağasına usulca döndü. Kara gözlerine bir nefes kadar yakın olunca müt-hiş bir acıyı midesinde hissetti. Katran karası gözlerinin içinde gördüğü öfkeyi dibine kadar yaşayan Mizgin korkusunu belli et-memeye gayret etti. Hadi ama yanında koskoca Rezan Şahmaran vardı, kim korkmazdı. Kız kardeşini öldürecek öfkeye sahipti.

“Bir Şahmaran gelini dilini kısa tutmazsa kesilir.”

“Emrin olur, Rezan Ağa.”

Kabul edişini nefretle izledi Rezan Ağa.

“Küçüksün, Mizgin ve küçük aklınla kafa tutacağını sanıyor-sun. Sonunu şimdiden görüyorum, sen de görsen iyi edersin.” Sözleriyle kadını enkaz halinde bırakarak banyoya hızlı adımla-nyla ilerledi.

Neden? Birini kendinden çok sevmenin cezası mı vardı ki Mizgin kendisinden çok sevdiği adamın bu üslubuyla cezalandı-rlıyordu? Nefretle sıranmak ne kadar ağırdı.

“Daha küçüksün Mizginmiş! Berdeli ne demeye kabul ettin o zaman? Oracıkta kafama sıksaydın da seni böyle tanıtmaktansa ölseydim.” Öfkesinden ayağını hunharca sallıyor, Rezan Şahma-ran’ın çıkmasını bekliyordu. Suyun sesini işittikçe o suda boğul-masını istedi. “Hayalimdeki Rezan Şahmaran’dan çok uzaksın.” Bütün gün bu odada kalamazdı. Ne yapıp ne edip çıkmalıydı. İçinde büyüyen sıkıntıyla beklemeye başlamıştı. Birazdan kadın-lar onu almaya gelecekti. O zaman Mizgin odadan çıkacaktı. Evi gezip tanımalıydı. Daha sonra aklını kurcalayan Evin ile biraz sohbet edebilirdi. Onu tanımayı çok istiyordu.

Rezan’ın ablaları da vardı tabii...

Banyonun kapısı açılınca Mizgin anında sırtını çevirdi. Dün gece korkudan bakamadığı adama şimdi kızgınlığından bakmak istemiyordu. Göz göze gelip ne sinirlenmek ne de nefretiyle acı çekmek istiyordu.

Kendi odasında karısıyla olacaktı bundan sonra. Çok yabancı bir histi. Rezan kendini bir kadın için hazırlamamıştı. Hele hele

düşmanı bellediği evin kızıyla hiç! Üzerini giyinirken gelinine bakmamak için sırtını çevirmişti. Mizgin'i gördükçe gözünün önüne Rojin geliyordu. Ne durumda olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyordu. Ona kızgındı ama nasıl olduğunu da deli gibi merak ediyordu. Zuxari Aşiretini iyi bilirdi. Gelinlerine çok değer verirdi. Fakat Rezan'ın inadına kız kardeşine kötü davranmalarından korkuyordu. Keşke elinde bir seçenek olsaydı da Rojin'i geri alabilseydi.

Peki, ona bakar mıydı? Onu görmeye dayanabilir miydi?

Hayır!

'Başına ne geliyorsa gelsin, hak etti. Seni hiçe saydı.' İçinden kendini yatıştırmaya çalışan Rezan, kardeşini düşünmekten Mizgin'i izlediğinin farkına varamıyordu.

Vücudu kendisine, ancak kafası pencereye dönüktü. Dünyaya sahip olduğu bedeninin bir zerresini ezberlemek istememişti. Mizgin'in güzelliğinin gayet farkına varmıştı. Diri göğüslerinin üzerine taktığı altınlar ve saçlarını örten tülbenti pekâlâ yakıştırmıştı. Ancak ne yüzünün, ne vücudunun, ne karakterinin güzelliği Rezan Şahmaran'a işlemeyecekti. Mizgin Şahmaran'a ebediyen sürecek kin besliyordu.

Üzerini giyinmesi beş dakikasını almıştı. Saçlarını taradıktan sonra parfümünü sıkırmış, saati ve serçe parmağına taktığı baba yadigarı yüzükle hazır olduğu gibi odadan kapıyı çarparak çıkmıştı.

Kapanan kapıyla yerinden kalkan Mizgin sessiz bir şekilde konuşmuştu: "Kapıyı kırsaydın be öküz!" Yatağa doğru yürürken konuşmaya devam etti: "Cinsine öküzü yakıştırmak bile az kalır."

Kendi kendine söylenişini açılan kapı kesti. Yol yordamlığını üstlenen iki kadın ve kaynanası kapıda belirince Mizgin yataktan uzaklaştı.

"Hazırlanmışsın, kızım."

Oğlun yüzünden uyku uyuyamadım, diyemedi Mizgin. Dudaklarını ısırarak kaynanasına ağır adımlarıyla ilerledi. Uzattığı elini öpüp alına değdirdikten sonra mahcup edasıyla gülümsemişti.

“Tekrardan hoş geldin, gelinim,” diyerek alnına bir öpücük kondurdu o da.

“Hoş buldum.”

“Çarşafını kaldırabilirsin. Daha sonra aşağıya in, kahvaltı edilecek.” Kaynanası yapması gerekeni söyledikten sonra odadan çıktı. Mizgin çarşafını kaldırdı. Oda temiz ve düzenli olduğundan uğraşı yoktu.

Bacak arasındaki sızı hafiften zorlarsa da aklından def ediyordu. Kendisini bekleyen kadınlarla beraber odasından usulca çıktı. Beraber kahvaltı yapacakları ilk sabah idi ve Mizgin heyecanlı olduğu kadar gergindi. Merdiven basamaklarını indikçe heyecanı yükseliyordu. Boğazına kadar heyecan dolmuştu. Kendisine gülümseyen ve konuşturmak için uğraşan kadınlara gülmekle yetiniyordu. Sanki konuşsa sesi çıkmayacak, kimse duymayacak gibiydi. Yeni girdiği ortamlara çok kolay adapte olabilen biri olmasına rağmen bugün için uyumlu yönü devreye girmemişti.

Oturma odasına nefesini tutarak ilerledi. Ellerini oynattıkça bileklerindeki bilezikler şangırdayıp Mizgin’i kendine getiriyordu. Bugün evli bir kadınsın, ona göre davran. Babasının evindeki deli kız hallerinden soyunması gerekti.

Oturma odasının kapısından iki kadının eşliğinde içeri girdiğinde tüm bakışları üzerine almıştı. Hareketleri aksayan kadının gözüne divanın başında oturan Yadé Piroz çarptı. Elinde tespihiyle kendisini baştan aşağı süzerek inceliyordu. Sabah yaşlı kadının azarlamasıyla odasına kaçmıştı. Belki de Dilber Hanım’a anlatmıştı. Bilgisi de yoktu.

“Gel buraya, bûke,” diyerek yanını bakışlarıyla işaret etti yaşlı kadın. Mizgin direktifi alınca sistematik hareketleriyle hanımağanın yanına ilerledi. “Kahvaltı sofrasına otur.” Yeni gelini oturtmasıyla beraber herkes sofraya geçip oturdu.

Güzel bir kalabalıktı ama fazlaydı. Bütün gözlerin özellikle üzerinde olmasından ötürü rahatsızlık duyuyordu. Normalde bu

bakışları üzerine aldıkça hoşlanan kadındı. Bugün her şey ona fazla gelecekti belli ki. Alışana kadar, düzen kurana kadar sabredecekti.

Düşman evden gelen daha doğrusu Rezan tarafından düşman ev olarak bellenen Zuxari kızı Mizgin gelinleri olmuş ve onunla kahvaltı ediyorlardı. Rezan dışında Şahmaran ailesinden hiçbirinin onu düşman olarak görmediğini biliyordu. En azından temennisi buydu.

“Benim katıksız kardeşim kahvaltı yapmadan mı çıktı, Mizgin?”

Çıkıp çıkmadığından haberdar olmayan Mizgin soran Mihri-
van’a kaşlarını kaldırarak cevap verdi. Ne çıktığını söyleyebilirdi ne kahvaltı etmediğini. Zira hiçbirini hakkında bilgisi yoktu.

Piroz Şahmaran torunun kasıtlı sorusuna gözlerini baydı. “Keça kere”, bûke çawa zani”” Rezan’ın apar topar çıktığını Aslan’dan öğrenmişti. Mizgin nereden bilecekti?

“Sen de benimle uğraşmak için fırsat kolluyorsun, yadê. Bir beni bir Rezan’ı sevemedin gitti.”

Berivan ablasına gülünce yediği lokma boğazında kalmıştı. Gülistan yengesi sırtına vurup eline suyu verince içip kendine gelebilmişti. “Beni ve Aslan’ı daha çok sevdiğini hiç kabullene-meyeceksi, Mihri...” diyerek Mizgin’e döndü. “Mizgin’i sevecek misin, yadê? Rezan’la uğraştığın gibi Mizgin’le uğraşacak mısın?”

Abla kardeş bir olup Mizgin’e daha ilk sabahtan tatlı bir savaşı açmaları Dilber Hanım’ı sevindirmişti. Rojin ile hâlâ konuşamamıştı. Ablalarıyla konuştuğunda sesinin iyi geldiğini ve onu üzmediklerinin haberini almıştı ama annesine yetmezdi. Rojin’i görene kadar acısı dinmeyecekti.

Yadê Piroz yere bıraktığı bastonunu alarak Mihri-
van’ın dizine vurdu. “Sana vermediğim sevgiyi Mizgin’e vereceğim, Mihri-
van Hanım.”

* Keça kere: Eşegin kızı

** Çawa zani: Nasıl bildi?

“Ağlarım, bak vallahi ağlarım.” Her gelişinde babaannesinden bir yıllık laf işitip kocasının evine geri gidiyordu Mihrivan. “Baba evine gelmekten beni alıkoyacaksın, yadê.”

“Gelme, kim sana gel diyor.” İsrarla torununun üzerine vardı Piroz. Mihrivan, Rezan gibi hazırcevap ve sinirli olmadığından babaannesinin işine geliyordu.

“Ha şimdi çantamı toplayıp gideceğim.”

“Sen yüzüsüzün, kızım. Git desem de gitmezsin.”

Mihrivan yanında gülmekten kahvaltı edemeyen kız kardeşi Berivan’a ölümcül bakışlarını attı. Ne zaman babaannesiyile atışsa herkes onun safını bırakıp babaannesinin yanında oluyordu.

“Seni Hozan’ıma şikâyet edeceğim, yadê..” dedi. Ardından yeni doldurulmuş çayından bir yudum aldı. Ağzı yandıysa da belli etmedi.

Yadê Piroz bastonunu bırakıp alayla torununu süzdü. “Git kabristandan yedi ceddini çıkar, tek tek hepsine şikâyet et, Mihrivan.”

Mizgin’in yüzü düşmüştü. Hozan babasının adıydı ve rahmetli olmuştu. Mezarına gidip şikâyet mi edecekti? Babalarını küçük yaşta kaybetmişlerdi ve hâlâ ondan gurur duyarak her yerde bahsederlerdi. Zaten Rezan’a bakan babasının nasıl bir adam olduğunu bilirdi.

Rojin’in kaçması kocasını tepetaklak etmişti. Ancak Rezan o kadar kötü kalpli bir adam değildi. O adamı on beş yaşından beridir tanırdı. Bilirdi; nerede ne yapar, nasıl oturur kalkar, insanlarla nasıl iletişim kurardı.

Kahvaltıyı Mizgin ve Rezan’ın evliliği üzerinden olabilecek komik anları anlatarak geçirmişlerdi. Kahvaltıdan sonra evi gezmek ve tanımak istediğini söyleyerek ayaklanmıştı Mizgin. Berivan eşlik etmek istemiş, yardımcılar Özlem ile evi tanıtmıştı. Her şeyi yavaş yavaş öğrenmeye başlamıştı. Saat kaçta uyanıklarını, kahvaltıyı kimlerin hazırladığını, Rezan’ın kaçta çıkıp

geldiğini... Öğrendiklerini aklına not etmişti. Pek elim bilgiler olmasa da yarın sabahdan itibaren ihtiyacı olacaktı.

Görümceleri ve evin kızlarıyla sohbet ede ede ilk gününü devirmişti. Akşam görüşmeleri gidince kendini yalnız hisseden Mizgin asıl konuşmak istediği ismi aramıştı. Avludaki küçük odada onu bulunca koşar adımlarıyla yanına varmıştı.

Yanına oturduğunda Evin'in etrafını izlediğini gördü.

"Merhaba." Naif sesiyle varlığını belli etti Mizgin. Evin yüzünü ona çevirince hemencecik ellerinden tuttu. Sesini duyunca dönen ama görmeyen kıza içi giderek baktı. "Buradayım." Sıcacık bir gülümseme dudaklarında yer edinmişti. Ama bunu Evin göremiyordu. Güzelliğinin kusurunu gözleri ele alırken Mizgin haline bir kez daha şükür etti.

"Gittiler mi kızlar, Mizgin yenge?" diyen tatlı sesinde inanılmaz bir samimiyet vardı.

"Gittiler," diye cevap verdi Mizgin. Bugün görüşmeleriyle uğraşmaktan Evin'i bir türlü yanına çekememiş, onunla konuşmamıştı. Yanlış anlamalarından çekindiği için Evin'i ne inceleyebilmiş ne sorularıyla irdileyebilmişti.

"Hmm... Görümcelerin seni çok sevdi."

Güzelliğine hayran kalan Mizgin, ak düşmüş gözlerine bakarken, bunun bile yüzünü çirkinleştiremediğini bir kez daha fark etti. Görümcelerini aklından çıkarmıştı bile. "Kaç yaşındasın, Evin?"

Cümlesini duymamış mıydı acaba? Evin boş vererek sorusuna cevap verdi: "On dokuz yaşındayım." Sorusunu heyecanla cevaplarırken çelişkiye düşmüştü. "Sana yenge dedim diye kızmadın değil mi?" Yaşıt olduklarını biliyordu.

"Olur mu öyle şey? Ama bak aynı yaştayız. Yenge diyerek araya resmiyet koyma. İsmimle hitap edebilirsin!"

Mizgin'in arkadaşlık edeceği birisine ihtiyacı vardı. Dila'yı ne çok özlemişti. Arkadaşının akıl veren iki kelamına ne çok ih-

tiyacı vardı. Onun da halini merak ediyordu. Sevdği adam karısıyla gözü önündeydi her gün.

“Gerçekten mi?”

Keyifle ciyaklayan kıza sessizce güldü. “Gerçekten.”

Evin’in görmemesi duygularını hissetmesine engel değildi. Hayata küsmüş genç bir kızdan ziyade, tebessümünü esirgemedi insanlarla iletişim kuran muhteşem bir karakterle tanışmıştı. Evin’i pek düğünde görmezlerdi. Çok nadir gördükleri için Mizgin de onu kişisel olarak tanıyamamış, sadece adından ibaret bilmmişti.

Mizgin o konuştukça, bir konudan bir konuya atladıkça edindiği bilgileri hayretle dinliyordu. Bilgilenmekten hiç geri durmamıştı. Acaba kim onun böyle bilgilenmesini sağlamıştı?

Kulağına âşık olduğu adamın sesi dolunca yerinden farkında olmadan kımıldamıştı. İçini saran tarifsiz heyecan onu sevmeyen kocası içindi. Onu sevmeyen ve varlığını ısrarla istemeyen adam içindi. Buruk gülüşüyle Evin’e döndü. Konuşmaya devam etmek için ağzını açmıştı ki, kaynanasının sesiyle kapıya dönüverdi.

“Mizgin, Rezan geldi. Bak hele ne ihtiyacı varmış.”

Kapı ağzında duran kaynanasına bakarken vereceği cevabı tarttı. Rezan’ın onu istemediğini bildiği halde niye gönderiyordu ki? “Jinap” çağırmadı...”

İlk konuşmasına göre sesi sert çıkmış, manidar bakışlarıyla sormuştu kaynanası: “Çağırması mı gerek?”

Kaynanasının lafını ikiletmeden küçük odadan çıktı.

Tüm gün çalışıp eve geldiğinde ayağını uzatıp kardeşleriyle sohbet etmeyi hiçbir şeye değişmiyordu Rezan Şahmaran. Nitekim kardeşleri bugün bahçeye kurulmuşlardı. Aslan’ın isteği üzerine bahçede kurulan sofa yavaş yavaş donatılırken Rezan sohbet eden iki kardeşin arasına katıldı.

“Aslan Efendi şirkete uğramaz oldu.” Sitemli sesinde az biraz öfke de harmanlanmıştı Revenk’in. Rezan ağabeyiyle nere-

* Jinap: Yenge

deyse hiç anlaşımayan Revenk Şahmaran buna rağmen Aslan'ı şikâyet etmekten geri durmuyordu.

Revenk'in isyanları iki kardeşi güldürdü. Babaları vefat ettikten sonra tüm yük Rezan'ın omzuna düşerken buna ne Aslan ne de Revenk izin vermemişti. Ağabeyine destek olmak için şirkete girerek omuz olmuşlardı. Yirmi sekiz yaşında olan Rezan Ağa her işin üzerinden hakkıyla gelirken kardeşlerinin desteği ilaç gibi gelmişti.

"Bu aralar başka işlerim var, biremin. Biraz idare etsen ne olacak?"

Revenk sevimlice sırtına çalısın ağabeyine güneşin parlaklığını taşıyan gözleriyle bir alev çaktı. "Senin işlerin yüzünden eve geç geliyorum!"

"Evde ne işin var?" Rezan göz kırparak soruyu kardeşine yönlendirdi. Evin için eve erken geldiğini ikisi de biliyordu. Fakat kardeşiyle uğraşmak istiyordu. Onun kaçamak bakışlarını görüp eğlenmek istiyordu genç adam.

Rezan'ın imalı sesine gözlerini baydı. Ne işi mi vardı? Evin'i görmeye can atan ve göremediği her an özlemle kavrulan yüreğinin sevdiği kıza bakmaya ihtiyacı vardı. "Yok, hayır ne işi olacak, sadece yoruluyorum."

"Biz de yoruluyoruz, biremin. Sesimizi çıkartıyor muyuz?" Gerçeği yüzüne vurup gelecek cevabı bekledi Rezan. Kardeşiyle uğraşmayı en az Aslan kadar seviyordu. Anlaşamadıkları an öfkeleri evi yerle bir ediyordu ki, bu aralar sular durulmuştu.

"Hayır, Rezan Ağa."

Genç adam kardeşinden kaçamak cevapları almanın keyfiyle ağaya kalktı. Amcası işten erken çıkmıştı. Eve henüz gelmemiş miydi? "Amcam nerede?" Soruyu ortaya atıp kardeşlerinden cevabı bekledi.

"Lokman ağabeyin evine yemeğe davet edildi. Erkenden oraya gitti."

Rezan anladım dercesine kafasını sallayıp önüne dönerek yürüdü. Üzerini değiştirmek için odasına çıkacaktı. Yemek hazır olana kadar o da üzerini değiştirdi. Daha sonra arkadaşlarıyla buluşmak için dışarıya çıkacaktı.

Basamakları uçarcasına çıkıp odasına girdi. Üzerindeki takım elbiseden bir çırpıda kurtulup banyoya girdi. Banyoda duşunu alırken karısının içeri girdiğinden habersizdi. Bir karısının olduğunu aklından men ederek eski alışkanlıklarını devam ettirdi. Kısa duşunun ardından üzerini kurulayan genç adam çıplak bir halde banyodan çıktı. Giyinmek için dolaba doğru yürürken odanın içinde çığlık çığlığa bağırان kadın sesiyle neye uğradığını şaşırarak etrafına telaşla bakındı.

Banyodan çıplak çıkacağını hesaba katmayan kadın çıplak kocasını görünce avazı çıktığı kadar bağırılmıştı. Havluyu insanlar ne demeye üretmişti? Ayakta dikilen kadın avuçlarını gözlerine kapamış, bağırma hız kesmeden daha şiddetli bir tonda devam etti.

Rezan bu çığlıkların sonu kesilmeyince karısının üzerine çıplak suretiyle vardı. Ağzını kapadığı karısını kapıya kadar sürükleyerek, kendiyle kapı arasında sıkıştırdı. Öfkeyle kükredi: "Bağırma lan, manyak kadın!"

Mizgin hâlâ yaşadığı şaşkınlıkla kafasını sağa sola çeviriyor, bağırma çalışıyordu.

Evdekiler ise duyduğu çığlıkla avluya doğru koşmuştu. Rezan'ın, Mizgin'i dövdüğü korkusuyla odanın önüne akın etmişlerdi.

Bölüm 5

Palavra Oyunlar

Kendini hâlâ evlenmediğine o kadar inandırmış olduğuna pişmandı. Bir kadınla öyle ya da böyle bir hayat kurmuştu. Yarım, noksan, tatsız ve isteksizdi belki ama sonuç değişmiyordu. Rezan Şahmaran bir kadınla evlenmişti!

Karısının kahveye güm atan gözlerine bakarken, içinde an be an kabanar öfkesine dur diyemiyordu. Bağırmasının sebebi neydi? Bu kadının aklından zoru neydi ki Rezan'ı bulmuştu?

“Rezan, kuzulkurt* ne yaparsın gene?”

Babaannesinin aksi sesi üzerine kapı kolunun inmesi Rezan'ı çıldırttı. Karısına yaslanarak kapıyı hızlıca kilitledi. Yine bağır-maya başlaması adamı mezarın dibine gönderecekti.

“Lan niye bağırıyorsun?” Avucu kapadığı ağzına yetmiyordu. Karısı ısrarla bağırmayı huy edinmiş, dışarıdakilerin korku-sunu katlıyordu.

Mizgin ağzından dökülecek tek kelimenin sersemliğine kapılsa da cevaplamadan geçmeyecekti. “ÇIPLAKSIN!” derken belirttiği gözleriyle dikkat çekmeye çalışıyordu. Çıplaktı ve bu Mizgin'i şaşırttığı kadar utandırıyor da.

* Kuzulkurt: Zıkkının dibi

“Rezan!” diye bağırarak babaannesi delirmek üzereydi.

“Gelinini öldürmeye çalışıyordum, Piroz!”

Hırlayarak bağırması üzerine kapıya ardı ardına yumruklar inmiş, Rezan ismi Şahmaran korosunun ağzından korkuyla inmişti. Rezan kollarını kapıya yaslayıp ne yapacağını bilemezken altında ezilen Mizgin’in bayılacak gibi olan halini fark etmemişti.

“Ne istiyorsun karından? Aç şu kapıyı, Rezan!”

Dilber Hanım’ın kızgın sesi duyulunca Rezan kafasını çenesine çarpan karısına öldürecek gibi baktı. Şu an için bir şey istemiyordu.

“Kapıdan gidin, bir şey yok!”

“Ağabey aç kapıyı!” Kardeşi Aslan’ın temkinli sesini duydu. Zaten aralarında bir akıllı o vardı, Rezan bu öfkeyle giderse onu da yoldan çıkaracaktı.

Mizgin ağlamamak için direndi. Kendisine ağırlığıyla yaslanmış kocasının çıplak olduğunu bilmesi bağırmaktan başka bir çare vermiyordu. Gözleri çıplak suretinden uzuvlarına istemsizce kayınca utanç dolu bir inleme koyuverdi.

“Gözlerimi kapa, gözlerimi kapa...” Gözlerini sımsıkı kapatan kadın, dudaklarını da birbirine bastırmıştı.

Yok, bu kadın iflah olmazdı. Rezan çılgılığı üstüne bir de isteklerini sıralamasına tek kaşını kaldırdı. Kapı arkasında ayrı dertler varken bu kadın hâlâ konuşuyor muydu?

“Sen canına susamışsın. Lan seni öldür...”

“Kure kere”, kapıyı kırdırma bana. Gelinime dokunma, kapıyı aç!”

Yine hakaretlerini sıraladığına göre babaannesi kızmıştı. “Git kapıdan, Piroz.” Onu ikna etmeden gönderemezdi. “Gelinine bir şey yapmıyorum!”

“Kızın bağırmaktan ciğeri söküldü. Bırak gelinimi, aç şu kapıyı!”

* Kure kere: Eşegin oğlu

Rezan bu kadınla uğraşmaktan ömrünün tükeneceğini biliyordu. Ağzını açmadan Piroz Şahmaran'ın kapı arkasında verdiği emri duydu.

“Aslan, Revenk! Kapıyı indirin!”

Mizgin kocasının çıplak haliyle yakalanacağı düşüncesiyle bir çılgılığı daha savuracakken Rezan'ın bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarını yine birbirine bastırmıştı.

“Bir şey yok, Pirooz!” İsmini bağırarak söyleyen genç adam tehdidini keskin bir tınıyla etmişti. “Bu evi hepinizle beraber yakarım. Hepinizi yakarım, aşağıya inin!” Kapıya yumruğunu indirerek toplanan ahaliyi korkuttu.

Yadê Piroz'un korkusu burada devreye girmişti. Gözü kara torunu inmezlerse evi yakardı. Ama Mizgin'i öyle bırakamazdı. Son bir kez şansını denedi: “Karını bana gönder!”

Genç adam inanmayacakları bir yalanı o anki öfkeyle savurdu: “Şaka yapmıştım, gelinin de korktu!”

Ne klişe bir yalan ama! Buna Piroz ve fedaileri inanır mıydı?

İnanıp inanmama evresine atlamak için önce put gibi kesilen hallerini düzeltmeleri gerekirdi. Rezan Ağa şaka yapıyordu! Kimseyle pek muhabbete girmeyen bu adam şaka yapıyordu! Hem de nefret ettiği, canını yakacağı karısına!

İlk tepki verilmişti: “Rezan Ağa başka yalan bulamadı!”

Revenk'in sesiyle Mizgin kocasına gözlerini baymıştı. Bunca çılgılığın üzerine böyle bir bahane mi söylenirdi? Akla daha yatkın bir şey bulmak zor değildi.

Kapıya yumruğunu indirdi Rezan. “İnin aşağıya!”

Kalabalık kendisine gelirken, Rezan'a uymaktan başka çare bulamamıştı. Yadê Piroz söylene söylene kapıdan gelinleri ve torunlarıyla uzaklaştı. “Bu kuzulkurt bana şaka yapmaz, sevmediği karısına mı yapacak?”

Kapı arkasında yeni yüzleşecek karı kocayı bırakarak gitmişlerdi. Rezan uzaklaştıklarını anladığında karısına yasladığı bedeninini geri çekti.

Mizgin anında gözlerini avuçlarıyla kapadı. Çıplak halini böylesine görmeye daha alışmamıştı ki hâlâ bir nebze bile şokunu atlatamamıştı.

“Sen aklını mı kaçırdın ha? Aptal kadın, senin zorun ne?”

Mizgin cevaplayamadı. Rezan giyinene kadar konuşmaya-caktı. Karı kocadan uzak bu hallerini biri görse oturur ağlardı. Biri bakamazken, biri onun varlığını kendi içinde yok sayıyordu. Nasıl ilerlerdi bu evlilik!

“Niye bağıyorsun? Hadi bağıyorsun niye susturduğum halde devam ediyorsun?”

Yine cevapsız bırakıldı. Rezan anadan doğma halini fark edemeyecek kadar kızgındı. “Senin gibi bir akılsızla uğraşacağım ben. Hey Allah’ım, neyle sınıyorsun beni?”

Karısının üzerine tekrar vardı. Hızlı bir hareketle ellerini çekip kendisine bakmasını sağladı. “Söyle şana ne yapayım?” İşaret parmağıyla canını yakarak şakağına vurdu. “Senin bu akıl-sızlığın...”

“Giyin...”

Sözlerini tek bir kelime yerle bir etmişti. Rezan neden konuşmadığını anlayınca küfrede küfrede dolabına yöneldi. “Senin aptallığın yüzünden rezil oluyorduk!” Bu haliyle ailesine yakalan-saydı, olacakları düşünmek bile istemiyordu. Hızla eline geçenle-ri giyindi. “Beyinsiz kadın.” Odanın içinde gözleri dört dönüyor, adam kadına saldırmamak için kendine güçlüklerle hâkim oluyordu.

Mizgin utançtan ısırıldığı dudaklarıyla berjerde otururken, kocasına bakmamak için gözlerini ondan başka taraflara çeviri-yordu. Rezan onu öldürmediği için sürekli dua etmeyi de eksik etmiyordu.

“Senin yüzünden az kalsın rezil oluyorduk!”

Bu kaç oluyordu? Saymayı bir müddet sonra bırakmıştı. Zira kocası papağan gibi aynı cümleleri tekrarlıyordu. Evet, onun yüzünden az kalsın tüm eve çıplak haliyle yakalanıyordu. Ah düşüncesi bile utanç vericiydi.

“Özür.. dilerim bir an seni..ahhh...” Devamını getiremedi. Seni çıplak görünce çılgılık atmak geldi içimden mi diyecekti? Henüz aklını kaçırmamıştı.

Rezan’ın bakışlarını görünce kocasına tekrar arkasını döndü. Utançtan aşağıya inemedikleri için ikisi odada takılı kalmıştı. Açıktan karnı guruldayan Mizgin ne yapacağını bilmiyordu. Ondan nefret eden bir adamdan değil yemek istemek, yüzüne bile bakmak işkenceydi.

Rezan ise odada tur atmaktan yorulmamış gibi ha bire genç kadının önünden geçip duruyordu. Odaya birden dalması kötü olmuştu. Bir karısının olduğunu bile hatırlamıyordu. Sevmediği kadını ne diye kendisine hatırlatıp canını sıkacaktı ki. Ama Mizgin inatla karşısına çıkıp canını sıkıyordu. Buna bir dur demeliydi.

“Bir daha ben bu odadayken gelme. Karşıma çıkma.”

Afallayan kadın anlamsızca konuştu: “Af buyur!”

“Tekrarlamamı mı istiyorsun?” Daha sert bir şekilde yapardı, hiç sorun değildi.

“Biz karı-koca...”

“Sen benim karım değilsin!” Acımasızlığın yer ettiği yüzünde hiçbir pişmanlık yoktu. Dönüp yoluna hızlı adımlarıyla ban-yoya girdi.

Banyo kapısına sazan balığının gözlerini aratmayan ifadesiyle baktı Mizgin. Ne derse desin artık karısıydı. Bu odaya girme deme lüksüne de sahip değildi. Öyleyse ilk gece ona dokunmayacak, berdeli kabul etmiyorum diyecekti. Hiçbirini yapmayıp üstelik ona sahip olmuşken sen odaya giremezsin emri de nereden çıkmıştı?

Çıtı çıkmadan kendi derdine düştü. Ayı kocasıyla uğraşacak durumu pek yoktu. Tek derdi; aç biilaç midesini biraz doldurmaktı. “Çıplak olacak vakti buldun sanki. Senin yüzünden aç kaldım!” diye söylene söylene odanın içinde gezinen taze gelin, sandığını hatırlayınca dudağına peyda olan gülüşüne engel olamadı.

Gelinlerin çeyiz sandıklarına abur cubur koyulurdu. Sandık zaten ikinci günü boşaltılırdı ama Mizgin sandığı bile görmemişti. Aç kalmasa hatırlamazdı. Genç kadın sandığın başına geçip oturduğunda kapağını kaldırıp içindeki sepeti çıkarttı. Sepette bir dolu yiyecek bayram şenliğini yaşatmıştı. Tişörtünden cep yapsa katlayarak ve bir bayram günü topladığı şekerlerle doldursa bu kadar sevinmezdi. Paketini açtığı çikolatadan bir ısırtığı inleyerek almıştı. Serapta suya kavuşan kervancı gibiydi Mizgin Şahmaran. Koskoca konakta bir yemek yiyemiyordu.

Banyodan gerginlikle çıktı adam. Tuvalet masasına bıraktığı telefonunu alarak kardeşi Revenk'i aramış, yemek getirmesini istemişti. Sandığını talan eden karısını görmeyen Rezan Ağa öfkesini dindirmeye çalışıyordu. Aptal karısı yüzünden odaya hapsolmuş, üstüne aç kalmıştı. Kalmaya da devam ediyordu. Arayan dostlarını cevapsız bırakacaktı. Adamlara yalan söylemeyeceği için cevapsız bırakmak daha mantıklıydı. Homurdanarak önüne dönmesiyle karısını yerde dizlerinin üzerine çökmüş bulması bir olmuştu. Kaşlarını çatan genç adam önünde gördüğü sepetle ne yaptığını anlamaya çalıştı. Hafif yana kaydığında abur cuburları görmesiyle burun kemerini sıktı. O da acıkmıştı. Çikolataya yumulan karısı yüzünden!

Boş vererek yatağına uzandı. Başlığa kafasını yaslariken gözlerini dinlenmesi için kapattı. Hayatının geri kalanını sevmediği bir kadınla geçiremezdi. Mizgin onun için çikolata peşinden koşan bir çocuktan farksız değildi. Hangi kadın deliler gibi sandığın başına oturup atıştırdı? Kendini bilen, ahlakı ve davranışlarıyla olgunluğunu sergileyen, her kelimesinde farkını ortaya koyan akıllı kadınları severdi. Fakat Mizgin o olgunluğa erişmiş bir kadın değildi ne yazık ki... Sevdigi kadın başkaydı. Çok başka...

Mizgin ayağa kalkarken kocasını görünce dudaklarını ısırıyordu. Sepete yumulduğunu görmüştü. Açlık çilesini dindiren kadın şimdi rezil haliyle yakalanma çilesini çekiyordu. Isırdığı

dudaklarını koparmadan önce sepetteki krakerlerden bir tanesini kaparak kocasına ilerledi.

Mizgin'in bakmak istediği, baksa doyamayacağı güzel gözlerini kapatmıştı adam. Koluna hafif dokunarak uyanmasını bekledi. Uyuyup uyumadığını bile bilmiyordu.

“Rezan...”

Umursamaz gözleri seslenen kadına gönülsüzce açıldı adamın. Uzattığı paketi görmesiyle elinin tersiyle iterek Mizgin'in kalbinde bir yarayı daha açması bir olmuştu.

Boğazına düğümlenen acı yutkunsa da geçemeyecek gibiydi kadının. Ki yutkunduğu her anda dahası eklenecek, dahası kadının yüreğine saplanacaktı. Onu hiç sevmeyecek bir adamın ömründe ömrünü heba edecekti. Bu kadar çok severken kocasını, karşılıksız olması yetmediği gibi nefretin olması kadının ruhunu yaralıyordu. Yılların aşkına yakışır mıydı bu çirkinlik?

Krakeri komodinın üzerine titreyen elleriyle bırakıp banyoya girdi. Çalan kapıyı umursamadı. Kimseyle uğraşacak hali yoktu.

Kapıya kilidi vuran elleri titremekte bulmuştu çareyi. Rezan'ın havlusunu yere atıp üzerine oturdu. Ağlamayacağını kendine ısrarla söylüyordu. Rezan'ın acımasızlığına gözyaşı döktükçe güçsüzleşecekti. Ancak bu nefret çok fazlaydı ve görmezden gelinemeyecek kadar göze batırılıyordu. Fakat Mizgin'in bir suçu yoktu. O da günah keçisiydi. Rezan ile yanan genç bir kadındı. Ne bir söz, ne bir nişan, ne bir kına, ne bir düğün görmüştü. Hiçbir şeyi görmeyen güzel ömrü sevilmediği bir adama adanmıştı. Gel de derdine yanma kadın.

Kulağına çalınan kapı sesiyle kafasını dizlerinden kaldırdı ve gözlerini açtı. Kimin olduğunu merak ettiği için ayağa kalkarken düşüncelerine dalmıştı. Rezan'ın onu çağırmayacağını biliyordu. Ya da çok uzun bir süre içeride kaldığı için kocası banyoya girecekti.

“Açsana kapıyı.” Kulağını delen sert ses yerinden hoplatmıştı. Ayağa kalktığı gibi kapı koluna uzandı. Kilidi çevirip kapıyı

kendine ayarsız bir hızda çekti. Karşısında öfkeye bulanmış kocasını görünce geriledi. “Ne oldu?”

“Gel buraya!” Banyo kapısının önünden çekilen Rezan sırtını dönerek yürüdü. Arkasından giden Mizgin yere oturup önündeki yemek dolu tepsiyle meşgul olan kocasının sırtını izledi. Neden çağırmıştı?

“Geç otur!”

Kulaklarına, gözlerine inanamayacağı en inanılmaz anı yaşıyordu. Yanlış duymamıştı değil mi? Kocasının onunla beraber yemek yiyecekti. Kulakları ona oyun oynamıyordu.

“Anla..anlamadım?” derken şaşkınlığı gün gibi ortadaydı.

“Geç otur, yemek ye.” Umursamaz sesi emir doluydu adamın. Az önce uzattığı krakeri elinin tersiyle iten, onun yüzüne bakmayan adam şimdi onu oturduğu sofraya çağırıyordu.

“Aç..değilim...”

“Geç otur.”

Genç kadın tepsinin başına oturmak yerine karşısına geçip durdu. Onun istediği oluyorsa Mizgin’in de isteği çöpe gitmeyecekti. Madem yemek yemesini istiyordu, uzattığı krakeri kabul etmeliydi. Yoksa o sofraya oturmuyacaktı. Gerçi oturmasa da Rezan için çok önemli sayılmazdı.

Komodinin üzerine bıraktığı krakeri alarak kocasına doğru ilerledi. Hiç düşünmeden paketi uzatırken kocasının ona dönen bakışlarını izledi bir müddet. Ne diyeceğini toparlamaya çalışırken sesinin titremesine izin vermedi. “Bunu kabul edersen ben de yemek yerim.”

Umursamazlığını öfkeye dönüştürmek istemiyordu adam. “Sevmiyorum onu.”

“Sana bir şey uzatıldığında sevmesen de kabul etmek zorundasın. Sen bir ağasın, karşıdakileri geri çevirmek sana yakışmaz.” Kocasına akıl veren Mizgin, eğer kabul etmezse yemeyecekti.

“Sevmiyorum, dedim.”

“Peki... Sana afiyet olsun.” Düşen suratıyla arkasına döndü kadın.

“Otur yemeğini ye.”

“Ben de az önce yedim. Uzattığımı kabul...”

“ŞAHMARAN!” Davudi sesiyle odayı inletti. Kocasının öfkesine maruz kalmadan kurulan sofraya oturdu. Başı suçlu gibi önüne eğilmişti. Aç değildi işte, ne diye zorluyordu ki?

Rezan kafası eğik ve elindeki paketle sadece sofrayı izleyen kadına ters bir bakış attıktan sonra elindeki paketi hızla aldı. “Ver Allah’ın cezası!” Yanına paketi tokadı çarparcasına bıraktı.

Mizgin yüzüne yerleşen gülümsemeyle kocasına baktı. Ne olursa olsun kabul etmişti.

Yemeğini iştahla yiyen Rezan Ağa karşısındaki kadını –karnısı olarak görmediği ve asla görmeyeceği- görmezden gelerek önündeki tabağına odaklanıyordu.

Mizgin ilk başlarda çekinse de iki kaşık yemeği güçlükle doldurdu. İlk lokmayı almak zulüm gibiydi. Kocasını izlemek onu doyuruyordu. İştahla yumulduğu yemekten kaşığı aldığı her an Mizgin’in hayranlığı bir tık daha artıyordu. Yemek yerken bile alelade havasına kapılıp gidiyordu. Ta ki bu aleladeliği yıkacak sözleri sarf edene dek!

“Bir kadın nerede oturacağını bilmiyorsa, niye var ki?”

Yeni evlilerin yemek yerken yalnız kaldıkları an eğlenerek, adamın laflarıyla ve kadının cilvesiyle şenlik yaşanırdı. Dişe diş karı koca sözlü saldırılarıyla yeni evlilerle yakından uzaktan alakası olmayan bir profil çiziyordu.

Ah hayır, sadece Rezan.

Zira Mizgin Şahmaran, bildiği yoldan şaşmadan kocasının sözlerine seslice gülmekle yetiniyordu.

Bu sözlerin bana ama üzerime alınmıyorum, bekle sen daha anlamı taşıyan gülüşüydü. Tabii sadece o an sürmüştü. Rezan’dan ödü kopuyordu. Adamı ciğerine kadar tanıyordu. Bu laflardan sonra bir şey yaparsa şaşırmazdı.

“Bir insan için bir şey ifade etmiyorsam ölmeyi yeğlerim. Beş parmağın beşi bir değil ki bazıları boşa yaşamayı tercih ediyor.”

Genç kadın korksa da bu lafından sonra olası bir yumruğu yiyecek olsa da sözlerini esirgemedi. “Prensip meselesi, herkes boşa yaşamıyor. Bazılarının hedefi var!”

Rezan Ağanın müstehzi kahkahası üç saniye kadar sürmüştü. “Ulan akli olmayanın prensibi mi olurmuş?”

Mizgin sorusunu tekrar cevapsız bıraktı. Böyle diliyle zehrini sokması neyi veriyordu eline? Bu evlilik geri dönülemez bir yola girmişti.

“Gerçi basit; ahmaklık bazılarının mesleği oluyor.”

Mizgin sessizliğini bozmadan yemeğe bakmaya devam etti. Dudağında belirsiz bir gülüş vardı sürekli. Altında binlercesi korku fınk atarken.

Rezan Ağa gülmesine bir türlü anlam veremiyordu. Bu kadının aklından şüphe etmeye başlıyordu. Yemeğini aheste aheste tadını çıkartarak yedi. İçinden akıttığı her öfke çapalanmış toprak gibi daha da tazeleniyordu.

Rezan öfkeyi kendine meslek ediniyorsa, Mizgin gülmekle gökdelenini kuracaktı.

Kaşığı tabağı vura vura tiz sesler çıkarırken, kafasını olumsuzca salladı Rezan. “Bir kadından nefret ediyorsan, uçurumdan düşse dönüp bakmazsın.” Vicdansızlığı filizleniyordu. “Parçalara ayrılrsa mezarını zevkle kazanım!”

Dudağında tebessümüyle bir kocasına bir önündeki sofraya göz gezdiriyordu Mizgin. Kırgınlığın içinde sıkışıp kalan kalbi kendini gülüşüyle örtüyordu.

Sinirlenmeye başlıyordu Rezan. “Sen deli misin?” Varlığı yetmezmiş gibi tepkileriyle de adamın aklını bulandırıyor. Kaşığını tepsie fırlattı.

Korkuyla inleyen kadın kocasına bakamadı. Sinirlenmişti işte. “Hey Allah’ım sen sabır ver,” diyerek yerinden su bardağını

kapıp kalkan adamı korkuyla izledi. “Ben diyorum bu kadın akılsız. Beni akılsızın tekiyle uğraştırıyorlar!”

Mizgin kırgın gözlerini yumarak kafasını sofraya çevirdi. Rezan Ağa bu sözleri söylediği her anın pişmanlığını belki aylar belki yıllar sonra çekecekti. O çektikçe Mizgin kazmayı saplayacak, daha da acısını katlayacaktı. Bugün bunları çektiriyordu ya acımasızca, yıllar sonra bu aşkla bile olsa yine kocasının burnundan getirecekti.

“Elin ahmağını bu eve getirmek...” Kafasını sallayarak bardağı masaya bıraktı. Gergin bedeni odanın içinde gidip geliyordu. “Hey Allah’ım sen sabır ver.” Sabrı olmadıkça üstesinden gelemeyecekti.

Yerdeki sofrayı bir tarafa çekerek pencereye yürüdü kadın. Odanın içindeki yemek kokusundan kurtulmalıydı. Pencereyi açıp dönerek, Rezan’a çarpmamak için yanından hızla geçmiş, dolabından kocasına inat aldığı gecelikle banyoya girmişti. O bir kadındı ve bu adam onu görmezden gelse bile o halinden vazgeçmeyecekti.

Banyoda üzerini değiştirmiş, dantelli siyah geceliğini üzerine geçirmişti. Böyle hurs yapsa da Rezan’dan çok utanıyordu. İhtiyaçlarını gideren kadın aniden gelen çekingenlikle nasıl çıkacağını bilememişti.

“Hadi Mizgin kızım. Hemen yatağa uzanacaksın zaten.”

Bol bol aşladığı cesaretle banyodan çıkmıştı. Katlı kıyafetlerini berjere bıraktığı gibi yatağın altına girmişti. Kocasının yüzünü görmemiş, nasıl olduğunu bilememişti.

Kadını gecelikle gördüğü gibi gözlerini çevirmişti adam.

Mizgin uykusuz bir geceyi geçireceğine emindi. Bu halde nasıl uyuyabilirdi ki? Uyusa bile huzursuzdu. Kırgın ve gücenikti. Sol yanı kırıklarla doluydu.

Uykusuz geçirdiği gecenin sabahında yatağında daha fazla kalmadan çıkmış, giyindiği gibi aşağıya inmişti Mizgin. Yanında uyuyan adama dönüp bakmamıştı. Yüreği el vermemişti bakmaya. Dün gece onu kırmaktan çekinmeden, kalbini paramparça eden adama nasıl bakabilirdi.

Bahçede oturan gelin kaynanayı yalnız bırakmamak için merdivenleri usulca indi. Yanına giderek yaşlı kadının ellerinden öptü. “Roj baş” yadê, nasılsın?” Yaşlı kadının halini hatırlını sormayı seviyordu. Arada babaannesi Feyruz ile muhabbetine denk gelir, Rezan hakkında bir şey konuşmalarını beklerdi. Ama iki inatçı keçi birbirine laf yetiştirmekten torun torbayı sormayı unuturdu.

Yaşlı kadın gelinin saçlarını okşarken gözlerinin etrafı kırıncıydı. Bu küçük kızı çok sevmişti. Sevimliliği, saygısı, hoşgörüsü, her şeye rağmen kızgın kocasının kıldığı yanını kimseye göstermeyişi, her haliyle sevdirmişti kendini. Daha iki gün olmuştu geleli ama Mizgin farkını ortaya koymuştu. Zamanla Rezan Ağasının da bu farkı göreceğini biliyordu. Ya en kısa ya da epey uzun zaman sonra. O adam bu kadını sevecekti.

“O Rezan sana ne yaptı dün akşam?”

Genç kadın utançla kıkırdarken kaynanasının bakışlarını görünce kafasını eğdi. Ne diyecekti; oğlunuz cırtlıçıplak bir şekilde beni kapıya yasladı. Karşımda öyle görünce ne yapacağımı bilmedim mi?

“Küçük bir oyun oynadı, beni korkuttu.”

“Rezan...” derken yaşlı kadının gülünç ifadesi sürdü. “Bizim oğlardan bahsediyorsun değil mi?”

“Erê”, yadê.” Sesi tiz çıkmıştı.

“Sana zarar vermemiş, belli,” diyen kaynanasına toprak rengi gözlerini çevirdi. Kaynanasından çekindiği kadar bu evde kimse-den çekinmiyordu. “Ama sana şaka da yapmadı, kızım, biz onu

* Roj baş: İyi günler

** Erê: Evet

biliyoruz.” Kaynanası geliniyle konuşurken hareketlerini dikkatli bir şekilde inceliyordu. Tülbentinin oyasıyla uğraşan Mizgin iki kadının yüzündeki gülümsemeyi görmüyordu.

“Ailen gelecek mi buraya, Mizgin?”

Bunun imkânsız olduğunu en iyi Piroz Şahmaran biliyordu. Bu soruyu sormasının bile gereği yoktu. Rezan Ağa bunu hayatta kabul etmezdi. Öyle ki Mizgin’i bile ailesinin evine göndermezdi.

Zaten nefret ediyordu. Her an bu nefretini gösterecek ve durmadan kıracaktı. Ailesi gelirse kızının mutsuz halini görecek ve daha çok kahrolacaktı. Gelmelerini istemiyordu. Rezan onlara laf atmaktan çekinmezdi. Ailesi tarafından kocasından nefret edilmesini istemiyordu. Bugün mutsuzdu ama yarın mutlu olacaktı.

“Bilmiyorum, yadê.”

Piroz Hanım gelmelerini istemediğini anlamıştı. Rezan yüzünden nasıl isteyebilirdi ki. Ancak yaşlı kadın iki ailenin arasına mesafe ve düşmanlığın girmesine izin vermeyecekti. Berdan ve Rojin’i affetmeyeceklerdi. Fakat onların hatasını ne Rezan’a özellikle Mizgin’e yıkamazlardı.

“Bizim evimiz açık, âdetlerimiz değişmez kızım.” Bastonunu yere bir kere vurarak, benim lafım budur dercesine, sürmeli gözleriyle cevabı verdi. “Buyursun gelsinler!”

Mizgin bu kadının isterse her şeyi yapacağını biliyordu. Rezan’ın da yapacağını biliyordu. Arada kaynayan kendisi olacaktı. Bir şey söylemeden mutfığa girdi. Kahvaltıyı hazırlamaya yardım etmişti. Bugün onlar izin vermese de evin temizliğine girecekti. Ne kadar iş yaparsa Rezan’a gözükmeyecek, kıracağı anlardan kaçabilecekti.

Tabii bir de muhabbetini sevdiği Evin’in yanında olacaktı. Evin’in konuşması ve samimiyeti o kadar tatlıydı ki Mizgin yanında olmaktan zevk duyuyordu. Küçük çocuklarla kaynaşmaya çalışması evdeki herkesin eğlence konusu olmuştu.

Kahvaltıdan sonra avluda divana geçip oturmuşlardı.

“Sana kalsa şimdi bahçede futbol oynarsın!”

“Vallahi kaynanama ayıp olmasa oynardım. Çok iyi futbol oynarım, Evin!”

“Diyar varsa kimse yenemez onu. Bazen Revenk ve Aslan oynuyor. En son bahçede kavga çıkıyor.”

Evin, Revenk’in adını döktüğü her anda Mizgin’in tüyleri diken diken oluyordu. Adını bile söyleyişi farklıydı. Bu samimiyeti ilerlettiklerinde soracaktı muhakkak. Revenk’e karşı ne duygularını barındırıyordu?

“Neden?”

Evin tatlı kahkahasını attı. “Diyar hep onları kandırıyor. Çok yaman benim kardeşim.” Dudaklarını ısırdı. “Rezan ağabey hep gelir Diyar’ı destekler, diğerlerini bahçeden kovar. Bir kere yenin şu bit kadar çocuğu, der hep.”

Ah Rezan. Allah’tan bir lütuf mu yoksa bir ceza mı belli olmayan zalim adam...

“Bence bilerek izin veriyorlardır. Onlara eğlence çıkıyordur.”

Evin kafasını salladı. “Bir gün oynarlarsa izle onları. Revenk ve Aslan hep diken üstünde, Diyar’ın oyununu fark etmiyorlar.” Duydukları dışında yanında kim oturuyorsa Evin’e bir bir anlatıyordu.

Mizgin ne yaptıklarını merak etmişti. Bir daha oynarlarsa pür dikkat izleyecekti. En çok Rezan’ı merak ediyordu. Nasıl destekliyor, nasıl arka çıkıyordu?

“Hiç mi kazanmıyorlar?”

“Kazanıyorlar ama çok az.”

“Mizgin!”

Kaynanasının çağırmasıyla genç kadın Evin’i bırakarak gitmişti. Ne için çağırdığını bilmeyen kadın yanına üzerine çekildüzen vererek gitmişti.

“Kızım, Aslan’ın odası dağınık, bir el at. Ne aramışsa odanın altını üstüne getirmiş.”

Mizgin tamam, diyerek odaya koşmuştu. İş yapmaktan çekinmeden zevkle odanın temizliğine girişmişti. Rezan'ı hiç görmeyeceği günler geliyordu. Bugün görmemişti. Uyanıp çıkmış, kimseye gözükmemişti.

Zor bir evliliğin en zor zamanlarıydı. “Biliyorum, benim mutlu günlerim gelecek. Ben mutluluğumu getireceğim. Mizgin'i durduramayacaksın, Rezan Ağa!”

Kendine söz verdi. Mutluluğu evine getirecekti.

Evdeki hesap çarşıya uymaz, gerçeğini idrak etmedikçe bazı şeyler için erken söz verecek ve sonucuna mecburi katlanacaktık. Mizgin kendine bu gerçeği teskin ederek sözünün bu gidişle bozulacağını haberini müjdeliyordu.

Günlerini geçirdikçe eve daha çok alışıyordu. Ancak Rezan...

Rezan kalbindeki yuvayı mutsuz ederek yıkmıştı. Beklediğinden daha kötü bir haldeydi. Kocasını onu görmezden gelerek, evdeki konumunu yok ediyordu. Her işini evin çalışanlarına yaptırıyordu. Ütüsü varsa evin kızlarından istiyordu. Yemeği Mizgin dışında herkesten istiyordu. Herkes Rezan Ağanın eline bakarken, Mizgin uzaktan izliyordu.

Onu gördüğü her anda kafasını çevirir olmuş, durduğu yere adımını atmaz olmuştu. Sabahları Mizgin uyanmadan, geceleri uykuya dalınca odasına geliyordu. Ah bu günlerin azabını çekeceğini bilseydi yapar mıydı?

Krakeri de hâlâ o komodinin üzerinde duruyordu.

Bugün yıkılan yuvasına şahit olmak için misafir gelmişti. Mihrivan, Rezan'ın en büyük ablası. Genelde iki kardeş aynı gün geldiklerini ama Berivan'ın kayınbabası hasta olduğu için gelemediğini kaynanasından öğrenmişti.

Mutfaktaki telaşa ayak uydurmuştu. Mihrivan'ın sevdiği yemekler tencerelerde pişiriliyordu. Halime Hanım, mutfağın yemeğinden sorumlu yaşlı kadın içli köftelerin içini doldururken, Özlem hazırlanan içli köfteleri kızartıyor, Sema bulaşıkları kaldırıyordu.

“Gelin Hanım hamur için yumurtayla tereyağını karıştırana,” diyen Halime Hanım, kaşlarıyla hazır edip yarım bıraktığı kabı gösterdi.

“Şey...” diyen Mizgin bunu söylemeye tereddüt ediyordu. Kimsenin yapamayacağı bir şey değildi. Hayır demesi gerekmiyordu ama yapamazdı. Reddetmesinin çok sorun olacağını düşünmüyordu. Sebebi de az sonra belli olacaktı.

“Ben yumurtaya dokunamam, çok sevmiyorum...” derken mahcubiyet dolu sesiyle Halime Hanım'dan gözlerini kaçırırdı. Sevmediği bir şeye dokunamazdı ki.

“Gelin Hanım, kocan sevmiyor diye sen de mi sevmiyorsun?” Tok sesiyle kapı eşiğinde varlığını yengesiyle uğraşarak belli etmişti görüncesi. Gazını alamayan Mihrivan, “Rezan Ağan rahatsız olacak, akşam yanına gidemem diye dokunamıyorsun, değil mi?” diye sordu kahkaha atarak.

Halime Hanım ve kızların kahkahası mutfağı doldurmuştu. Ah yeni gelinlerin kocasına yaranması yok mu?

Allığa batıp çıkmış gibi görünen kadın tereddüt içinde kapıya bedenini çevirdi. Yüzünde eksik bir gülümseme vardı. “Yok ondan değil... Ben sevmiyorum yumurtayı... Dokunamam, yiyemem.”

Mihrivan gülerек kadının omzuna dokundu. “Hadi hadi... Ne hoş bir ortak yönünüz var...” Mihrivan, kardeşinin sevmediği gelini çok sevinmişti. Böyle takılması ona üzüldüğündendi. Annesinden duydukları içini acıtmıştı.

İnkâr etmeyecekti Mizgin. Tabii ki Rezan yumurta sevmiyor diye yıllar evvel gözündeki sevgisini bitirmişti. Tabii ki Mizgin sevmediği ne varsa hepsini biliyor ve onları sevmiyordu.

Bu bilerek oluşturulmuş bir ortak yöndü. Herkesin ortak yönü sürpriz olurken, Mizgin'inki tamamıyla haberdar olunarak yapılmıştı. Tabii bunu inkâr edecekti yaman kadın!

"Hayır, Mihrivan ben bil..."

"Mizgin yenge... Mizgin yenge..." Küçük çocuğun sesi dışarıdan geliyordu. Ne olmuştu yine? Mutfaktan içeri giren Diyar genç kadına nefes nefese baktı. "Mizgin yenge, Yadê Piroz seni çağırıyor. Hemen gelsin, dedi."

"Geliyorum."

Elini havluya kurulayan kadın görümcesine gülümseyerek mutfaktan hızlı adımlarıyla çıktı. "Hayırdır inşallah."

Merak içinde bahçeyi arşınladı. Yadê Piroz çimlerin üstüne halının koyulmasını çok severdi. Halı yastıklarına sırtını dayar, ya çayını içer ya tespihini çeker ya namaz çoraplarını örerd. "Buyur, yadê..." derken ayakta, tam karşısında durmuştu. Yanında oturan Dilber Hanım'a ve Gülistan Hanım'a tebessüm etti.

Yadê Piroz oturmasını kaşlarıyla işaret etti. Mizgin uzun bir muhabbetin geleceğini o vakit anlamıştı.

Oturan geline yaşlı kadının tebessümü şefkat doluydu. "Yarın annenler çeyizini getirecek, kızım. Artık gelmeleri gerek, parmağına yüzüklerini takmaları gerek. Hem seni merak ediyorlar."

Mizgin'in rengi atmıştı. Annesinin gelmesini istemiyordu. Hele günlerdir yaşadıklarından sonra, ışıltısı sönmüş gözlerini görmelerini istemiyordu. "Gelmesinler. Rezan..." Bu gerçektir ve söylemekten çekinmeyecekti. "İstemez!"

Yadê Piroz umursamadığını belli edercesine omzunu silkemişti. Yaşlı kadın bazen hükmünü birkaç saniyelğine yok eden tatlı hareketlerde bulunuyordu.

"Kuzulkurt..." İçten verdiği tepkisi torununaydı. "Bu eve gelecek misafirlerimi ona mı soracağım? Dünürlerimiz gelecek, o da susacak."

Mizgin bunu da istemiyordu. Ne Rezan'ın sinirlenmesini ne ailesinin huzursuzlanmasını istiyordu. Her halükârda bu geliş iki

tarafı üzecekti. “Yadê huzursuzluk çıkmasın. Gelmessinler. Rezan izin verirse ben giderim. Onlar gelmesin. Ben çeyiz, yüzük istemiyorum ki.”

“Kızım âdettir. Ailen gelsin, gelsin ki biz düşman olmadığımızı gösterelim. Birbirimize kız verdik, düşman olmak yakışmaz. Biz büyük aileyiz.” Kaynanasını destekleyen Dilber Hanım gelmelerini istiyordu.

Dilber Hanım’a bakan gözleri isteksizlik doluydu. Gelmelerini istemiyordu. Rezan aile değil, düşman olarak bakıyordu Zuxari aşiretine. Bu yolun dönüşü yoktu. “Rezan öyle anlamıyor, jinap.” Herkes de bunun farkındaydı. “Bir düşmanız, dedi.”

Gülistan Hanım sabır çekerek sessizliğini korumaya devam etti. Amcası Rezan ile ne kadar konuştuysa, Rezan o kadar inat edip Mizgin konusunda bir şey yapmalarına mahal vermemişti.

Yadê Piroz yüzünü astı. “O boşa konuşuyor. Ah Rezan! Beni öldürürse o öldürür.”

“Allah korusun!”

Üç kadının ağzından aynı tepki koro halinde çıkmıştı.

Yadê Piroz bundan emindi. Torunundan çektiği kadar oğullarından çekmemişti. Rahmetli oğlu bile böyle değildi. Rezan’ın misafir odasından çıktığını görünce haberi vermek için seslendi.

“Rezan!”

Gözlerini sımsıkı kapatan adam yine ne söyleyeceğini merak etti. Bu ses tınısını çok iyi tanırdı. Yine uğraşacak, yine canını sıkacak bir şey söyleyecekti.

“Ne var... Ne istiyorsun, Piroz Hanım? Benimle uğraşmaktan bıkmadın mı? Bir ayağın çukurda, diğer ayağın sırtımda, beni kızdırmaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun. Yine ne istiyorsun, yine ne söyleyeceksin?” Yüksek sesiyle kadına konuşarak gelmişti.

Şu hayatta anlaşmadığı, anlaşmayacağı tek insan babaanne-siydi. Bu kadın ölürse...

“Yarın Mizgin’in çeyizini ailesi getirecek.”

Rezan'ın bıkkın ifadesi yerini öfkeye bıraktı. Rahat durmuyorlardı. Rezan Şahmaran'ın damarına basmaktan, inatla adamın canını sıkmaktan geri durmuyorlardı.

“Benim düşmanım evime ayak basmayacak!” Bariton sesiyle bağırın adam karısına yine aynı nefret dolu harelerini dikmişti. “Benim düşmanımla tek bir göz teması kurulmayacak. Ne bu evden kimse oraya gidecek ne o evden kimse buraya gelecek!”

Yadê Piroz ördüğü çorabı bıraktı. “Gelecekler, Mizgin de kabul edecek. Biz de onları çok güzel ağırlayacağız. Yarın da gelecekler, bundan sonra da gelecekler. Getirdikleri yüzüğü karın parmağına takacak, hediyeleri kabul edecek. Sen de onların tatlısından bir tanesini yiyeceksin!”

Tek kaşını kaldırarak babaannesine baktı. “Öyle mi?”

“Erê, kuremin.”

“Böyle olacak ben bir de tatlılarını yiyeceğim?”

Yadê Piroz onaylarcasına kafasını salladı. Kara gözleri torunuyla kavgasında parlıyordu.

Rezan anladım dercesine kafasını salladı. “Mizgin gel buraya!”

Kavgayı korkuyla izleyen kadın kocası çağırınca irkildi. Bu öfkeli adamın yanında giderse ne yapardı Allah bilir! Sesini çıkaramayan kadına bir kez daha bağırdı adam: “Gel buraya!”

Yadê Piroz müdahalede bulundu. Mizgin'in korkusunu görüyordu. “Niye geliyormuş, yine hangi şakayı yapacaksın?” İmalı sesi karısına nasıl bir acıyı çektireceğini soruyordu.

Ablası mutfağın kapısında kardeşini ve babaannesini izliyordu. Aniden çıkan bu kavganın sebebi neydi? “Ne oluyor gene?” diye isyan ederek sordu.

Ablasının sorusunu duymazdan gelen Rezan, babaannesine bakmadan karısına son bir kez bağırma hazırlandı. Daha ağzını açmadan Mizgin korkuyla yanına gitmişti.

Rezan arabasının kapısını hızla açtı. Karısının kolundan tutarak itercesine arabaya bindirdi.

* Kuremin: Oğlum

Kardeşine son sürat yürüyen Mihrivan, arabaya yaka paça sürüklediği kadına bakıp, “Nereye götürüyorsun Mizgin’i?” diye sordu. Endişe onunla beraber tüm aileyi sarmıştı.

“Ait olduğu yere!”

Şaşkın gözlerle kocasını izleyen Mizgin, ait olduğu yeri düşününce iç yanaklarını ısırdı. Ait olduğu yere mi götürüyordu? Ama daha o krakerleri yedirecekti!

Bölüm 6

Burası Benim Evim

Başlamadan biten bir hikâyeyi okumayı kimse sevmez. Yolun başında nice cefayı çekmiş kadın, neticesi mutluluğa bağlanmayan evliliğin sonlanmasını hiç istemezdi. Daha düşe kalka, güle ağlaya hikâyelerini devam ettireceklerdi.

Ait olduğu yerden erken koparılıyordu. Arabaya sürüklenip ite kaka bindirilen kadın yola çıktıklarından beridir ağzını bıçak açmıyor, korkusunu belli etmemek için yüzünü pencereden çevirmiyordu. Hayır, korkmamak elde değildi. Nihayetinde o Rezan Şahmaran idi. Ne yapacağını bilmediği gibi, nasıl hareket sergileyeceğini de kestiremiyordu.

Kocasının öfkeli nefesi arabanın içinde fınk atarken, dolan gözleriyle arabaya sınımış bekliyordu Mizgin. Hayır, daha krakerleri yedirecekti. Kocasıyla belki uğraşacak, sevmesini birazcık isteyecekti. Çok değil; hunharca ezip yok etmese, varlığını kabul etse, gerisini zaten Mizgin getirirdi. Sevgisiyle taş dönmüş adamı yontardı. Emek emek, ilmek ilmek örür, sabırla göğüs gererdi.

Bir adam ne kadar güzel sevilirse kadın o kadar güzel seviyordu. İnanıyordu ki bu sevgi ikisine de bir ömür yeterdi. Sev-

mek kadar güzel bir eylemi hiç eden bir adamdan sevgi bekliyordu. Rezan Şahmaran sevgi duygusunu öldürüp, nefretiyle gündün güne Mizgin'i süründürüyordu.

"Benden nefret edebilirsin ama..." Kırk çıkan titrek sesiyle adama gerçeği çarptı. "Ait olduğum yere götürmen için geç kaldın. Bana dokun..."

"Kes sesini!"

"Ben bu nefreti hak edecek hiç..."

"Sana o çeneni kapat dedim!"

Gözlerini birkaç saniyeliğine yoldan ayırarak karısına nefretle dolu gözlerini dikti. İnadinı kırmayıp canını yakmak için hem gözleriyle hem sözleriyle işkencesini pervasızca etti. "Gör bu nefret dolu gözleri. Hiç geçmeyecek. Anlıyor musun?"

Kırgınlığı tüm hücrelerine yayılarak yüzündeki ifadeyi acıya bürüdü. Dudaklarını ağzının içine alıp ısırduğunda kocasının gözlerine baktı. "Her şeyinle nefretini bana belli ediyorsun. Ama ben bunu hak etmiyorum. Kaçan ben..."

"Sus!"

Emrine boyun eğdi Mizgin. Sustu ve gideceği yere kadar bekledi. Ne dese boştu. Kalbi taşlaşmış bir adama ne anlatsa boştu. Öfkesi gözünü örtmüştü, zehirli dilini dışa vurmuştu.

Sustu, ta ki geldiği eve kadar... Babasının konağına... Hayatını geçirdiği, doğup büyüdüğü eve... Rezan Şahmaran'ın aşkını gün be gün içinde büyütüp beslediği eve...

Genç kadın babasının evini gözlediğinde akan gözyaşlarına engel olamamıştı. Bitmişti işte, kocası her şeyi bitirmişti. Babasının evine elini kolunu sallaya sallaya bırakıyordu. Hem de berdel karşılığında aldığı karısını...

Mizgin daha fazla beklemeden elini kapı koluna attı. Yaşadığı berbat evliliği burada noktalıyor, dul Mizgin olarak baba evine dönüyordu. Titreyen sadece elleri değildi. Vücudunu da zangırdama tutmuştu. Kolu çektiği gibi kapıyı açmış, onu istemeyen adamı arkasında bırakarak inmeye çalışmıştı.

Lakin inmeden kolundan bir anda çekilmiş, kendini arabaya yapışmış ve Rezan'ı üzerine varırken bulmuştu. Karısına doğru uzanıp açtığı kapıyı hızla kapatmıştı adam. Kafasını arabanın koltuğuna yaslayıp gözlerini kapatan adamı, şaşkınlıklar içerisinde izleyen kadın ne yapmak istediğini anlayamamıştı.

Patlama noktasına gelir ya insan, Rezan Ağa o noktaya basıp döküldü. "Babam öldükten sonra evin tüm sorumluluğu bana kalmıştı. Ev, annem, Yadê Piroz, kız kardeşlerim, Aslan ve Revenk..." Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştı. Anlatıp anlatmamak arasında kararsız kalmıştı. Fakat kendine engel olamadı. Dilinden dökülen her bir cümle için şimdiden pişmanlık duymaya başladı.

"İki ablamı evlendirdikten sonra Rojin kaldı. Evin göz bebeği, benim küçüğümdü. Onu yanımdan bir an olsun ayırmaz, sevgimi bir nebze olsun azaltmazdım. Rojin benim için bambaşkaydı. Evlendirmeyi hiç düşünmezdim." Gözleri kapalı bir şekilde hayatını anlatan adamı dinleyen Mizgin şaşkındı. Hem de çok şaşkın...

"Rojin evdeki herkes için bir mücevher gibi. Kimse ona zarar gelsin istemezdi. Büyüğünden küçüğüne hepsi korur kollardı. Aslan her derdini öğrenir, Revenk onu eğlendirirdi. Babamı özlediği zaman gelir bana sarılırdı. Sen babamsın, derdi."

Ona ihanet eden kız kardeşinin ev hallerini hatırladıkça kör bıçaklar sırtını hedef alıyordu.

"O daha küçüktü. Onu herkese kolay kolay emanet edemezdim. Ona elimden geldiğince ağabeylik, babalık yaptım. Amcam kendi çocukları kadar bizleri de büyüttü. Babam bildiğim adam arkamda durmaktan hiç çekinmedi. Bana hep iki yolu gösterdi, doğruyu sen seç, dedi. Şimdi hangi yolu yanlış seçtim de bunlar başıma geldi? Hangi yolda doğruluğuna inandığı yanlışla direksiyon çevirmişti? Hangi yolundan terini akıta akıta yanlışlara adımlarını atmıştı? Atmıştı ki, bugün başına olmayacaklar geliyordu..."

“Ailemin namusu benim için çok önemliydi. Herkesin de öyle ta ki, Mizgin...” Gözlerini açarak karısını bir müddet süzdü. Kara gözlerinde öfke dışında hiçbir belirti yoktu. Öfkesi ilk günkü gibi tazeliğini koruyordu. Korumaya devam edecek gibiydi.

Karısının çenesinden tutarak sertçe kendisine çekmiş, arada kısacık bir mesafe bırakmıştı. “O yüzden... Bu evi, bu aileyi, herkesi unut. Şahmaran ailesi dışında hiç kimseyle görüşmeyecek, konuşmayacaksın. Bunu o küçük beynine sok.” Ardından arabayı tekrar çalıştırıp geldiği yöne tekrar sürdü.

Rezan Şahmaran’ın taşlarını döküşünü şaşkınlıklar içinde dinledi. Anlattıklarının üstüne tek bir kelime etmeden yolları, gerisinde bıraktığı insanları izledi. Hak vermemişti, sadece kırgındı. Acısını karısından çıkarmasını kabul etmiyordu. Evet, kardeşinin yaptıkları kabul edilir değildi. Ama Mizgin bu konuda suçsuzdu. Berdelle onun da başı yanmıştı. En önemlisi sevdiği adamdan işkence görüyordu. Dilinden döktüğü haşın sözlerle işkence çektiriyor, katran karası gözleriyle bir hayli korkutuyordu.

Araba konağın dış kapısına park edilince Mizgin yüzünü pencereden kocasına nihayet çevirdi. Gözleri direksiyondaki ellerine bakıyordu. Burnundan soluyan adama ağır bir anlaşıma sundu.

“Elimden geldiğince destek olurum sana. Olduğun yere uğramam, odaya sen gelmeden uyurum. İstersen kendime yerde de bir yatak kurarım. Sana kalmış bir şey. Kıyafetine, yemeğine bakmam, dokunmam. Yeter ki canını sıkma ve benden nefret etme.”

Konuşmasını bitirdiği gibi Rezan Şahmaran’ın cevabını beklemeden arabadan indi. Arabanın etrafında dolanıp bahçenin büyük kapısını açarak içeriye girdi. Bahçede kadınların telaşlı halini gördüğünde zoraki tebessümüyle yanlarına kadar yürüdü. Yaşadığı ıstırapı, Rezan’ın nefretini kaldıramayan kadın kendini yaşlı kadının kolları arasına bıraktı. Gözyaşlarını boca etti Mizgin.

Yadé Piroz ağlayan küçük gelinin saçlarını okşarken yılların verdiği tecrübeye dayanarak tek bir kelime soludu: “Zaman...”

“Benden nefret ediyor, yadê..”

“Dem” bûke dem...”

Gelinin saçlarına bir öpücük konduran yaşlı kadın okşamaya devam etti. Rezan’ın çektiirdiklerini de Mizgin’in sabredişini de kendi gözleriyle görüyordu. Şayet Mizgin Zuxari bildiği kadınsa, Rezan Şahmaran’ın nefretini aşka dönüştürmeyi başaracaktı.

Evvvela zaman.

Bir çatının altında benimsenmek ve sevilmek her insanı mutlu eden muntazam bir güzellikti. Tamam, kadın bu güzelliğten mahrum edilmemişti. Ne sevmekten, ne benimsenmekten, ne değerden hiçbir şeyden men edilmemişti. Konaktaki herkes Mizgin’i kendinden bir birey olarak kabul etmişti.

Ya Rezan Şahmaran?

Kendince bir anlaşılmaya varan kadın sayesinde Rezan Şahmaran muradına ermişti. Ne işten eve geldiğinde yanına uğruyor ne yüzüne bakıyordu. Anlaşmanın gerektirdiği uzaklıktan Rezan Şahmaran da mesuttu. En azından nefretini gözüne sokmuyordu.

Ailesinin evine gidişi Rezan Ağa tarafından kesin kararla yasaklanmıştı. Ne Mizgin gidecek ne de Rojin bu eve gelecekti. Düşman evi bellemişti Zuxari Ailesini...

Mutfakta olmaktan keyif alan kadın yine akşam yemeği için kolları sıvamıştı. Aileyle haşır neşir olunca kısa sürede her şeyi kavramış, mutfaktan Halime Hanım’ı uğurlayarak kendisi yapmaya başlamıştı. Özellikle tansiyon hastası huysuz ve tatlı kadın Piroz için özene bezene yemeğini yapıyordu.

“Sofrayı kurun kızlar, hanımağamızın yemeği de hazır.” Özlem ve Sema’nın hızlanmasını isteyerek yemeği karıştırmaya devam etti. Kendisi de bugün çok acıkmış, bir an önce yemek yemek istiyordu.

* Dem: Zaman

“Sofrayı kurduk, yenge, bitmek üzere,” diye cevap veren Sema’ya gülümseyerek cevap veren kadın o esnada kocasının içeri girdiğini fark edememişti.

“Yemekte ne var?”

Rezan Şahmaran’ın davudi sesi mutfakta inleyince, kepeceyi elinden aniden düşürmüştü. *Hayır, hayır sakın ona bakma Mizgin. Sesini duyma, isteklerini yapma.* İç sesi avaz avaz bağıırıyordu. Bir saniye, Rezan ondan hiçbir şey istememişti ki! Sakince düşürdüğü kepeceyi eğilip alarak tezgâha bıraktı. Çekmecedan temiz kepeceyi kaplığı gibi ocağın başına döndü. Kocasına sırtını dönerek cevabı kızlara bırakmıştı. Nasılsa kendisine değil, kızlara soruyordu.

Özlem ve Sema tereddüt içinde bakıştı. Yengelerinin cevap vermesini bekliyorlardı. Lakin Mizgin’in cevap vermeyip, yemekle uğraşına devam etmesiyle iki kadın aynı anda Rezan Ağaya döndü. Kuzguni bakışlarını karısına diken adamı izleyen iki kadın nefesini tutmuştu. Korkudan dilleri lal olmuş, ne yemek yaptıklarını bile unutmuşlardı.

Cevap vermemekte ısrarcı davranan kadına son bir kez baktı Rezan Ağa. Özellikle kızlara sormamıştı. Sırtını dönmesi gerekmiyordu. Ah tabii anlaşıma... Kızların yüz ifadelerinde gördüğü korkuyla şaşkınlık arası ifade öfkesini katlasa da Rezan Ağa derin bir nefes alarak yeni bir soru yöneltti:

“Yemek ne zaman hazır olur?”

“Şimdi hazırlayacağız, Rezan Ağa.”

Özlem’in cevabı üzerine kafasıyla onaylayıp topukları üzerinde dönerek mutfaktan çıktı.

Çıkmasıyla tuttuğu nefesini koyuverdi Mizgin. Çok şükür tek kalmamışlardı. Mutfakta boğulduğunu hissedince yemek servisini kızlara bırakarak kendisine dar gelen mutfaktan kaçtı. Oturma odasına gitmeyi planlayan kadının yolunu Yadé Piroz’un sesi kesmişti. Yanına çağıran kadının yanına gidip gitmemek ara-

sında kalmıştı Mizgin. Kocası da oradaydı. Babaannesiyile oturup sohbet ediyordu. Sakindi ve bu çok şaşırtıcıydı.

“Libe*, yadê?” diye cevap veren Mizgin, özellikle arada uzun bir mesafe bırakmıştı. Olduğun yere gelmem anlaşmasını bozmayacaktı.

“Kocanın yarın misafirleri gelecekmiş,” diyen Piroz, toruna yan bir bakış atarak Mizgin’e içtenlikle gülümsedi. “Hazırlık yapın, güzel gelinim.”

Kocasına bakmamaktaki ısrarını sürdüren Mizgin, ona sormaktansa babaannesine sormayı yeğledi: “Tabii, yadê. İsteddiği bir şey var...”

Karısının sözünü umursamaz sesiyle kesti: “İstedğim bir şey yok, sadece sofraya güzel olsun.”

Mizgin’in tutumunu, Rezan’ın umursamazlığını izlerken içten içe kederlendi yaşlı kadın. İkisinin de hayatı mahvolmuştu. İkisi de ziyan olmuş ve mutluluğun ucunu kaçırmıştı. Zaman demişti ama her geçen gün daha çok yara alacaklardı.

“Soframız ne zaman kötü oldu ki, Rezan Ağa?”

Babaannesinin sorusu üzerine gözlerini baydı Rezan. Bir şeye karışmasa olmuyordu. Karşıp inadına binmese günü geçmiyordu. “Güzel yemekler olsun, Piroz Hanım.”

Yaşlı kadın torunuyla dalga geçmeye devam etti: “Emrin olur, Rezan Ağa.”

Yemeği soğutmak istemeyen Mizgin, “Yadê, yemek hazır, istersen biz gidelim,” diyerek yaşlı kadının dikkatini üzerine çekti. Rezan’ın bakışlarını üzerinde hissedince burnunun ucuna dokunup yüzünü konağa döndü. Özlem ve Sema’nın çarpışmamaya özen göstererek her iki odaya tepsilerle yemek götürüşünü gülererek izledi.

“Gidelim, Mizgin, gidelim. Biraz daha bu suratsızın yanında oturursam, ben de suratsız yaşlı bunağın teki olurum.” Bas-

* Libe: Efendim

tonundan destek alıp ayağa kalkan yaşlı kadın yılların verdiği yorgunluğa inat ayakta dimdik durdu. Mizgin gülmemek için dudaklarını ısırırken kocasının kesin emri üzerine dudaklarını birbirine bastırdı.

“Gülmé!”

“Ah, Rezan ah. Bir gün beni burada görmeyeceksin. Geleceksin buraya oturacaksın, beni arayacaksın ama bulamayacaksın.” Belki kısa belki uzun bir zaman sonra olacak olanı adamın yüzüne vurdu. “İşte o zaman çok geç kalmış olacaksın.” Geliniyle beraber giderek genç adamı yalnız bıraktı.

Babaannesinin söyledikleri doğrudu. Ona kızgındı Rezan, her şeye karışmasını sevmiyordu. Lakin ne olursa olsun babaanesi için canını vermeye hazırdı. Kendinden çok seviyor, değer veriyordu. Belki bunu babası öldükten sonra kimseye belli etmemişti. Babaannesine bir şey olursa işte Rezan Ağa bu evi kendine hapis beller, bir daha kalamazdı.

“Hadi, biremin yemeğe.”

Aslan’ın elini omzuna koymasıyla düşüncelerinden sıyrılmış ve sormasın diye rengini belli etmeden ayaklanıp peşine düşmüştü. Misafir odasına beraber giren iki kardeş amcalarını sofranın başköşesinde buldu. Babalarının ölümünden sonra ona destek olan ve her zaman arkasında olan kişi amcalarıydı. Haydar Şahmaran bir baba olarak başlarında duruyordu. Revenk, ağabeyi Rezan gelmeden asla sofraya oturmazdı. Sofraya oturmak yerine beklemişti.

“Afiyet olsun,” diyen Rezan kardeşleriyle beraber amcasına katıldı. Hepsı de oldukça acıkmıştı.

“Nerede kaldın, biro?”

Revenk, ağabeyi Aslan’a imayla gülerek göz kırptı. Bugün araları gene bozulmuştu ve Revenk uğraşmak için yer arıyordu.

“Sana olan öfkemi yatıştırmakla meşguldüm.”

“Himm...” Tek kaşını kaldıran genç adam, “Nerede peki?” sorusuyla kardeşinin ham öfkesini bararetlendirdi.

“Nerede olduğunu daha sonra sana göstereceğim.”

Şirkette etikleri kavgadan haberdar olan Rezan ve amcası yine müdahale etmeyip iki kardeşi kendi halinde bırakarak yemeğine devam etmişlerdi. Zira karıştıkça inada binerek, küslüğü uzatıyorlardı. Aslan bir laf etse Revenk üstünü çekinmeden katlıyordu.

Yemeğini yine süratinden ödün vermeden midesine indirmişti Revenk. Hızından şikâyetçi olan amcası ve ağabeylerini esprili cevaplarıyla geçiştirmiş, sofradan kalktığı gibi soluğu bahçede almıştı. Bu sabah Evin ile saat sekizde damda buluşmak için anlaşmışlardı. Uzun süredir konuşmayan iki âşık birbirini özlemişlerdi.

Yazın kavurucu sıcaklığı yerini akşam serinliğine bırakıyordu. Revenk dolaptan ev yapımı limonatan iki bardak doldurup hiç beklemeden dama çıkmıştı. Elindeki limonataları dökmek için dikkat ederken, Evin’i görmenin verdiği heyecan gözünü kör ediyordu.

Dama çıkan genç adam her zamanki yerde, iskemlenin üzerinde oturan sevdiğini görünce hızlanan kalp atışını hissetti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bu heyecan çok fazlaydı ama çok güzeldi.

Evin duyduğu kokuyla hızla kafasını soluna çevirmişti. “Revenk.. geldin...” Kokusunu alınca sevdiği adamın geldiğini anlamıştı.

“Geldim, Evin’im geldim.” Genç kızın yanına oturan Revenk limonataları küçük masaya bıraktı.

Evin kokuyu alınca içine çekti. “Limonata mı getirdin?”

“Çok seviyorsun.”

“Sen de seviyorsun.” Sesi neşeli çıkıyordu. “Yemek yedin mi, Revenk?”

“Sen sevdiğin için, seviyorum,” diyerek karnını sıvazladı. “Çok bile yedim.” Çok yememiş lakın Evin’i bekletmemek için hızlı yemişti.

Şebnaz & Gülşen Başımoğlu

“İşler nasıl gidiyor?”

“Çok yorucu, Evin'im.”

“Yalancı, bütün işi Aslan'a yükleyormuşsun.”

“Kim dedi?” derken sesinde pek inanmayan bir tını vardı. Sevdığı kızın boş gözlerle etrafını izlediğini görünce içi acıyla burkuldu. Yüzünü hüznü kaplamıştı.

Görmüyordu ama hissediyordu.

Görmüyordu ama duyuyordu.

Görmüyordu ama seviyordu.

İşte Evin böyle bir kızdı; hayatın acısını tadan ama inadına mutlu olmayı bırakmayan, şükredip isyan etmeyen bir kızdı. Kırk dalından tutunmaya devam ediyordu. Kırk dalını bile iyileştiriyordu. Görmeyen gözleri mutluluk saçıyordu. Her yere, herkese... Umut doluydu içi ve hep olacaktı.

“Hissediyorum yine.”

Katran karası geceye güneş gibi parıldayan gözleriyle bakıyordu. İrisleri balın sarısını anımsatsa da aslında hâlâ bir isim koyabilen yoktu. Revenk Şahmaran delici sarı gözleriyle yakadururken, Evin Şahmaran göremediği gözleriyle acıtıyordu. Acıdan kasılan genç adam gözlerini sımsıkı kapattı.

“Bana nasıl baktığını göremiyorum, Revenk ama hissediyorum. Yine öyle bakıyorsun...” Acıyla tebessüm etti.

“Nasıl bakıyorum, Evin'im?”

Yanaklarına gülün pembeliği peyda oldu. Utanıyordu ya böyle Revenk, ölümün eşliğinden defalarca dönüyordu.

“Gözlerim görmese de yüreğim kör değil sana.” Aşına olduğu şefkatli sesi kulağına doldu. Dokunmayı istemek ama dokunamamak. Kendinden ödün vermek, onun için fazla olan bu gözleri paylaşmak ama çaresiz kalmak. Boğazına düğümlenen yumruyu güçlükle yutkundu. “Benim gözlerim ikimize yeter. Yüreğimiz bir, Evin!”

Avluda kayınbiraderi Aslan'ın sohbetiyle keyfi yerine gelen kadın mahcup bakışlarıyla cevap veriyor, ardından gözlerini kaçırıyordu. Kayınbiraderleri destek olmaktan çekinmiyorlardı.

“Evini özledin mi?”

Sorusuyla hızla etrafı kolaçan etti Mizgin. Kocasının duyup duymadığından emin olmak adına bir kez daha göz atmıştı. Rezan'ın emrinden sonra değil ailesinin adını, soyadını bile ağzına almadı. Almayacaktı da...

Etrafını didikleyen yengesinin gözlerindeki korkuyu görünce anlamsızca kaşlarını çattı Aslan. “Çi bû, jinbiram?”

Çekinen kadın gerçeği söylemekten çekinmedi: “Rezan duymasın.”

“Neden?”

Başı önüne düştü. “Öyle..olaylar... işte duymasın.”

Kafasını yana yatırdı Aslan. Bu hakkı ağabeyi elinden almazdı. Haftalar öncesine kadar ait olduğu evdi. Hâlâ da o evin kızıydı. Kız kardeşinin hatasını Mizgin'e mal edemezdi. “Ailen hakkında konuşmak senin en büyük hakkın!”

“Öyle ama.. Rezan için değil.” İsmi dillendirmek bile kadını ürpertiyordu. Rezan içine öfkesiyle öyle bir işlemişti ki, adını söylediği her an ruhu titriyordu. Sanki ailesinin adını ansa bir suç işleyecekmiş ve Rezan onu ağır bir cezaya mahkum edecekmiş gibiydi.

“Korkma.”

“Elimde değil.”

Genç adam bir şey diyemedi. Karı kocanın arasına giremezdi. Rezan'ın emirlerine karşı gelmek gibi bir lüksü de yoktu. Mizgin'i süzen bakışları devam ederken ne diyeceğini bilmiyordu. Yengesi utangaç ve konuşmaktan çekiniyordu.

“Rahat ol, jinbiram.”

“Rahatım.”

* Çi bû: Efendim

Rahat olmadığı çok açıktı. Gülerek başını salladı Aslan. “Silah tutan bir kadın ürkek olmamalı, Mizgin, öyle değil mi?” sorusuyla yengesinin şoka uğramış ifadesini üzerine aldı.

Aslan silah tuttuğunu nereden biliyordu? Ailesi dışında hiç kimse bilmiyordu ki.

“Ya da deli gibi at süren bir kadın korkmamalı.”

Ata bindiğini nereden biliyordu? Kahretsin, bunları nereden duymuştu? Görmesi muhtemeldi ancak nasıl olacaktı ki? Tek başıydı o çiftlikte.

“Aslan sen nereden bili...” Sözleri adamın cümlesiyle yarıda kesildi.

“Çiftliklerimiz arasında birkaç metrelik uzaklık var. Görmek imkânsız!”

“Kimsenin olmadığı zamanlar giderdim.” İnce sesi sitem doluydu. Yakalandığına inanamıyordu.

“Bir gün tek başıma çiftliğe gelmiştim...”

“Rahatsız olmayayım diye görünmedin mi bana?”

“Evet.” Hınzır bakışları kızaran yengesinin yanaklarında gezindi. “Bir de beni vurmandan korktum,” dedi sahte bir korku ifadesini yüzüne yerleştirirken.

“Şahmaran ailesi kimseden korkmaz bildiğim kadarıyla.”

“Ailemize korkusuz gelin diye seni aldık. Şahmaran ailesini tamamlasın diye.”

Mizgin’in ağzından ilk defa içten bir kahkaha dökülmüştü. Aslan uğraşmaktan çekinmiyor, inatla kadının mesafesini kıırıyordu. Nihayetinde bugün zincirini kırmıştı.

“Yanlış kadına çattınız...” İkazı hayli neşeli çıkan kadın susmadı. “Bir kavgada indiririm sizleri.”

Çarpık gülüşü yakışıklı yüzünü esir alırken genç adamın müstehzi ifadesi yerini koruyordu. “Vay, Mizgin Hanım... Kendimize çok güveniyoruz.”

“Elimde silah olunca...”

“Yengem gözü kara çıktı. Bana da öğret silah tutmayı!”

Mizgin havasını atarcasına, kibirli bir edayı sergilercesine güldü. Saçlarını örten tülbenti düzeltilti. “Zamanım yok.”

Aslan’ın kahkahası konakta inledi. Mizgin’in konuşursa samimi bir içtenliğe sahip olduğunu ve mizacıyla eğlencesine ortak olduğunu biliyordu.

“Ayarlarız, jinbiram...”

Yadê Piroz halının üstünde tespihini çekerken torununun ve gelinin avluda sohbetini izliyordu. Kocasını Rezan’ın asırlık mesafesini ve öfkesini, kardeşleri Aslan ve Revenk hoş sohbetiyle örtüyordu. Ama asla yıkamıyordu. Mizgin’in yarısı kapanmayacaktı.

Hazır yemekler gelecek misafir için bekliyordu. Daha kimse kimin geleceğini bilmiyordu. Rezan Ağanın önemli misafirleriydi.

“Misafirlerimiz gelmedi, Dilber.” Sakin sesiyle gelinine konuştu Piroz.

“Erê jinap. Bir telefon etsek mi Rezan’a?”

“Yok, gecikselerdi haber verirdi.”

Dilber Hanım oğlunun önemli misafirlerini merak ediyordu.

Bahçe kapısı Hamit tarafından açıldı. Rezan’ın siyah arabası bahçeye girişini yapmıştı. Tüm gözler arabadaki suretlere takıldı. Rezan Ağanın önemli misafiri nihayet gelmişti.

Mizgin gördüğünden tam olarak emin olamadı. Ya da gördüklerinden! Park edilen arabanın iki kapısı açıldı. Önce Rezan Ağa inmişti. Mizgin belerttiği gözleriyle kucağında tuttuğu çocuğa baktı. Kıvrır kıvrır saçlarıyla kocasının boynuna asılmış kız çocuğu! Diğer taraftan bir kadın inmişti. Genç ve güzel bir kadın. Mizgin bayılacakmış gibi hissetti. Yanında duran adama tutundu farkında olmadan. Bir nevi korkusu ve şaşkınlığıyla sığınmıştı.

Aslan’ın gözleri bir ağabeyinde, bir kucağındaki kız çocuğuna, bir de diğer tarafta utangaç bakışlarıyla etrafı izleyen kadında gezindi durdu. Aslan’ın donuk sesini Mizgin ısıtmış gibi durmuyordu. “Rezan’ı kaybettik galiba...”

Gülistan Hanım beynini meşgul eden düşüncelerle kendini kaybederken, Dilber Hanım açık ağızıyla tabloyu izliyordu. Düşünme yetisini kaybetmişti.

Yadê Piroz ise feryadına düşmüştü. Önemli misafirlerim dediği, kucağındaki çocuk ve yanındaki kadın mıydı? Bu kadının bir kocası yok muydu? Çarpıntıları yaşlı kalbini yormaya başladı.

“Rezan...” Bu ne der gibi bağırdı hükmünü kaybetmiş kadın.. “Bir ayağım çukurdaydı, diğer ayağımı da çukura sen attın.” Kolları iki yanında isyan edercesine sallanıyor, hâlâ parmakları arasında sıkıdığı tespihin sesleri isyanına eşlik ediyordu. Şahade-ti getirecekti Yadê Piroz bu gidişle. “Beni öldürecek misin sen, kuzulkurt...”

Rezan gözlerini baydı. Kucağındaki kıza çevirdiği gözleri şefkatle parladı. “Yadê Piroz bir gün beni öldürecek...”

Bölüm 7

Baba Adayı Rezan Şahmaran

Gördüklerinin hayal olma imkânı sıfırdı. Ama o sıfırın bir sayı olmasını isterdi. En azından bir ihtimal umudu olurdu hayal olduğuna dair. Önündeki tablo çok saçma ve pek yoruma açık değildi. Eleştiriye peki? O konuş konuş bitmezdi.

Aslan'ı arkasında bırakıp avluyu hızlı adımlarıyla geçtiğini, merdivenleri indiğini, Yadê Piroz ve kaynanasının ortasına kadar kendini sürüklediğini fark edemeyecek kadar şuurunu yitirmişti. Kendisi dâhil herkeste elim bir kırgınlık ve hayret vardı. Ancak Mizgin'in gözünü öfke bürümüş, aklı durulmuştu. "Jinap.. bu.. bu..." Konuşamayan kadının sözleri yarım kaldı.

"Sus, Mizgin..." Kaynanası konuşacak gücü bulamadı.

Yadê Piroz toparlanıp bastonunu alarak torunu Rezan Ağa'nın yanına doğru tedirgin adımlarıyla seyir aldı. Yılların düşüremediği kadını görmedikleri de düşürmeyi başaramıyordu. Fakat Rezan olacak torununun getirdiği misafirleri yaşlı kadının kalbine indirecekti.

Karşı karşıya gelen ikilinin bakışları da birbirinden farklıydı. Roller değişmişti bugün: Rezan Şahmaran keyifli, Yade Piroz ise öfkeliydi.

“Piroz Hanım?” Kucağındaki küçük kızın yanaklarına bir öpücük kondurdu Rezan. Babaannesine kayan bakışlarda alay besbelli görüliyordu. Yanına gelen yaşlı kadının kızgınlığını görmek keyfini daha bir yerine getirmişti.

Evlendiğinden beri ilk defa güldüğünü gördü Mizgin. Yanındaki kadın güzelliğiyle canına kast etmişti. Uzun kumral rengi saçlarının dağınık tutamlarıyla arkada toplanışını, kahverengi gözlerinin içindeki mahcubiyeti, güneşin altında kızarmaya hazır beyaz teni, uzun boyu –Rezan’ın omuzlarına kadar uzanan küçük omuzları– çocuk sahibi olmasına rağmen deform olmayan kıvrımlı hatlarıyla ve üzerine oturan elbisesiyle Mizgin’e meydan okuyordu.

“Bu kız kim, bu kadın kim? Kocasını nerededir? Sen onunla yalnız mı geldin? Evli adamsın, yabancı bir kadınla sokaklarımızdan mı geçtin?”

Üst üste sorduğu sorulara gülen Rezan Ağa cevaplamak yerine yanına gelen kadına dönmüştü. “Sedef, babaannem Piroz. Türkçe bilmez.”

Adının Sedef olduğunu öğrendiği kadının kocasının dibinde bitişiyle Mizgin’in diz bağları çözülmüş, düşeceği sırada arkasındaki kızlar tarafından tutulmuştu.

Eğilip yaşlı kadının elini öpmüştü Sedef. Gelmeden önce nasıl konuşacağını söyleyen Rezan sayesinde gülümseyerek ve ne tepki vereceğinin biraz da heyecanı ile konuşmaya çalışmıştı. “Yadê Piroz...”

Yaşlı kadın torunundan öfkeli bakışlarını çekmiş, evine gelen misafirine zor da olsa gülümsemişti. Yadê Piroz demişti değil mi? “Keçamin...”

Rezan çevirisini yapmıştı. Konuşmaya çalışan ve aynı dili bilmeseler de hoşgörüyü aralarından eksik etmeyen ama bütün öfkenin kendisine olduğunu bilen adam göz ucuyla karısına bakmıştı. Rengi solmuş kadının kuzenleri tarafından tutulduğunu görünce gülmek için kucağındaki miniğe dönmüştü.

“Aleyna bak babaanne!” diyerek Aleyna’yı babaannesiyile tanıştırdı Rezan. Kucağındaki küçük kız yabancılara alışık olmadığından kafasını boynuna gömmüş, kimseye bakmamıştı.

“Seni sevmeyi, yadê...” diye yaşlı kadının damarına bastı.

Yadê Piroz torununa ters bakışlarını iade edip, misafirine döndü. Bu güzel kadının kim olduğunu bilmiyordu. Üstelik Mizgin’in ne yapacağını kestiremiyordu.

Rezan Ağa özel misafirini herkesle tanıştırmıştı. Karısını bilhassa sona bırakan adam umarsızca tanıştırmaya girişmişti: “Mizgin...”

Sedef tek kaşını kaldırarak Rezan’ın anladığı bakışlarını atmıştı. “Mizgin senin...”

Kendinden emin bir edayla aralarına karıştı Mizgin. Göz göze gelmeleri bile ihanetti. “Evet, karısı Mizgin Şahmaran!”

Sedef özgüven dolu kadını baştan aşağı süzdü. “Ben de Sedef Yalçın, memnun oldum.”

Kafasını sallamakla yetinen kadın mesafeli duruşunu korudu. Kızını tanıştıran kadının Rezan’a sürekli kayan gözleri ayakta güçlkle durmasına sebep oluyordu.

“Aleyna hiç görmediği insanlarla hemen kaynaşmaz. Hatta hiç konuşmaz. Sizlere alışırda bir daha yakanızdan düşmez.”

“Bize alışacak kadar kalacak...”

Soracağı soruyu anlayan Rezan, “Mizgin!” diyerek sözünü kesmişti. Karısının aptalca davranarak böyle bir soruyu sorması inanılmazdı.

Sedef kucağına gelmeye çalışan kızını kolları arasına almıştı. “Annecim...”

Rezan Ağa küçük kızın başına bir öpücük bırakınca Mizgin’in ağzından acı dolu bir inleme dökülmüştü.

Yadê Piroz gelinin haline üzölmüştü. Omzuna dokunarak kendisine bakmasını sağladı. “Sen başım ağrıyordun, git yat.” Hükümlü bakışlarında itiraz etmeyen bir ifade vardı.

Halden anlayan insanın olması bir nimetti. Niye bu nimet Rezan Şahmaran'a düşmemişti acaba? Mizgin'in canına minnetti. Daha fazla bu tabloyu izlemeyecekti. Daha fazla bu saçmalığın içinde nefes alamayacaktı. Misafirinin yanından ayrılan kadın kendini odasına attı.

Aklını kaçırmanın eşiğine gelmiş, kaçırdığı aklının peşine düşemeyecek kadar kendini kaybetmişti. Karmaşık bir halde odasında telaşla gidip gelirken ne yapacağını düşünüyordu. Sevdigi adam başka bir kadınla elini kolunu sallaya sallaya geliyordu. Hiçbir şey yapmıyordu.

Gülünçtü aslında; Mizgin istese de hiçbir şey yapamazdı. Bu ev Rezan Şahmaran'ın idi. Hiçbir zaman Mizgin'e ait olmayacak, istenilmeyen kadın olarak yaşayıp gidecekti. Çürüdüğünü hissediyordu.

"Senden nefret ediyorum, Rezan. Senden ölümüne nefret ediyorum, Rezan. Seni ilk tetikte vuracak öfkeye sahibim, ŞAHMARAN."

"Vur, Mizgin Şahmaran!"

Duyduğu istihza dolu sesle önüne döndü kadın. Karşısında kocasını görünce afalladı. Arkasından kapıyı kapatmamış mıydı ki gelişini duymamıştı?

"Rezan...Ağa..."

Bir sıfatı takmadan adını zikredemiyordu. Kocasını ama bir o kadar yabancıydı. Üzerine doğru gelen adamla geri vitesi basan kadın pencereye çarpınca yolun sonuna gelmişti. Bu olmamalıydı. Sonuna kadar gidip hiçbir yere takılmamalıydı. Geri adımlar atarken Rezan'ın onu takip etmemesi gerekiyordu. Sonuna kadar devam etmeliydi. Öyle değil mi?

"Karşımda tökezleyeceğini, çıkmaza gireceğini bilmiyor musun?"

"Hayır."

Tek cevap ve keskin bakışlar, kadının kadar adamın da ifadesini sarmıştı.

Pencereye çarpan kadının sürtüne sürtüne duvar tarafına çaktırmamaya çalışarak gidişini izlerken adımlarını daha ağırdu aldı. Acaba nereye kaçmayı düşünüyordu? Korkusunun tadını çıkara çıkara dibine kadar girdi adam. Duvara yapışan kadının gerilerek iyice sinmesi Rezan Şahmaran'a keyifli anlar yaşattı. Elleri cebinde keyfinden ödün vermeden yılan zehrini taşıyan diliyle kadına işkenceden farksız cümleleriyle yüklendi: "Canın acıyor değil mi?"

Yine acı çektiirmek için gelmişti. Rezan Ağadan adam akıllı bir konuşma beklemesi hataydı kadının. Canını yakmaktan ve bundan zevk almaktan başka bir şey yapmazdı.

"Acımıyor!"

Acıyan canlar bir tarafa bırakılmış, keskin bakışların verdiği cesaret, savaşı fitillemişti.

"Kocan seni sevmiyor diye canın acıyor, Şahmaran."

"Bununla gurur duyuyor musun? Beni sevmediğin için."

"Hayır..." Tıslayan cevabı iki kelimesinde homurtuya dönüştü. "Lanet ediyorum."

Cevabı ritimlerini hızlandırmış, merakını büyötmüştü. Neden lanet ediyordu; sevmediği için mi, sevmek istediği için mi? Eğer aşk istiyorsa Mizgin yüreğine kadar savaşırdı. Sevdiği adam onun olsun diye sonuna kadar savaşır, aşk yolunda şehit düşerdi. Hiç düşünmeden! Heyecanla nedenini sordu: "Ne..Neden?"

Acımasız gözlerinden dili nasibini almıştı adamın. "Sevmediğim bir kadınla uğraştığım için!"

Yutkundu Mizgin. Üst üste saymadığı kez yutkundu. Sözleri o kadar çok ağırdı ki yutması imkânsızdı. Kafasını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Gözünün önüne nefret perdesini indirdi. Ne çok diledi Rezan'dan nefret etmeyi. Yüreğindeki sevgiyi söküp atmayı ne çok istedi.

"Nefretimiz karşılıklı, Rezan Ağa!"

"Yalan söylüyorsun, Mizgin. Benden nefret etmiyorsun."

“Nereden biliyorsun ki?”

Dudaklarının arasına konan alaylı tebessümü Mizgin’i kıldı. Can acısını gülüşüyle de olsa inatla körüklüyordu Rezan Ağa. Bir elini cebinden çıkarıp çenesini öne doğru uzattı. Karısıyla arasında kurduğu yakınlaşmanın farkında değildi. Burnunun ucunu kadının yüzünde hafif gezdirdi. En ufak bir temasla ne tepkiler verdiğini ölçüyordu.

“Benden nefret etmiyorsun, Mizgin!” Konuştukça dudakları birbirine değiyordu. Elleri saçlarını okşarken karısının gözleri kendiliğinden kapanmıştı. Dokunuşundan az biraz zevk almış hali Rezan’ın şüphesini artırmıştı. “Nefret bu değil. O nefretin arkasında bir şey var, Mizgin ve ben bunu bulacağım.”

Saçlarına dokunduğu kadının kesik nefesini dinleyen Rezan Ağa kendini köşeye sıkışmış hissetti. Nefret eden bir kadın dokunuşundan etkilenmezdi. Kendinden geçip nefessiz kalmazdı. Bu çok başkaydı. Henüz bir yargıya varmak için erkendi. Hem biraz daha bu şekilde kalırlarsa sadece saçlarına dokunmakla kalmayacaktı. Aşağıda misafirini unuttur, Mizgin’in nefretini çözmek için elinden geleni ardına koymazdı. Duvara sıkıştırdığı kadını aniden bırakarak özgürlüğüne kavuşturdu. Sırtını döndüğü gibi odadan çıkmak için kapıya doğru ilerledi.

Mizgin kendisinden uzaklaşan kocasının ayak seslerini duyunca hızla kapanan gözlerini açtı. “O kadın kim?”

Duyduğu soruyla adımlarını durduran Rezan karısına döndü. “Öğreneceksin, Mizgin,” dedikten sonra odadan çıkmıştı.

Yerinde kalan Mizgin ayağını hızla yere vurdu. Kocasına ve gelen kadına küfürlerini büyük bir incelikle gönderirken ağlamamak için dudaklarını sıktı. “Ben de Mizgin Zuxari isem, Şahmaran değil Zuxari isem bunu ikinizin yanına bırakmayacağım.”

Rezan Şahmaran onu dağıtmıştı. Dağıtıp yerle bir etmişti ama müsaade vermeyecekti Mizgin. Kendini toparlayıp odadan çıktı. Son sürat rotasını mutfığa çevirdi. Yadê Piroz’u görmeli gelen ka-

dının kim olduğunu öğrenmeliydi. Apar topar adımları mutfakta son buldu. Sofra hazırlığına giren kızlara Yadê Piroz'u sordu.

"Misafir odasında, yenge."

Kadının kıskançlığını evdeki herkes görmüştü. Hakkı vardı ki, kadının kim olduğu herkes tarafından merak ediliyordu. Se-ma'ya sert sesiyle sorular sormaya devam etti: "Misafir nerede?"

"Oturma odasında."

"Rezan Ağa nerede?"

"O da misafir odasında."

Anladım dercesine kafasını salladı Mizgin. Mutfaktan çıkan kadın misafiriyle yüzleşmeye hazır değildi. Rezan'ın nesi olduğunu bilmiyordu. Ama sevip saydığı belliydi ki, o adamın ilk defa içten güldüğünü görmüştü.

"Pisliksin sen, Rezan. Benimle oynayacak kadar pisliksin. Ama ben o kadının yanına bırakmam!" Sözlü savaşını oturma odasında sonlandırdı. Kapı eşiğinde içeriye göz gezdirdi. Görebildiği; misafirin Yadê Piroz'un çaprazında oturduğu ve sorgu suale çekildiğiydi.

"Berxamin" sor kadına; kimdir neyin nesidir, Rezan'ı nereden tanır?"

Torunlarını kuzum diye seven Yadê Piroz bir şeyleri öğrenmenin peşine düştüğünden sakinliğini koruyordu. Türkçe bilmeyen babaannesine ve Kürtçe bilmeyen Sedef'e tercüme oluyordu Rozan. "Yadê bunu nasıl sorarım, ayıp. Hele bir kadın bize alış-sın, biraz zaman geçsin. Yanlış anlayacak, utanacak."

"Sana sor dedim, Rozan. Sormazsan senin o bacaklarını kı-rar, kapının önüne atarım keça kere."

Mizgin yanına kurulduğu babaanneyi gülümseyerek izli-yordu. Ah bu kadın olmasa bu evde yaşamak zulüm gibi geç-erdi. Hele Rezan'ı dizginlemesi yok mu? Olmasa şimdiye Mizgin ka-pının önünde bulurdu kendini. Ya da bu eve hiç gelmezdi.

* Berxamin: Kuzum

Korkusunu saklamayı başarmıştı Rozan. Babaannesi yaparım derse yapardı. Hele defalarca sorduğu soruyu çevirmiyordu ya, tüm şimşekleri üzerine çakıyordu.

Dilber Hanım geliniyle göz göze geldi. Rezan'ın evli olmasına rağmen başka bir kadınla olduğu düşüncesi onu boğuyordu. Kesinlikle şimdi kim olduğunu öğrenmeliydi.

“Torununa sor, jinap. Kadına ayıp olur şimdi.”

Gülistan Hanım eltisiyle aynı fikirdeydi. Kızları Rozan'ın, Zarin'in sormasıyla olacak iş değildi. Misafiriydi amenna. Lakin öğrenmek istiyorsa Rezan'a soracaktı. Kadını sorgu suale çekmek ayıptı.

Sedef Kürtçe konuşan aileyi meraklı bakışlarıyla izliyordu. Kendi ve Rezan'ın adı sıkça geçse de belirli sorular kadına geliyor, çevirmeler eksik geliyordu. Ancak Rezan'ın karısı Mizgin'in bakışları kadını mahcup ediyordu. Bu kadar soğuk ve mesafeli bir kadını hiç beklememişti. Rezan'ı kendinden daha iyi bilen Sedef, bu kadını adama yakıştıramamıştı.

“Babaannen hiç mi Türkçe kelimeleri bilmiyor, Rozan?”

Küçük kız kafasını salladı. “Tek tük kelimeleri biliyor herkes gibi. Hoş geldin, güle güle, nasılsın, iyi misin?”

Piroz Hanım anlamını bildiği kelimelerin geçtiğini duyunca aklına gelen kelimelerle kadınla konuşmaya çalıştı. Kırık şiveyle, “Sen kimsen, kızım?” diye sordu.

Sedef tatlı tatlı konuşan yaşlı kadını izlemekten cevap verememişti. Sesli gülüşünde derin bir tatlılık vardı. “Ya ben yaşlıları çok seviyorum. Çok tatlı konuşuyorlar. Böyle bazen içime alıp saklayasım geliyor!”

Mizgin gözlerini baydı. Nedense samimiyetine inanmıyordu. Bu kadının güzel olmasına gocunmuştu. Bu kadar güzel bir kadının kocası yanında olmadan Rezan'ın özel misafiri olarak gelmesini bir türlü hazmedememişti.

“Bu kadın benimle dalga mı geçiyor?” Gerçek cevabı Mizgin'den alacağını bildiği için ona sormuştu.

Kadını ters bakışlarıyla sömürdükten sonra yaşlı kadına döndü Mizgin. “Na”, yadê. Tatlı bulmuş seni. Yaşlıları çok seviyor-muş, falan da filan...” diyerek kısa kesti gelin hanım.

Yadê Piroz kendisinden beter Mizgin’e mi yetişsin, Rezan’a mı gitsin bilmiyordu. Ama bu kadının kim olduğunu öğrenmeden rahatlamayacaktı.

Rezan’ın uyarıları yüzünden kim olduğunu şimdi açıklamayacaktı Sedef. Öğrendikleri zaman vereceği tepkilerin merakına girmişti. Özellikle Mizgin ne halde olacaktı?

Yadê Piroz böyle olmayacağını anlayınca yerinden kalkmış-tı. Bastonunu eline alan kadın gelinine döndü. “Torun değil baş belası. Ben onunla konuşayım. Dilber, sen ve Gülistan misafirle ilgilenin.”

Dilber Hanım kafasını salladı. “Biz buradayız, inap.”

Yadê Piroz hızlı adımlarıyla odadan ayrılırken, oturma oda-sına sofra kurulmaya başlanmıştı. Torunu canını epey sıkacaktı belli ki. Misafir odasına giren yaşlı kadın kardeşi Aslan ile sohbet eden Rezan’a doğru yürüdü. Bu sefer kızmadan, sakinlikle sora-caktı. Yoksa torunu damarına basardı.

“Oğlum söylesene kimdir bu kadın? Nereden geldi, neden geldi? Kocasını nerededir?”

Rezan kendisi gibi davranmayan aksi babaannesinin kim olduğunu öğrenmek için sakin bir üslupta takılmasına içten içe kahkahalarını atmıştı. “Kimse kim, benim özel misafirim. Ona iyi davranırsınlar, insan bırakmam bu evde.”

“Özel misafirin senin neyin oluyormuş da bizi evden kovu-yormuşsun?”

Aksi haline dönmesine sevinen Rezan gülmeden duramadı. Bugün onun günüydü. Bugün Yadê Piroz kaybetmişti.

“Yakında öğrenirsin, Piroz Hanım, az sabret!”

Aslan dahi öğrenememişti. Üstelik ağabeyinin yanlış bir şey yapmış olduğu endişesi içerisindeydi. Neden söylemek istemediğini bir türlü anlayamıyordu.

“Bana bak, Rezan kumaysa bu kadın, karınsa seni süründürürüm. Kumamız eksikti başımıza.”

Rezan’ın kahkahası odayı doldurdu. “Biraz sabret, yadê. Seversin Sedef’i, tam senin beğendiğin, istediğin kadınlardan.”

Yadê Piroz’un eli kalbine gitti. Bu kadın normal bir misafir değildi. O Rezan’ın karısıydı, o çocuk onun kızıydı. Bu zamana kadar hiç evlenmek istemeyişinin, berdeli kabul etmeyişinin sebebi buydu.

“Sen benden kurtulmak için daha neler yapacaksın vicdansız. O kadın gelirse kabul etmiyorum, Rezan Ağa. Senin tek bir karın var, o da Mizgin!”

Bugün babaannesinin çıldırdığını görmek ne büyük şerefti. Hele ki merakı içinde tuttuğunu görmek. Sedef’ten yana içi rahattı. Bu konuda tek bir kelime etmeyeceğini biliyordu.

“Yemek hazır değil mi, yadê?” Bacaklarını uzatan adam babaannesini cevapsız bırakmanın keyfiyle acıktığını hissetmişti. Sedef ve Aleyna’yı şimdilik kimse öğrenmeyecekti. Özel misafirleri özel halleriyle gününe kadar kalacaklardı.

Piroz Hanım hükmünü bastonuna yüklemiş gibi yere indirmişti. “Kuzulkurt ye!”

Aslan kahkahasını bastırmak için dudaklarını ısırırken, Rezan inadına kahkahasını atmıştı. “Emrin olur, Piroz Hanım.”

Keyfine değmeyecek Rezan Ağayı arkasında bırakarak huyusuz haliyle odadan çıkmıştı. Hiçbir cevap alamayan yaşlı kadın misafirini köşeye sıkıştıramıyordu. Ayıp olacak, yeni misafir kendini kötü hissedecekti. Yüz karası torunu sorsaydı şimdi cevabını almış olurdu.

Yadê Piroz temkinli ve hızlı adımlarıyla kadınların odasına doğru yürüdü. Yılların düşüremediği hanımağa bir kez olsun

omuzlarını indirmemişti. İçinden geçen nice acıları dışına bir kez olsun yansıtmamıştı. Babasından, annesinden ve kocasından nasıl gördüyse bu evi öyle çekip çevirmişti. Şimdi Rezan Ağa karışıyordu.

“Ax Rezan ax...” Ne kadar şikâyetçi olsa da torunundan, onun olmadığı bir evde yaşamak işkencelerden daha beterdi. İhtiyarlığına kırbacı yerd.

Oturma odasında yer sofrası baştan aşağı yemeklerle donatılmıştı. Dumanı üstünde tüten yemeklere bir kaşık değmemişti, kimse Yadê Piroz gelmeden asla oturmazdı. Başköşede yerini alan yaşlı kadın öncelikle misafirini çağırmıştı.

“Gel, kızım, gel...”

Türkçe konuşmaya çalışan yaşlı kadına içi öyle bir ısınmıştı ki, daha önce tanışamadıklarına yandı. Yıllarca bu evi merak etmiş, ancak Rezan’a bir türlü söyleyememişti.

Sedef’in oturuşunu izleyen Mizgin önündeki bıçağı boğazına saplama isteğiyle yanıp tutuştu. Bu kadının ne ayak olduğunu öğrenmeden Mizgin’e rahat yoktu.

Yemek sofrasına bütün aile oturmuştu. Tercüman Rozan yine görevini yapıyordu. Yadê Piroz’un sorularına Dilber Hanım’ın soruları eklenince sohbet sohbeti açmış, Mizgin bu sohbette tek bir kelime etmemişti. Evin ile konuşarak Sedef’in sesini kulağından men etmişti. Onu sevmeyen ve nefret eden kocasının özel misafiri kendisi için düşmanlıktan başka bir şey ifade etmiyordu.

“Aleyna kaç yaşında?”

Kızının saçlarını şefkatle okşayan Sedef sakince yemek yiyişini izledi. “Üç yaşında bebeğim. O gün doğum gününü kutladık.”

Canından kan diri diri çekilmişti. Bu kız Rezan’ın kızı olabilir miydi? Bu kadın sevdiği adamın karısı olabilir miydi?

Yadê Piroz kireç gibi yüzünü görünce kaşlarını çatı. “Ne diyor, Mizgin?” Ne dedi ki Mizgin’in rengi atmıştı?

Genç kadın duyamayacak kadar kendinden geçmişti. Düşüncesi öyle gerçek ve korkunçtu ki. Bir başka kadını ve çocuğu asla

kabul edemezdi. Kendisi babasının evine gider, Rezan'a olan bütün aşkını gömerdi. Sineye çekemeyecek kadar acı çekiyordu zaten. Beklemediği bir hayatın içine bomba gibi düşmüştü. Ve daha mayınları başında patlatacaklardı.

Yadê Piroz'un sorusunu torunu Zarin cevaplamıştı.

Sedef'in merak ettiği, sormak istediği soruları vardı. Mizgin'e yönelerek ilk sorusunu sordu: "Baba evinden ayrılmak çok zor değil mi?"

Mizgin kendisine sorulan sorunun nispeten sorulduğunu anlamıştı. "Her kız için zor. Kimse koşa koşa bahçesinden çıkmıyor. Bazen orada kalmayı çok istiyorsun."

Soğuk ve mesafeli tutumuyla duraksayan Sedef ne cevap vereceğini bilmemişti. "Ben hiçbir zaman böyle istemedim. Düşüncen o yöndeysen o zaman hiç evlenmeyeceksin."

Mizgin dişlerini birbirine bastırdı. Kaynanasının yanında diye diline hâkim oluyordu. Yemekte olduğu için kendini zapt edebiliyordu. İçten içe köpüren Mizgin soğuk bir tebessüm sergiledi. "Evlensen de evlenmesen de, aynı evde ölene dek yaşasan da, yanında olduğun anne babanı özlüyorsun. Ben aileme çok düşkünümdür, onlara sırtımı dönmem!"

Tabii buna izin vermeyen kahrolası kocasıydı!

Sedef'in cevabı kasten bir cevap olmamıştı ki, kendi düşüncelerini belirtmişti. Mizgin'in kızgınlığını anlayabiliyordu. Zira o dahi kimse kim olduğunu bilmiyordu.

"Ailem yanımda değil, ben de çok özlüyorum onları. Ama evliliğe ve evine alıştıktan sonra artık elinden bir şey gelmiyor. Ne onları üzmemek ne kendin üzülmemek için çok sıkı bağlanamıyorsun. Yoksa acı çekersin," diyerek kendi düşüncesini de belirtmişti Sedef.

"Acımdan ölsem de onlara olan bağlılığımı tüketmem!"

Sedef bu kadınla anlaşamayacağını o vakit anlamıştı. Hakkı vardı ancak daha hiçbir şey bilmiyordu. Kızı Aleyna doyunca yerinden hoplamıştı.

“Anne...” Annesinin yüzüne bakmak için eğilen kızın tatlılığı Mizgin’in içine işlemiştir. Rezan’dan böyle bir kızı olsa... “Babaya gidiyorum...” Duyduklarıyla hayali yarıda kalan Mizgin elindeki çatal gürlüğüyle düşürmüş, koştura koştura giden kızın peşinden bakakalmıştır.

Sedef kendisini dinlemeyen kızının Rezan’a olan düşkünlüğüne bayılıyordu. Baba derken içi bin bir parçaya ayrılan kadın kızının mutlu olduğunu gördüğü her saniye daha umuda sarılıyordu.

Sofradaki herkesin o an yaşadığı şok yüzlerine yansımıştır. Babasına gideceğini söyleyen küçük bir kız çocuğu... Aleyna, Rezan’ın kızıydı! Her şeyin cevabını bu kız vermişti. Şoka giren kimse sormayı akıl etmemiştir. Şaka gibiydi ki, korktukları başına gelmişti!

Yemek ve sonrasında ne olmuştu, ne bitmişti anlamamıştır. Kırgın Mizgin Şahmaran, şah damarından kesilmişti. Geriye ne bir kırgınlık ne bir acı kalmıştı. Ölü bir ruhtan farksız gezen kadın yaşadıklarına inanamıyordu. Berdel evliliği yetmezmiş gibi bir de kuma olarak gelmişti. Ya da üstüne kuma getirilmişti. Ağlama hakkı varsa kullanmak istiyordu.

“Sen nasıl bir adamsın ya? Madem öyle getirseydin kadını bunca za...” Acıyla yutkundu. Sözlerinin devamını getirmek imkânsızdı ki, Mizgin’in hareket edecek takati yoktu. En çok duyguları yorgundu kadının.

Ev hâlâ şaşkındı. Kimse ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Özel misafir – Rezan’ın karısı ve kızı- misafirhaneye alınmış, düzenledikleri yer yatağında uykuya çoktan dalmışlardı.

“Belki arkadaşındır ve...” Hiç konuşmayan kadını teselli etmeye çalıştı Evin ama nafiye. Mizgin bu saatten sonra düzelmez ve hiçbir kelama inanmazdı. Gerçek yalnızca Rezan Ağadaydı.

“Kızı baba dedi. Babasına gideceğini söyledi.” Nefesi daralan Mizgin bu konu hakkında en ufak bir kelimeyi sarf etmek istemiyordu. Yalnız kaldıkları odada görmeyen kızı bir başına bırakacak gaflette bulunmuştu.

“Allah rahatlık versin, Evin.” Yerinden hızla fırlamış, odadan hızlı adımlarıyla çıkmıştı. Ağlamaya can atan yüreği canından vurulmuştu. Aklını, ruhunu yitirmişti. Odasına çıkacağı merdivenlere yönelirken, kocasının arkasından geldiğini fark edememişti. Acısına dalışı o kadar derindi ki, boğuluyordu âdeta. Söylene söylene merdivenleri çıkmış, odasına varmıştı. Açtığı kapıdan içeri girerken arkasına bakmamış, hızla kapattığı kapıya kocası farkında olmadan çarpmıştı.

Bugünkü mutluluğu bu odaya gelene kadar sürmüştü Rezan’ın. Bundan sonrası sıkıntı ve nefretten ibaretti. Yarın sabaha ve Aleyna’yı kucağına alana kadar! Kapıyı suratına kapatan kadına haddini bildirecekti. Öfkeyle kapıyı çarpan adam korkuyla sıçrayan kadının üzerine vardı. “Nasıl kapıyı benim yüzüme kaparsın?”

Bağran adamın gazabından korunmak için gerisin geriye yürümüştü kadın. Geldiğini görmemişti ki kapıyı yüzüne kapatsın! Aniden gelen öfke dalgasıyla kocasına patladı. “Geldiğini fark etmemişim, Rezan Ağa. Kusurum için affola!” Alaylı konuşmasını eklemeyi unutmamıştı.

Rezan, kadını yakasından tuttuğu gibi kendisine çekmiş, gözlerinin içine ölümcül bakışlarını dikmişti. “Lan senin kusurlarını affetmeye girişsem sittin sene bitmez!”

İnatla kırmaya çalışan kocasına bugün nefretle bakmıştı Mizgin. “Sen de harika bir adam değilsin. Ne olduğu belirsiz bir kadını evine getirdin. Kızı sana baba diyor ve hâlâ bu eve bir açıklama yapmadın!”

Rezan evdeki herkesin delirme noktasına gelmesine ramak kala açıklayacaktı. Nitekim karısı daha kadın arabadayken delirmişti. Bu yüzden ne dediğini bilmiyordu.

Mizgin son cümlelerin ağırlığına dayanamamıştı. Yine ağlama isteği geliyordu kadına. Ancak ağlarsa Rezan istediğine kavuşmuş olacaktı.

Yakasından tutarak kendine çektiği kadının dudaklarına tısladı. “Sana ne!”

Kendinden geçmeyecekti Mizgin. Hirpalayıp pervasızca canına okuyan adamın hazzına kapılmayacaktı. “Kabul etmesen de ben bu eve karın olarak geldim. Ve o kadının kızının kim olduğunu bilmek hakkım! Senin keyfine göre...”

Sertçe kadını itmiş, yatağın üstüne fırlatmıştı. Üstüne eğildiği Mizgin’in inip kalkan göğsüne bakmamaya dikkat etti. Dikkatini dağıtmayacaktı. “Seni parçalarım, kadın. O ağzından çıkan kelimelere dikkat etmezsen...” Dudaklarını parmakları arasına almış canını yakarcasına sıkıyordu. “Bu dudakları dilinle beraber koparıyorum.”

Buğulu gözleri gazapla bakan kocasına takıldı. Kafasını hızla geriye çekmiş, kendini işkence eden ellerinden kurtarmıştı. “Sonra bu kulakları kopar. Ne senin tehditlerini duyarım ne de sesini.”

“Gözlerini de oymamı ister misin?” Dalgaya aldığı kadının canını yakmak bir kenara dokunmak bile istemiyordu.

Mizgin dudaklarını ısırdı. “O kadın kim? Bu evde kızıyla işi ne? Kızı sana neden baba diyor?” Cevaplarını almadığı müddetçe kadına rahat yoktu.

Neden baba diyordu Aleyna? Rezan’ın kız kucağındaykenki keyfini hiçbir zaman görmeyen kadının zoruna bu gidiyordu. Ne derece bir yakınlık vardı ki, sadece onlar sayesinde gülebiliyordu? Sorusunu es geçen adama defalarca söylemesine rağmen bir cevap alamamış, en sonunda pes etmişti kadın. Baş düşmanıyla bir yarını daha geçirecekti. Bir yarını daha ve belki yarınlarını.

Yatağından çıkmayacak, o kadının yanına gitmeyecekti. Mademki kim olduğunu kocası söylemiyordu, o zaman onun istediğini de yapmayacaktı. Rezan Şahmaran'ın kararını yatakta kalarak protesto edecekti.

“Sana şu yataktan çık, aşağıya in diyorum.”

Üzerindeki gecelik beline kadar sıyrılmıştı kadının. Farkında olmadan dönen kadın bacaklarının açığa çıktığını görmemişti.

“İnmeyeceğim!”

“Mizgin...” Adam sinirlerine hâkim olmaya çalıştıkça inatçı karısı damarına basıyordu.

“Bana o kadının kim olduğunu söylemedin. Ben kimin kim olduğunu bilmeden yanına oturup konuşmam. İkiyüzlülük yapıp yüzüne gülmem.”

“Onlar benim özel misafirim, sen de her zamanki gibi özenle onları ağırlayacaksın!” Hazırlanıp giyinen genç adam bugün şirkete geçmeyecekti. Ancak karısı böyle yapmaya devam ederse gidecek ve çenesinden kurtulacaktı.

“Bugün bu odadan çıkmayacağım. Sen kendin o özel misafirlerinle ilgilenebilirsin, Rezan Ağa.”

İmalî sesiyle konuşan kadına ölümcül bakışlarını attı. “Seni o yastıkla boğarım. Böyle konuşmaya devam edersen seni o yastıkla boğarım!”

Bağırın adamla yatakta doğruldu Mizgin. Üzerini örtmeyen geceliğinden görünen iç çamaşırına kocasının baktığının farkında değildi. Destursuz hareket eden karısı hayli asabını bozuyordu adamın.

“Benim evime kim gelmiş, ne sıfatla gelmiş bilmeye hakkım yok mu? Nasıl bu kadar umursamaz oluyorsun, Rezan? Sadece kadının kim olduğunu soruyorum!”

“Sana özel dememden ne anlıyor aptal beynin?”

“Özel kelimesinin içinde barınan her şey. Neden özel, niye özel, kim ki özel?”

Rezan istediğini vermeyecekti. “O yataktan üç saniye sonra çıktın, çıkmadın cesedini bu halinle bulurlar!” Kadının üzerini işaret etmişti.

Üzerine bakınca gördüğü manzara karşısında şoka düşmüştü kadın. Transparan iç çamaşır kocasının gözüne serilmişti. Nasıl bir oturma şekli almıştı? Hayır, üzerine niye dikkat etmemişti? Çarşafı hızla alarak üzerini örttü. Daha kafasını kaldırmadan kapının açılan sesini duydu. Tehdidini eden kocası gidiyordu. Üç saniye sonra geldiğinde bu haliyle bulursa, bu haliyle de nefessiz bırakırdı. Kapı kanacağı sırada öfkeli kadın ağzından dökülenlere engel olamadı.

“Sana hemşerimiz İmparator İbrahim Tatlıses’in en özel şarkısı Nankör Kedi’yi hediye ediyorum, Rezan Şahmaran. Seni anlatıyor!”

Kocasının onu dinlediğini bilmeyen kadın hınçla türküyü tutturdu. Kapanan kapının arkasında bir adet bela vardı.

“Ne söyledim, ne söyledim sana ne söyledim ki, vurdun kapıyı gittin. Be vicdansız, ne insafsızın oğlu, be nankör öküz, insan bir şey söyleeerrr!” Bağırarak kadın sözlerini az biraz değiştirdiği şarkıyı söylemeye devam etti. “Sevmek dedin sevmedik mi? Aşka boyun eğmedik mi? Bütün kötü huyları hatta güzel dostları, senin için terk etmedik mi?” Terk etmişti genç kadın, ailesini terk etmişti... “Bugün yine bana bana ayrılmak düşer. Deli gibi döne döne savrulmak düşer. Bugün yine bana bana of çekmek düşer. Off Rezan off Rezan offf Rezan..”

Karısına olan bütün kızgınlığı hediye ettiği şarkıyla yok olmuştu. Hatta kendini tutamamış, gülmeye başlamıştı. “Manyak kadın. Deli, ruh hastası kadın!” Şarkının sözlerin değiştirmeyi de ihmal etmemişti. Kafasını sallaya sallaya aşağıya inmişti adam.

Şarkıyla sonlanan kavgalarından sonra ev ahalisinin arasına mutsuz edasıyla katılmıştı Mizgin. Kahvaltıyı kadının karşısında iştahsızca yapan Mizgin, duvarlarını örmeye devam etmişti.

Kocasını sadece Aleyna'yı almaya geldiğinde görmüştü. Tabii ölümcül bakışlarını da.

Mutfakta işini bitirdikten sonra evde kalan kocasına kahve yapan kadın öfkesinden ne yaptığını bilmiyordu. Dün gece bitmeyen kavgaları bu sabah da sürmüştü. Tehdidini ederek odadan çıkıp gitmişti. Bir de utanmadan küçük kızı alıp çalışma odasına girmişti. Ya da küçük kızını demeliydi. Gözlerini sımsıkı kapadı. Düşüncesi bile katlanılır değildi.

“Mizgin...”

Kahvesini karıştırırken duyduğu ince kadın sesiyle kafasını kapıya çeviren Mizgin içeriye giren Sedef'i gördü. Düşmanı Sedef. Baş düşmanı Sedef... Düşmanın da düşmanı Sedef Yalçın!

“Seni arıyordum.” Samimiyetle yaklaşan kadına tepki sert gelmişti.

Hiç düşünmeden soğuk bir sesle sordu. “Neden?”

Dün akşamdan beri mesafeli ve soğuk davranan genç kadını bir türlü çözememişti Sedef. Ama gene de sesini çıkartmadı. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip cevap verdi: “Rezan kahve istemişti.”

“Rezan mı?”

Bir saniye, ağa neredeydi? Ne cüretle sadece Rezan diye biliyordu? Hayır, hangi hak hukukla bunu söylüyordu? Kocasını değildi. Ki Mizgin bile bazen ağa diyordu kocası olmasına rağmen. Kocasını olmasına rağmen! Gerçek gün gibi ortadayken elin kadınına ne oluyordu!

“Kocam!” Dilinde ona ait oluşunu bastırarak söylemişti. “Rezan Ağaya kahvesini yapıyorum zaten.” Aman ne koca! Kavga ve nefretten ibaret bir adamla ömür geçirmeye çalışıyordu.

“Hazır mı peki?”

“Değil.”

“Anladım, bekleyeceğiz o zaman.”

Mizgin kadını boş verip kahvesine dönerken içinden, “Ya sabır!” diyerek kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Kocasına

ondan başka hiçbir kadın kahve götüremezdi. Mizgin izin vermediği sürece hiç kimse götüremezdi.

“Rezan ile evliliğiniz baya olaylı geçmiş sanırım.” Evliliklerini merak ediyordu Sedef. Zira Rezan hiçbir şey anlatmıyordu.

“Ailecek aksiyon severiz,” cevabını verdi Mizgin.

“Silahlar falan...”

“Kocam silahsız hayatta kız almam, demiş.”

Kıkırdayan Sedef bu deli kadını sevmiştir. Ters konuşması biraz zoruna gitse de komik cevapları güldürmüştü.

“Rezan Ağa öyledir.”

Ah sonunda yanına yakışan ağayı eklemişti. Ya da olması gerekeni...

“Siz neden buraya geldiniz?” sorusunu sorarken kahveyi fincana dikkatli bir şekilde döküyordu. Sedef ise cevaplamak yerine buzdolabını açıp içinden meyve suyu çıkarttı. Dolaptan bir bardak çıkartıp meyve suyunu içine döktü. Daha sonra tepsie koyup cezveyi tezgâha bırakan Mizgin’i beklemeden hazır olan tepsiyi eline aldı.

Mutfaktan çıkacakken önünü kesen Mizgin ile kaşlarını çattı.

“Seni vururum! Acımadan! Gözümü kırpmadan!” Tehditkâr ifadesi alabildiğine tehlike içeriyordu. Tepsidekiler dökülmeyecek olsaydı nasıl alacağını biliyordu. Eh daha önce söylemişti. Şahmaran değil Mizgin Zuxari idi. Bunu kimsenin yanına bırakmazdı.

Kocasının çalışma odasına giren Mizgin kapıyı çalmadan içeriye girmişti. Gözüne ilk önce Rezan ve küçük kız ilişti. Kocasının kucagında olan küçük cadı Mizgin’i görünce kocaman açılan gözleriyle genç kadını izledi. Karşısında Aslan vardı. O ne ara gelmişti? Rezan’a doğru yürüdü, tam karşısında durup kahvesini masasına bıraktı. Yanına da suyunu bıraktı. Küçük kızın meyve suyunu Mizgin uzatmadan Rezan tepsiden alıp Aleyna’nın eline bıraktı. Saçlarına bir öpücük konduran Rezan karısına bakmadığından bakışlarını da görmüyordu.

“Aslan, burada olduğunu bilmiyordum.”

“Sorun değil, jinbiram. Yeni geldim.”

“Kahveni yaparım şimdi.”

“İçmeyeceğim, sağ ol.” Yengesine göz kırparken ağabeyine döndü. Odada sanki o ve küçük kız varmışçasına sadece onunla ilgileniyor, yanına gelen karısına bakmıyordu. Bu biraz kırıncıydı.

“Aleyna aç mı?”

SESSİZLİK!

Kocası cevap vermeyince Mizgin’in bakışları Aslan’a kaydı. Kayınbiraderi de kendisi gibi şaşkındı. Bu çocuk Rezan için neden bu kadar değerliydi?

“Biremin...”

“Söyle, Aslan.”

“Yengem diyor ki Aleyna aç mı? Ona göre bir şeyler hazırlayacak.”

“Aç olsa annesi bilir.”

Rezan Şahmaran haddini aşan ve kavga etmekten geri durmayan kadını değil görmek sesini dahi duymak istemiyordu. Aralarına soğuk bir çığ düşmüş ve ikisi küreği sırf birbirini yaralamak için çığa batırıyordu. Bu sabah karısı elden her şeyi bırakmış, kocasına her cevabı vermeye kalkışmıştı. Bitmek bilmeyen sorularını hatırladıkça can sıkıntısı katlanıyordu.

Küçük kızın çenesine doğru uzandı Aslan. “Aç mısın, güzellik?”

Saçları omuzlarına kıvrır kıvrır düşen minik kız kafasını hayır anlamında sallayınca, Rezan’ın gözündeki hayranlık katlandı. Ve bu kız annesinin kopyasıydı!

Aslan yengesine baktı hızla. Acı çeken kadını şaşkınlık gizliyordu. Yerinden usulca kalktı. “Yengecim alırım bir kahveni.”

Mizgin ne yaptığını anladığı adama manidar bir bakış attı. Bir şeylerin üstünü örtmeye çalışmak ya da ondan kaçmak hiçbir çareyi avuca sığdıramıyordu.

“Sade yapıyorum.”

Sesi ilk kelime gibi sade çıkmıştı.

“Bildğin gibi.”

İkili çalışma odasından beklemeden çıkmıştı. Rezan yengesini kaçırarak kardeşine gözlerini baymıştı. Kahveyi bu kadından istememişti. Getirmesine gerek yoktu.

“Resan babba...”

Kendisine bakması için çağıran kıza döndü. Rezan Ağanın gözlerinde kimsenin göremediği şefkat vardı. En son böyle Rojin'i sevmişti. Şefkatli gözleri en son kaçan kız kardeşine bakmıştı. Kapıyı kapatmadan önce bir kez daha duyduğu sitemli ses Mizgin'in yüreğine hançeri sokmuştu.

Aslan kapıyı hızla kapattı. “Rezan amcasını çok seviyor Aleyna.”

Mizgin kocası gibi kayınbiraderine gözlerini baymış, mutfağa yolunu tutmuştu. Bu hayat ona mutluluktan yana dostluk elini uzatmamıştı. En acı anlarını bile mutluluğa dönüştürmeyi başaran Mizgin şansını Rezan Ağanın kalbine tutulurken kaybetmişti.

Kahveyi yapıp Aslan'a ikram ettikten sonra kaynanasının yanına gitmek için odaya döndü. Merdivenleri çıkan Sedef'in rotasını kocasının çalışma odasına çevirdiğini görünce kaynanasının şu an için çok da mühim olmadığına kanaat getirdi. Düşman taraf konağı içten fethetmeye gidiyordu. Hem de yalnız kalacaklardı. Mizgin Zuxari izin verir mi? “Tabii ki vermem.” Kendi kendine konuşan deli kadın merdivenleri üzerindeki uzun eteğe aldırmandan hızla kat etmişti. Çalışma odasında kadının olduğunu bilen Şahmaran gelini kulağını kapıya dayadı. Seslerin geleceğini biliyordu. En azından öyle umut ediyordu. Etrafını kolaçan eden kadın, birileri görürse rezil kepaze olacaktı.

“Bu eve gelmem hataydı. En başından beri gelmemeliydim, Rezan.”

Mizgin nefesinin kesildiğini yanan ciğerlerinden anlamıştı. Neden hatalı olmuştu geliş? Sedef burada olmaktan pek keyifli görünüyordu. Niye Rezan'a hatalı olduğunu söylüyordu?

“Hata mı? Niye hata olsun, Sedef? Ailemi tanımak istediğini biliyorum. Ki seni ben de tanıştırmak istedim. Dostumun ka...”

“Hayır, hayır keşke hiç istemeseymişiz. Ben bilmeme rağmen buraya gelmekle hatanın en büyüğünü yaptım.”

Evliliklerini bildiğini mi kastediyordu? Öyleyse sadece bu eve gelmekle kalmayacak, Rezan ile bütün bağlarını koparmış olacaktı.

“Beni seviyordun, biliyorum, Rezan...” Derin bir sessizlik sonrası kadının sesini zar zor işitiyordu. “Beni seviyordun, bunu öğrendim...”

Mizgin ağzını avuçlarıyla kapadı. Bir çığlığı koparmadan önce kendine engel olmuştu. Bir kıyameti bu evde yaşatmadan kendini sakinleştirmeliydi. Patırtı seslerini duyunca koşarak kapıdan uzaklaşmıştı. Aklını kaçıran kadın odasına koşmuştu. İnanamıyordu duyduklarına. Bir türlü inanamıyordu. “Nasıl ya...” Sevdiği kadını bu eve getirmişti. Sevdiği kadını karısının gözüne sokarcasına bu eve getirmişti. Ve hâlâ canını yakma hakkını kendinde buluyordu. Gözlerine elemin yaşları düştü. Odasında bir köşeden bir köşeye yürürken akan yaşları durdurmadı. En sonunda ağlamıştı. En sonunda içinde biriken her şeyi yaşlarına boca etmişti.

“Beni sevmiyorsun be vicdansız... bari gözüme sokma... bari sevdiğin kadını getirmeseydin...” Yatağına çöken kadın ağlaya ağlaya konuşmaya devam etmişti: “Senden nefret ediyorum, Rezan. Seni bir daha sevmeyeceğim...”

Acısı içinde ağlayan kadın saatleri geçirdiğini bilmeden yatağında kalmıştı. Öğleden sonrasını akşama kadar bu odada geçirmişti. Kapı önüne gelen kızlara gelmeyeceğini söyleyerek bir daha rahatsız edilmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti.

Şişmiş kırmızı gözleriyle uzandığı yatakta kıpırdamadan tavanı izlemeye devam etti. Rezan’ı kalbinden çıkarma kararı için hummalı çalışmasına girişmişti. Zaten bu olanlardan sonra kocasına olan tüm inancını da yitirmişti.

Kapıdan içeri giren Rezan yatakta uzanan kadını görünce kaşlarını çatı. Bu saatte odada ne işi vardı? Karısının onu fark ettiği söylenemezdi. Tavana odaklanmış gibiydi. Rezan merakına yenik düşerek kadına doğru yürüdü. Ancak etrafını ve içler acısı halini görmesi olduğu yerde adımlarını sonlandırdı.

Tülbenti yumak haline getirip avuçlarında toplayan kadın, dağınık saçlarıyla, yerde yatağın yanına attığı altınlarıyla, dağıttığı yatakla ve en önemlisi ağlamaktan kızarmış, şişmiş gözleriyle uzanıyordu. Genç adam endişe içinde kadının gözlerine bir kez daha baktı. Kötü bir haber mi almıştı? Yanı başına yürüyen Rezan hâlâ onu fark etmeyen kadına seslendi: “Neyin var senin?”

Mizgin dalgınlığından bezgin edasıyla çıktı. Başında duran adama bakınca gözleri yeniden dolmuştu. Uzandığı yataktan çıkarak ayakta kocasının karşısında durdu. “Sana hemşerim İbrahim Tatlıses’in bir şarkısını daha beni anlattığı için hediye ediyorum...” Boğuk ve güçsüz çıkan tınısıyla ne olduğunu anlamayan kocasına şarkıyı tutturdu. “Ağlıyorum kahrımdan... yanıyorum bağrımdan...”

“Ne saçmalıyorsun sen, kadın?”

Sert tınısıyla konuşan adamın gür sesi Mizgin’in başını ağrıtmıştı. “Nasil yaparsın bunu, Rezan?”

Hâlâ ne olduğunu anlatmayan yetmezmiş gibi saçmalayan kadına ne yapsın bulamadı. “Niye ağladığını söyle bana!”

“O kadını nasıl bu eve getirirsin? Sen evlisin...”

Sedef’in gelişi yüzünden mi böyle ağlamış, kendini dağıtmıştı? “Ne dediğinin farkında mısın sen?” Kim olduğunu onlara söylemeyince başka anlamlar yüklemişlerdi. “Sedef benim ölen dostumun k...”

Bu odaya geldiğinden beri gözyaşı döken ve sayıp dökmekten usanmayan kadın kocasının yüzüne bağırıyordu en sonunda: “Sen sevdiğin kadını buraya nasıl getirirsin?” Hiç kurumayan pınarlarından damlalar yeniden aktı.

Rezan bağırın kadının ağzından dökülen her bir cümleye takıldı: Sevdığın kadın! Bu soru daha cevaplanmazdı. Onu yerine karısının dudaklarına yumuldu. Yüzünü avuçladığı kadının dudaklarını sertçe öptü. Ve sonrası bile isteye engel olmadığı iradesi ve bugünden sonra verdiği kararına kalmıştı. Rezan Şahmaran minik bir bedeni mutlu olmadığı yuvasında ve sevmediği evliliğinde istiyordu!

Bölüm 8

Eski Aşklar

“Çocuk istiyorum, Mizgin. Bana bir çocuk vereceksin!”
Dudaklarından koptuğunda asıl niyetini karısına açıklamıştı. “Kız ya da oğlan fark etmez. Şahmaran torunu bu evde bizi uyutmamalı!”

Nefes nefese isteğini belirten adamın kararan gözbebeklerine baktı kadın. Kismetinde varsa bu çocuğu verecekti. Onu öpen adama kendi sevgisiyle karşılık vermişti. Rezan Şahmaran o kadar acımasızdı ki, sevgi dolu öpücüklerini de yok etmişti.

Mizgin’den bir çocuk istiyordu. Masumiyetiyle babalık sevgisini arşa çıkaran bir evlat istiyordu sadece. Bundan gayrı da Mizgin Şahmaran’dan bir şey istemiyordu.

Gözlerini açtığında kendini kocasının kolları arasında bulmuştu. Nefret etme eylemini gerçekleştirip kendini aşk grevine atacaktı Mizgin. Onu görmeyecek, sevmeyecek, hissetmeyecekti. Fakat kocası sanki eylemini hissetmiş gibi hiç başlamadan son vermiş-

ti. Daha dudaklarının arasından bile çıkmadan Rezan Şahmaran yok etmişti. Beyninden o çılgın düşünceyi silip çocuğa itmişti.

Göğsünde yatmak, uzunca sarılmışlığının tadını çıkarmak istiyordu. Yanağını çıplak göğsüne sürterek gülümsedi. Sırtını dönerek uyandığı sabahlardan daha farklıydı. Yüreği taş kesilmiş adamın kalp ritimlerini dinleyerek uyanmıştı.

“Ah Rezan...”

Yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı. Uyuyan adamın güzelliğini izlerken kendinden geçti. Durulmuş yüzünü, dokunmak isteyip korktuğu çenesini, gür simsiyah kaşlarını gözleriyle sevdi. Yıllarca uzaktan sevdiği adamın göğsünde yatıyor olduğuna inanamıyordu. Nefretini, onu istemediğini o anlığına unutmuştu Mizgin. Anlık bir mutluluk bile bir kadının sevgisini güçlendirebiliyordu.

“Mizgin...”

Yüzünü aşkla izlediği adamın ismini fısıldamasıyla baştan aşağı titredi Mizgin. Neye uğradığını şaşırınca gözlerini kapatarak, belini sardığı adamı ayarını kaçırarak sıktı.

“Ne yapıyorsun?”

Uyku mahmuru sesini dinlerken istemsizce gülümsedi Mizgin. Onunla uykudan uyanıp konuştuğu ilk sabahtı. “Uyu..uyuyorum..” diye yarım yamalak bir cevap verdi.

“Şu an bir kene gibi yapışmışsın.” Durumdan oldukça rahat-sızmış gibiydi.

“Uyuyordum. Farkında değilim.”

“Yalan söyleme.”

İkisinin de gözleri kapalıydı.

“Seninle uyandım.”

“Ne kadar çok yalan söylüyorsun.”

Gözlerini tekrar açarak Rezan Şahmaran’ı izledi. Gözlerini açmamakta ısrarcı ve bu ısrarıyla Mizgin’e işkence çektirmeye kararlıydı. Hayır, Mizgin, aşk meşk yapma sırası değildi. Zaten

istese de yapacağı bir şey değildi. Çünkü ortada ne aşk vardı. Ne de yapacağı bir meşk...

“Yorulduğum için kalkamadım.”

Cevabı açmak istemediği gözlerini açmasına yardımcı olmuştu Rezan’a. Karısıyla göz göze geldi. Muhtemelen bu kııda utanma diye bir şey yoktu. Fakat Rezan’ın aklındaki fesat düşüncelerle Mizgin’in aklındaki masum düşünceler bir değildi.

Kocasını uyuduktan sonraki birkaç saati uykusuz geçirmişti. Rezan’ı izlemeye bir türlü doyamamıştı. Uykusunu tam alamayan kadın haliyle yorgundu ve yataktan çıkışı da yoktu.

Tek kaşını imayla kaldırdı. “Yoruldun?”

“Şey uyuyamadım yani,” dedi gözlerini adamdan kaçırılmaya gayret ederek. “Sen uyuduktan sonra ben de...” Diline kepenk mi düşmüş de kadın konuşmayı beceremiyordu?

“Mizgin...”

“Aklına kötü bir düşünce gelmesin.” Ah çekerek yüzünü adamın göğsüne gömdü. “Tamam, daha fazla rezil olmadan susacağım.” Sesi boğuk ve anlamsız çıkmıştı.

Ancak Rezan yanlış anladığını zaten anlamıştı.

“Kalk!”

“Anlamadım.”

“Çık yataktan.”

“Neden?”

“Seninle bu yatakta kalıp aşk mı yaşayacağız? Kalk üstümden, kene gibi yapışmışsın zaten.”

Genç kadın dudaklarını büzerek kocasına baktı. “Hemşerim İbo bu anımız için daha bir şarkı çıkarmadı. O yüzden sana gönderemiyorum. Ama çıkarttığı an bil ki ilk işim sana söylemek olacak,” diyerek çarşafı göğsüne dolayıp yataktan çıktı. Hiç beklemeden banyoya giren kadın hızla kapıyı kapatıp kilitlemişti.

Olmuyordu işte, sevmiyordu. Yanında istediği kadar güçlü durmaya çalışsın, olayları çevirmeye çalışsın yine de olmuyordu.

Kocası değil sevmek, yüzüne bile bakmıyordu. Kız kardeşinin ihanetini Mizgin'in üzerinden bedel olarak ödemeye devam ediyordu.

"Nefretime bile layık değilsin, Rezan." Daha önce de söylemişti ve hep söyleyecekti. Nefret bile bir duygu barındırıyorken Rezan o nefrete bile nail olmayacaktı.

Çocuk yapmak konusunda kocasına karşı gelemezdi. Zira o bir ağaydı ve herkes bebek haberini bekliyordu. Duyguları için karşı gelmeme lüksünü bugünden sonra ezecekti. Aptal eden duygularına dur levhasını koyacak ve her duygusu coştığında o levhaya çarpıp kendine gelecekti. Sedef'i dahi görmeyecekti.

Çarşafı elinden fırlatıp düşün altına girdi. Oyalanmadan hızlıca paklanmıştı. Sıcak su gerilmiş sinirlerini gevşetmişti. Dolaptan bir havlu kapıp vücuduna sardı. Banyodan çıkmadan evvel uzun saçlarını kuruttu. Elini ne kadar çabuk tutarsa Rezan ile diyalogu ve aynı odada bulunması kısa olacaktı. Rezan Ağa diyalog kurmaya bayılmıyordu tabii. Banyodan çıkarak odaya geçti. Kocası hâlâ bıraktığı gibiydi. Yatakta uzanıyor ve boş boş tavana bakıyordu.

Dolabından kendine iç çamaşırını ve kıyafet çıkarttıktan sonra tekrar banyoya girdi. Rezan Ağanın fitratı Mizgin'e gelince robota dönüşüyordu. İnsan muamelesi bile yapmaktan uzaktı. Göğsünde yattığı için, kene gibi yapışmışsın cümlesini kurması gerekiyor muydu? Hayır!

Üzerini giyinip tekrar odasına girdiğinde, kocası yataktan çıkma zahmetine girmişti. Mizgin hazırlığına ara verip dağıttıkları odaya el attı. Yere saçılan kıyafetleri topladı. Kirlenen çarşafaları yenisiyle değiştirip yatağı düzeltti. Kirli sepetine kıyafetleri ve çarşafaları attı.

Makyaj masasına oturup kendisiyle ilgilendi. Abartıdan uzak sade makyajını seri hareketleriyle tamamladı. Altınlarını takıp daha sonra da tülbentini örttü. Parfümünü sıktığında aynada kendine gülümsedi. Nihayet hazırlığı bitmişti. Ayaklanıp hafif dolgu topuk terliğini ayağına geçirdiğinde Rezan Ağa banyodan çıktı.

Yüzüne bakmak istemese de sormak zorunda olduğu için istemediği diyalogu kurdu: “Kahvaltıya inecek misin?”

“Evet.”

“Peki.” Soğuk ve mesafeli ifadesiyle sırtını dönüp odadan çıktı. Karısının arkasından bakarken kaşlarını çatı adam. Karısının soğuk sesini çok iyi almıştı. Lakin üstünde durmadı.

Mizgin’den daha kısa bir sürede hazırlanmıştı. Karısının kokusu odaya hâkimdi ve Rezan bir an önce çıkmak istiyordu. Çıkmadan önce soğuk ifadesini hatırlayınca oflayarak odadan ayrıldı. Kahvaltı edip hemen şirkete geçecekti. Aşağı inerek misafir odasına girdi. Kahvaltı sofrası hazırlanırken amcası ve Aleyna’nın sohbetine kulak verdi. Amcası Aleyna’yı çok sevmiş ve benimsemişti. Aleyna da onu sevdiğinden yanından ayrılmıyordu.

“Rezan Ağa torunumuzu ne zaman kucağımıza alacağız?” İçeri girdiğini gördüğü yeğenine, dudaklarındaki tebessümle sorusunu sordu Haydar Bey. Alacağı cevabı merak ederek bekledi.

“Evin ne zaman evlenirse, amca!”

Haydar Bey kısa bir kahkahaya tutulurken her şeyden habersiz onu izleyen Aleyna da tatlı bir şekilde yaşlı adama bakarak gülümsemiş, ardından sıkıca boynuna küçük kollarını sarmıştı.

“Sıynlmayı iyi biliyorsun, Rezan.”

“Bu huyumu Piroz Hanım’ın dediği gibi amcamdan almışım.”

Yüzünü aşan Haydar Şahmaran gırtlğından yükselen gür sesiyle yeğenini ikaz etti. “Dayêmin adıyla değil yanına yakışan hitapla zikret, Rezan, külahları değışiriz yoksa.”

İkazu sert değildi ama bu durumdan hoşlanmadığını çok iyi biliyordu Rezan. “Emrin olur, ağam,” diyerek bir dahakine daha özenli davranacağını kendine teskin etti. Onu sinirlendirmekte üstün bir çaba gösteren babaannesine buna müsaade ederse tabii.

Sofra hazır olunca, Aslan ve Revenk de içeriye girmişti. Üçkardeş amcalarıyla beraber sofraya geçmiş kahvaltılarını etmeye başlamışlardı. Aslan’ın keyifsiz olduğunu gören Rezan nedenini bildiği halde sormaktan geri durmadı: “Neyin var, biremin?”

“Nedenini biliyorsun, Rezan.”

Sadece keyifsiz değildi. Çektiği acıyı saklamaya özen gösteriyor ama bunu başaramıyordu. “Mezarlığa gidecek misin?”

“Gitmezsem kırılır bana.”

Genç adam cevap vermedi. Ne diyeceğini de bilmiyordu. Aslan’ın içini yakan aşk mezarın altındayken bir şey demeye dili varmadı. Dört yıldır dinmeyen bu acı ne zaman dinecekti hiç bilmiyordu Rezan.

Kahvaltısını kısa keserek, özür dilemiş ve sofradan kalkmıştı. Odadan çıkarken boğazında kavrulan acıyı dindirmek için kendini hemen mutfığa atmıştı Aslan. Tüm ev her yıl, aynı gün, aynı saatte bu acıya şahit oluyordu. Bu yıl bir misafirleri vardı, ilk defa bu acıya şahit olacaktı: Mizgin Şahmaran.

İçeriye giren Aslan’ı görmesiyle gözleri parladı. Kayınbiraaderini gördüğü an dudağında ister istemez bir gülümseme belirebiliyordu. Ancak adamın yüzündeki ifadeyi görmesiyle dehşete düştü Mizgin.

“Aslan ne oldu?”

Yüzünü görmediği adamın merakına düştü Evin. Aslan’a ne olmuştu ki? Endişelenince Mizgin’in kolundan tutup sarsarak anlatmasını bekledi. Fakat Mizgin anlatmak yerine ayağa kalkmış ve genç adamın yanına doğru yürümüştü.

“Neyin var? Korkutma beni.”

Endişesini fark etmeyen Aslan pek anlatma niyetinde de değildi. Zira anlatacağı kadar kolay bir şey yaşamamıştı. Her sene aynı gün, en keskin acı geceden başlayıp sabahında Aslan Şahmaran’ı yakıyordu.

“Yok bir şey, bir bardak su ver bana.”

“Aslan neyin var?” Diritirse anlatacağını düşündü Mizgin.

“Sana yok bir şeyim dedim.” Adamın bağırarak cevap vermesi genç kadını korkuttu. Üzerine varmak istemeyen kadın, “Tamam..tamam...” diyerek bir bardak su doldurup eline tutuşturdu.

Suyunu içip mutfaktan aynı öfkeyle çıkan Aslan kapıda bekleyen Rezan ve amcasıyla ortada kalmıştı. Bu yıl tek gitmek istiyordu. Hiç kimseyi yanında istemiyordu. Çıkan adamın arkasından bakarken endişeden kendisi de peşi sıra çıkmış, kapı eşiğinde bahçede bekleyen Rezan ve amcasını görmüştü. Merakla onları izlerken onu çağıran Evin'i duymuyordu bile.

"Gelmek zorunda değilsiniz. Ben de istem..."

"Seni yalnız bırakmam, biremin, biliyorsun."

"Tek başıma gitmek istiyorum."

"Tek kalıyorsun zaten, aslanım." Amcası Haydar şefkatle yegenini izlerken yüreğindeki acıyı alıp sökmek istiyordu.

Aslan ne yapsa onların vazgeçmeyeceğini bildiği için yine kabul etmiş ve beraber evden çıkmışlardı. Arkalarında olanları bilmeyen bir adet meraklı Mizgin bırakarak.

Genç kadın dudaklarını büzerek mutfığa geri döndüğünde onu bekleyen Evin ile eski yerine oturmuş genç kıza kahvaltısını vermeye devam etmişti. Geldiğinden beri bu görevi büyük bir zevkle yapan Mizgin hiç kimseye bırakmıyordu. Evet, Evin kendisi yemeğini yiyebilirdi ama Mizgin kendi elleriyle ona yedirmeyi daha çok seviyordu. Çünkü Evin'i gerçekten çok seviyor, değer veriyordu.

"Aslan'a ne olmuş, Mizgin, korkmaya başladım."

"Ben de bilmiyorum, Evin. Rezan ve babanla bir yere gittiler."

"Mezarlığa mı?"

"Bilmiyorum. Neden gidecekler ki?"

"Sen olayı bilmiyor musun?"

"Bahsettigim olay ne ise bilmiyorum."

"Haklısın, nereden bileceksin ki? Şahmaran erkekleri bir yönde çok şanssız; biri görmeyen kızı sever, diğeri ölü bir kıızı sever. En büyüğü ise..." Devamını getiremedi. Ne diyeceğini tam olarak bilmiyordu.

Konuşmanın devamını üstelenerek tamamladı Mizgin: "Sevmediği bir kadını alır ve gece gündüz ikisine de işkence çektirir.

İşte buna hayat diyorlar, güzelim. Nasibimize düşeni yaşıyoruz. Başka çaremiz mi var?”

“Rezan seni sevecek, Mizgin. Kocan seni çok sevecek.”

“Bana zamandan bahsetme, Evin. Zaman hayatımı benden alıyor.”

“Zamanı küçümseme. Doğrusunu yanlışını süresi uzamasına rağmen bize bir şekilde öğretiyor. Tamam, bizden alıyor ama hayatımıza çok şey de katıyor,” diyerek elini bulup sımsıkı tuttu. İçindeki aşkı bilse Evin böyle der miydi acaba?

“Aslan’a ne oldu?”

“Sevdiği kadını dört yıl önce kaybetti. Yaprak’ı çok seviyordu. O kızın adı geçtiği her anda, bir düğünde, bir cenazede görebileceği herhangi bir yerde karşı karşıya geldiler mi Aslan kendini kaybediyordu. Yaprak ona karşı boş değildi. Onunla hep evleneceğini söylemişti. Onu hayatına alacağını söylemişti.”

Bu evde dinmek bilmeyen diri acılar ve ölümler vardı.

“Kız kardeşini aracı yapmışlardı. Onun sayesinde arada sırada konuşuyorlardı. Bilirsin, bizim erkekler kızlarımızla sevgili olmaksızın evlenmeyi tercih ediyor. E kızlarımız da kabul etmiyor. Ama onlar birbirlerinden haberdardı. Ben ve Revenk gibilerdi. Birileri dışarıda onun adını andı mı Aslan bir yerde kıstırır ve döverdi. Kimse Yaprak’a pis bir gözle bakamazdı. Kaç adamı, istemeye gidecekleri yoldan çevirdi. Nasıl yaptığını kimse bilmiyordu, nasıl haber aldığını da. Yaprak konusunda her yerde eli kulağı vardı. Sonra bir gün ölüm haberi geldi.”

Tüyleri diken diken olmuştu Mizgin’in. “Nasıl..nasıl öldü?”

“Hastaydı ama Aslan bilmiyordu.”

“Peki, onu hastaneye götürmediler mi? Ne bileyim bir şey yapamadılar mı?” Dolan gözleri ve kısılan sesiyle güçlükle sordu. Bu acıydı, hem de çok acıydı.

“Ağabeyleri götürüyordu. Sadece ailesi biliyordu, başka kimse değil. Astım hastasıydı. Evde banyodayken ölü bulmuşlar. Spre-

yine ulaşamadığını söylediler. Kayıp düşmüş, kafasını lavabonun sivri ucuna çarpmış. Felaket bir ölümle göçüp gitti bu dünyadan.” Anlatmak Evin için de kolay olmamıştı. Ağlasa da anlatmaya devam etmişti: “Zaten çok dışarı çıkmaz, her düğüne gitmezdi. Kalabalık ortamlarda oturmazdı. Yaprak’ı çok nadir görürdük. Ama Aslan’ın aşkı bu konakta dile destandı. Kavuşamadı ona.”

Bir aşk daha eksik kalmıştı. Bir aşkı daha yarım bırakmıştı kader.

“Biri görmeyen kızı sever, diğeri ölü bir kızı, en büyüğü ise sevmediği bir kadın ile evlenir. Haklısın, Evin, Şahmaran konağına acılardan bir perde örtülmüş.” Elini dudaklarına doğru bastırdı. Dudaklarının arasından çıkan hıçkırığa son anda engel olurken Evin’in ağladığını bilmesini istemiyordu.

“Ben Revenk ile kaç kez kon...” İyi insan lafın üzerine gelir ya Revenk de tam konuşmanın üzerine gelmişti.

Gözyaşlarını elinin tersiyle silip gülümsemeye çalıştı Mizgin. Konuşan kızın yanlış bir şey söylemesinden korktuğu için anlansın diye, “Revenk ne oldu?” sorusuyla varlığını belli etmişti.

“Jinbiram kahvaltıyı kaldırırsınlar, herkes yedi.”

“Tam..tamam...”

Revenk’in gözü yengesini görmüyordu. Gözü kulağı her şeyi Evin’e dönmüştü. Yengesini görseydi belki ağladığını da görürdü.

Mizgin fazlalık olduğunu anlayınca mutfaktan sessiz bir şekilde çıkmıştı. İki âşığı yalnız bırakarak kendini kadınların odasına attı. Herkes kahvaltısını edip bir kenara çekilirken Sedef sofrada oturmuş kızına yedirmeye devam ediyordu. Bu sahneye elinde olmadan imrenmişti Mizgin. Dün gece kocasının isteği üzerine çocuk yapma çalışmalarına başlamışlardı. Fakat hamile kalır mıydı, onu bilmiyordu. Ya da ne zaman hamile kalırdı? Onu da bilmiyordu. En iyisi üzerinde pek durmamaktı. Zaten zamanla görürdü ne olacağını.

İstemeye istemeye girip oturduğu odada Sedef’i görmemek için kendisiyle büyük bir savaş vermişti. Hayır, bu evde iki genç

oğlan vardı. Bu kadının kocası utanmıyor muydu karısını tek başına sevdiği adamın yanına göndermeye. Kaynanasının sesine kulak verip, sohbetine dâhil oldu Mizgin. Kimseyi takmayacaktı. Sözü sözdü onun için.

Revenk yengesinin çıkıp gittiğini görünce Evin'in elinden tutup onu ayağa kaldırdı. Bu mutfakta sıkışıp kalamazdı. Bu kıymetli dakikalarını Evin ile mutfakta geçirmektense daha güzel bir yerde olmak tercihiydi.

"Nereye?"

"Arka bahçeye geçelim, orası gölgedir ve daha güzeldir."

"O anlattığın arka bahçeyi o kadar çok merak ediyorum ki..."

Revenk'in boğazından acı bir düğüm akarken ellerinden tuttuğu kızı mutfaktan çıkartmış arka bahçeye doğru götürmüştü.

"O kadar da güzel değil, bakma anlattığıma."

"İstesem de bakamam, görmüyorum. Ama duyuyorum ve duymak istiyorum."

"Evin..." Genç kızı tahta sandalyeye otururken kendisi de karşısına geçip oturmuştu. "Bu dünya o kadar kirli ki..."

"Güzelliği vardır elbet, Revenk." Dudaklarını ısırıp utançla Evin. Görmek istiyordu. Revenk'i, o anlattıkları iki farklı renge sahip gözlerini görmek istiyordu. Görmek istediği tek güzellik o iken görmeyen gözlerine kıızıyordu. Aslında şükretmeliydi. Daha kötüsü de olabilirdi. Daha kötüsünü yaşayanlar vardı.

"Güzel olan tek sensin ve Allah bu güzeli benim kalbime nasip etmiş. Bana kalırsa Evin..." İki renk çalan gözleri sevdiği kıza baktıkça ışıldıyordu. "Benim dünyamı güzelleştiren tek şey sensin. Gerisi çirkinlikten ve kirlilikten ibaret!"

Evin'in dünyasındaki tek aydınlık Revenk idi. "Senin etrafın temiz, Revenk. Temiz bakan gözlerin var."

Sevdiğinin bu sözleri yüreğine dokunmuştu. Onu temiz kılan kendisiydi. Saçlarına uzanmak isteyen parmakları kendini zorladı. Olmuyordu, dokunamıyordu. İncitmekten korkuyor, kendisinden kaçacağını düşünüyordu Revenk.

Gözleri sevdiği kızıdan sıyrılıp arka bahçede gezindi. Bahçe-yi süsleyen renkli çiçeklere, dedesinin ektiği ve bugün çınar olan yıllanmış ağaca, babasının da on sekiz yıllık ağacına baktı.

“Senin ektiğin çiçekler nerede?”

Evin kıkırdadı. “Sen daha iyi biliyorsun!”

“Ben ekmedim ki.”

“Ama sen bana öğrettin, Revenk, sen gösterdin.”

Elindeki dal parçasını Evin’in ensesine sürttü. Huylanarak yerinden fırlayan kıza kahkahasını sessizce attı. “Bak ben yapmamışım!”

“Revenk...” diye isyan dolu ince sesiyle yerine temkinli hareketiyle geri oturan kıza hayranlıkla baktı.

“Evin’im!”

“Seni görseydim, şimdi Yadê Piroz’un bastonuyla kovalardım!”

Revenk dal parçasını yine ensesine sürtünce genç kız dirseğiyle onu itmişti. “Seni Aslan’a şikâyet edeceğim.”

İşte Revenk’in en çok kışkandığı ve kabullenemediği, abisiyle yakınlıklarıydı. Evin’e her iki ağabeyi de değer verip, en ufak bir probleminde seferber oluyorlardı. Ancak Aslan’ın damarına bastığı zamanlar da yok değildi. Sırf o delirsin diye sarılıp alınını öpmesi, Revenk sen yapamıyorsun, imalarını atışı yeterli oluyordu.

“Dilediğine şikâyetini yap. Arka bahçede Revenk ile yalnız başıma oturuyordum. Bana ektiğim çiçekleri sordu de. Beraber ektiğimizi de söylemeyi unutma. O da benimle uğraştı, şikâyet-çiyim de.”

Evin kaybettiği savaşıyla omuzlarını düşürdü. “Kaybettim yani.”

Revenk ensesine kolunu uzattığı sırada hisseden genç kız parmağını kaldırdı. Doğru yere kaldırdığından emindi. “Sakin!” Uyarı dolu sesiyle sevdiği adamı ikaz etmesi üzerine kendini tutamayıp sevimli kahkahası koptu.

Oturdukları her anda hüzünlenen, acısını dile getiren sevdiğini bugün keyiflendirmek istemişti Revenk. Şimdi niyetine

kavuştuğunu görmek mutlu ediyordu. Evin gülüyorsa, Revenk Şahmaran mutluydu.

“Bana renklerini anlatsana, Revenk!”

Ak düşmüş gözleriyle duyacakları için bekleyen masum kıza acıyla baktı Revenk. Bildiği renkleri bilmeyen sevdalisına anlatacaktı. Kör bir bıçak daha gözlerine inip onu kör etsin istedi.

Sesini sıcak tonunda ayarlamaya çalıştı. Acı çektiğini anlamasını istemiyordu. “Senin rengin ne, Evin’im?” diye sordu.

Renkler... Sadece beyazı bilirdi Evin. Elini birbirine kavuşturup, kafasını önüne eğdi. “Benim rengim beyaz, dünyam beyaz.”

Revenk yüzünü avuçları arasına alıp sıktı. Yumruklarının bir yerlere inmesi gerekirdi.

“Benim renklerim sevdiğimin dünyası!”

Tebessüm etti Evin. Attığı her adımın arkasında sevdiği vardı. Revenk’in aşkıyla gurur duyuyordu. Kalbi onu duyuyordu. Daha fazla oturamayacaklarını biliyordu. Yerinden dikkatlice kalktı Evin. “Ben eve bakayım. Ararlar beni şimdi.”

“Kaçırdığımı söylersin.”

“Başım üstüne!” Selamını çakan genç kız bildiği yolları yine etrafa tutunarak geçti. Hemen arkasında bir şey olursa diye peşi sıra gelen kahramanı vardı. Hep arkasında sırtını dayayacağı kahramanı, yarın elini tutacağı sevdiği ve o eli bir ömür bırakmayacağı adamın o olmasını diledi. Evin yürek duasını yinelemişti: “Dilerim gözlerime göz, yoluma yol, sırtımı duvarım olursun!”

Üzerini değiştiren Mizgin saten geceliğini geçirdi. Beyaz tenine giden pudra pembesi geceliği giydiği için çekinse de artık bunları aşması gerektiğini biliyordu. Banyoda ihtiyaçlarını karşıladı. Odasına geri döndüğünde kocasının geleceğini bir an hissetti. Üzerine parfümü sıkıp, küçük dolgun dudaklarını kırmızı ruja bürüdü.

“Nankör öküzümün gözlerini biraz açmalıyım.” Etraftaki dağınıklığı kaldırıp yatağa oturdu. Bu oda da Rezan olmayınca çekilmiyordu. Dışarıda ne yaptığını merak etti. Gecenin yarısını geçmişti. Muhtemelen arkadaşlarının yanındaydı.

Bugün misafiriyle soğuk mesafesi daha da büyümüştü. Ancak onu bezdirmekten, lafını sokmaktan geri de durmamıştı. Rezan’ın sevdiği kadın bu evde onunla nefes alıyordu. Ve hâlâ bunun cevabını alamamıştı. Dün gece ısrarla sorduğu soru çocuk yapma çalışmasıyla kesilmişti.

Çarşafın altına sıvıştı. Üzerini örttüğü sırada kapının açılan sesini duydu. Kocası nihayet gelmişti. Omzunun üzerinden kısa bir bakış attı. İlikleri yarınsına kadar açılmış gömleği ve dağılmış saçlarıyla kapıyı arkasından kapatmıştı. Genç kadın kaşlarını çatarak önüne döndü. Bu adamın hali neydi böyle? Huzursuzluk içinde yatağında sabit tuttu kendini. Sabah tartışmışlardı değil mi? O zaman kocasına bakmayacaktı.

Karısının halini görmesiyle huzursuzlaştığını fark etmişti Rezan. Merak ettiğini içi gibi biliyordu. Mizgin’den sadece çocuk istiyordu. Aleyna’yı sevdikçe, baba deyişini duydukça kendi oğlunun veya kızının ona böyle bağlı oluşunu hayal etmişti. Ve bunu Mizgin’den başkası veremezdi.

Kahrolası berdel ile hiç istemediği kadından bir çocuğu olacaktı. Bu gece de çalışmasına hız kesmeden devam edecekti. At üzerinde bütün stresini atan Rezan Ağa üzerine yapışan tozlardan bir an önce kurtulmalıydı.

Belindeki silahı komodine bıraktı. Karısından gözlerini ayırmadan üzerini çıkardı. Çıplak tenini örten geceliğin altında dün gecenin izleri vardı. Karşılığını karısından almıştı. Sabahki atışmalarını hesaba katmazsa! Şimdi sırtını ona dönmüş uyumaya çalışıyordu.

Mizgin duyduğu seslerle omzunun üzerinden kocasına baktı. Üzerini çıkardığını görünce hızla kafasını çevirdi. Rezan Şahmaran’ı gözlerinden de alıkoyacaktı. Sözünden dönmek yoktu.

Banyoya giren kocasının ardından yataktan çıktı. Üzerine sabahlığını geçirerek çıkarıp yere attığı tozlu kıyafetleri bir kenara bıraktı. Kum üzerinde dövüş mü yapmıştı? Yahut at sürmüştü?

Temiz eşofmanlarını dolaptan çıkarıp yatağın üstüne bıraktı. “Bir laf etmeden uyursa, kurban keseceğim.” Oflaya puflaya yatağın kenarına oturdu. Komodinin üzerinde parlayan silahla gözleri aydınlanan genç kadın kocasının daha çıkmayacağı düşüncesiyle eline almıştı. Kocasının kıyafetlerinden farksız silah toz içinde kalmıştı. Temizleme isteğiyle tutuştu. Babası ve ağabeylerinden silahın nasıl temizleneceğini hevesle öğrenmişti. Çekmecedan temizlemek için gerekleri malzemeleri çıkardı. Yatağa bir bacağına hafif kırarak oturmuş, diğer bacağına sarkıtmıştı. Şarjörü dikkatle çıkardı. Kurşunları çıkarıp saydı. Çok kıymetli ve eski olduğu belliydi. Babasının olmalıydı. Mizgin kabzayı da sökmüştü. Dikkatli elleri işini yoğun bir halde yapıyordu. Temizleme işini bitirdiğinde sıra yeniden birleştirmeye gelmişti.

Rezan Ağa banyodan ferahlamış bir halde çıktı. Karısının elindeki silahla uğraştığını görünce kapı eşiğinde takılı kaldı. Sabahlığı yataktan sarkan ve çıplak bacakları yatakta uzanırken, elinde çözülmüş temiz bir silah vardı. Yüzünü kumrala çalan gür saçları kapatıyordu.

“At gibi avrat. Eli silah da tutuyor!” Hayrete düşmüş adamın hayranlık duyduğu su götürmez bir gerçektir. Gür sesini iştirmeyen kansı dikkatle silahı inceliyor ve bir şeyler fısıldıyordu. Rezan neler söylediğini merak etti. Beline sardığı havluya karısının yanı başında durdu. Elindeki parçaları eline sakinlikle aldı. İrki-len karısından gözlerini ayırmadan temizlenen parçaları bağladı.

“At!” diyen dudakları, karısını kast eden gözleriyle bir başka kelime daha ekledi: “Avrat!” Şarjörü kasasına avuçlarıyla hızla itti. “Silah!”

Mizgin yutkunarak kocasının bakışlarını izledi. Silahına dokunduğu, üstüne temizlik yaptığı için kızmamıştı.

Parlayan silahı çekmecenin içine tıktı adam. Hiçbir zaman ortalık yerde bırakmazdı. Kendisini izlemekle kalan kadına döndü. Üzerine doğru eğilerek vücudunu iki kolları arasında kısıtırak kafasını geriye atan kadına abandı.

Kahverengi gözlerine yine farkında olmadığı meziyetleri dizmişti. “Güzel kahve yaparsın, ağzın iyi laf yapar, şarkıları bana iyi uyarlarsın, elin silah tutar, silah temizlemeyi bilirsin. Daha ne marifetlerin var, Şahmaran?”

“Seni çok güzel seviyorum, Rezan Ağa. Bundan iyi marifet mi var?”

İçten içe asıl cevabını vermişti. Dudaklarına vuran nefesini diliyle yalayarak yutkundu. Ah hayır susuzluk hissini çekecek durumda değildi. *Kendine gel, Mizgin, nefesini kontrol et.*

Rezan Ağanın gözlerindeki hayreti görmek Mizgin’i gururlandırmıştı. Hele şükür kocasının dikkatini bir şekilde çekmeyi başarmıştı. Şu an nefret yerine bir başka ifade görmek...

“Elim iyi silah tuttuğu gibi, hedeflerimi de on ikiden vururum!”

Rezan’ın hayreti alenen alaya dönüşmüştü. Küçümseyen kahrkahası dudaklarından koparak Mizgin’in yüzüne çarptı. “Demek...” Kahrkahası büyüyen genç adam karısının üzerine düşmek için kollarından destek alıyordu. “Hedefini vurursun...”

Kendini yatağın diğer tarafına bırakan genç adam karısıyla dalga geçmekten geri durmadı. “Sen uçmuşsun, Mizgin.” Sakinleşmeye çalışsa da ara sıra kahrkahası yeniden duyuluyordu.

Mizgin yanına uzanan adamın yorgunluğunu fark etmişti. Üzerini değiştirmeden beline sarılı havluyla yanına uzanmıştı. “Beni bilmeden gülüyorsun, Rezan Ağa.”

Rezan kollarını kafasının altında birleştirerek karısına baktı. Yan yana yüz üstü uzanan karı kocanın kafaları birbirine dönüktü.

“Ulan sen kim, kurşunu hedefine tutturmak kim...” Sakinleşen adamın alaylı kahrkahası sessiz odaya yeniden dökülmüştü.

Banyo yapan ve güzel kokan adamın kendisine gülmesini pek umursamadı Mizgin. Nasılsa hedefini on ikiden vuran usta bir kadındı. “Görmediğine göre beni küçümsemeyen yanlış değil mi?”

Kafasını olumsuz yönde sallayan adam bu özgüveni küçümseyordu. “Görmem mi gerekiyordu?”

Sol omzunu kocasına umursamadığını belli edercesine kaldırdı. Tavana çevrilen gözlerinde kendini bilen bir ifade vardı. “Görmek istemediğin sürece görmezsin, ağam.”

Rezan kaşlarını çatı. Bu cümlede geçen anlamın farkındaydı. “İyi o zaman. Yarın göster bana!”

Gözleri büyüyen genç kadın şaşkınlıkla kocasına baktı. “Burada mı?”

Gözlerini baydı Rezan. “Burada el âlemin içinde silah patlatıp milleti başımıza mı toplayacaksın, aptal kadın?” Bu kadın gerçekten saftı.

“O zaman nerede?”

“Çiftlikte!”

Mizgin tek kaşını kaldırarak kocasını süzdü. Bu yolla gerçekleri öğrenebilirdi. “Bir şartla!”

Rezan az önceki sözlerini geri almıştı. Hayır, bu kadın saf falan değildi. Saf olsa bir şart koşmazdı. “Ne şartı?”

“Eğer bana Sedef’in kim olduğunu anlattıysan, ben de o hedefleri on ikiden vururum!”

Rezan gür sesiyle kahkahasını savurdu. “Tam tersi olması gerekmiyor muydu?”

“Nasıl?”

“Sen hedeflerini vurmayı başarırsan, ben anlatırım.”

“O zaman iddiaya dönüşür.”

“Dönüşsün. Nasılsa vuracağına inancım yok! Hedef yerine kendini vurma da!”

Kocasının küçümseyen imasıyla lafını atışına gülerek cevap verdi. “O hedefleri vuracağın, sen de bana Sedef’i anlatacaksın. Kabul mü?”

Rezan umursamazca kafasını salladı. İddiayı bu şekilde kabul etmişti. Ancak vurmayacağını bildiğinden Sedef'i karısına anlatmayacaktı. Karısının sabahlığını bağlayan kuşağa elini uzatıp çözdü. "Çenenî konuşmak yerine başka bir şey için yor." Sert bakışlarıyla karısının üzerine çıktı. "Bana çocuk vereceksin, Şahmaran!" Çocuk planları için çalışmalarına karısının bacak arasında devam etti. Baba olmayı istiyordu. Etrafında koşacak bir oğlu... Boynuna atlayacak cadı bir kızı...

Sabah kahvaltısından sonra karısıyla evden çıktığında Yadê Piroz ile kavgası bahçeyi aşmıştı. Geline zarar vereceği korkusuyla götürmesine izin vermemişti. Rezan Ağa babaannesiyile kavgasını bahçede bırakmış, karısını arabaya bindirdiği gibi yola çıkmıştı. O sinirli adamdan çıkıp, karısıyla uğraşmaya girişmişti.

Çiftliğe vardığı gibi çobanı Necdet'ten şişeleri dizmesini istemişti.

"Avını iddian uğruna vururken kendini yakma, Şahmaran. Sonra eline çocuk tabancası vermediğim için pişman olacağım."

Karısının elindeki silahına baktı. Dün gece özenle temizlediği baba emanetini bugün karısı eline almıştı. Yakıştığını kabul etnese de, kendine itiraf etnese de Mizgin Şahmaran'a silah tutmak yakışıyordu!

"Öncelikle senin kalbine vurmayı yeğlerim." Asi çehresi kocasına bakmak yerine karşısında vuracağı şişeleri hedefine alıyordu. Namlu bu şişelerden birini vurmalıydı. Kocasıyla iddiası onu buraya kadar getirmişti. Yoksa asla yalnız kalmazlardı!

Müstehzi bakışları işine odaklanmış ciddi karısının suretinde geziniyordu. "Duyamadım, Mizgin?"

"Vururum diyorum, Rezan Ağa, hem de on ikiden."

"Emin misin, Şahmaran? Bu son şansın!" Vuracağını nam-luyu tutuşundan anlamıştı. Bu kadın iddiayı kazanmak için her

şeyi yapardı. Nitekim Rezan Ağanın bilmediği bir gerçek vardı ki, Mizgin hedefi on ikiden vurma kabiliyetine sahipti. Bunun rahatlığıyla kocasını cevapsız bırakıp önündeki şişelere odaklandı. Heyecanını ve korkusunu o anlığına güç de olsa saklamayı başarmış ve hiç beklemeden vurmuştu.

Kocasıyla iddiası; eğer şişelerden birini vurursa Sedef ile arasında olan tüm gerçeği anlatmaktı. Tabii ki vuracaktı!

Silah sesinden sonra kocasına bakan Mizgin, Rezan'ın suratında yer edinen gülümsemeyle dudaklarını zapt edememiş, beraberinde gülmüştü. Vurmuş muydu acaba?

"Tebrik ederim hedefi tam yerinden..." Küçümseyici bakışlarıyla karısını baştan aşağı süzdü. "İskaladın!"

Mizgin planına doğru bir adımı daha şişeyi iskalayarak ilerledi. Kocasının gülün sesini duyunca boş yere sevinmesi için bir kez daha şişeyi iskaladı. Üçgen haliyle dizilmiş şişeleri iskalaya iskalaya vurdu. En son şişede kocasına baktı.

"Boşuna kendine güvenmişsin. Bu kadar yolu şişeleri iskalamak için gelmişsin!"

Mizgin sondaki şişeyi hedefine alarak ateş açtı. Gözlerini hızla kocasına çeviren kadın parçalanmış cam seslerini duyunca kocasının ifadesini görmek istemişti. Sabit bakışları ve alaycı gülüşü bozulmayan kocasına gülümsedi.

"Ben hedefimi on ikiden vururum dedim, Rezan Ağa." Silahının ucunu üfledi. Havalı edasıyla gerim gerim gerilen kocasına keyifle sordu: "Kahvenin yanında mı anlatırsın yoksa kahvesiz mi?"

Genç adamın çehresine öfke ansızın inmişti. Dediğim dedik çıkmıştı karısı. On ikiden vururum demiş ve vurmuştu. Zaferini kutlayan karısını daha fazla görmek istemedi.

"Kahveyi çabuk yap!"

Sırtını dönüp giden kocasını tepine tepine izledi. Saf bir heyecan yüreğini esir almıştı. Sonunda Sedef'i ve esrarengiz hayatını öğreniyordu. Aralarında neler dönüyordu, haberi olacaktı.

Mutfağa geçen genç kadın iki fincan kahveyi pişirmişti. Yanına lokumları ikram ederek salonda oturan kocasının yanına döndü. Yan yana konulan berjerlerin ortasındaki sehpaye tepsiyi, kocasına kahvesini ikram ettikten sonra bıraktı.

Gergin görünen adamdan dökülecek gerçekleri merakla bekledi. Koltuğa geçip derin bir nefes aldı. Kendisi mi sorsun yoksa Rezan direkt mi anlatacaktı bilmiyordu. Kahveyi yudumlayan adamın dudaklarından dökülecekleri bekledi. Sabırlı olmaya çalıştı kadın.

Kahveyi güzel yapan marifetli karısına döndü Rezan. Sedef'i nasıl merak ettiğini biliyordu. Bütün gerçekleri anlatmaya, istemese de koyuldu. Eski defterlerin açılışı tozlu ve kirli rafları canlandırdı. Bu raflarda ne anılar varsa döküldü.

“Sedef benim yıllar öncesi âşık olduğum ve bugün gömduğüm bir kadın. Lisedeyken Ankara'ya kaçmıştım. O zaman tanıştık. Daha on sekiz yaşındaydım. Sedef'i görür görmez de kapılmıştım zaten.” Karısına o zamanki sevdiği kızı böbürlene böbürlene anlatmayacaktı. Sadece her gerçekten birer parçayı söyleyecekti. Yoksa bu hikâye bitmezdi.

“Urfa'ya geri döndüğümde ona olan sevdamın büyüklüğünü daha iyi anlamıştım. Ama ne ben Ankara'ya taşınabilirdim ne Sedef buraya gelebilirdi. Telefonlaşmalarımız hiç bitmedi. Ara sıra kaçamaklar yapar yanına giderdim. Ama ona olan aşkı mı hiç bilmedi. Beni ret edeceği korkusuyla hiçbir zaman itiraf etmedim. Sonra askere gittim geldim. Tertibim İsa bizim memlekettendi.”

Gözleri uzaklara dalan adamın acısı, içinde kavruluyordu. Yeniden canlandırdığı eskiler pek iç acısı değildi. “Ona söylemedim, o kıza duyduğum aşkı bir Allah bir ben biliyordum. Yine Ankara'ya kaçacağım bir zamanda İsa yoluma yoldaş oldu. Sedef'i önce tanıştırdım. Benden daha iyi kaynaştılar, daha çok görüştüler. Çünkü sevdiğim kız dostuma âşık olmuştu.”

Mizgin ara sıra derin nefeslerini veren kocasının yüzüne bakmaya korkuyordu. Ne göreceğini bilmiyordu ama bu hikâyeden sağlam bir son çıkmayacaktı. Belki daha sonuna çok vardı.

“İsa işini kurmak istiyordu. Bunun için İstanbul’u tercih etti. Sedef’in babası polis. Tayini oraya çıkmıştı. Ben burada o kız için yanarken yıllarca ikisi gizli bir sevdayı yaşadı. Bir gün evlenecekleri haberini aldım. Yine görüşmelerimiz bitmemişti. Ama Sedef’in dostuma olan yakınlığını gördükçe ondan hayli uzaklaşmıştım. Düğün haberiyle bu uzaklık hiçe dönüştü. Bir daha adını yüreğimde anmayacağıma yemin ettim. Evli hele ki dostumun karısıysa asla o gözle bakmam. Benim fitratıma sığmaz!”

Mizgin dolu gözleriyle kaybını yaşayan adamı izledi. “İsa nerede peki?”

Kocası sorusunu duyduğu halde konuşmasına devam etti: “Düğünlerine gittim, takımı taktım, mutluluğumu diledim. Aşkımı o masada bırakıp evime geri döndüm. Düğünden dört ay sonra Aleyna annesinin karnına düştü. Sonra kızları doğdu, büyüdü. Bir buçuk yaşına geldiğinde İsa fabrikada yandı. Tertibimi o yangın kazasında kaybettim. Aleyna şimdi üç yaşında. O zamandan beri ben bakıyorum onlara. Bana emanetler.”

Mizgin sessizce akan gözyaşlarını sildi. Sevdığı kadını kaybetmiş, dostu için onu gömmüştü. Ve kocası daha kızı küçükken hayatını kaybetmiş, Sedef şimdi dul bir kadın olarak yaşıyordu.

“Aleyna seni babası olarak mı biliyor?”

Rezan kafasını salladı. “Kendi babasını tanıyor. Beni amcası olarak biliyor ama baba demesini ben istedim!”

“Soruyor mu babasını?”

Rezan burun kemerini sıktı. “Her çocuk babasını sorar. Üç yaşında olsan da otuz yaşında olsan da!”

Mizgin kafasını önüne eğdi. Rezan Ağa babasızlığın ne olduğunu biliyordu. Sedef’i ve kızını özellikle bu yüzden koruması altına aldığını fark etmişti. Üzüntüsü içinde kıvrılan kadın yerin-

den usulca kalkıp kocasının önüne dikildi. Burun kemerini sıkmaktan kansını görmeyen adam, kendine gelmeye çalışıyordu. Karısının içini rahatlatırken kendini yıpratmıştı. İsa şimdi toprak altındaydı. Ve onun neler yaptığını görüyordu. Sedef ve Aley-na'ya asla sırtını dönmeyecekti.

“Rezan...”

Karısının yakından gelen sesiyle elini çeken genç adam gözlerini açtı. Hemen önünde duran kadını görmek için kafasını hafif yukarı kaldırmıştı. Islak gözleri arasından yaşlar hâlâ akıyordu. Ne güzel duygusal ve sulu göz bir kadına sahipti. Onun geçmiş için ağlıyordu.

Sert çehreye doğru eğilen kadın hiç düşünmeden dudaklarına öpücüğünü vermişti. Kendi rzasıyla kocasını öpmüştü. İyileştirici, belki uyuşturucu, belki sakinleştirici bir öpücüktü. Maksadı kocasının yanında olduğunu göstermekti.

Rezan öpücüğüyle şaşırsa da belli etmedi. Ardından ağlamaklı sesiyle gelen sözleri işitti.

“Sert görünsen de, kimseyle yakınlık kurmasan da, gülmesen de, beni sevmesen de, yüreğinin şefkatini ve merhametini görüyorum.” Elinin tersiyle gözyaşlarını hızlıca sildi. “Aleyna bir bakıma çok şanslı!”

Rezan ağlayan kadını bu konudan uzaklaştırmak istiyordu. Konuşulacak hiçbir şey kalmamıştı. Geçmişini öğrenmişti. Sedef’in kim olduğunu öğrenmişti.

“Salya sümük ağlamayacaksın değil mi? Çocukları çocuk yaşında severim, Mizgin!”

Dudağını büzen genç kadın acı halinden ustalıkla sıyrılıp alaycı ifadesine boyut atlayan kocasına üzülerek baktı. “İçimdeki çocuğu öldürmem, ağam!”

Rezan manidar bir bakış attı. “Beni ayakta iyi uyuttun. Bütün şişeleri ıskalayıp en sonuncusunu vurmak, akıl ve cesur işi. Tam Rezan Ağaya layık bir Şahmaran gelini. Dedğim dedik, gözü kara kadın. Helal olsun, iyi vurdun!”

Mizgin onu ezmeden, kırmadan, nefret sözlerini dökmeden övmesini buruk bir mutlulukla dinledi. Belki Şahmaran geliniydi. Ancak Rezan'ın kalbine hiçbir zaman sahip olmayacaktı.

“Sana son bir sorum var, bunu cevapla lütfen.”

Rezan bıkkınlıkla nefesini verdi. Bacak arasında, üzerine doğru eğilmiş kadına olumsuz bakışlarını fırlattı. “Ax Mizgin ax... Yetinmeyi bilmiyorsun, soruların bitmeyecek!”

“Kalbin şimdi dolu. Aşkı tattın artık, bir daha hiçbir sevdaya kapılmazsın!”

Rezan'ın duygularının aksine cümlelerdi bunlar. “Benim kalbim boş. Hiçbir aşkı taşımıyorum. Sedef'e olan aşkı o nikâh masasında dostuma devrettim. O şimdi vefat eden dostumun karısı ve benim yakın arkadaşım. Sedef'e ait en ufak bir duyguyu hissetmiyorum.” Ama bir daha âşık olmayacaktı. Mizgin'i sevmeyecekti. Bu hali hep sevdiği bir sözü hatırlattı: Belki de aşk, Mezopotamya'dır! Dicle ile Fırat'ın kavuşmadığı gibi...

Rezan ile Mizgin'in kavuşmadığı gibi. Vuslatsız bir aşkı Mizgin Zuxari yüreğinde taşıyordu. Fırat ve Dicle Nehri körfezde birleşiyordu. Belki Mizgin ve Rezan Şahmaran zor, engebeli bir evliliğin sonunda birleşirdi. Rezan Ağa belki onu severdi.

“Ama bir daha hiçbir kadını böyle sevmeyeceksin.” Emin olmak için sordu kocasına. “Sevecek misin? Bir kadını yüreğinde taşıyacak mısın? Hiç tükenmeyecek bir sevdaya kapılacak mısın? Bir kadını gerçekten sevecek misin, Rezan Ağa?”

Rezan Şahmaran büyük bir vaat dile getirmişti: “Düşünsene seni Şanlıurfa kadar sevdiğimi; çıldırırsın!”

Duyduklarından sonra genç kadının dudaklarından dökülenler sonları olmuş gibiydi: “Ez qurbane te bıvım Rıha!”

* Ez qurbane te bıvım Rıha: Kurban olurum sana Şanlıurfa

Bölüm 9

Urfalı Aşiret Kızı

Her babayığidin harcı mıdır ki aşkı için cesurca davranmak! Cesurca itiraflarda bulunacak kadar yürekli olmak. Âşık bir kadın olmanın yükünü taşıyan Mizgin Şahmaran için, zor değildi. Cesareti takdire şayandı. Bir kadın hiç korkmadan, çekinmeden aşkını bir nevi itiraf etmişti. Belki de Rezan anlamamıştı. Yahut anlamazlıktan gelmişti.

Rezan ile bakışmaları uzun bir an sürdü. Toprağın ıslak rengini taşıyan hareleri kocasının gözlerine zevkle tıklıp kalmıştı. Bir anlam istiyordu. Belki de buna karşılık bir itiraf bekliyordu. Ancak tek hareket koltuğundan kalkıp onu arkasında bırakan ve pencerenin önüne geçen kocasıydı. “Bugün buradayız, Mizgin!”

Ve itiraf böylece örtbas edilmişti!

Koltuğun kenarına geçip oturarak kocasını düşünceler içinde izledi Mizgin. Neden burada kalacaklardı? “Neden?”

“Şişeleri vurmanın keyfini çıkart, geldiğinden beri evdesin,” dedi bakışlarını karısına çekerek. “Düşmanımın evine gitmeyeceğin için bugün kocanın misafiri ol. Sana mangal yapacağım.”

Kalışlarının sebebini anlamayan karısının çatık kaşları şimdi şaşkınlıkla yukarı sıyrılmıştı. Düşmanı dediği kansının ailesiydi.

Kocasını kızdırmamak adına ailesinin konusunu hiç açmazdı. Lakin düşmanım kelamının ısrarı Mizgin'in kanına dokunuyordu.

Ancak ne kadar kızgınsa bir konuda şaşkınlığını hâlâ koruyordu. Şaka yapıp yapmadığından emin olmak için Rezan'a doğru ilerledi. Tam karşısında durduğunda ince parmaklarını kash koluna nazikçe doladı.

"Sen ciddi misin?" Şaşkınlığı sesine yansımaktan geri durmadı.

Tek kaşını kaldıran genç adam ciddiyetle sordu: "Ben şaka yapar mıyım?"

"Hayır, Rezan Ağa. Sen şaka yaparsın ama yapmayı bilmezsin! En son yaptığında bizi şakanla rezil etmiştin!"

Ah, hatırlamak bile istemiyordu Mizgin. O berbat şakadan sonra bir daha evde kimse yanaşmamıştı. Sebebi zaten Rezan Ağaydı. Bu konuda berbat; iyi değildi, kötüydü, iğrençti. Ah tamam sevdasını bu kadar düşürmesi yeterdi. Şimdi önemli konuya dönmesi gerekti.

"Kes sesini, Mizgin!" Olanları hatırlayan genç adam en az evi kadar kendisinden soğumuştı. Payı büyük olan elbette biricik karısıydı. Bir kadın kocasını çıplak gördü diye bağırılmazdı. Bu kadın nedense her konuda farkını ortaya koyuyordu.

"Hangi adam karısını misafiri yapmıştır?"

"Ne güzel işte, ilkleri yaşıyorsun. Sevinmelisin, Mizgin!"

İlkleri yaşatma konusunda da şakası kadar beceriksizdi Rezan. Acaba daha hangi ilkleri yaşayacaktı Mizgin? "Bu ilkleri başka konuda yaşamayı tercih ederim."

"Pişman ettirme."

"Tamam, sustum."

Bu güzel anı kaçırmayı göze alamazdı Mizgin. Kocasının misafiri olacaktı. Bugün kendi evinin misafiri olabilirdi. Ama yarın gönlünün misafiri olacaktı. Ve ömür boyu orada kalacaktı.

Kocası cebinden telefonu çıkartıp birilerini ararken Mizgin sadece onu izliyordu. Birbirlerinden uzak duran karı koca Se-

def'in gelmesiyle yakınlaşmışlardı biraz. Bu yakınlaşma çocuk için olsa bile Mizgin şikâyetçi değildi.

Kocasına boyun eğmemiştir. Fakat kafa da tutmamıştı. Tabii birkaç durum dışında. Sinirleri tepesine çıktığında kendine engel olamamıştı. Yoksa Rezan'a öyle bir saygısızlık yapmazdı. Ne olursa olsun. Burada suçlu olan Rezan değildi. Sevmeyi, küçük gördüğü bir kızla evlenen o idi. Belki aklında başka biri vardı. Ve onu gelin getirecekti. Ama kader ikisini birleştirmişti. Peki, Mizgin şikâyetçi miydi? ASLA.

Telefonu kapatan genç adam kolunu bırakmayan karısına döndü. "Dışarıda mangalı kuruyorlar. Etler de gelir birazdan. Sen de mutfağa gir salata, meze falan hazırla."

Mutfak sözleriyle keyfi kaçan kadın itiraza kalkıştı: "Ben misafirim, Rezan Ağa. Unuttun mu?"

Boşluğa düştü Rezan. "Ben mi yapacağım, Mizgin?"

"Senin misafirin isem evet."

Mızızlanan karısına direktifi verdi: "Mizgin, mutfağa!"

"Haksızlık! Bugün senin misafirindim ama..." Dudağını büzen kadın mızızlanmaya devam etti: "Kendin söyledin."

Rezan çocuk gibi nazlanan karısını görünce derin bir nefes aldı. Aleyna'dan bir farkı yoktu. Şu an karşısında Aleyna olsaydı kucığına alır o tombul yanaklarını ısırdı. Peki, Mizgin'i ısırmak istiyor muydu?

"Mizgin!"

"Hem sen evine gelen misafirleri çalıştırır mısın?"

"Evet."

"İyi. İnşallah iş yapmaktan yorulur ölürüm." Ayağını hınçla yere vurup arkasını kocasına dönerek hızla mutfağa girdi. Rezan şaşkınlıkla karısını izlerken ağzı açık kalmıştı. İki tabak salata yapacaktı altı üstü. Olayı bu kadar büyüttüğüne inanamıyordu.

Bu kadın deliydi. Kafasını hızla sallayıp bahçeye çıktı. Mangalı kuran çalışanların yanına kadar vardı. Terbiye edilen etler

önüne koyuldu. Çalışanlar geri çekilirken bahçede tek kalan genç adam ateşini yakıyordu.

Mutfakta söylene söylene dolaptan çıkarttığı sebzeleri tek tek yıkayıp kaba doldurdu Mizgin. Yıkama işini bitirdikten sonra doğrama tahtası ve çekmecedan bir bıçak çıkartarak tezgâha bırakıp hemen doğramaya başladı. “Haklısın, sen evine gelen misafirine bile iş yaptırırısın. Çünkü sen kimse değil Rezan’sın.” Doğramaktan ziyade sebzeleri parçalıyordu. “Sen de aptalsın, Mizgin. Ne diye kabul ediyorsun. Biraz uzak kal kızım. Biraz peşinden koştur. Ne bileyim, bir şeyler yap işte.” Kendi kendine akıl veren genç kadın işine devam ederken, kocasına hain planlarını kurmaya çalıştı. Ya Rezan Şahmaranın gönlüne girecekti yahut kara toprağın altına!

Mutfakta hazırlığı bitince sofrayı bahçeye kurdu. Ara sıra kocasını izliyor, mangalın başında bekleyen adamın cüssesine kapılıp gidiyordu. Etleri pişiren ateşi yellemesi bile ona hastı. İki kişilik masada kocasıyla beraber yemek yiyecekti. Hem de yemek kocasının elinden çıkıyordu. Geçıştirmeye çalışsa da şaşkınlığı dinmek bilmiyordu.

“Mizgin!”

Elinde su dolu sürahiyle dönen kadın, kocasının çağırmasıyla bahçeye çıkmıştı. Et dolu tabağı sofranın ortasına bırakıyordu.

“Efendim!”

“Etler hazır, gel.”

Sürahiyi bırakan kadın bile bile kocasının damarına bastı. “İnşallah güzel yapmışsındır.”

Yerine oturan Rezan ne yapmaya çalıştığını biliyordu. “Parmaklarını yemezsen haber ver bana!”

Mizgin kısa bir kahkaha attı. “Veririm tabii.” Çaprazında duran adamdan gözlerini bir saniye bile ayırmadan pişirdiği pırzodan bir tanesini eline aldı. Ağzına ağır çekim edasıyla götürdü.

Rezan Ağa onun aksine rahat ve kendinden emindi. Bu hareketlerine içinden gülüyordu. Çocuk gibi kadına sahipti. Lakin

düşüncesi karısının eti dişleyişine kadar sürmüştü. İçi ısınan genç adam gerilerek karısını izledi.

Isırığı eti yavaş yavaş çiğnerken ağzından dökülen inleme genç adamı sevindirmek yerine kızdırmıştı. Bu kadının derdi neydi?

“Güzelmış...”

Bir ısırığı daha zevkle alan kadına gözlerini bayarak yemeğine döndü adam. “Parmağını yeme, Şahmaran. Daha bulaşıkları toplayacaksın!”

“Onları ben toplamayacağım.”

Omuz silken kadına bakadurdu Rezan. “Bu yemeği sen yiyorsan sen kaldıracaksın!”

“Sadece ben yemiyorum. Sen de yiyorsun.”

“Ben mi kaldırayım, onu mu diyorsun?” Karısından cevabı beklemeden tekrar söylendi: “Benden öyle romantik adımlar bekleme. Bulaşıkları seninle kaldırıp eğlenecek değilim.”

Rezan Ağanın mutfakta bulaşık toplaması mümkün değildi. “Ben zaten senden öyle bir hareket beklemiyorum. Düşüncesi bile ürkünç. Ama mutfakta çalışan erkek çekiciliği var tabii. Yalnız olmadığı sürece.”

Ne dediğini şaşırان kadına öfkeyle hırladı adam. “Senin o erkekleri çekici bulan beynini dağıtırım!”

Dudağını korkuyla ısırان kadın ne dediğinin farkına yeni varmıştı. Rezan sevmese bile başka erkeklerin adını, fikrini aklında bulundurmasını kabul etmezdi.

“Evlilik adamı değilsin, Rezan Ağa. Benimle evleneceğini söyledikleri gün ne tepki verdin acaba?” Düşüncesini seslice dile getiren Mizgin yemeğini yemeye devam etti. Kocasının etleri güzel pişirmişti. Tam damak zevkine göre idi.

Ayrancı yudumlayan Rezan bu soruyu karısına sormak istiyordu. “Aslında sana sormak lazım, Mizgin. Evleneceğimizi duyduğunda ilk tepkin ne oldu?”

Havalara uçtum, demeyi çok istedi. Fakat böyle bir aptallık yapmazdı. “Ağladım ve reddettim. O adamı istemiyorum, dedim. Ölürüm daha iyi, ben o eve gitmem, çok kaba o adam, dedim. Çok sinirli, öfkeli ve huysuz, dedim.” Hâlbuki hepsi yalandı.

“Ben bile bu kadar ağır konuşmamıştım.” Pes edercesine çenesini salladı Rezan.

“Sen ağır konuşmak yerine silahla saldırmayı tercih ettin.”

“Prensip meselesi oluyor o sanırım.” Karısına göz kırptı.

Kadının hızlanan kalp atışlarını duysaydı, bir daha yaparmıydı, meçhuldü. Kendini toparlamaya çalıştıkça; ısrarlı bakışları kocasına kayıyor, bayıla bayıla onu izliyordu. Yıllardır âşık olduğu adam kocası olarak yanında duruyordu ve ne yazık ki istediği gibi bu anın keyfini çıkartamıyordu. Kaç gecesi Rezan’la ilgili hayalleri kurmakla geçmişti. En büyük hayali bir kere sadece bir kere karşı karşıya gelmek iken bugün bu adam kocası olmuştu. Karşı karşıya geliyor. Aynı yatakta uyuyor, hatta daha fazlasını yapıyordu. Kalbi dışında her şeyi veriyordu karısına Rezan. Fakat Mizgin yıllar önce kalbini sevdiği Rezan’ın da kalbini istiyordu.

O gün onu gördüğü ilk yerde âşık olmuştu küçük kalbi. Bir düğünde patlatılan silahlar esnasında kendini düşünmeden, küçük bir kızı korumak için üstüne atladığında ve bağıra bağıra, ‘Silah sıkılmayacak!’ dediğinde Mizgin kalbini kaptırmıştı. Ve Rezan Şahmaran o zaman yirmi dört yaşındaydı. On beş yaşındayken sevdiği adam bugün kocasıydı. Kız çocuklarına olan düşkünlüğünü onu düğünde takip ederken öğrenmişti. Her çocuğu kucağına alarak sevişini hayranlıkla izlemişti. Büyük küçük fark etmeksizin kibirlenmeden sohbetini insanlarla kurduğunu yine onu izlerken öğrenmişti. Mertliğini ve dürüstlüğünü, cesurluğunu ve yiğitliğini sevmişti. Berdel yüzünden son zamanlarda kendini kaybeden kocası özünde mükemmel bir adamdı. Ve Mizgin Şahmaran bu yüzden âşıktı.

Yemek masasından tabakları toparlamak için bir süreliğine aşkıyla ayrılmıştı. İşini mutfakta bitiren genç kadın iki çayla yerinde oturan kocasına yeniden döndü. Yudumladıkları çayın yanında muhabbeti kocası açmıştı.

“Sen kötü bir kadınsın, Mizgin!”

Niye kötü kadın damgası yiyordu durduk yere? “Değilim, ben çok safım. Hiçbir şeyi bilmiyorum.”

“Bana şarkılar uyarladığın gün kötü bir kadın olduğumu anladım!” Sebebini açıklayan Rezan Şahmaran düşünceliydi. “Sahi sen bu şarkıları önceden mi hazırladın?”

“Hayır, seninle o an kavga ettiğimizde aklıma geliyor ve birden dudaklarımın arasından çıkıyor,” demesiyle kocasının gözleri dolgun dudaklara kaymıştı. Konuştukça hareket eden dolgunları öpülmeye müsait olduğu söylüyordu. Ve Rezan Ağa bunu beraber olduğu son iki gece zevkle yapmıştı. Bir de karşılığını almanın hazzı ayrıydı.

“Peki, bu ana ait bir şarkı var mı aklında?”

Mizgin önündeki sudan bir yudum alırken dudakları kulaklarına varmıştı. Aklına gelen şarkı tam da onları anlatıyordu. Fakat kadın biraz utanıyordu. Belki de kocasının vereceği tepkiden korktuğu içindi. Suyundan bir yudum daha aldıktan sonra bir iki kere öksürdü ses tonunu düzeltmek için. Ve şarkısını söyledi pişkin pişkin sırtan kocasına aldırmadan.

“Dedi ben Urfalı güzel aşiretin kızıyım. Aklını başından alan Rezan’ın karısıyım.”

Şarkı sözlerini ustalıkla değiştirirken Rezan’ın kahkahası çiftliğin bahçesini doldurmuştu. Kafası geriye düşmüş, haşin kahkahası arşa ulaşmıştı. Omuzları sarsıla sarsıla kahkaha atması karısının içini dağıtırken, kahkahası kalbini sıkıştırmıştı. Buna karşı şarkının nakaratını bir kez daha tekrarladı: “Dedi ben Urfalı güzel aşiretin kızıyım. Aklını başından alan Rezan’ın yıldızıyım.”

Şarkısını bitirdiğinde kocasına bakan Mizgin hâlâ kakhaha attığını görünce kendisi de gülmeye başlamıştı. “Ay utandım birden böyle söyleyince.”

Bu anları hayal ederken gerçek olmasını hiç ummamıştı. Bu şarkı evlenmeden önce her gece dilindeydi. Bir gün ona söylemeyi hep dilemişti. Şimdi söylemişti. Bir kez daha şükretti güzel Rabbine, bin kez daha şükretti. Ama en çok onu güldürdüğü için şükretti. Rezan’ı ikinci defa kakhaha atarken görüyordu. Kimseye değil kendisine. Mutluluktan havalara uçabilirdi kadın. Mutluluktan bayılabilir hatta ölebilirdi.

Kahkahasına son vererek karısına döndü Rezan. Gözlerinin içine baktı. “Gözlerini benden alamıyorsun.”

Kocasının sözleriyle gözlerini bayan kadın güçlü durduğu için kendisini bir kez daha tebrik etti. “Bana oradan şaka yapmayan bir adet Rezan Şahmaran lütfen,” diyerek güldü asıl vermek istediği cevap çok farklı iken.

Farkında olmaksızın dışa vurmuştu. “Ateş olsam ilk işim yüreğini yakmak olurdu!”

Rezan duyduklarıyla bakışlarını karısının gözlerine sabitledi. Söylediklerinden ne çekiniyor ne de utanıyordu. “Sanırım seni çoktan yakmışım, Mizgin?” Karısının duygularından tam olarak emin olamıyordu. Lakin sezinledikleri çok güçlüydü. Güçlü ve cesur bir tatti.

“Yakmadın, yakamazsın, Rezan Ağa.”

“Umarım öyledir, Mizgin. Canın çok yanar.”

“Yanıyor zaten.”

Rezan bu konuşmayı kapatmak için başka bir konu açarken karısını süzmeye devam ediyordu. Yemek boyunca yaptığı gibi gözlerini bir an olsun küçük karısı Mizgin’den ayırmamıştı. Başındaki tülbenti omuzlarına düşmüş, parlak saçlarını gören gözlere resmetmişti. Ona bakmaktan çekinmeyen toprak gözleri farklı bir anlamı taşıyordu. Burundaki hızması karısının güzel

yüzündeki süsüydü. Ona bile gerek yoktu. Dolgun dudaklarının tadını epey almıştı. Ve şu an o tattan bir yudumluk istiyordu.

Giydiği kıyafetlerle vücut hatlarını ortaya döküyordu. Uzun ve dar kesim etekleri az basenli ve yuvarlak kalçalarını gözlerine seriyordu. Kocasına cevap vermekten çekinmeyen bir dile sahipti. Cesaretli olduğu su götürmez bir gerçektir. O silahı taşıyan ince parmakları ve o silahı tutan ellerine yakışan altınları kadınsılığını sergileyen yegâne gösteriydi. Mizgin, küçük kadını güzeldi. Ona karşı en ufak bir duyguyu hissetmediğini biliyordu. Sadece çocuk istiyordu. Tabii bir de onu gerçek anlamda eğlendirdiği anları. Rezan Şahmaran gülmeyi severdi. Bu da Mizgin'in bilmediği bir şeydi.

“Benim buralarda biraz işim var. Sen istediğini yap ben gelece kadar, sonra gideriz.”

Genç kadın çay bardaklarını tepsiye koyarken kafasını salladı. Ne diyebilirdi ki? Gitme, bugün bizim olsun mu? Yok yok bunu yapamazdı. Rezan yeterince konuşmuştu bugün onunla. Ah tabii bir de âşık olma diye inceden uyarıyordu. Biraz geç kalmıştı. Aslında biraz değil çok geç kalmıştı. Karısı gelmeden önce âşıktı ona. Kendine bir sözü daha verdi. Bunu hiçbir zaman belli etmeyecekti. Ömrünün sonuna dek...

Rezan gittikten sonra evi biraz toparlayan Mizgin yanına gelen çalışanlarla biraz sohbet etmişti. Rezan Ağanın karısını merak eden birkaç çalışan yanlarına gelmişti.

“Piroz Hanım peynir istemişti. Onları hazırladım giderken götürürsün, Mizgin kızım.”

“Kapının önüne koyarsanız unutmadan götürürüm.” Akılcasındayken kendini unutmasından korkuyordu Mizgin. Rezan'a bugün biraz daha yakınlaşmıştı. Bir kez daha gülüşüne âşık olmuştu. Öküz kocası sanki inadına yapıyordu. Hele o güzel kahkahası kadının kulaklarından gitmiyordu. Sürekli kahkahasını duyuyordu. Gene olsa, gene gülse ne güzel olurdu Mizgin için.

Kafasını sallayarak ayağa kalkan genç kadın, biraz ata binip düşüncelerini ormana dağıtarak gelmek istiyordu. Belki rahatlardı. Kocasına karşı daha umursamaz olurdu. Söz vermişti bir kere. Yaşlı kadının getirdiği kıyafetleri giyen genç kadın, hazırlanan ata binince çiftliğin etrafında kimseye görünmeden tur atmıştı. Kafasını dağıtan Mizgin, Rezan'ı bir kenara bırakmış, kendi ailesini düşünmeye başlamıştı. Babası küçükken ona at binmeyi öğretmişti. Bir keresinde onu üzerinden iten midilliye küfürlerini sayıp dökerken babası saçlarını okşayıp kolları arasına almış, küfürleri için uyarıyordu. Atları korkutmaması, canını acıtmaması gerektiğini anlatmıştı. Ağabeyleri korumaları gibi dört bir tarafını sarmış, ablaları eğlenircesine peşi sıra gitmişti. Peşinden korkuyla çiftliği inleten babaannesini. Onu sakinleştirmeye çalışan babası.

Küçüklüğü eğlenceyle geçmişti. Sevgi sarmalı içinde büyümüş, asi ve cesaretli Mizgin Zuxari. Bugününe kendini geliştirerek gelmişti. Ve onu biraz olgunlaştıran Rezan'ın çektiği aşk acısıydı. Cengiz ağabeyiyle kavgası, silahlara olan merakıydı. Ancak ondan öğrenmişti tutmayı. Berdan her zaman arkasında dururdu. Ne yaparsa onu korur, kollar, saklardı. Sadece bir gün çiftlikte onlardan habersiz kuru sıkı silahı patlattığı ve misafirlerini telaşlandırdığı için herkesten daha çok kızmış, o korumacı tavırlardan çıkmıştı. Şimdi ağabeyinin evliliğini göremiyordu. Bu kaçak evlilik sebebi olmuştu Rezan'a. Bir yerde teşekkür ediyordu. Belki Rezan onu hiç görmez, başka bir kadınla evlenirdi. Ölüm azabı gibi bir düşünce.

Eve döndüğünde kocasının gelmediğini görünce hızla yukarıya çıktı. Üzerini değiştirip kendi kıyafetlerini tekrar giymişti. Saatine baktığında yediye geldiğini gördü. Merakı büyüyordu. Rezan nerede kalmıştı ki?

Çalışanlardan birini çağırıp Rezan'ı görüp görmediğini sordu. Ama onlar da görmemişti. Sabah aniden çıktığı için telefon da getirmemişti genç kadın. Evden tekrar çıktığında çalışanlar-

dan birinden telefon isteyip kocasını aramıştı. Fakat açan yoktu. Korkusu gittikçe büyüyen kadın bir yönde de kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Sakin ol, belki işi uzamıştır, gelir elbet.”

Pencerenin önüne geçip oturan Mizgin, Rezan’ı beklemeye devam etti. Akşam çökmüştü ve her yer kararmıştı. Odayı aydınlatan ışık dışında her yer karanlıktı. Genç kadın bahçedeki ışıkları yakmalarını istememişti. Zaten Rezan erken geleceği için gideceklerini düşündü. Tekrar onları rahatsız etmek istemiyordu.

Saatine tekrar baktığında ki her on dakikadan sonra bakıyordu. Saat sekizi de geçmişti. Korkusu büyüyünce bu sefer Aslan’ı aramak için yerinden kalkıp kapıya gitti. Çalışanlardan tekrar isteyecekti telefonu.

Kapıyı açıp çıktığı an kocasını at üzerinde gelirken gördü. Heyecanlanan Mizgin kendine engel olmadan koşarak attan inen kocasına doğru gitti. Tam karşısında durduğunda hiç beklemeden ona dönen kocasına sıkıca sarıldı.

Rezan sarılan karısına ne yapacağını bilemedi. Kollarını karısına sarmadı. Sarılmayı bir kere bile denemedi. Sadece bekledi. Mizgin’in geri çekilmesini bekledi.

“Rezan neredesin sen Allah aşkına. Aklımı kaçırmak üzereydim.” Korkusu sesine öyle bir yansımıştı ki kendine küfretmeden duramadı Rezan. Sevmediği bir kadın onun için korkmuştu. Ve bu sevmediği kadın kimse değil karısıydı.

Karısını tam olarak görmüyordu. Evden yansıyan ışık az biraz aydınlatıyordu ortalığı. Bu karanlık çiftlikte karısı onu beklemişti. Hem de öğleden beri ve saat dokuzdu. “Geldim, Mizgin. İşim uzun sürdü!”

Genç kadın geri çekilirken kocasına baktı. “Telefon ettim açmadın. Erken geleceğim gideceğiz ded...”

“Geldim işte, Mizgin,” diyerek karısını orada bırakıp eve doğru yürüdü. “Geç oldu, bu akşam burada kalacağız,” diyerek farkında olmadan karısının isteğini müjdeledi. Mizgin’in tepkiyle yerinde durdu.

“Ne?”

“Duydun işte, buradayız.”

“Beni şaşırtıyorsun, Rezan Ağa.”

“Neden, Mizgin?”

“Benden uzak olan sen, benden nefret eden sen, beni görmeye tahammül edemeyen sen, bütün gün değil ama yarım gün benimleydin. Yemek yedik, sohbet ettik, en komiği ise benimle baya eğlendin. Deyim yerindeyse berbat espriler yaptın. Ve şimdi ise ikimiz burada kalacağız, diyorsun. Geçekten beni şaşırtıyorsun.”

Her şeyi yeniden açığa çıkarması sağlıklı mıydı? Hele nefret edişini ve görmeye tahammül edemeyişini.

“Sen de beni şaşırtıyorsun, Mizgin. Duyguların seni ele veriyor,” diyerek beklemeden içeri girdi. Evet, fark ettiği bir gerçek vardı ki karısının ona karşı boş olmadığıydı. Anlamaktan memnun olup olmadığına bile karar veremeyecek kadar kafası karışmıştı. Ya Rezan, onda ne vardı?

Mizgin duyduklarıyla kaş çatarken Rezan’ın söylediklerini düşündü. Ne demekti bu şimdi? Onu sevdiğini biliyor muydu? Aşık olduğunu anlamış mıydı? Öğrenmiş miydi? Bu aptal adam nasıl anlamıştı? Kafasının içini sorular deli gibi istila ederken genç kadın kendini kaybetmemek için hızla eliyle bir şey savuşturur gibi yaptı. Ardından kocasının arkasından eve girdi ve kapıyı kapattı.

“Yemek yedin mi?”

“Aç değilim, Mizgin.”

“Bir yerde bir şeyler mi yedin benden habersiz?”

Sorusu üzerine istihza dolu sesiyle soludu adam. “Hayır, Dayê Mizgin. Senden habersiz hiçbir şey yemem.”

Alaylı konuşması kadını kızdırdı. Kocasını düşünende kaba-hatti zaten. “Eğer yemediysen bir şeyler hazırlayayım diyecektim.” Hiçbir şey hazırlamayıp aç bırakması en mantıklısıydı ama ona da bir ton laf verdi. Rezan Ağa sonuçta, sağı solu önü arkası belli olmayan tam bir belirsizlik yumağıydı.

“Aç değilim, Mizgin. Sen yemediysen kendine bir şey hazırla.”

“Değilim.”

Konuşmayı keserek yukarıya çıktı. Karısını koca salonda tek başına bıraktı. Tekli koltuklardan birine geçip oturdu Mizgin. Rezan'ın yukarıda ne yaptığını bilmiyordu. Aslında ne yaptığını içten içe merak ediyordu. İçindeki ses yukarıya çıkmasını fısıldıyordu. Fakat kocasının söyledikleri aklından çıkmıyor, içindeki sesi kulak ardı ettiriyordu. Kendini ele vermesi genç kadını korkutmuştu. Tek dileği o hatayı bir daha yapmamasıydı. Ama elinde değildi, aptal kalbi ona inat Rezan'a koşuyordu. Verdiği sözleri çiğniyordu. Sanki ona karşı gibi, sanki kendi bedeninde canı değilmiş gibi davranıyordu.

“Aptalsın, Mizgin. Yemin ederim ultra geri zekâlısın. Sen de kalbin de beynin de!” Kendine kızan genç kadın sanki karşısında biri varmış gibi konuşuyordu. “Bazen kendi kendime trip atasım var. Çünkü kalbimi kırıyorum.” Sözlerine rağmen kalbini kırma-ya devam ediyordu. Dudaklarını büzerken kafasını koltuğa yatırıp gözlerini kapatmıştı. Az önce saydıklarını geri almayı diledi. Ya da en kötüsü Rezan'a sarıldığı anı geri almak istedi.

Ya hiç sarılmasaydı ya da sarıldığı an dünya dursaydı. Şikâyet eden en adi âşıktı. “Ah Rezan Şahmaran beni deli eden sensin.” Konuşurken kocasının sabahki konuşması aklına gelmişti. Gözlerini benden alamıyorsun. Dudaklarında küçük bir tebesüm yer edinirken Mizgin kocasına cevap verir gibi konuşmuştu: “Daha gözümü senden almayı başaramıyorsam, gönlümü nasıl alacağım ben.” İnce bir sitem sesinden döküldü.

“Mizgin yukarı gel!” Kocasının sesini duymasıyla sitemini rafa kaldıran kadın yerinden kalktı. Neden çağırdığını merak etmişti. Belki bir isteği vardı. Acaba bir haber mi almıştı?

Yukarıya çıkan kadın seslerin geldiği odaya girince, karşısında havluya sarılı yarı çıplak yakışıklı bir Rezan Ağa gördü. Yutkunarak dolabı talan eden adamı izledi.

“Ne oldu?” Sesi boğuk ve kısık çıkmıştı.

“Eşofmanımı bulamıyorum, gel bul bana.”

“Uyuyacak mısın hemen?” dedi genç kadın kocasına doğru giderken. Bir art niyet beslemeden sormuştu. Rezan uyursa koca evde tek başına ne yapacaktı.

Karısının sorusunu yanlış anlayan Rezan Ağanın eli havada asılı kalırken, gözleri dibinde duran karısına ağır ağır kaydı. Mizgin ise ona bakmıyor, bakışlarını güçlkle çektiği bedeninden ayırarak dolabı inceliyordu. Kocasının istediğini bulmalıydı.

“Sen bir şeyler mi yapmak istiyorsun?”

Sen tonundaki hınzır tınıyı net alan Mizgin vücudunun ısındığını hissetmişti. Bu adam neden onu utandırmayı alışkanlık haline getirmişti ki... “Hayır... Hayır, ben sadece belki sohbet ederiz. Sonuçta karın misafirindi bugün...” Yüzüne bakmaya utandığı için öne doğru bir adım daha atarak kocasının gözlerinden kurtuldu.

Kurtulduğunu zanneden kadına yaslanarak kulağına doğru eğildi Rezan. Kısık bir seste konuştu. Sesindeki tehlike Mizgin’in içini gıcırdatmıştı. “Yatakta sohbet ederiz.”

“Nasıl?”

“Çıplak bir şekilde.”

Hayır, hayır Mizgin’in soruş şekli böyle değildi. Sormasının sebebi dahi bu değildi. Ama kocası farklı tarafa çekmişti. Rezan kollarını Mizgin’in beline dolarken kendine daha çok yaslanmıştı. Belindeki havlu biraz gevşeyince Mizgin hızla elini havluya attı. Düşmemesi için kenarlarından sıkıca tuttu.

“Güzel bir kadınsın, Mizgin ama...” Devamını getirmede. Genç kadını kollarının arasında döndürerek yüz yüze gelecek şekilde bakışlarını sabitledi. Utanan Mizgin bakışlarını çekmedi. Eğer bunu yaparsa Rezan’ı elde etmesi zor olacaktı. Kocasının gözlerine bakmalı, içine işlemeliydi. Evet, bunu yapmalıydı.

Rezan bakışlarını hiç çekmeyen karısına şaşkınlıkla baktı. Gözlerinde tehlikeli bir arzu vardı. “Bu dünyada taklit edileme-

yecek tek şey cesarettir, Mizgin ve sen bunu fazlasıyla başarıyorsun.”

“Şahmaran geliniyim, olsun o kadar.”

Daha fazla konuşamayan Rezan dudaklarına açlıkla sarılmıştı. Bu açlığın nereden geldiğini bilmiyordu. Bu arzusunun nasıl bedenini sardığını da bilmiyordu. İki gün öncesine kadar nefret ettiği, görmeye tahammül etmediği, hatta bakmadığı karısı bugün Rezan Ağayı çıldırtıyordu. Çocuk fikri ona yakınlaştırmıştı. Dindirdiği öfkesi güzel karısını görmesini sağlamıştı.

Onu öpmeyen karısına cesaret verdi. “Dudaklarını korkak alıştıрма...”

Çekinen kadın zorlukla cevapladı: “Alıştıрма o zaman.”

Karısını yatağa yatıran genç adam belindeki havluyu bir kenara bıraktı. Mizgin’in eteğini beline kadar çekerken dudaklarını açlıkla boynuna bastırıyordu.

Rezan’ın verdiği cesaretle kollarını boynuna dolayan Mizgin kesik kesik inlemelerle Rezan’ı zorladı. Mizgin’i arzuluyordu. Lanet olası bir arzuda boğularak karısını kendine çekiyordu.

“Kadın dediğin huzurken sen niye benim huzurumu bozuyorsun?” Geldiği ilk günden beri hem de. Berdel olduğundan beri huzuru bozulmuştu. Mizgin ayrı bir dertti. Şimdi onun huzurunu bozan nefreti terk etmiş, yerini aç bir arzuya bırakmıştı. Rezan Ağaya yine huzur kalmamıştı.

“Ben senin huzurunu mu bozuyorum?”

“Aklımı karıştırıyorsun, Mizgin. Beni deli ediyorsun.”

Kocasının gözlerine kararlılıkla baktı. “Niyetim de oydu zaten.”

“Anlamıştım bunu.”

Beklemeden dudaklarına yine kapanmıştı. Doyasıya öptüğü her anda arzusu çıtasını aşmıştı. Karısının üzerinde tek bir parça bırakmayana kadar hızla ilerlemişti. İlk gece bakmaya tenezzül etmediği vücuduna arzuyla baktı. Hatlarına, teninin tadına, ren-

gine, kıvrımlarına, uzuvlarına her bir zerresine dokunuşları sert bir arzuya olmuştu. Çocuk isteğiyle karısının farkına varmıştı. Bu geceden sonra fark daha çok uzayacaktı!

Sabah gözlerini kocasının kollarında yeniden açmıştı. Bir sabaha daha sevdiği adama sarılarak günaydın demişti. Mizgin kafasını hafif kaldırdığında kocasının uyanık olduğunu gördü.

Rezan karısının aydınlanmış yüzüne baktı. Kendine gelmiş gibiydi. Ne üzgün ne de hüzünlüydü. Çıplak vücuduyla karısı sıkı sıkı sarılmış, Rezan belinden sıkıca tutuyordu. “Hayırdır, bugün mutlusun?” diye göz kırparak sordu. “Aydınlanmışsın, damardan şarkılarını söylemedin? Mağrur bakmıyorsun bana. Nedir seni keyiflendiren bu kadar?”

Uyku mahmuru sesi tatlı tatlı öttü Mizgin. “Bazen de hayat deliloy deliloy kurbaney tadındadır. Bunu bilmiyor musun?” diye esnerken farkında olmadan kocasına sokuldu.

“Senin gibi. Ne yapacağı belli olmayan bir tattır.”

Sen varken bana ne hacet, demek istedi Mizgin. “Senin gibi bütün gün kaş çatıp, suratsız olacağıma öyle olmak daha güzel, ağam. Tavsiye ederim.”

“Uyku da çenene yaramıyor, Mizgin.”

Ne dese taşlanacaktı demek. Bir taş daha yemeden kocasının kollarından çıkarak koridordaki banyoya girdi. Böyle giderse her sabah banyo yapacaktı. Kısa süren banyosundan sonra odaya girip kıyafetlerini aldı ve tekrar üzerine geçirdi. Kocasına bakmadan aşağıya inen Mizgin kahvaltıyı aynı hızla hazırlamıştı. Yüzüne akın eden gülücükler gitmeye niyetli değildi. Ki Mizgin’in de göndermeye niyeti yoktu.

Kahvaltı sofrası tam hazır olduğunda sanki karşısında Rezan varmış gibi onun oturacağı sandalyeye konuşmuştu. “Gü-nay-

dın- kurbaney kurbaney hayraney hayraneyyyy...” Müzik eşliğinde günaydını dile getirirken kahkaha atmayı eksik etmemişti.

“Yemin ederim keçilerin kaçık, Mizgin!”

Mutfağa tekrar girip çaydanlığı aldığı anda kocası da aşağıya inmiş kahvaltı sofrasına oturmuştu.

“Mizgin kahvaltı ettikten sonra hemen çıkacağız benim işim var.”

Soğuk sesiyle konuşan kocasına afallayan kadın karşı çıkmayıp boyun eğdi. “Olur, tamam.” Aniden soğuk davranmasına şaşırması gerekiyordu. Rezan Ağanın belirsizlik yumağı olduğunu biliyordu.

Sessizlik içinde hiç konuşmadan karı koca kahvaltılarını etmişlerdi. Bu sessizlikten rahatsız olan Mizgin son dakikalarını kocasıyla eğlenerek geçirmek istiyordu. Özellikle dün akşamki sohbet ve arzu dolu anlardan sonra en azından gülümseyerek kahvaltı etmesini istiyordu. Fakat Rezan ne konuşmuş ne de gülmüştü.

Kahvaltıdan sonra hemen evden çıkıp hazır olan arabaya binmişlerdi. Kocasının neden böyle olduğunu merak eden Mizgin sormak istedi. Lakin çekindiği için de geri çekilmişti.

“Şey... Sedef kaç gün daha burada kalacak?” En iyi giriş bu olmalıydı. Mizgin’in konuşmak için en iyi bahanesi buydu. Bahane bir tarafa bu sorunun da cevabını almak istiyordu. Sedef madem onun eski sevdiğiydi, kalmasını kabul edemiyordu.

“Birkaç gün sonra gider. Neden?”

“O.o.. senin onu sevdiğini biliyor ve sen evlisin. Ne olursa olsun beni de biraz düşünmek gerekmez mi? Hani bir yanda karının bir yanda sevdi...”

“Bazı aşklar sadece ölür,” dedi genç adam gözlerini yoldan ayırıp birkaç saniyeliğine güzel karsına çevirirdi. “Ve benim de öyle oldu. Bir şey yok, onlar benim emanetim, Mizgin.”

“Sen bilirsin, Rezan Ağa.” Başka diyecek bir şey yoktu. Zaten istese de karşı çıkamazdı. Yoksa Rezan inadına kadını yanına alırdı.

Arabayı konağın önüne park etti. Hamit kapısını açınca Rezan ve Mizgin arabadan beraber indi. Kapısı kapanırken sağ koluna bakmayan Rezan karısına sorusunu yöneltmişti: “Artık bir yere gitmezsin değil mi, Mizgin?”

“Rezan Ağa arada bir böyle misafirperverlik yaparsa neden olmasın?”

Koştugu şarta Rezan Ağanın cevabı belirsizlik olmuştu. “Bakarız, Mizgin,” diyerek kıkırdayan karısına göz kırpmıştı. Kapıya yanaştıklarında hemen arkasından gelen Hamit’e döndü. “Bir sorun var mı, Hamit’im?”

Hamit ağasına yalan söylemezdi. Ancak böyle bir şey nasıl söylenir bilmediğinden kafasını önüne eğdi. Ne sana söylerim ne senden saklarım demekti.

Kötü bir şey olduğunu anlamıştı Rezan. Zaten sabah uyandığından beridir içinde kötü bir his vardı. Bu kötü hissi bir an önce içinden söküp atmak istiyordu. Rezan anladım dercesine kafasını sallayarak açtığı kapıdan karısıyla beraber içeriye girdi.

İçeriye girmeleriyle gördükleri bir olmuştu. Adını anmak istemediği ismin sahibi tam karşısında duruyordu.

“ROJİN!”

Bölüm 10

Düşmana Merhametim Yok

Yasaklar ihlal edildiğinde hele ki bu yasakları koyan bir adamsa, kaçacak delik aranmalıydı. Telifisi olmayan, izahı kabul edilmeyen hataları yapan kimse Rezan Ağanın affına sığınamazdı. Rojin sığınmanın hatasını da yapmıştı.

İçindeki sıkıntının nedeni gözü önünde yaprak gibi titrerken, Rezan yanındaki kadına zarar vermemek için kendisiyle var gücüyle savaşıyordu. Kız kardeşini hayatından çıkarmışken, onun yerine sevmediği bir kadını yanına, koynuna almışken, Rojin hangi cesaretle bu eve gelmişti. Bu da Zuxari gelini olmanın cesaretiydi. Başka açıklaması yoktu.

Mizgin korku dolu gözlerle kocasına bakarken, yapacağı en ufak bir harekette kendi canını kurtarmak için koşmaya hazırlanmıştı. Rezan onun canını yakmadan hemen toz olmalıydı. Ama Rojin'e bir zarar verirse, kendinden vazgeçecekti.

“Senin burada ne işin var?” Rezan'ın genzinden kopan gü-rültü, konağı yerinden oynatmış, yıkılmayan Yadê Piroz'u bile torununun öfkesinden bir adım geriye itmişti. Böyle olacağını biliyordu.

Dilber Hanım kızına zarar vermesinden korktuğu oğluna, çaresizce seslendi: “Rezan, kuremin.” Haftalardır merak ettiği kızını bugün görmüştü. Daha yeni kavuşmuşken, daha yeni baba evine ayak basmışken, kör talihli kızı ağabeyine yakalanmıştı. Dün oğlunun çiftlikte kalacağını bilseydi, kızını kendisi çağırırdı.

“Yadê hişbe.” Rezan annesinin sözünü keserken bakışlarını bir saniye bile Rojin’in üzerinden çekmemişti.

“Biremin...” Alt dudağı titreyince güçlükle konuştu Rojin. “Ben ailemi..özle...”

“Çık dışarı!”

“Rezan ağabe..”

“Çık dışarı dedim sana!”

Tekrar bağırması Rojin’in umut kırıntılarını hepten yok etmişti. Buraya ailesini özlediği için gelmişti. Kaynanası ısrarla ağabeyin seni kabul etmez, gitme kalbin kırılır, demesine rağmen kimseyi dinlememiş, her şeye inat babasının evine gelmişti. Fakat kaynanasının söyledikleri doğru çıkmıştı. Görmek bile istemiyordu Rezan. Bakmaya dahi tahammülü yoktu. Vicdanı sızlamadan evden acımasızca kovuyordu.

İçinden kalan ufacık cesaretle ağabeyine doğru giden kadın Mizgin’in korku dolu bakışlarını görmezden geliyordu. Hayır, onu korkutmamaları gerekiyordu. Cesaret verip Rezan’a doğru gitmesine izin vermeleri gerekiyordu. Lakin hiç kimse o cesareti veremedi. Rezan’ı tanıyan hiç kimse o cesareti veremedi.

Titreyen sesiyle ağabeyine konuştu. Sesini işitsin, bunları yapmaktan vazgeçsin istiyordu. “Rezan..ağabey..yapma..kız kardeşin evine geldi. Kovma..kırarsan..kanadı kırılır...”

“Güvenim kırılmış benim. Çık git bu evden hemen.” Gözleri kararmış, suratı kıpkırmızı kesilmişti. Kardeşini de annesini de şu an için tanımıyordu. Kendini zapt etmeyi öfkesine yenik düştüğünde unutuyordu. Bunu en iyi bilenler arasında Rojin varken nasıl bu hataya düşmüştü, aklı almıyordu.

Korkudan hiç kimse sesini çıkarmıyordu. Arkalarında duran Sedef ise sadece onları izliyordu. Rezan'ı tanıdığı için ise sessiz kalmayı tercih etti. Çok öfkелendiğı zaman etrafında kırmadığı insan bırakmıyordu.

"Hamit!" diye bağırdı Rezan. İki adında yanına varan adama bakışlarını çekmeden konuştu: "Çıkart bu kızı bu evden."

Bunu yapamayacak kadar vicdan sahibi ve küçük Rojin'e ağabey gibi bağılıydı Hamit. Kendi elleriyle kovamazdı. Ne yapmış olursa olsun yüzünü dönmez, onu kırmazdı. "Ağam..." Sesi yapma diyen derin bir mana içeriyordu.

"Çıkart dedim sana!"

Genç adam el mahkûm, kadının yanına varmıştı. Bakışlarında mecburum ifadesi vardı. Koluna girerek evden çıkartmaya çalıştı.

"Ağabey..." Onu tutan güçlü kollardan çıkarak kendini yere atmıştı Rojin. "Yapma ne olur..." Gözyaşları çaresizce salıvermişti kendini. "Ben senin kız kardeşinim.. babamın emanetiyim..." Son iki sözü haykırarak söylemişti. Babasının emanetiydi ağabeyine. Onu büyüten, yetiştiren Rezan idi. Böyle silip atamazdı. Evden böyle kovamazdı. Bu kadar çabuk nefret edemezdi.

Dilber Hanım oğlunun önünü kesti. Yanakları ıslanmış, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Ancak bakışları acısına inat kızgınlık doluydu. "Benim kızım etti bir hata. Geldi evime... sen onu nasıl kovarsın... benim yüreğim taş kesilmiş bilmez misin?"

Rojin'in acı dolu hıçkırığını annesi duyunca gözyaşlarına hâkim olamadı.

Kulağından hıçkırıkları, gözlerinden annesinin yıkılmış halini men etti. "Benim de vicdanım senin kızın bir erkeğin peşine düşüp kaçtığında kaskatı kesildi. Benim başımı öne eğene merhametim yok."

Acıdan iki büküm oldu Rojin. "Ağabey... kurbanın olayım... babamsın sen..." Hıçkırıkları arasında konuşabildiğı ka-

dar konuştu. Nafile bir feryadı dökmüştü. Ağabeyi, kendi kanı onu affetmeyecekti.

“Benim kızım bana Hozan’ımdan emanet, Rezan!”

Rezan annesine öyle bir öfkeyle bakmıştı ki. Bunu söyleyen annesi olmasaydı, bahçeyi enkaza çevirir, o toprağın üstünde yaşayacak insan bırakmazdı. “Sus!” derken gözleri büyüdükçe büyüdü. “Sus... Benim babama saygı duymayan kızını bana korum, sus!”

Dilber Hanım gözlerini görünce bir adım gerilemişti.

Yadê Piroz öfkeyle bastonunu defalarca yere vurmuştu. Torunu nasıl bir halde baba evinden kovuluyordu.

“Rezan ağabey... yapma ne olur...” Onu kaldıran adamdan kurtulmaya çalışsa da çabası etkisiz kaldı. Bu evden kovulmuştu. “Hamit ağabey... söyle ağabeyime söyle.. gözünü açsın... o nefret perdesini indirsin...” Gözyaşlarını elinin tersiyle silerken saçlarından omuzlarına kayan tülbenini tutmamış, yere düşmüştü.

Hamit yeterince zorlanırken bu isteği reddetmişti. Rezan Ağa bildiğini okurdu. Kimse de karşı duramazdı. Bahçe kapısından Rojin’i zorlukla çıkarmıştı.

“Rezan ağabey... Babamsın sen kovma beni... Sırtını dönme bana...”

Rezan daha fazla sözü duymaya tahammül edemiyordu. Hâlâ öfkesi dinmemiş, kız kardeşine en ufak bir sevgi hissetmiyordu. Aşağıda beklemeden odasına çıkmıştı. Merdivenleri üçer üçer çıkarken tirabzanları yerinden sökme hiddetiyle tutuşmuştu.

Mizgin kocasının peşinden gitmişti. Rojin’in acısını hissede hissede kocasının peşine düşmüş, konuşmak istemişti. Suratına kırılırcasına kapanan kapıyı açarak içeri girdi. Ölümü olacağını bilse de bu konuşmayı yapacaktı!

Odanın içinde gidip gelen adama konuşmaya çalıştı. “Rezan..kız kardeşin o senin..tamam beni görme ama onu affet.”

“Kes sesini, tüm sinirimi senden çıkartacağım şimdi.” Karısına âdeta kükremişti.

Aşağıda olan hiç kimse korkudan yukarıya çıkamamıştı. Ne Haydar Ağa ne Aslan ne de Revenk evdeydi. Olsalardı belki sakinleştirirlerdi.

“Evine..yanına gelmişti. Seni özlemi...”

Karısının söylediklerine daha fazla tahammül edemeyen Rezan üzerine varmış, bir zarar vermemek için kendini dizginlemişti. İşaret parmağıyla karısını uyardı. Uyardan öte ölüm tıslamasıydı. “Mizgin o dili kopartırm.”

“Dinle..beni..o kız kardeşin..affet..beni isteme ama onu kovma.”

Bu saçma, yersiz konuşmaları kulakları daha fazla işitmeyecekti. Karısının kolundan yakalamış, açtığı odanın kapısından dışarıya fırlatmıştı. Yere düşen Mizgin dehşetle kocasına bakarken yaptıklarını kestiremiyor gibiydi. Rezan’ı bazen tanımadığını düşünüyordu. Bazı hareketlerini kestiremiyor ne yapacağını bilmiyordu. Özellikle öfkeli hali.

“Bir daha sakın bu odaya gelme!”

Gözleri ardına kadar açıldı kadının. Yere savrulmuş bir yapı gibi. Suratına kapanan kapıya bakarken dili çoktan devreye girmişti. “Sana gelecekten bir haber vereyim mi, Rezan Ağa?” diyerek bağırdı kapı dışında. Dolan gözyaşlarına engel olmaya çalışması hayli zordu.

“Söyle, Mizgin!” Kükreyen sesiyle karısına bağırmıştı.

“Bir gün bu yaptıkların için çok pişman olacaksın!”

Rezan karısına karşılık sorusunu bağırarak sormuştu: “Sana hayatına dair tek gerçeği vereyim mi?”

Yüzünü görmediği adama bağırarak cevap verdi: “Ver, Rezan Ağa, ver!”

“Hepimiz öleceğiz. Hepinizi yakacağım!” Bağırarak adamın ardından gelen patırtı sesleri kadını deliye çevirmişti.

Sinirinden tir tir titreyen genç kadın yeminini sundu. “Yemin olsun, Rezan Ağa, ateş olup önce ben yakacağım seni!”

Kırk kalbinin figanını duymazdan geldi. Ayağa güç bela kalkan kadın kapalı kapıya hınçla fısıldadı: “Ben de seni kalbimden kovacağım. Öküzlerin efendisi!”

Tülbentini düzeltirken aşağıya inmek için üzerine çekidüzen verdi. Yere savrulduğundan yan tarafı hayli acıdı. Sıvazlarken morarmaması için dua etmeye başladı. “Senden ağa değil olsa olsa öküzlerin lideri olur. Senden nefret etmek istiyorum, Rezan. Deli gibi, ölümüne nefret etmek istiyorum.”

Merdivenleri inerken kimsenin içeri girmediğini gördü. Rojin gitmiş, kaynanası bir kez daha yıkılmıştı. Mizgin annesini arayıp sesini duymak istedi. Ona olan özlemi, hasreti gün geçtikçe büyüyordu. Bugünden sonra annesinin adını anmayacaktı. Her şey yine tepe taklak olmuştu.

Mizgin’i sapasağlam karşılarında gördüklerinde ise çoğunluk gözlerine inanamamıştı. Rezan Ağa karısına kıyamamıştı. Ailenin yanına vardığında umutsuzca kaynanasının yanına oturdu. Otururken canı yanmış, ufak bir inleme dudaklarının arasından sızıp kaçmıştı. Kimsenin fark etmemesi şansı.

Gözyaşlarını silerek Mizgin’e döndü Dilber Hanım. “Ne oldu, kızım, ne dedi?” İlgiyle gelininin saçlarını okşarken öğlunun nasıl bir durumda olduğunu merak etmişti. Çok şükür ki kızı için peşinden giden gelinine öfkeli oğlu bir zarar vermemişti.

“Jinap çok öfkeli. Konuşmaya çalıştım ama..”

“Bu birkaç gün hiç kimse Rezan’a sataşmasın.” Yadê Piroz bastonundan destek alırcasına ayağa kalkarken göz bebekleri herkesin üzerinden tek tek geçmişti. Bir kenarda sessizce oturan Sedef’i bile. Yanında oturan torunu Zarin’e konuşan Yadê Piroz bakışlarını Sedef’ten çekmemişti. “Babaannem kusurumuza bakmasın Rezan amcam biraz öfkeleniyor.” Zarin en büyük amcası öldüğü için evdeki herkes gibi Rezan Ağayı babaları yerine koyarak amca diyorlardı.

Anlayışla gülümseyen Sedef, kucağındaki kızına sıkıca sarılırken, “Önemli değil, Rezan’ı tanıyorum,” demişti.

Konuşmasını duyunca kafasını hafif Sedef'e doğru çekmiş, kısık gözlerle izlemişti Mizgin. "Tanıyormuşmuş... Keşke ben de ikinizi tanısaydım!" Kimsenin duyamayacağı kısık bir seste ateş püskürdü.

"Rojin kızım öylece gitti. Bir daha asla gelmeyecek. Onu göremeyeceğiz." Sesi kısık ve ağlamaktan yorgun çıkmıştı Dilber Hanım'ın. Geline bakarken kederi büyüdü. "Seni de ailenin yanına göndermez." Acısını Mizgin'den de çıkaracaktı.

"Hele bir sakinleşsin, jinap."

"Ressan baba..."

Duyduğu küçük sesle gözlerini hızla kapatan Mizgin derin bir nefes aldı. Aleyna'yı sevmiyor değildi. Hatta küçük cadiya bayılmıştı. Ancak annesini yıllar önce seven bir adama baba demesi, ah işte bu onu bitiriyordu.

"Ne oldu, kızım?"

"Rezan..babaya giyeyim."

"Rezan baban sinirli, miniğim."

Ah bu konuşmaları Mizgin kızına yapacaktı. Durumu ne denli vahimdi. Gözlerini tekrar açtığında Aleyna'nın önünden geçip gittiğini gördü. Arkasından da annesi ve bunlar Rezan'ın yanına gidiyordu. Onu kovan kocasının yanına. Canının acımasına sebep olan kocasına. "Ah, Rezan, senden alacaklarımın listesi kabarıyor. Bir de kalçamı soktun listeye." İçinden konuşurken kaynanasına bir şey demeden mutfığa geçmişti. Önce sakinleşmeliydi. "Bir kadın sinirlenmişse kork, Rezan Ağa ve bu kimse değil. Karın hele kıskançlıktan sinirlenmişse Urfa'yı terk et!"

Akşama kadar iş üstünde kendini meşgul etmişti. İşin doğrusu siniri geçsin diye yapmıştı. Bu sebepten kocasını görmemişti. Görmek bile istemiyordu. Sedef ve kızıyla çalışma odasında olduğunu bildiğinden beri görmek istemiyordu. Kendi karısını odadan kovarken eski sevdiğiyle çalışma odasında kızıyla baş başa kalıyordu. Ne yaptıklarını elinden geldiğince merak etme-

mişti Mizgin. Bu sefer çok farklıydı. Kocasını gerçekten çok kırmıştı. Öyle çok kırmıştı ki vücudunun iki parçaya ayrılmasına az kalmıştı.

Ağrıyan bölgeyi tekrar hissetmiş ve ovuşturmuştu. “Unut, Mizgin. Unut, acımayacak.” Kendi acısını yok etmeye çalışsa da ne halde olduğunu merak ettiği için avludaki misafır banyosuna doğru yürüdü. Çalışma odasından Rezan ile Sedef’in çıktığını görünce kendisini ilk odaya atmıştı kadın. Aleyna uyumuş olmalıydı ki Rezan’ın kolları arasındaydı. Sedef’in yüz ifadesinde gülücükler uçuşuyordu resmen.

“Ah Rezan seni kaynamış suyun için atıp pişirmek istiyorum!” Kıskançlığından kuduran kadın kocasını pişirme planlarına bile girişmişti. O çalışma odasında baş başa kalmalarının ne kadar ayıp olduğunu bilmiyor muydu bu adam.

“Kocana kıyar mısın?”

Duyduğu sesle çılgınlığını koparacak raddeye gelen kadın, avuçlarını dudağına kapatarak engel olmuştu. Hızla önüne dönüp karşısındaki adama bakmıştı. Aslan saçları başı dağılmış, yatakta yeni uyanmış halde yengesini izliyordu. Bir gözü açık, diğer gözü kapalıydı.

“Ne işin var burada, Aslan?”

“İnsanlar yoruldukları zaman odalarına geçer, Mizgin!”

Aklı karışan genç kadın söylediklerinin farkında değildi. “Neden?” sorusunu sorduğu gibi.

Genç kadının vahim haline üzölmüşü Aslan. “İyi misin?” Annesinden Rojin’in geldiğini ve evde kıyametin koptuğunu öğrendiğinden beri başına ağrı girmiş, sancısına katlanamayınca odasına girmişti. Anlaşılan bir başka kıyamet de bu yüzden ağabeyi ve yengesi arasında kopmuştu. Yengesinden aldığı olumsuz cevapla yüzü düştü. “Anlamıştım. Ağabeyimi yakmak istediğini dile getirdiğin an anlamıştım.”

“Ağabeyin beni odadan kovdu.” Yakmasının bir sebebi bu, diğer sebebi de Sedef idi.

Duyduklarıyla kaşları havaya kalkarken yataktan çıktı Aslan. Ağnyan başı için dinlenme planı Mizgin'in ani girişiyle askıya alınmıştı.

"Çok mu üzerine gittin?"

"Hayır, aksine sakinleştirmeye çalıştım."

"Siz kadınların sakinleştirme metotları aslında üstüne gitmektir."

"Tamam, biraz üstüne gitmiş olabilirim."

"Hah şöyle dürüst ol," diyerek göz kırptı.

Kafasını kapıya çevirip gittiklerini görünce çıkmak için kapıyı araladı Mizgin. Fakat Aslan'ın sorusu kadını durdurmuştu.

"Nereye?"

Odasından kovulduğu için, "Misafir odasına," cevabını verdi.

"Kendi odana git, Mizgin."

"Beni kovd..."

"Kendi odana git." Sesi biraz sert çıkmıştı.

Tamam anlamında kafasını sallarken ne yapacağını bilmiyordu. Kocasını onu kovmuştu ve tekrar odaya almayabilirdi. Fakat gitmese de evdekiler bilecekti. En katlanılmaz olanı ise Sedef öğrenecekti.

Oflaya oflaya odasına geçti. Rezan'ı göremeyince hemen banyoya kaçmıştı. Yalnız kalmanın verdiği rahatlıkla üstünü sıyırmıştı. Yan tarafına bakmak için hafif döndüğünde duyduğu acıyla ah sesi ağzından dökülmüştü. Bu şekilde bakamayacağını anlayınca tam görebilmek için odasına girdi. Boy aynasının karşısına göreceklerinin korkusuyla geçti. Kalçası ve beli morluklardan nasibini almış, ağlamaklı tınısıyla ağzından olmayacak cümleleri dökmüştü: "Hayvan herif! İnsan karısında morlukları öpücüklerle çıkarmalı. Yere atarak değil!" Krem sürmek için geç kalmıştı ama acısını uyuşturması için sürmeliydi. İzi de kalacaktı. Kahretsin! Bu acıyla uyku da tutmazdı şimdi.

Çekmeceleri karıştırarak içinde krem aradı. Bulamayınca hepsini tek tek karıştırmış, son çekmece de aradığı kremi bul-

muştı. Burada ne işi olduğuna anlam veremese de Mizgin bulduğuna sevindi.

Aynanın karşısına tekrar geçtiğinde üzerindeki gömleği çıkartmış bordo sutyeniyle tek kalmıştı. Uzun eteğinin zincirini hafif açmış biraz da aşağıya çekmişti. Etek yüzünden rahat edemeyince, bacaklarından sıyrıp yatağın üstüne fırlatmıştı.

Kremi eline döküp kalçasına süreceği sırada, açılan kapıyla genç kadın put gibi kesilmiş, gözlerini yummuştu. ‘Aptal, kadın, bunu unutmuş olamazsın!’ diyen iç sesiyle kendine kızan Mizgin, Rezan’ın geleceğini tamamen unutmuştu. Şu an sadece iç çamaşırlarıyla idi.

Odanın kapısını kapatırken, sakinleşmenin verdiği rahatlıkla uyuyacağını düşünmüştü adam. Fakat gördükleri düşüncelerinin tam tersi olacağını beyan etmişti. Karısı yarı çıplak bir şekilde aynanın karşısında duruyordu. Elinde krem olduğuna kanaat getirdiği küçük bir cisim vardı. Sesini çıkarmadan Mizgin’e doğru yürüyen genç adam tam karşısında durduğunda gözleri kapalı karnısını süzdü. Sert ve soğuk sesiyle seslendi: “Mizgin?”

Onun aksine Mizgin’in sesi mahcubiyet doluydu. “Efe.. Efendim?”

“Ne yapıyorsun sen?”

“Krem sürüyorum.”

Gözlerini hiç açmamıştı Mizgin. Açtığında karşısında bir çift öfkeli göz görmek istemiyordu. Ya da sabah ona nefretle bakan o gözleri tekrar görmek istemiyordu.

Rezan soru sormak yerine bakışlarını aheste aheste yarı çıplak vücudunda gezdirdi. Belinin yan tarafında ve kalçasında görüldüğü morluklarla yutkunması bir olmuştu. “Bu nasıl oldu?”

“Sen yaptın!” Hatırlatan sesi acı doluydu.

“Ne?”

Verdiği aşırı tepki Mizgin’in gözlerini açmasına sebep olmuştu. “Sen yaptın,” dedi tekrar. Adamın yüzünde yaptığına

inanamayan bir ifade vardı. “Sabah beni odadan atarken oldu. Acıyor da...”

Parmağına döktüğü kremi moraran tenine sürdü. Morluğun üzerine yaymadan kremi tutan elleri boşa kalmıştı. Keza Rezan Ağa kremi kapıldığı gibi dizlerinin üzerine oturmuş eline döktüğü kremi karısının beline sürmeye başlamıştı olabildiğince nazik bir şekilde. Tüy kadar hafif parmakları genç kadının yutkunmasına neden olmuştu. Gözleri kendiliğinden tekrar kapandı. Dokunuşlarla kendini kaybeden kadın, Rezan’ın parmaklarına karşı ne kadar hassas olduğunu bir kez daha anlamıştı. Tenine dokundukça tüyleri diken diken oluyordu. Şimdi çıkardığı enkazı kendisi kaldırıyordu.

Rezan dünyada tek iş karısının beline merhem sürmekmiş gibi tüm ilgisini oraya vermiş farkında olmadan kremi hafif bir şekilde sürmeye devam etmişti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Ama öfkesine tekrar yenik düştüğünü biliyordu. İşini bitirdikten sonra ayağa kalkan Rezan karısının kapalı gözlerini görünce biraz daha yaklaşmış tam kulağının dibinde durmuştu.

“Bir daha bana karışmazsan canın bu kadar yanmaz, Mizgin. Küçük burnunu her olaya sokma,” diyerek karısını tek başına bırakmış ardından banyoya girmişti.

“Senin koca burnun her şeyde ama.” Dolaba yönelip içinden geceliğini alan genç kadın kocası banyodan çıkmadan üzerine geceliğini geçirmişti. Makyaj masasına geçip yüzündeki hafif makyajı temizlemiş, kocasının banyodan çıkmasını beklemişti. Ashında Rezan onu tekrar odadan kovabilirdi. Onun için yatağa giremiyordu.

Banyo kapısı açılınca sadece alt eşofmanıyla banyodan çıkan kocasını izleyen Mizgin hiç beklemeden banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderdikten sonra kendine biraz cesaret depoladıktan sonra hemen çıkmıştı.

“Sakin ol Mizgin.” İç sesiyle kendini teskin etti. “Rezan be...”

“Yatağa geç uyu. Sesini duymak istemiyorum.”

Genç kadın bu teklife dünden razıymış gibi hemen yatağın içine girmiş, Rezan Ağa ise odadaki koltuğa geçip uzanmıştı. Koluyla gözlerini kapatan Rezan bir an önce uyumak istiyordu.

Yatağın içine giren kadın acısından ve sıkıntısından uyuyamayacağını anlayınca dönüp durmuştu. Dönüp durdukça gelmesi gereken uyku kaçıyordu. Uyumadıkça sıkıntı felaket gibi büyüyordu. Kafasını hafif kaldırıp kocasına baktı. Koluyla gözlerini kapamış, öylece uzanıyordu. O da uyuyamayacaktı. Gözlerini kapatmaya çalıştı. Yastığını yüzüne bastırdı. Hiçbir şey düşünmemeye bile kalkmıştı. Nafile!

“Allah’ı seven üzerime biraz uyku atsin,” diyerek oflamış, üzerindeki yorganı atmıştı. Odadaki klima tenini hafif ürpertiyor, kadın sıkıntıdan patlama noktasına son hızda ilerliyordu.

“Ben senin üzerine birazdan bir şey atacağım.” Sert sesi keskin bir emri uygulamasına mecburmuş gibi verdi Rezan: “Uyu, kadın!”

İsyan dolu sesiyle cevapladı kadın: “Rezan Ağa uykum yok.”

“Ninni mi söyleyeyim sana?”

“A-aa, sesin güzel mi? Aslında güzel bir türkü patlatabilirsin!” Son cümle ima içeriyordu. Rezan Ağanın sesi güzel falan değildi. Öfkeliyken hiç konuşmamasını yeğlerdi.

“Ben sana şimdi bir şey patlatacağım, Mizgin.”

Dudaklarını büzen genç kadın soğuk ve ters cevap veren Rezan’ın ona karşı olan öfkesinin geçmediğini biliyordu. Öfkesini geçirmeli ve her şeyi burnundan fitil fitil getirmeliydi. Bunu kesinlikle başarmalıydı.

“Aleyna ile konuştuktan sonra öfken dinmiş galiba?”

Sessizlik...

“Bir çocuğun olunca onu Aleyna gibi sevecek misin?”

Sessizlik...

Ama Mizgin yılmayacaktı. Hadi ama o bir kadındı. Asla yenilmezdi, yenerdi. Bir kadın delirmezdi, delirtirdi. Bir kadın düş-

mezdi, düşürürdü. Bir kadın yıkılmazdı, onu yıkanı yıkardı. Bir kadın kendisine yapılane izin vermezdi. Ya karşılığını daha güçlü verirdi ya da sessizliğiyle karşındakini hiç ederdi. Ve bir kadın sadece sevmez, ölümüne giderdi.

“Anlamıştım zaten.” Rezan’ı kışkırtacaktı.

“Sus, Mizgin.”

“Sen kendi çocuğuna sevgi gös...”

Mizgin daha lafi bitmemişken kocasını bacak arasında, parmaklarını ise çenesinde sıkıca tutmuş bir şekilde bulmuştu. Reklamlarda çıkan Mr. Muscle bile bu kadar hızlı değildi.

“Beni kışkırtma, Mizgin!” diye hırlayarak karısına kaçınıcı uyarısını yaptı. Bu kadını delirsin diye göndermişlerdi. Bu kadını her gece çileden çıksın diye göndermişlerdi. Canını yaktığı için kendini suçlayıp duruyordu. Neden beline, kalçasına değil de diline bir hal çaresi bulamamıştı ki...

“Kışkırtmıyorum! Sadece olanları söylüyorum. Çocuğunu sevmeyeceksin.” Düşünmek bile azap verirken, gerçekleşmesi Mizgin’i öldürürdü.

“Seveceğim, Mizgin. Ölümüne seveceğim.”

“Sevmediğin bir kadından çocuğun olacak. Çocuğunu severken karın ne olacak?” Mizgin adım adım burnundan getiriyordu. Ettiği her şeyin karşılığını Mizgin vermekten çekinmeyecekti.

“Mizgin...” Dişlerinin arasından karısının adını tısladı.

Çenesini kurtararak yüzüne tısladı Mizgin: “Sevmeyeceksin işte, gerçek bu değil mi?”

Madem bu cevabı almak istiyordu ve bunda katır gibi inat ediyordu... “Seni hiçbir zaman sevmeyeceğim, Mizgin.” Rezan Ağa da istediğini vermişti.

Sinirden güldü Mizgin. “Kendine büyük bir düşman kazandırdın, Rezan Ağa. Kendi karını karşına düşman olarak aldın.”

“Biz ilk gün düşman olduk, Mizgin Şahmaran!” diyerek duğundan sert bir öpücük aldı.

“Ve sen düşmanın koynuna giriyorsun!”

Kocasının boynundan çekti ve sert bir şekilde dudaklarına kapandı Mizgin. Kadınına düşman olmak bir erkeğin yapacağı en büyük hataydı. Belki de bu yüzden kaybediyorlardı. Kendinden bile çok seven kadına düşman olamazdınız. Yoksa ömür boyunca yanmaya mahkûmdunuz. Rezan Şahmaran bugün farkında değildi ama yarın çok yanacaktı.

Bölüm 11

Bizi Yakma

Bir kavgâ, bir tartışma sonrası ne olursa olsun, sırtı dönük de olsa aynı yatakta uyumanın en büyük savunucularından biri de Mizgin Şahmaran idi. Odadan kovulduğunda savunduğu durum ölmüş olsa da, odaya geri dönmüştü.

Ancak Rezan Şahmaran yanında uyumak istemeyip koltuğa geri uzanmıştı. Gözünü an olsun kırpamış, sıkıntılı nefesleri ve derin düşünceleriyle sabahı sabah etmişti. Ne yapacak, yoluna nasıl devam edecekti? Zorunlu evliliğinde sevmediği kadından bir çocuk istiyordu. Şefkatine yenik düşüp kız kardeşini affetmek isterken onu yok eden güven duygusundan ötürü bir adım bile ilerleyemiyordu. Mizgin ve Rojin'in aklını karman çorman ettiği bir geceyi geçirmiş, sorularına cevap aramıştı.

Sabah geç uyanabilmiş, hazırlanıp anca aşağı inmişti Mizgin. Sedef, Aleyna için hazırlanan kahvaltıyla kızının karnını doyuruyordu. Küçük kıza göz kırparak annesine gönülsüzce konuştu Mizgin: "Günaydın."

"Günaydın, Mizgin'cim." Sesini canlı ve samimi bir tınıda tutmaya özen gösteren Sedef, kızının ağzına bir parça peynir ko-

yarken bakışlarını Mizgin'e sabitledi. "Yadê Piroz, Dilber abla ve Gülistan abla erkenden çiftliğe gitti."

Mizgin dolaptan bardak çıkartırken duyduklarıyla kaş çattı. Omzunun üzerinden potansiyel düşmanına kısa bir göz attı. Bu kadın nereden biliyordu? Ayrıca kaynanası niye ona haber vermemişti?

"Neden?"

"İşleri var, akşama kadar orada olacaklarını söylediler."

"Anladım, teşekkür ederim." Dolabın kapağını kapatıp mutfaktan çıktı Mizgin. Evin'i hemen bulmalıydı. Rozan ve Zarin okulda olduğu için soramazdı. Odaları tek tek arayan kadın, genç kızı kendi odasında tek başına otururken buldu.

"Evin." Neşeli sesine melodik bir tını ekleyerek çağırdı.

Sesini işiten güzel arkadaşı elini uzatınca hızlı adımlarıyla yanına varıp elini sımsıkı tuttu Mizgin. Yanaklarına bir öpücük kondurup geri çekildi. "Nasılsın, güzel hatun?"

Kıkırdayan Evin avuç içini dudağına bastırıp kafasını eğmişti. Can arkadaşı onu utandırmıştı. "İyiyim, Şahmaran gelini, sen?"

"Şahmaran gelini çok yorgun. Hanımağalar nereye gitti?" Çiftliğe giden üç kadını sordu Mizgin. Kendisine haber verilmemişti. Sedef'i evde bırakıp ani gidişlerine anlam verememişti.

"Dilber yenge kötüydü, toparlanması için göturdüler. Hepimiz gidecektik aslında. Aleyna gitmem diye tutturunca annesi kaldı. Sedef kalınca bizi de bıraktılar."

"Hımm anladım. Neyse böyle daha iyi, evimde rahatım ben." Gitmemelerine bir yanı sevinmişti. Zaten daha yeni çiftlikten gelmişti. Kocasını hâlâ odasında idi. Araları kötüyken bırakıp gitmek istemezdi.

"Geç indin, Rezan Ağamla aran düzeldi sanırım?" Sesi böyle neşeli çıkışına göre araları düzelmiş olmalıydı. Öyle umuyordu Evin. Rezan'ın ve Mizgin'in mutluluğu hak ettiğine inanıyordu.

"O adamın ayarları bozuk. Düzeltmeden düzelmez." Onu sevmeyeceğini yüzüne vuran adamın öfkesini içinde harlı bir

ateş gibi barındırıyordu. Hatırladıkça ateşi yükseliyor, ciğerini santim santim çürütüyordu.

“Deme öyle, kocan o senin.”

“Kocam ama hayattan bıktırdı.”

“Eğlenceli bir kadınsın, Mizgin. Eve neşe getirdin, bunun farkında değil misin?” Canlı sesiyle bir şeyleri kanıtlamaya çalıştı Evin. Biliyordu ki Mizgin’in buna ihtiyacı vardı.

“Hayatım Mahmut Tuncer gibi her daim halay çekmek ister,” dedi gülümseyerek. “Her daim mutluyum ben.” Canı acısa da üstünü gülüşüyle örterdi.

“Bana da gülümsemeyi öğret.”

“Onun sırrı Revenk’te, güzelim, ben de değil.” Yanaklarına bir öpücük daha kondurdu Mizgin. “Kahvaltı ettin mi?” diye sordu en tatlı ses tonuyla.

“Seni bekledik Sedef ile.”

Neden beklediklerini merak etmişti. Tamam, Evin bekleyebirdi ama Sedef’e ne oluyordu? Hâlâ burada oluşunu kabul etmiyorken bir de onunla baş başa kahvaltı mı edecekti?

“Aç değilim.”

“Ne deme...”

“Aç değilim, Evin,” diyerek ayağa kalkmış beraberinde Evin’i de ayağa kaldırmıştı. Odadan çıkarken genç kadın kocasının uyanıp uyanmadığını merak etmişti. Bir şeye ihtiyacı olabiliirdi. Fakat Mizgin gitmeyecekti. Kendi başının çaresine bakacaktı Rezan Ağa.

Kırgınlığı sayılmayacak kadar çoğalıyordu. Ailesine düşmanım diyordu. Karısının ailesine, kız kardeşinin gelin gittiği eve, düşmanım diyordu. Bundan daha aşırı ne olabilirdi ki bir kadın için. Anne babası kocası tarafından hiçe sayılıyordu. Sanki Berdan’a Rojin’i kaçırmasını onlar söylemiş gibi. Üstelik karısını da düşmanıymış gibi karşısına gözünü kırpmadan alıyordu. Başlarda pek umursamayan kadın en ağır darbeyi dün gece almıştı.

Hepsini burnundan fitil fitil getirecekti. Çocuğu elbet kocasına verecekti. Ama onu kendine de bağlayacaktı.

“Beyler çıktı mı?” Kimin kaldığını kimin çıktığını bilmiyordu Mizgin.

“Herkes çıktı, Rezan Ağa dışında.”

“Kış uykusuna yatmayı planlıyor sanırım o, hâlâ yataktaydı.” Daha doğrusu koltuktaydı.

Ağzı hayretle düştü Evin’in. “Kocana resmen ayı dedin, Mizgin.”

“Merak etme, kocamla böyle anlaşıyoruz biz,” dedi ve gülümsemesini görmeyen kıza seslice güldü. Her şeyi bir kenara bırakarak Evin’i mutfığa götürdü. Odada hazırlanan üç kişilik kahvaltıda Sedef onları beklerken, Mizgin mutfakta kalmayı tercih etti. Sedef’in olduğu yerde nefes almak çok güçtü.

“Hadi, Mizgin.”

“Aç değilim.”

“Açsın işte.”

Evin kolunu sıkınca Mizgin oflalarak genç kıızı oturma odasına almıştı. Sedef kahvaltı sofrasında otururken Aleyna ise televizyonda annesinin açtığı çizgi filmi izliyordu.

“Hanımlar sizi beklemekten ağaç oldum.”

“Keşke beklemeseydin, Sedef abla.”

Evin’i dikkatlice oturtup yanına kuruldu Mizgin.

Kahvaltıya başlayan üç kadın da sessizdi. Aslında Sedef konuşmak istiyordu. Fakat Mizgin’in uzaklığı hep bir adım geri atmasına sebep oluyordu. Elbette hak veriyordu. Ne olursa olsun genç ve dul bir kadındı. Kızı kocasına baba diyordu. Ki yeni bir gelindi. Daha erken davransaydı belki olabilirdi. Ama olmamıştı, kaybetmişti Rezan’ı.

Düşüncelerini bir kenara bırakıp kahvaltısını yapan Evin’e baktı. Çok güzel bir kızdı. Evin’in öyle güzel, öyle masum bir kız olmasına gıpta etmişti. Allah bu güzelliğin kötü şeyler görmesi-

ni engellercesine mükemmel bir kusur vermişti. Dünyanın kötü halini görmüyordu. Kör gözlerinin ardında olan pembe dünya en güzeliydi onun için. Tamam, pembe bir dünyası yoktu ama çivisi çıkmış dünyanın kirliliğine şahit olmuyordu.

“Sedef?”

Odanın sessizliğini gür sesiyle Rezan Ağa bozmuştu. İki kadın duyduğu sesle kafalarını kaldırmışlardı. Sedef karşısında gördüğü adamla bakışlarını önce Mizgin’e sonra Rezan’a çevirmişti.

Mizgin sırtı kapıya dönük olduğu için gelen kocasını görmedi. Fakat sesini duyduğu için kafasını kaldırmıştı. Neden onu çağırıyordu?

“Efendim, Rezan?”

“Kahvaltını ettikten sonra çalışma odama gel.” Genç kadın konuşan adamla ayağa kalktı. Yerde yemek yemeği öğrenmişti ama bazen kalkarken kendini yorgun hissediyordu.

“Ettim kahvaltımı.”

Odadan çıkan ikiliye bakmak yerine sadece kahvaltı sofrasına bakıyordu Mizgin. O burada iken kocası eski âşığını alıp gitmişti. Hem de gözünün önünde. Yine çalışma odasında baş başa kalacaklardı.

“Ah, Rezan Ağa! Bu düşmanını öfkeliendiriyorsun. Bu kadını çileden çıkartıyorsun.” Elinde sıkıdığı çatalı adamın bir yerine saplamaya can attı.

“Mizgin...”

“Evin sakın tek kelime etme. Yoksa bu çatalı Rezan niyetine bir yerine batırırım.” Bakışları Aleyna’ya kaydı. Küçük kızın annesine küfür filtresini itinayla boşaltıyordu. Ancak bu da Mizgin’i rahatlatmadı. Bu kadın ne zaman evine gidecekti?

Çalışma odasına Sedef’in yanında giren Rezan Ağanın beyni dün olanları canlandırmıştı. Çalışma odasından Sedef ve Aleyna’yla çıkarken Mizgin’in onu gördüğü gibi kendini Aslan’ın

odasına atmasına an be an şahit olmuş fakat fark ettirmemişti. Aslında karısını kovduğu gibi Sedef'i de kovmuştu. Fakat Aleyna'nın ağlayarak yanına gitmesi ve boynuna sarılması her şeyi daha beter etmiş, Sedef'in de yanında kalmasına neden olmuştu.

"Ne oldu, Rezan?"

"Geç otur, seninle konuşacaklarım var."

Buyruğuna uyarak oturdu Sedef. Rezan'ın söyleyeceklerini dinlemek için tüm ilgisini ona verirken içinden bir ses bu konuşmanın iyi geçmeyeceğini söylüyordu. Zor bir sohbet geliyordu. "Evet, seni dinliyorum."

"İsa'nın işlerini biraz yoluna koydum. Aleyna zaten benim kızım gibi, onun tüm masraf..."

Sedef sözünü mahcup edisiyle kesti: "Rezan, seninle bu konuyu konuşmuştuk." Defalarca kez konuşmuş, minnetini nasıl ödeyeceğini bilemediğini vurgulamıştı. Rezan her geçen gün gözünde daha mükemmel bir adam oluyordu.

"İkiniz bana emanetsiniz, Sedef." Dostundan emanet karısını ve kızını göz ardı etmeyecekti.

"Biliyorum, senden sadece işleri düzene sokmanı istedim. Ama sen bizi buraya getirdin. Kaç gündür bakıyorsun. Kızıma açtığın banka hesabından bahsetmiyorum bile."

"Emanetimize gözümüz gibi bakarız."

"Peki, burada mı kalacağız?"

Derin bir nefes alan Rezan en önemli kısıma gelmişti. Elindeki kalemi çevirirken bakışlarını Sedef'e sabitlemişti. "Uzun bir süre çiftlik evinde kalacaksınız. Revenk sizinle ilgilenecektir. Ben de arada sırada gelirim."

Bozulsa da belli etmemek için tebessümle sordu Sedef: "Neden çiftlik?"

"Sedef, burada kalmanız doğru değil. Aleyna bana baba diyor. Karım geçen gün konuştuklarımızı duymuş." Gözlerini kapatıp dünya üzerinde ne kadar yükü varsa hepsini atmaya diledi.

Ardından tekrar gözlerini açtı. “Karım seni görünce kötü oluyor, Sedef. Daha fazla bu eziyeti ona çektiremem.”

Bunu diyen kesinlikle Rezan olamazdı. İnekler uçmaya mı başladı acaba? Belki de kıyamet koptu?

Sedef duyduklarıyla gözlerini Rezan’dan çekip kucagina bıraktığı parmaklarına çevirdi. Bundan korkmuştu ve korktuğu başına gelmişti. Rezan onları yalnız bırakacaktı. Artık kimse yanında olmayacaktı. Kocasını da zaten onu bırakıp gitmişti. Bu dünyada sadece Aleyna kalmıştı yanında. Rezan da var sanmıştı ama evlenerek kayıp gitmişti. Kırgınlıkla depresen yüreği sesine yansımıştı. “Bizi bırakacağını biliyo...”

“Sizi bırakmıyorum, Sedef ama beni de anla. Burada hoş karşılanmaz. Hele Mizgin ile evliliğim olaylı geçerken.” Sakin kalmaya çalışan genç adam incitmemek için direniyordu. Ancak hayatı darmaduman olmuş bir halde ilerlerken, gelecek dedikodular ve Mizgin her şeyi daha betere sürüklüyordu.

“Anladım. Ben burada kalamam, İstanbul’a döneceğiz.”

“Sedef, burada kalacaksın. Ben git demeden hiçbir yere gidemezsin!”

Nasıl dayanılırdı? Bir başka kadının varlığına nasıl dayanılırdı? Sevmekten bir türlü vazgeçemediği ve dahi vazgeçmeyi başaramadığı Rezan Şahmaran’ı o kadından nasıl soyutlayacaktı? Karısıyla yalnız kalmaktan haz etmezken, özel misafiriyle çalışma odasına girip konuşmaktan çekinmiyordu.

Kahvaltıdan sonra Evin ile odadan ayrılmamıştı. Her şeyiyle Rezan’da idi. Sadece bedeni Evin’in yanındaydı. Elinde olsaydı ruhunu da Rezan’a gönderirdi.

“Bir gün kalbim Rezan’sızlıktan patlayacak!”

Net algılamayan Evin sordu: “Anlamadım, Mizgin?”

Sesli düşüncesine küfrederken Evin'in elini sıkırmıştı. "Revenk'i özledin mi diyorum?"

Yanakları kızaran Evin avuç içiyle yüzünü kapatırken utançtan inledi: "Mizgin!"

"Sadece merak ettim."

Farkında olmadan kendini Evin ile dalga geçerken bulan Mizgin bütün gününü neşeli olmaya adanmıştı. Evde kalan üç kadın beraber yemek yapmışlardı. Çalışanlara ev temizliğini bırakmış, Evin'in yanından ayrılmamıştı Mizgin. Sedef'in yine yakınlasmaya çalışmasını geri itmişti. Ona baktıkça Rezan'ın âşık oluşunu hatırlıyordu. Bir kadın olarak bunu kabullenemiyordu. Rezan onu sevmese bile yıllar önce sevdiği kadını bu evde görmeye dayanamıyordu. Aleyna ona yaklaştığında kabul etmiş ve biraz sevmişti. Kendi kızı yokken ve o Rezan'a baba derken kadının aklını kaybediyordu. Çocuğunun olması için dua etmekten başka bir şey elinden gelmiyordu.

Geç saate doğru bezgin edasıyla odasına geçmişti. Kocas gelmeden evvel duşunu almıştı. Aheste aheste banyodan çıkan Mizgin aynanın karşısına geçmiş vücuduna güzelce kremini sürmüştü. Morluğu hâlâ tazeydi. Leke olarak kalmasından korkuyordu.

Dolabından geceliğı çıkartmış, üzerine geçirmişti. Saçlarını düzeltmek için tekrar aynanın karşısına geçti. Zarif taşlarla işlenmiş tarağını eline alan kadın uzun saçlarını taramaya başladı. Bir gözü kapıda bir gözü aynadaydı. Saçlarını tararken bir yandan da kendi kendine konuşuyor, ardından şarkı söylüyordu.

"Canım kendim, ne kadar tatlıyım. Ah çok güzelim. Kahretsin deli doluyum." Saçlarını omzuna bırakırken kıkırdadı. "Allah'ım sen aklımı koru, birazdan kendime nazar değdireceğim."

"Deli ettin beni, Rezan. Azıcık aklım vardı onu da aldın." Aynadaki yansımaya akıl vermeye başladı. "Gerçi yaptıklarından sonra aklını başına almalı ve dimdik durmalısın, Mizgin. Rezan'ın düşmanı olarak hem zeki hem güçlü hem de seksi olmalısın."

Kocasının düşmanıydı, az çetin ceviz değildi. Dudakları aşına olmuş bir şarkıyı yeniden tutturdu:

*“Urfalıyım Urfalı bir yar sevdim silahlı.
Eriyip gitti lo canım sana âşık olalı.
Ay gördüm Allah Amentü billah
Ne günahım varsa, affeyle Allah
Rezan’ı gördüm kaydırmaz olaydım.
Sana bir söz vermiştim,
Ben o sözden caymam.”*

Şarkısını gelişi güzel bir şekilde Rezan’a uyarlarken ayna karşısında dudaklarına canlılık katması için -ki bu Rezan’ın dikkatini çekerek alt etme taktikleriydi- hafif olacak şekilde kırmızı ruju sürdü.

“Ah Rezan, seni hatırlatan şarkılar moda olmuş kalbimde!”

Bir kadının bombalarından biri de sıkığı parfümüdü. Mizgin bu bombayı üstüne sıkmış, pencereye doğru giderek odanın biraz hava alması için pencereyi açmıştı. Yatağına doğru gidecekken açılan kapıyla yerinde kalan kadın kocasına göz ucuyla baktı. Heyecandan eli ayağı titredi. Ancak belli etmedi. Sanki gelen kocası değilmiş gibi yatağına doğru girmiş nevrimesi üzerine özenle örtmüştü.

Rezan ceketini çıkartıp kenara atarken onu görmezden gelen karısına gözlerini baydı. Sırtını dönerek ne imada bulunduğunu açıkça belli ediyordu. Dün gece düşmanlık ilan etmişlerdi. Haberi verecekti ama banyodan çıktıktan sonra.

Kapanan kapı sesini işitince gözlerini açtı kadın. Yüzünü tavana döndürerek, saçlarını güzelce yastığa örttü. Kocasına inat geceliğini de düzeltmiş, göğüs dekoltesini hafif meydana sermişti. Bu taktiklerle onu çıldırtmak eğlenceli olacaktı. Açılan kapıyla gözlerini yumarak uyku moduna geçti Mizgin.

Komodinin üzerine bıraktığı telefonuyla ilgilenen Rezan, bu sırada karısının adını sayıkladı: “Mizgin?” Uyuyor taklidi yaptığı için kadın gözlerini açmamış herhangi bir tepki vermemişti. “Mizgin, uyumadığını biliyorum. Aç gözlerini, kadın.” Sabırlı olmaya çalıştı Rezan. Bile bile onu kışkırttığını biliyordu. Fakat kazanan Mizgin olmayacaktı. Onun için sakin olmaya çalıştı. Bedenini Mizgin’e çevirerek bekledi. Yine cevap vermemişti. “Sedef yarın gidiyor!” demesiyle karısının gözlerini kocaman açılmış, aldığı müjdeli haberle aşağıya sarkan dolgun kırmızı dudaklarıyla ilk tepkisini vermişti.

“NE!” Tepkisi sona doğru kocaman gülümsetmişti.

Yaşasın! Sedef gidiyordu!

Karısının sevincini gördükçe kızgınlığı arttı adamın. “Seni çağırıyordum, neden cevap vermiyorsun?” Sert çıkan sesiyle karısını azarlardı.

“Uyuyordum.”

“Mizgin bana yala...”

“Uyuyordum, Rezan Ağa.”

Yalan söylemekten çekinmiyordu kadın. “Mizgin bir gün bu yalanlardan dolayı taş olacaksın.”

Cilvelenen kadın şuh gülümsemesiyle soludu. “Zaten taş gibi batunum.”

“Fesuphanallah fesuphanallah.” Erkeksi sesi isyanını bıkkınlıkla etmişti. Bu kadın felakete eş değerdı.

Üzerinden nevresimi fırlatarak doğruldu. Yataktan çıkıp kocasının tam önünde durdu Mizgin. Öne doğru eğilerek ellerini genç adamın dizine yerleştirdi. Sıyrılan geceliğinin ortaya çıkardığı dekolteyi görmeyen kadın bütün ilgisini kocasına vermişti. Söylediklerinde ciddi miydi?

“Sedef gidiyor mu dedin?”

“Evet, çiftlikte kalacak.”

“Ah, buna bile razıyım.”

“Şimdi git uyu.”

Yüzüne en çekici gülümsemelerinden birini yerleştiren genç kadın bakışlarıyla kocasını süzdü. Rezan ne yapmak istediğini anlamamıştı. Fakat herhangi bir harekette de bulunmamıştı. Güzel karısının ne yapacağını gerçekten merak ediyordu. Geceliği içindeki zarif duruşu, dudaklarıyla seksiliği ve kokusuyla bütünlüğü Rezan Ağanın arzusuna topu atmıştı. Ancak ona gitmeyecekti. Mizgin'in ne yapacağını bekleyecekti. Karısı onu şaşırtmış hiçbir şey demeden yatağına tekrar uzanmıştı.

Keyifli bir uyku geçireceğini biliyordu Mizgin. En azından Sedef belasından kurtulmuştu. Sıra Rezan'ın kalbine gelmişti. Onu da en yakın zamanda alacaktı zaten. Mizgin Zuxari sözü, Şahmaran gelini cesareti ve kadın duruşuyla bunu yapacaktı!

Rezan'ın, Sedef'i ve kızını alışını deşmeyen keyfiyle izliyordu. Evde olmayan kaynanasının ve Yade Piroz'un rahatlığıyla Sedef'in arkasından su dökmüş, ardından zılgıt çalmıştı. Bir kere deşil, iki üç kere üst üste zılgıt çalmıştı. Ah kurban kesmek istiyordu. Nihayetinde düşman aşk bu evden gitmiş, Mizgin bu kaddından kurtulmuştu.

Rezan karısının zılgıtlarını duyunca Sedef'in gidişine çaldığını anlamıştı. Genç kadına bir şey belli etmeden arabasına binen adam, Aleyna ile konuşuyordu. Sedef'in asık suratı Rezan'ın gözünden kaçmıyordu. Fakat elinden gelen bir şey de yoktu. Dul ve çocuğı olan bir kadındı. Ayrıca kendi evliliğı çok sorunlu geçerken ve hatta yokuşa giderken, ne kendini ne Mizgin'i ne de Sedef'i dedikoduların içine atamazdı. Kısacası bile bile ateş yürüyemezdi.

"Neden..gidiyoyuz, baba?"

Küçük kızın tatlı sesiyle babalık duyguları kabaran Rezan şefkatle cevaplamıştı: "Delala min seni daha güzel bir yere götüreceğim."

“Ben burada kalmak istiyorum ama.”

“Burada kalamayız, kızım.” Kızını uyaran kadının gözleri Rezan’ın kara gözlerine perçinlenmişti. “Yanlış anlaşıyoruz.”

Kadını sakın sesiyle uyardı Rezan: “Sedef!”

“Doğru olanı yaptın, Rezan Ağam, sesimi çıkartmıyorum. En azından karın kadar sesimi çıkartmıyorum. Zılgıtları konağı inletti.”

Genç adam cevap vermedi. Onunla ayrı bir görüşmesi vardı. Sedef’i bıraktığı gibi eve geçecek ve bunun hesabını Mizgin’e soracaktı.

Gün mutluluk günüydü. Oturma odasına girdiği gibi Evin’in elinden tutup iki kişilik halayını kurarken, bir yandan şarkı söylüyor, diğer yandan delirmişçesine oynuyordu Mizgin. Sedef evdeyken hep diken üstündeydi. Sürekli kocasını izliyor, hareketlerinden en ufak bir şüphe duyduğunda deliriyordu. Ama artık bu şüphe yok olmuştu. Sedef gitmişti ve kocası ona kalmıştı. Düşmanı iki kişiye tek kişi kalmış, Mizgin’in oyununu daha kolay hale getirmişti.

“Mizgin yeter!”

Yorulan Evin oturmak için Mizgin’den yardım alırken, genç kadın kendini yere sermiş, soluklanmaya başlamıştı.

“Niye böyle keyiflendin? Nedenini bana anlatsan? Daha düne kadar sesinde yaşama dair en ufak bir tını alamazken, bugün nereden oturamıyorsun bile.” Neşesine seviniyordu Evin ama sebepini hâlâ öğrenememişti.

Nefes nefese soluklanan kadın, “Sanki ben hayata değil hayat bana kırgınmış gibi sürekli trip atıyor. Her işime çomak sokuyor,” dedi. Sözleri üzerine bugün olanların keyfini dile getirmişti. “Ama bugün bana güldü hayat. Hayat bugün beni seviyor.”

Yerinden durmayan kadına tek bir cümleyi kurdu Evin: “Bazen hayat bir hanımefendi olmayı gerektirir, Mizgin!”

“Haklısın bu aralar çok şımarmışım. O yüzden her işim ters gidiyordu,” diyerek kıkırdadı.

“Senin şu cevapların yok mu, Mizgin!” Hayrandı bu kadına. İlgisine, hiç solmayan neşesine, sevincine, eğlencesine. Güldürmeyi, konuşmayı bilmesine kadar her yönüyle seviyordu Evin. Ve Rezan Ağa hâlâ bu kadına kördü. Bazen buna inanmakta güçlük çekiyordu.

“Dilim çok uzun ama susarsam ezilirim.”

“Sus demedim zaten.”

“Susacak gibi değilim zaten.”

Mizgin Şahmaran susmazdı. Eğlencenin üzerine can dostuyla sohbetle girmişti. Kadınların evde olmayışından ötürü özgürlerdi. Ki keyiflerine diyecek yoktu. Rahat rahat konuşuyor, doyasıya eğleniyorlardı. Kahkahaları ise havada uçuşuyordu.

“Mizgin Şahmaran! O boğazını kesmeden hemen odana gel!” Duyduğu sesle kahkahası yarıda kesilen Mizgin korku dolu gözlerle Evin’e baktı. Onu görmeyen Evin’in korkusu sesine yansımıştı.

“Ne..ne oldu?” Oturduğu yerde ayaklanıp tekrar oturdu. “Ne oldu, Mizgin?”

“Bilmiyorum, kurban... Bekle...” Ayaklanıp üzerine çekidüzen verdi. “Ölmeden elinden kurtulabilirsem dedikodumuza devam ederiz.” Korkudan sesi titriyordu. Yüzü solmuş kadın odadan çıkarak yavaş adımlarıyla merdivene doğru yürüdü. Böyle delirmiş olmasının sebebi neydi? Bu kavgadan sağ salım çıkmayı diledi.

Basamakları tek tek çıkarken dilinden dualar ve tövbeler dökülmüştü. “Allah’ım söz bir daha dedikodu yapmayacağım. Biliyorum çok dedikodu yaptım. Hatta kendimle beraber kör bir kızı da günahıma alet ettim ama söz yapmayacağım. Yeter ki Rezan belasını benden uzak tut.”

Kapının önüne vardığında kolu indirerek yavaşça açmış, kendi gireceği sandığı odaya kolundan çekilip sokulmuş, daha şoku-

nu atlatmadan kendini duvara yapışırken bulmuştu. Kocasının hızı başını döndürmüştü, nefes alan kalbinin ritimlerini bozmuştu.

“Mizgin... Bu adam var ya bu adam...” Çenesi seğiren adamın kara gözleri büyümüşü. Her an karısına bir zarar verebilirdi. “Biraz daha delirirse hiç düşünmeden seni öldürür.”

Gözleri korkuyla titreyen kadın kocasını öfke krizine sokmuştu ama neden? “Ne... Ne oluyor, Rezan?”

“Senin..senin..için..” dedi genç adam kendini sakın tutmaya çalışarak. ‘Senin için Sedef’i bu evden aldım. Ama beni rezil ettin,’ demek istedi. Fakat devamını getirmek yerine karısının kolundan tekrar tutarak sürükleyip, öfkeyle ittiği başka bir kapı duvarın içinden geçmişti.

Kendini yatak odasının içinde gizli bir odada bulunca korkmuştu Mizgin. Gözlerine henüz takılmayanlar yüzünden aklını korkular esir almıştı. Rezan ona bu odada ne yapacaktı?

“Rezan...” Gözlerini korkuyla odada gezdiren kadın beklediğinden çok farklı bir yer bulunca dudağı uçuklamıştı. Duvarları büyüğünden küçüğüne her tarzıyla süsleyen tüfekler, yanında onu dolduracak fişekler, farklı ve şıklıklarıyla göz dolduran kılıflar, türlü adı taşıyan ve her bir göreve ait olan kesici aletler... Aman Allah’ım burası dehşet-ül vahşetti.

“Allah’ım resmen yatak odamda kocamla seviştim. Seviştiğim odanın içinde bir cephanelik yatıyor.” Ağzı açıkta kalan genç kadın söylediklerinin kocası tarafından duyulduğunu bilmiyordu. “Ah çılgın Rezan, fantezilerini seveyim senin!”

Rezan kolundan tuttuğu kadına duvardaki aletleri tek tek işaret etti. “Hangisiyle vurayım seni, Mizgin?” Bir masada yeni bilenmiş ve temiz bıçakları gösterdi. “Ya da dur hangisiyle doğrayayım seni?” diyerek karısına baktı.

Gördükleriyle gözleri büyüyen kadın kafasını salladı. “Ah bıçakla işkenceye karşıyız.” Ardından kocasını boş vererek yenden cephaneliğe döndü kadın. Tüm benliğini önündeki silah-

lara vermişti. Burayı nasıl görmemişti? Nasıl buradan habersiz kalmıştı şimdiye kadar? “Öfkenin sebebini bilmiyorum, Rezan ama bu..bu oda..mükemm...” Hayranlığı gözlerinden akıp silahlara yağıyordu.

“Öfkemin sebebi senin evinden giden misafirin arkasından zılgıt çalman... Aptal kadın, Sedef seni duydu!” Yüksek sesiyle bağırان genç adam karısını sarsmıştı. Bu düpedüz terbiyesizlikti.

Adamın kollarından kendini kurtardı ancak gerilemedi kadın. “Hangi kadın olsa bunu yapardı.” Sakin kalan genç kadın apaçık konuşuyordu. “Sana olan bakışlarını gördüm, Rezan. Başkası olsa saçını başını yola yola bu evden kovardı. Kolay mı sanıyorsun?”

“Önemli olan benim bakışlarım değil mi? Benim bakmam değil mi?” Rezan tekrar yakaladığı karısının kolunu avucu arasında her an ezebilirdi.

“Hayır, Rezan, önemli olan oydu. Evli bir adama yamayan kadın kadar tehlikelişi yok!” Bu tehlikeyi Sedef ile evliliğinin ilk ayında tecrübe edinmişti. Bu korkunç bir şeydi. Kocasını sevdiği kadını getirirken yaptığı ayıp değildi de, Mizgin zılgıt çaldığı için mi ayıp oluyordu?

Rahatlığına dayanamayan Rezan, çenesinden sıkıca tuttu. “Mizgin öfkemi ortaya çıkartma, bunu bana da kendine de yapma...”

Kararlı gözleriyle kocasını çıldırtan konuşmayı yaptı. Yapmaya çalıştı.”Düşman değil miyiz? Seni delirtmek ama...” Çenesinden sıkıca tutan kocasıyla konuşması yanda kesilmişti. Az sonra konuşma yetisini kaybederse, bilinsin ki dişleri ağzına döküldüğünden ve bu bıçaklardan biriyle dili kesildiğindendi. Sonra dişsiz ve dilsiz bir kadın olacaktı. O zaman Rezan onu hiç sevmeyecekti! Ah hayır! Düşüncesi bile kâbus gibiydi.

“Mizgin.. Mizgin.. Düşman kazandırma kendine, seni yok ederim.” Gazabıyla karısını uyarıyordu. Dilinden dökülecek bir uyarı Mizgin’le beraber bu konağı yakmaya yeterdi. Düşmanlıklar giderek büyüyordu.

Elini uzattığı gibi silahı kaptı Mizgin. Gözü kara, kalbi âşık kadın kocasının kalbini hedefini aldı. Orada kendisi vardı ve bu silahı kendisine doğrultmuş hissediyordu. Henüz olmayabilirdi ama olacaktı. Bu deli cesareti nereden kazanmıştı bilmiyordu. Fakat Rezan'a ne kadar güçlü olduğunu göstermeliydi. Yenilme-yeceğini bilmeliydi. Düşman kazanacak kişinin o olacağını bil-meliydi.

Rezan kalbinin üzerine doğrulan silaha baktı. Kendi silahı kendisine doğrultulmuştu. Aklını kaçırmış karısının zarif elle-lerinde kendi silahı vardı ve kalbini hedef almıştı. İskalamayacak kadar kaçtı bu kadın. Allah biliyor ya Mizgin'in cesareti kanını kaynatıyordu. Silah tutan elleri ve yılan gibi zehir akan o tatlı dili. İki gözün teması bir düşmanınki kadar çevik ve kırmızının tutkusu kadar şehvetliydi.

Bu şehvet karısının tatlı sandığı dudaklarından zehir tadında dökülmüştü.

“Düşünsene, Rezan Ağa... Urfa sana düşman; çıldırırın!”

“Yakarım Urfa'yı, Mizgin. Hem de cayır cayır yakarım!”

Bölüm 12

Bir Bavul Dolusu Kırgınım

Öldürmek için bir namludan kurşunun çıkması, bıçağın delip geçmesi gerekmiyordu. Ağızdan çıkan bir kelam da öldürmeye yeterdi. Sevdığını bırakıp girmek de. Kadının arzusu da öldürmeye yeterdi, adamın şehveti de. Ateşe nam salmış bakışları, sızlanan dudakları. Aralarında çekişmeli bir aura vardı. Rezan güzel karısını süzerken, Mizgin ise cesaretini takdir etmekle uğraşıyor, kendine övgüler yağıdırıyordu. Ta ki şah damarına keskin ve soğuk bir metalin dayandığını hissedene kadar... Yutkunursa o bıçak onu kesmeyecekti değil mi?

Dişlerinin arasından jilet keşiğinde bir tehdit döküldü adamın: “Seni yok etmem saniyemi bile almaz.”

Kocasına bakan şuh bakışlarında kadın tehlikesi vardı. “Aynı düşüncedeyiz, meremin.”

Tehlikeli bir gülüş genç adamın dudaklarında yer alınca Mizgin’in bakışları dolgun dudaklarına kaymıştı. Şimdi asılsa kendini boğacak kadar öperdi o dudakları. Ah bu nefesini kesen, nefesine nefes katan dudakları.

Rezan karısının bakışlarını görünce kendini yumuşacık bedene yaslamış, tüm arzusunu güzel karısına yüklemişti. Yetmezmiş gibi karısı hiç etkilenmemiş edasıyla bir de ona yükleniyordu.

“Kocana silah dayadın. Sence seni cezasız bırakır mıyım?”

“Tırnağımın ucu kadar tanımışsam bırakmazsın. Fakat...” diyerek kocasına nispet yaparcasına dudaklarını yaladı. “Sen de boğazıma bıçak dayadın. Ödeşmedik mi?”

Paslaşmalarında akıl almaz bir tutku vardı. Ve ikisini yakmaya yetiyordu. Karısına biraz daha yaslanan Rezan, bıçağa dikkat etmeyince karısının narin gerdanına küçük bir çizik atmıştı. Hissettiği acıyla inleyince Rezan önce kalbinin üzerinde duran silahı indirdi. Ardından karısının boğazına dayadığı bıçağı çekip bir kenara bıraktı. Bir saniyeliğine bile gözlerini cesur karısından ayırmadı. Kesiğin üstüne başparmağını bastırdı Rezan. “Bir çizgiyle sınırlıyorsun işte böyle.”

Gerdanından kanı akıtmış ve hâlâ sınırlıdığını iddia ediyordu. Kocasını ne kadar öldürmeye meyilliyse, Mizgin meyilli gibi göstererek yaşatmaya niyetliydi. “Ya sınırlı olmak istemiyorsam, ağam?”

Dudağının kenarı yukarı doğru tehlikeyle kıvrıldı adamın. “Beni öldür diyorsun?”

Gözlerini kırıştırdı. “Yapmadığın şey değil.”

Demek yapmadığı şey değildi. Dolgun dudaklarına kısa bir an baktıktan sonra ilk darbesi için icraata geçti. Ensesinden tutup kendine çektiği kadının dudaklarına kenetlenmiş, sert ve bir o kadar da başdöndürücü öpücüğünü bırakmıştı.

Öpücüğün bir zehir gibi vücudunu etkilediğine yemin edebilirdi Mizgin. Geri çekilen adama ayakta güç bela durabildiği için tutundu. “Sen.. Rezan Ağa sürprizlerle dolusun...” Kafasını sallarken şehvete buğulanmış gözleri yarı açtı.

“Bir daha gerçek benliğimi ortaya çıkartma yoksa...”

Mizgin tehdit edişlerini tekrar duymamak için Rezan’ın konuşmasını kesmiş, şaşkınlıkla kendisine bakmasını sağlamıştı.

“Düşmanına bir silah hediye et. Ne olur ne olmaz, kendimi koruma altına alayım.”

Şehvet arası hayret Rezan Ağa için nahoş bir tat yaratıyordu. “Mizgin sen aklını mı kaçırdın?” Kesinlikle bu kadının keçileri kaçtı.

“Yok, gayet yerinde.” Uysal halinden ödün vermeden cevaplamıştı Mizgin.

“Kaçmışlar! Senin gibi bir kadınla kim kalır ki?” Karısını kollundan tutarak yatak odalarına tekrar dönmüşlerdi. Kapıyı kendine doğru çekerken, gözleri kesiğe parmağını bastıran karısına bakıyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı. Silah’ı ne yapacaktı? Mutfığa girerken belinde silahla mı girecekti? Ya da akşam koynuna girerken silahı mı yatağa sokacaktı? Bu kadının mantıklı bir yanı yok muydu?

“Bu odaya sakın girme!”

“Aman yemedik odanı.” Kısık seste cevap verirken çıkan Rezan’ın arkasından göz baymıştı. Daha fazla odasında kalamayan genç kadın ise kocasının arkasından çıkmış, merak içinde bıraktığı Evin’in yanına gitmişti.

“Mizgin...”

Endişeli kızın elinden sıkıca tuttu. “Geldim, kurban.”

“Ne oldu?”

“Aman Rezan Ağanın dinmek bilmeyen öfkesi. Canı sıkılmış biraz dövüş sanatları üzerine çalıştık kanı koca.”

“Mizgin çok korktum.” Gözlerine ak düşmüş kızın yüzü sü-tün beyazına kesilmişti. Belliydi çok korktuğu.

“Korkma canım bir şey olmadı.” Ellerini sıkarken iyi olduğuna inandırmıştı. Rezan ile araları ne çok iyiydi ne de kötüydü. Fakat bir çekim vardı ki ikisi de buna engel olamıyordu. Bu gözünden kaçmamıştı. Kaçırarak gibi de değildi zaten.

Evin biraz uyumak için odasına Mizgin’in yardımıyla geçmişti. Genç kadın ise eve göz atmış, kızlarla beraber temizlikten

geçirmişti. Kaynanasının aramasıyla öğle yemeğine koyulmuştu. Özellikle Yadê Piroz'un en sevdiği yemekleri yapmıştı. Bugün keyfine diyecek yoktu.

Oturma odasına sofrayı hazırlatan Mizgin eksiksiz hazır olduğuna kanaat getirince yerine geçip oturdu. Oturmasıyla Yadê Piroz ve gelinleri odaya girdi. Oturduğu gibi ayağa kalkan Mizgin öncelikle karşıladığı yaşlı kadının yanına geçmiş ellerini öpmüştü.

Yadê Piroz olmadan evde vakit geçmiyordu. Neşesini her yere salmıştı. Evin büyüğü, evin sabrı ve direği idi. Ailenin yüklerini kaybettikçe kendilerini kaybediyorlardı. Yadê Piroz'a içten içe uzun ömür diledi.

"Hoş geldin, yadê."

Kafasını sallayan yaşlı kadın küçük gelininin alnını öpmüş, yardımıyla yerine geçip oturmuştu. Babaanneyi dikkatle oturtuktan hemen sonra bir bardak su doldurup eline verdi. Çok yorulmuş olmalıydı.

"İyi misin, yadê?"

"İyiyim, bûke. Yoruldum biraz."

Kaynanası ve Gülistan Hanım'a da su ikram ettikten sonra nasıl olduklarını sormuştu. Dilber Hanım toparlanmışa benziyordu. İşin özü acısını yine içine gömmüştü. Yüzünün nasıl çöktüğünü izledikçe, annesi gözünün önüne geliyor, görmediği kadının ne halde olduğunu merak ediyordu.

"Evin'im nerede, Mizgin?"

Gülistan yengesinin sorusuyla bakışlarını kaynanasından çevirdi. "Uyuyor, yenge."

"Güzellik uykusuna yatmış yine hatun."

Mizgin gülerek onayladı.

Dinlendikten sonra afiyetle yemeklerini yiyen Şahmaran ailesi çay eşliğinde sohbet etmişlerdi. Sedef'in çiftlikte olmasını daha münasip bulmuşlardı. Dilber Hanım'ın biraz olsun toparlanmasıyla dönmüşlerdi. Geldiklerinde Mizgin'in keyifli olduğu-

nu görmeleri içlerini rahatlatmıştı. Demek ki Rezan ile bir sorun yaşamamışlardı. Ya da bu keyfin sebebi Sedef'in gidişineydi. Her kadın Mizgin'e hak verebilirdi.

Çayın ortasında odadan içeriye gelen Gülin ile sohbet kesilmişti. Bir gözü kör kadın, topallaya topallaya Yadê Piroz'a yürümüşü. Kendisinden büyük kadının elini öpmüş, hürmetini göstermişti.

"Gülin, hoş gelmişsin. Hoş gelmişsin de niye bu sıcakta dışarı çıkıp kendine zahmet, bize de eziyet verdin?" Elini çekip oturmasını istedi. Yüzünde senden rahatsızım ifadesi fınk atıyordu.

Mizgin duyduklarıyla elinde olmadan kıkırdarken Dilber Hanım gelininin bacaklarına bir çimdik atmıştı. Yadê Piroz yanına oturan kadını sevmediği için her daim açık bir şekilde konuşurdu. Aslında sevdiği insanlara da açık bir şekilde konuşur, kimse-den çekinmezdi.

"Vallahi sizi özledim, yadê, onun için geldim." Herkes tarafından sevildiği için çoğunluk onu yadê diye çağırırdı. Desteğini müşkül durumdaki ailelerden esirgemediğini için de annelerinden sayar olmuşlardı.

"Yok yok, yeni dedikodu buldun, hemen bize yetiştirmeye geldin."

Dilber Hanım kaynanasının susmayacağını anlayınca misafirine bakmıştı. Aslında misafir sayılmazdı her iki günde bir konağa uğradığı için.

"Gülin çayını soğutma."

"İçerim, Dilber Hanım, sağ olasin."

Mizgin burada kalırsa rezil olacağını bildiği için, Yade Piroz'un konuşmasından dolayı kahkahalarına engel olmaz, bu kahkahaları yüzünden kaynanası tarafından sorguya çekilirdi. En iyisi ortadan yok olmaktı.

Genç kadın odadan çıkıp merdivenleri çıkarken yorgunlukla esnemişti. Evin gibi güzellik uykusuna yatsa ne güzel olurdu.

Hem akşama bol bol enerji toplamalıydı. Ne de olsa kocasıyla konuşacak, sohbet edecekti. Ne sohbet ama her bir sohbetlerin kırk yıllık hatırı varmış gibi...

“Mizgin, keçamin?”

Genç kadın yengesinin sesini duyunca arkasından bakmıştı. “Buyur, Gülistan yenge?”

“Kızım odaya gel hele, işim düştü sana.” Rotasını değiştirip tekrar merdivenleri inerken yengesinin yanına gitmiş odasına girmişti. “Ne oldu, yenge?”

Gülistan Hanım etrafı kontrol ettikten sonra kapıyı kapatmış, genç kadını odasında bulunan koltuklardan birine oturtmuştu. Dolaba yönelip içinden telefonu çıkartırken Mizgin’in eline tutuşturmuştu.

“Al, kızım. Bunu Haydar amcan getirdi, ailenle konuş.”

Afallayan genç kadın Haydar ismiyle donmuştu. “Ne?”

“Hadi biri gelmeden konuş. Annen özlemiştir seni şimdi.”

Korkan genç kadın konuşmaya cesaret edemiyordu. “Gülistan yenge... Rezan duyarsa... Beni öldü...”

“Haydar amcan getirdi. Telefonu kimse bilmeyecek. Kaynanan da biliyor zaten, hadi. Ben dışarıdayım, sen rahat rahat konuş. Amcan tüm numaraları ekledi. Telefon konuşmanı bitirince tekrar dolaba koy. İstedğin zaman gelip buradan arayabilirsin,” diyerek anaç bir tavırla omzuna dokunup gülümsedi. Ardından rahat konuşması için odadan çıkıp kapısını kapattı.

Giden kadının ardından kafasını toparlayan Mizgin numaraları tek tek kontrol etmişti. Ablalarının, ağabeylerinin, babasının, annesinin numaraları mevcuttu. Heyecanlanan kadın aradığında ne diyeceğini tartıyordu. Tek korkusu konuşurken birinin gelmesiydi. Daha fazla bekleyemedi. Korkacak, heyecanlanacak bir şey yoktu. Ama ağlayacağı korkusu telefonu kapamasını söylüyordu. Ağlarsa annesini kahrederdi. Zaten ne durumda olduğunu bilmiyordu.

“Alo.”

Annesinin kalın sesini duyunca ani bir gözyaşı dalgasına yakalanmıştı. “Yadê...” Kendini tutamayan genç kadın çoktan gözyaşlarını salıvermişti.

“Hiii, keçamin...” Annesinin sevinç çığlıkları gözyaşlarına dönmüştü. “Lorika min... dayika min...”

“Yadê...” Ağlamaktan konuşamayacaktı. Şimdi konuşamazsa da birileri görecekti. “Dur ağlama, sesini duyayım dayê min...” Burnunu hızlıca çekip konuşmak için derin nefesler aldı Mizgin. Annesinin sesini duymak iyi gelmişti.

“Keçamin... delala min... İyisin değil mi? İyisin değil mi, doğruyu söyle?”

“İyiym, daye, iyiym.. Sen hele de bana, sen iyi misin?” Annesini merak ediyordu. Onun merakından kendine gelemediğini de biliyordu. Yine de iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

“Ez qurbana te bıvım***, Mizgin... Sen iyi ol, yavrum, ben hep iyi olurum. Doğruyu söyle, kocan sana bir şey yapmıyor?”

Mizgin gözyaşlarını elinin tersiyle silerken acıyla güldü. “Yok yok, yapmıyor. Yadê Piroz izin vermiyor. Jinap Dilber izin vermiyor. Evde herkes koruma gibi.”

“Onlar sana karşı iyi olur. Onlar iyi insanlar. Ben kocandan korkuyorum. Her gün bir haber gelecek diye yüreğim ağzımda.”

Annesinin gözyaşlarına ömrünü adardı. Onun ağlamasına dayanamıyordu. Bundan sonra korkusunu bu telefonla alacaktı. “Korkma, annem, korkma. Bak Haydar amca bu telefonu bana almış. Bundan sonra seni gizlice ararım. Rezan bilmiyor. Seni aradığımı sadece sen ve Yadê Feyruz bilsin.”

İyi ki bu telefon gelmişti. İyi ki annesinin sesini duymasına izin vermişlerdi. “Evdekiler iyi mi? Hepiniz iyisiniz inşallah? Rojin o gün geldiği gibi döndü, ne durumda?”

“Herkes iyi. Seni çok özledik, kızım. Babanın burnunda tütüyorsun. Ablaların sürekli soruyor. Çiya yanına gelmek istiyor,

* Lorika min: Nennim

** Dayika min: Annem

*** Ez qurbana te bıvım: Sana kurban olurum

kocan sana bir şey der, yapar diye gelemiyor. Rojin'e çok söyledim beni dinlemedi. O da toparlanıyor şimdi."

Mizgin hepsini özlemişti. Onları göremediği her gün, seslerini duymadığı her gece, aralarında koca düşmanlığı olduğu müddetçe de kendine gelemeyecekti. Dışarıdan tıkırtılar gelince kadın korkuyla yerinden sıçramış, telefona sessizce konuşmuştu: "Dayê biri var dışarıda. Beni bulurlarsa iyi olmaz. Ben seni ararım, tamam. Sen beni merak etme. Ellerinden öperim, saçlarından öperim, ayaklarından öperim senin. Hepiniz Allah'a emanetsiniz."

Ağlamaktan geri durmayan annesinin içli ağıtı yüreğini parçalamıştı. "Önce sen, kızım, önce sen. Rabbimden duamdır; sağlığın, huzurun, mutluluğun."

"Roj baş, dayê." Telefonu kapatan genç kadın hemen Gülistan yengesinin gösterdiği dolaba koymuş, dışarıya pır pır atan yüreğiyle çıkmıştı. Kimseyi görmeyince nefesini koyuverdi. Çok şükür yakalanmadan telefonu kapatmıştı.

Uçar adımlarıyla odasına geçti. Gönül ferahlığına bugün ermişti. Annesiyle konuşmak, uzun süredir görmediği ailesinin iyi olduğunu bilmek bir nebze mutlu etmişti. Yatağına uzanarak gözlerini kapattı. Dudağına huzurun tebessümü yayıldı.

Uyanmasına uyanmıştı ama beyni hâlâ kendine gelmemişti. Karanlık odanın ışığını yakmaya mecal bulamıyordu. Pencereden dışarı baktığında gün çökmüş yerini karanlığa devrettiğini görmüştü. Acaba saat kaçtı?

Esneyerek yatağına doğruldu. Vücudu hareketsizlikten olsa gerek iyice uyuşmuştu. Gece lambasına elini uzatıp açtı. Aydınlanan odaya gözleri henüz alışamadığından tekrar yumdu Mizgin. Ancak sesleri işitince tekrar açtı. Rezan Ağa içeri giriyordu. Kocasından gözlerini ayırıp duvara asılı saate bakan kadın saatin

on olduğunu görünce kafasını tekrar yastığa gömmüştü. Ah keşke hiç uyanmasaydı. Bu saatten sonra hayatta uyuyamazdı.

“Hasta mısın, Mizgin?”

Soran kocasına döndü. “Hay..hayır, sadece yorgunum.” Uykudan yeni uyanmış sesi güçsüz çıkmıştı.

“Sabahki tempo seni baya yormuşa benziyor.” Dalgacı tavından vazgeçmeden karısıyla uğraşmıştı.

Cevap vermek yerine kocasını izleyen Mizgin soyunmasıyla bakişlarını pencereye çevirmişti. Rezan eşofmanlarını giydikten sonra banyoya girmişti. Mizgin ise yataktan çıkarak mutfığa inmek için terliğini giymiş odadan çıkmıştı.

Merdivenleri inerek hiç beklemeden mutfığa girip dolaba yuldu. Talan ettiğı dolapta atıştırarak bir şeyler bulunca beklemeden yemeye başlamıştı. Aç olan karnını hemen doyurmazsa düşüp bayılacaktı. Konak sessizdi. Herkes odasına çekilmiş olmalıydı. Karnını doyurduktan sonra dağınıklığını toparlayıp mutfaktan çıktı. Yukarıya çıkarak oyalanmadan odasına girdi. Dolabından geceliğini alarak banyoya geçti. Üzerini giyindikten sonra ihtiyaçlarını gidermiş, dişlerini fırçaladıktan sonra çıkmıştı.

Berjere kurulan Rezan Ağa elindeki siyah dosyayla ilgileniyordu. Yatakta eski yerini alarak sırtını yatağın başlığına yasladı. Rezan'ı izlemenin keyfine düştü.

Kalem tutan elleri, her bir yazıyı ilgiyle izleyen o muhteşem gözleri ve sürekli ıslattığı mükemmel dudakları. Genç kadın o parmakların şu an kendi parmaklarını sarmasını istedi. O gözlerin tüm ilgisinin kendi üzerinde gezinmesini, o mükemmel dudaklarını kendi dudaklarıyla örtmesini istedi. Fakat bunlar olmayacaktı. Onu sevmeyen kocası bunları yapmayacaktı. ‘Ben Allah'ın seven kuluyum. Bak benim gönlüme göre verdi. Sana gönlüne olmayanı verdi.’ İç sesi söyleyeceğini söylemiş, ne dediğini fark ettiğinde başparmağını ağzına alıp hafifçe ısırılmıştı.

“Allah seni kahretsin. Allah seni taş etsin, Rezan, bana bunu dedirttin ya.”

Söyledikleriyle kendi kalbini kırmıştı kadın. Bütün bunlar sıkıldığından olmuştu. Sıkılınca ne dediğini bilmiyor, kendini üzüyordu. “Mutluluk satılık olsa ve bir lira olsa, bir sürü alır yanımda biriktirim. Hüzün bize bulaşmasın diye.”

Rezan karısının sesini duyunca kafasını gömdüğü dosyadan kaldırıp baktı. Mizgin’in çenesi açılmıştı. “Mutluluk satılık olsaydı bir lira mı olurdu?”

“Evet.” Merakla sordu: “Neden olmasın?”

“Olmazdı, Mizgin, çok pahalı olurdu.” Mutluluk parayla değildi ve pahalı da değildi. En kolay yoldan mutlu olmayı öğrenmek gerekti sadece. Pahalıya patladığı anlarda bile, üstesinden gelmeyi başaran her birey sonunda yine mutlu olmayı başardı.

“Ah çok şükür ki, Rezan Ağa, hayaller satılık değil. İzin ver de hayalimde mutluluğu bir lira yapayım.” Kollarını göğsüne kavuşturup belirsizce gülümsedi.

“Sen ve çocuk aklın, Mizgin. Bana bu genç yaşta kalp krizi geçirtecek.”

“Benim yanımda birazcık yaşlı kalıyorsun. Rezan Ağa kaç yaşındasın? 30? 35?”

Söyledikleriyle kahrata atan Rezan cevap vermek yerine kendini işine vermiş yarım bıraktığı dosyasına geri dönmüştü. Mizgin’in oyununa kanmayacaktı.

Umursanmadığını görünce dilini dişinde gezdirerek kocaman sırttı Mizgin. “Sana amca diyebilir miyim, Rezan?”

İşte bu acıtmıştı! Elindeki kalemi sıkışmış, gözlerini kapatmış ve dolgun dudaklarını ağzının içine alarak ısırırmıştı Rezan Şahmaran. Bu kadın, bu küçük kadın onu katil edecekti. Kalp krizi geçirmeden hemen önce katil olacaktı.

Dosyasını ve kalemını koltuğun kenarına bırakan Rezan, imkânsız bir sakinlikle ayağa kalkmış ağır adımlarıyla yanına yanaşmıştı. Yatağın başında duraksayıp bir elini yatağın başlığına yerleştirip destek alırcasına karısına doğru eğildi.

Mizgin kocasının eğilmesiyle kendini yatağına bırakmıştı. Bunu dememeliydi!

“Diline kepenk mi bağlayayım?”

Kocasının öfkeli kara gözlerine bakınca dut yemiş bülbüle döndü.

“Canımı neden sıkıyorsun ha?”

Suskunluğu sadece birkaç saniye sürmüştü. Çenesini yormadan duramıyordu. “Konuşuyorduk ne güzel.”

Yatağın başlığına elini öfkeyle indirerek gürledi Rezan. “Konuşma anlayışın beni sinirlendirmek mi, manyak kadın?”

“Sen bu sinirle, bense bu zekâ ve cesaretle dünyayı yakarız.” Özgüveninden vazgeçmiyordu. Kocasıyla çok güçlü bir çiftti.

Ne gevelediğini anlamalı ve bir an önce çenesini kapatmalıydı Rezan. “Ne diyorsun, Mizgin?”

“Seninle el ele versek, Rezan Şahmaran... Ki meremin biz çok badire atlattık, dünyayı bile yakarız. Güçlü kan kocayız ves-selam.”

Cevap vermek yerine gözlerini bir süreliğine kapatıp sakin olmak için kendini teskin etti adam. Mizgin aklını almaya yemin etmiş gibiydi. Her gece onu delirtmeden rahat durmuyor, uyutmuyordu. Bu da diğer gecelerden biriydi.

“Ona kadar sayacağım, gözümü açtığımda hâlâ o lanet çenen ve gözlerin açıksa hiç düşünmeden seni öldürürüm anlıyor musun?”

Ve yapmıştı da! İçinden ona kadar sayan genç adam gözlerini açtığında karısını yorganın altında bulmuştu. Sakinleşmişti. Nevresimin altında sessizce yatan kadına eğilerek tehlikeli sesiyle tısladı: “Aferin, kuzucuk.”

İşinin başına dönen Rezan Şahmaran geç saate kadar çalıştıktan sonra yorgunlukla yatağına girip uyumuştü çoktan uykular diyarına yolculuk eden karısıyla.

Mizgin yorgunlukla kahvaltı sofrasından kalkarken Yadê Piroz'un ve kaynanasının dikkatini çekmişti. Bugünkü hali hal değildi. Ne konuşmuş ne de yüzünde en ufak bir gülümseme sergilemişti.

"Rezan ile araları kötü olabilir, jinap."

"Araları ne zaman iyi oldu ki, Dilber? Kötü olmaya vakit bulsunlar."

"Kaç gündür keyifliydi. Ailesini de özleyiyor."

"Bu gelini babasının evine göndermeliyiz. Ailesini görmeli."

"Yapma, jinap. Rezan öldürür onu." Dilber Hanım oğlunun son kararını bu evde bağıra çağıra inlettiğini unutmamıştı. "Bu odaya kendiyile beraber hepimizi doldurur, ateşi üstümüze çakar. Kurbanın olayım Mizgin'i bir yere gönderme."

"Dün orıspı Gülin'i görmedin mi, ne dedi? Herkes Rezan Ağanın yanındaki dul kadını merak etmiş!" Sinirlenen yaşlı kadın Gülin'i hatırladıkça, dedikodularını anımsadıkça kocasından yadigar tüfeği alıp başından vurmak istiyordu.

Dilber Hanım söyledikleriyle gülerken ettiği küfrün ağzına yakışmadığını da ayıplayan ifadesiyle belirtmişti.

"Benim gibi bir kadına bunları söyletiyor. Suç bende değil. Bunu benim ağzımdan çıkartacak olanlarda." Dayê Piroz kendini savunmakta hayli başarılıydı. "Gülistan'ı çağır, Dilber, sen de gel şu yandaki konağa bakalım. Temiz mi bakalım. Rezan belasından bakım yapmasını isteyeceğim."

Rozan ile giden gelini izlemişlerdi. Önce işlerini halledeceklerdi. Sonra bu kadına hal çaresi bulacaklardı.

"Mizgin yenge akşam dama çıkacağız. Değil mi?"

Genç kadın gülümseyerek kafasını salladı. Merdivenleri peşe peşe çıkıyorlardı. Evin rahatsız olduğu için kahvaltuya inmemişti. Mizgin genç kızı merak ettiği içi yanına gidecekti. Daha doğrusu biraz moral aşılacaktı.

Merdivenleri çıkarken yanından şimşek gibi geçen kocasına omzunun üzerinden baktı. Merdivenleri ikişer ikişer iniyordu.

Öyle bir görmezden gelmişti ki, kendi varlığından şüphe etmişti Mizgin.

“Rozan bir bak bakayım, ben burada mıyım?”

“Ha?” Yengesinin söylediklerine anlam vermeyen Rozan ne demek istediğini çözmeye çalışıyordu. “Anlamadım, Mizgin yenge?”

“Kocam diyorum varlığımdan şüphe ettirdi de. Burada olup olmadığımı merak ettim,” diyerek merdivenleri çıktı. Bunu bir kenara yazarak akşam hesabını soracağını kendine tembihledi.

Evin’in odasına hıncıyla girdi. Sözde ona moral vermek için gelmişti ama kendi morali altüst olmuştu. Evin’i yatağında uzanmış bulunca yanına kadar yürüdü. Ter içinde kalmış, yorganı boğazına kadar çekmişti.

“Evin, kurban olduğum neyin var?” Telaşlanan genç kadın bu kadar kötü beklemiyordu.

Konuşmaya takati olmayan Evin ne şekilde cevap verecekti bilmiyordu. “Bi...raz rahatsızım, Mizgin.” Tarazlı sesiyle cevaplamaya çalıştı.

“Hastaneye gidelim.”

“Yok.. Re...”

Ne diyeceğini anlayan genç kadın ortamı müsait kılmaya çalıştı. “Rozan, ablana bir bardak su getir, hadi canım.” Kibar bir şekilde genç kızı odadan kovan Mizgin, Evin’in başucuna oturmuş kafasını dizlerine yatırarak saçlarını okşamıştı.

Hastalanmasına yüreği dayanamadı. Evin’in en ufak acısını hissetmiş, kendisi yaşamıştı. Saçlarını okşarken eğilip alnına bir öpücük kondurdu. “Revenk seni böyle görse var ya ölür.”

“Revenk duymasın diye...” Vücudu titreyince yorgana daha sıkı sarılmıştı. “Bütün gece sancıdan gıkımı çıkartamadım.”

“Neden?” Neden hastaneye götürmüyorlardı bu kızı? Gülistan yengesi neredeydi? Evin mi izin vermemişti? Bu kızın inadı tabut gibiydi. Ne isterse onu yapar, anne babasına yaptırır.

“Regl sancısı işte, günümden bir gün önce düşüyorum. İlk günü de acıdan geberiyorum. Şu an saç diplerime kadar sancı çekiyorum, Mizgin.”

Mizgin gözlerinden akan tanelerle ateşi harlanan kızın saçlarını okşamaya devam etti. Acısıyla kıvrınmaya devam mı edecekti?

“Bu acı geçer diyorlar, Mizgin...”

“Kim bu acı geçecek derse, senin en büyük acın ilk ona geçsin!”

Genç kadın gözyaşlarına engel olamazken titreyen eliyle sancılar içinde yatan kızın saçlarını okşamaya devam etti. Kimsenin haberi olsun istemiyordu Evin. Bu gibi durumlarda en soğukkanlı olan Mizgin idi ama Evin onu şaşırtmıştı.

Dün gece annesine yalvarmasaydı, babası geldiğinde iyi numarası yapmasaydı, şimdi bu kadar kötü olmayacaktı Evin. Keşke annesi onu dinlemeseydi.

“Evin, kurban olduğum sana ne oluyor böyle...”

Rozan ablasını dinlemeyecekti. “Hastaneye gitmeli, Mizgin yenge. Doktor ağrı kesici iğne yapınca kendine geliyor ablam.”

Mizgin başından beri hastaneye götürmek istemişti. Lakin Evin’in ısrarı buna müsaade etmemişti. Rezan’ı aramalıydı. O gelmeli ve Evin’i hastaneye götürmeliydi. “Rozan, annenin telefonunu getir.”

Yengesinin isteğine uyarak kapıdan çıktı Rozan. Ablasının çıkmasıyla Diyar’ın girmesi bir olmuştu. Huysuz ifadesiyle ablasını süzdü. “Yine mi hastaneye götürmelerine izin vermiyorsun?”

Huysuzluğunun arkasındaki hüznü fark eden Mizgin çocuğu sakinleştirmek istedi. Ancak o küçük gözlerdeki korku ve endişe buna engeldi. “Diyar hasta...”

“Seni döverim. Bir daha hastaneye götürmelerine izin vermezsen seni döverim. Anamlar diğer konakta senden habersiz. Gelse bu halini görse ne dersin?”

Sözleriyle döven çocuk başını alıp gitmişti. “Büyük adam olmuş bu, Evin. Hemen iyileşmezsen seni dövecek...” Hasta kıza

moral vermeye çalışması renginin yeniden değiştiğini görmesiyle yok olmuştu.

Rozan geri dönünce, telefonu kapıldığı gibi kocasını aradı. Ahizeden yükselen arama sesinin ardından Rezan'ın sesini işitti.

“Gülis...”

“Rezan, Evin çok hasta, elimde kalacak diye korkuyorum.” Kocasının konuşmasına izin vermeden sorunu anında bildirmişti. Düdündendir bu kız acı çekiyordu. Hiçbirinin haberi yoktu.

“Tamam, yoldayım, eve dönüyorum. Sen onun üzerini değiştir, on dakikaya kapıdayım.”

Mizgin telefonu kapatıp dolaptan kıyafetleri çıkaran Rozan'a baktı. Her şeye hazırlıklıydı ya da Evin'in ihmalkârlığı yüzünden alışmışlardı. Küçük kızın ettiği yardımla iki büküm Evin'i giydirmiş, üzerindeki terli kıyafetleri çıkarmıştı.

Kimliğini elinde tutan kadın sancıdan ağlayan Evin'i kollayarak sardı. “Rezan geliyor, seni hastaneye götürecektir, güzelim.” Saçlarını okşayıp kocasının gelmesini bekledi. Rozan yanına oturmuş, ablasının ateşini kontrol ediyordu.

“Ateşi de yükselmiş.”

“Bu kadar acıya benim de ateşim yükselir. Ne gerek var bunu yapmaya? Niye bize haber vermediniz?” Küçük kızı azarlamaktan geri durmadı.

Rozan sebepleri anlatmışsa da Mizgin'in kızgınlığını dindirmeye yetmemişti.

Rezan'ın kapıdan içeri bir hışımla girmesiyle Mizgin az da olsa rahatlamıştı. “Evin'im, güzelim gel...” Hasta kızı kucaklamış, hafif bedeni taşıyormuşçasına omzunu dikleştirmişti.

“Kimliği nerede?”

“Elimde, ben de geleceğim.” Tülbentini başına geçiren genç kadın kocasının peşine düşmüştü. Merdivenlerden inerken ev ahalisini bahçede gören genç kadın gözlerini Gülistan yengesine çevirmiş, telaşını görünce üzölmüşüü.

“Sancısı tutmuş, hemen gider geliriz, yenge.” Yengesini sakinleştirmek için ilk cümleleri savurdu. Rezan’ın hazırladığı arabaya Evin’i bindirmesiyle, Mizgin de arka koltuğa geçerek genç kızı kolları arasına almıştı.

Kapı önünde duran arabasına binen Rezan yengesini uyar-mıştı. Evin iyi olacak, evine geri dönecekti. Arabayı hızlıca sür-müş, Mizgin’den başına neler geldiğini öğrenmişti.

“Sancıların dün gece başladı ve sen bana söylemedin?”

Pek konuşacak gibi değildi Evin.

“Annesine yalvarıp yakarmış. Babasına iyi numarası yapmış. Zarin sen uyuyorsun diye gelip bize söylememiş.”

Rezan direksiyonu avuçları arasında sıkı. Evin hep böyle yapıyordu. Betер hale gelince kendini belli ediyordu. Yengesine defalarca söylemişti. Defalarca başı ağrıdığına bile haber etme-sini söylemişti. Evin’in yalvarışlarına kanıyordu.

“Niye söylemiyorsun bana? Bir gün böyle ölüp gideceksin be kızım. Bizi de ölmekten betер edeceksin!”

Kendi kendine konuşan kocasının Evin’e verdiği değeri en-dişeli sesinden bile net anlıyordu. Dikiz aynasından gözlerine baktığında telaş ve siniri hat safhadaydı. Bu süratine de yansı-mıştı. On dakika sonra hastaneye varan üçlü sedyeyle genç kızı acile aldır-mışlardı. Doktora sebebini Rezan alıştığından kendisi anlatmıştı. Bir iğne ve serumdan sonra çıkışını vereceklerdi. Ru-tin bir şey haline gelmişti.

Evin’in rahminde kist olduğunu ve bu kistlerden dolayı acı çektiğini doktordan çok önceleri öğrenmişti Rezan Şahmaran. Kisti büyümediği müddetçe ameliyatla aldır-mayacağını da ke-sinlikle belirtmişti. İlerleme kaydettiği sürece önce ilaç tedavisi uygulanacak, tedaviye cevap vermezse ameliyat olacaktı.

Dolu dolu gözleriyle doktorun muayene ettiği Evin’i izleyen karısını kolundan çekip müdahale odasından çıkardı. Evin’in ba-şında ağlayan bir arkadaşına şu an için ihtiyacı yoktu.

“Evin acı çekince benim içim parçalanıyor, Rezan.”

Kadının kollarının arasına alıp saçlarına bir öpücük kondurken diğer yandan sakinleştirmeye çalışıyordu. “Mizgin, tamam, güzelim. Sakin ol, geçecek şimdi.”

“İki büküm yatıyordu, elimden bir şey gelmedi.” Gözlerinden yaşları akmıştı. Evin’in acısından oldukça etkilenmişti.

“Şişştt, olabilir. Hasta olunca her insan acı çekiyor.” Saçlarına bir öpücük daha konduran Rezan karısını kendinden çekip kollarını tuttu. Bir eliyle gözyaşlarını silerek gülümsemeye çalıştı. “Evin iyi olacak, tamam mı? Ağlama sen.”

“Her hasta olduğunda böyle kötü mü oluyor?”

“Bazen böyle şiddetli oluyor.”

“Ama ben dayanamam.”

“Ah Mizgin senin şu küçücük kalbin yok mu?” diyerek karısını tekrar kollarının arasına almış şakaklarına bir öpücük kondurmuştu Rezan. Çektiği acıyı dışa vuruyordu karısı. Evin için ağlıyordu. “Ben senin çılgın halini biliyorum. Bu kadını tanımıyorum.”

Burnunu çeke çeke ağlayan genç kadın kocasının gömleğini sıkıca tutmuş sarılıyordu.

“Ağlama. Biraz gülümse, Mizgin.”

“Hayallerimi çaldın, insafsızın oğlu.” Ağlamaklı sesiyle kocasını azarladı.

Suçlu o niye olmuştu? “Ne yaptım?”

“Mutluluğum bir lirayken pahalı yaptın.”

“O konuyu kapatmıştık.” Geri çekilip gözyaşlarını bir kez daha sildi. “Hadi Evin’e bakalım.”

Kafasını sallayan Mizgin, Rezan ile genç kızın kaldığı acil müdahale odasına doğru gitmişlerdi. Kendine gelen Evin’i gören Mizgin, koşar adımlarla yanına varmıştı. Narin eline bağlı serumu görünce dudağını ısırmıştı.

“Evin nasılsın?”

“İyiym. Biraz uykum var.”

“Uyu hadi.”

“Hayır. Revenk gelebilir,” demesiyle Mizgin’in bakışları kapıda duran kocasına kaymıştı. Revenk’in gelmesini bekleyecekti. Rezan cebinden telefonu çıkartıp kapıdan ayrıldı. Mizgin ise hasta kızın başından ayrılmamıştı. “Revenk gelecektir.” Kocasını çağıracağına göre gelecekti. Biraz sonra kapıya dayanırdı.

“Evde olmadığımı anlarsa delirir.” Az önce sancıdan iki büküm olmuş hali neredeyse yok olmuştu. Rengine yeniden kavuşmuştu.

“Evin... Aşkını kıskanıyorum biliyor musun? Gözlerin kalbini kapatmamış, âşık olduğun adam o kadar yakışıklı ki.” Gıptayla Evin’i izliyordu. Onun sevgisini hak edecek adamı bulmuştu. Kaybetmeyeceğini de biliyordu.

“Görüyorum onu, Mizgin. Her gece o gözleri görüyorum...”

Acıyla gülümseyen Mizgin farkında olmadan sormuştu. “Güzel.. güzel mi?”

“Beni bir kez daha kör edecek kadar güzel.”

Ses etmedi Mizgin. Bu kadar güzel seven bir kıza ne diyebilirdi. Başından hiç ayrılmadan Revenk’in gelmesini bekledi. Rezan’ı bir daha göremeyen Mizgin nerde olduğunu merak etmişti. Fakat Evin’i tek başına bırakamazdı. Kayınbiraderi geldikten sonra onun yanına gidebilirdi.

Gözleri etrafı inceledi. İlaç kutularında gözlerini gezdirdi. Aklına üşüşen hain planlarla gözleri açılan genç kadın söylenmeye başladı. “Acaba var mı? Yoksa bile Mizgin Şahmaran olarak üretime başlamalıyım.”

Sesleri az çok duyunca meraklandı Evin. “Ne oldu, Mizgin?” Kendine gelmişti ama yorgunluğu hâlâ çok fazlaydı. Konuşurken bitkin hissediyordu.

Etrafına bakınmaya devam etti. “Hap var mı diye bakıyorum. Adını aşkpirin koyup Rezan’a içireceğim. Âşık olsun diye.”

Evin sessizce güldü. Çektiği acıyı dışa vurmadan içine atmış, bu deli kadını sevgiyle dinlemişti. “Bence Rezan ağabeyimin ona ihtiyacı kalmayacak.”

“Neden, Evin’cim?”

“Gönül gözü yakında açılacaktır.”

İmkânsız bir şeyi zikrediyordu Evin. Öyle olacağına inanmadığından kendisi yapacaktı. O gönül gözü açılana kadar üzerinde tepinecekti Mizgin.

Revenk’in gelişiyle varlığını odadan yok etti Mizgin. Kocasını hastanenin bahçesinde görünce yanına gitmişti. Banka oturunca sigara içen adamla göz göze geldi.

“Kahveni soğutma, Mizgin.” Bakışlarını kocasından çekip aralarında duran iki kahveyi gördü. Birini kapıp bir yudum içti. “Haydar amca biliyor mu?”

“Hayır, bilmesin diye Aslan bilerek birkaç iş çıkarttı. Biz hastaneden çıkana kadar oyalar onu.”

Sigarayı içerken gözleri uzaklara dalmıştı.

“Neden haber vermediniz?” Sakinlikle sordu Mizgin.

“Evin’in hasta olduğunu duyunca, o da kötü oluyor.”

“Baba sonuçta, dayanamıyor.”

Cevap vermek yerine sigarasını içmeye devam etti Rezan. Bir süre hastanede kalacaklardı. Serumu bittiğinde çıkış işlemlerini yapıp ayrılacaklardı ama daha var gibi görünüyordu.

“Dün gece sana amca dediğim için özür dilerim.”

Sessizliğini korudu Rezan Şahmaran. Konuşmak istemediğini anladı Mizgin. Gözleri her yere değerken bir karısına bakmıyordu. Sigarasını içiyordu sadece. Kendini affettiremeyecekti. Rezan ona amca dediği için kınılmıştı. Kendisi daha on dokuzundayken, Rezan yirmi sekizinde yakışıklı, karizmatik ve güçlüydü.

“Rezan...”

“Biraz sus, kadın. Sussan o saçmalıkları yapmayacaksın.”

Mizgin onu sakinlikle susturan kocasına hafif omzunu çevirmişti. Madem susmasını istiyordu, öyleyse şimdilik susacaktı.

“Hastanedeyiz, bana böyle hareketler sergileme.” Sakinliğini koruyarak karısını ikaz etti. Herkesin gözü üzerindeydi. Çoğu tanıdığı, bildiği insanlardı.

“Ben sana küsüm.”

Rezan nefesini içinde tuttu. Nefesini verdiğinde kadını da okkalı bir cevapla susturmaya çalışmıştı. “Bana tam da yaşını sergiliyorsun. Sana küçüksün diyorum, beni anlamıyorsun.”

Kadının canını acıtmıştı. Kocasının her defasında küçük oluşuyla ezmesi zoruna gidiyordu. “Olgun bir kadın mı istiyorsun, Rezan Ağa? Kendin gibi birilerini mi istiyorsun?” Kırgınlığı iki parçaya ayrılmıştı. Biri gözlerinde, diğeri sesindeydi. “Yazık. Ben de şu ağır dünyandan bu çocuk dünyama çekerek yükünü hafifletmek istedim.”

“Sen olgun olamazsın, Mizgin.”

Şimdi hangi kırgınlıkları bavul yapıp toplamalı ve içini katanan kırgınlıklarını alıp gitmeliydi. “Dediğin gibi olsun, Rezan Ağa.” Bir saniye dahi bu adamın yanında oturamazdı. Bu kadar ağır konuşan, kalbini kırmaktan geriye gitmeyen adamın yanında otursa ne olacaktı? Çocuk olacaktı, küçük olacaktı.

Revenk’in dışarı çıkmasıyla soluğu hasta kızın yanında almış, başından bir an bile çekilmemişti. Hiç kızı konuşturmamış, kendisi de konuşacak durumda olmamıştı. Odaya ara sıra giren kocasına bakmamış, konuşmamıştı.

Akşamüzeri Evin’i alarak eve dönmüşlerdi. Daha sağlıklı ve ayakta yürüyen kızını annesi ağlayarak karşılamıştı. Piroz Şahmaran Evin’i bir daha hasta olduğunu saklarsa bastonla beter edeceğini söyleyerek tehdit etmişti. Her aybaşı bu çileyi neden kendine yaptığını kimse bir türlü anlayamıyordu. Evin’in sırf Revenk bilmesin acı çekmesin diye yaptığı bu jest, jest denilebilirse tabii, kendi canına kast ediyordu. Evdeki herkesten azarı iştirmiş, bir ağlayıp bir güldükten sonra odasına annesiyle çekilmişti.

Geceye doğru ev ahalisine veda ederek odasına geçmişti Mizgin. Kocas da arkasından onu takip etmişti. Mizgin’in soğuk

bakışları ve mesafeli yürüyüşü Rezan'ın canına tak etmişti. Bu gece olmazdı. Kolundan tutup karısını kendine çekti. Mağrur çenesi diklenmiş kararmış gözleriyle küçük kadını kendini yabancı gibi hissettirmişti. Rezan Şahmaran ise bu yabancılıktan rahatsız olmuş, sert sesiyle emrini vermişti:

“Bu gece, Mizgin.. Bu gece sıcak göğsüne ihtiyacım var. O yüzden hiç konuşmadan beni uyut.”

Tek kaşını kaldıran genç kadın bir müddet kocasını izledi. Onun göğsüne yatıp uyutmasını istiyordu. Bugün söylediklerinden sonra... Cevap vermek yerine giyeceği geceliği alıp banyoya girdi. Üzerini değiştirdiği gibi ihtiyaçlarını gidermiş, ardından odasına dönmüştü.

Onun çıkmasıyla banyo hakkını Rezan Ağa devralmıştı. Akabinde kocasını beklemeye koyuldu. “Bir çocuğun göğsü her daim saf bir sevgi taşır. Sen üstüne kapanacaksın, Rezan Ağa.”

Banyodan çıkan Rezan, yatağına girdiğinde ışığı kapattığı gibi kafasını Mizgin'in göğsüne yaslayıp gözlerini kapattı.

“Huzur kokuyorsun bu gece, Mizgin.” Küçük kadın koca adamı bu gece sakinleştirecekti. Kalbi nefeslerini sükûnetle alıp veriyordu. Karısının huzuruna ihtiyacı vardı.

“Kalbini bana açsan bir ömür huzur göreceksin.”

Parmaklarını sevdiği adamın saçlarının arasına geçirirken, kendinden emin edasıyla söylemişti. Huzuru parmaklarında, cesareti dilindeydi. Bir ömür huzur verecek aşka sahipti.

Uyumaya hevesliydi Rezan. Saçlarında hissettiği şefkatli ellerle mayışıyordu. Karısının inip kalkan göğsü üzerinde ilk defa uyumanın tadını yaşıyordu. Farklı ve anlatılması zordu. Kalbini açmaya gelince... Şimdilik söz konusu değildi.

Parmakları şefkatini verdikçe kocası dış dünyadan kopuyordu. Sonunda uykuya daldığında Mizgin bu gece uyuyamayacağı kanaatine vardı. Böyle güzel halleri varken izlemek yerine uyumak hayatının hatası olurdu.

Rezan Ağa gece olmuş, Mizgin'in üzerine örtünmüştü. Saçlarına öpücüğünü verdi. Çocuk değildi şimdi. Bir adamı yatıştırmanın başarısını yüce bir kadındı. Anaç tavırlarından öte bu şefkati veren aşkıydı. Ama hâlâ kocasının gözünde çocuktu. Çocuktan farksız bir kadınla evliydi ve bunu her defasında işitecekti. Rezan Ağa çocukları severdi. Çocukça davrananları değil. "Büyüdüğümde bana âşık olabilir misin, beni sevebilir misin?" Onu duymayan, uykusuyla dinginliğe varan kocasına soruyordu. Kocasına konuşuyordu. "Rüyana girebilir miyim, Rezan?"

Belini kolllarıyla sıkıca sarmış kocası her şeyden habersizdi. Hiçbirini duymuyordu. "Ben on beş yaşındayken, seni sevdiğim ilk zamanlardan bir gün, yağmurun altında ıslana ıslana üşürken, senden vazgeçmeyeceğim derken... Şaka yapmıyordum."

Hiçbir vakit bu âşık kadın şaka yapmamıştı. Rezan'a varacağı hayalleri hep gerçeklik içindeydi. Ne uçtuğu ne acıydı. Toz pembeler de yoktu, griler de: "Tattığım en güzel acısın!"

En büyük acılarını Rezan'ı seven kalbi çekmişti. Kocasının kokusunu uzun uzun içine çekti. Bir eli yanağını severken, bir eli şefkatle saçlarını okşuyordu. Bu tablo yüreğine iyi gelen, aynı zamanda sancıya yol çizen naçizane bir eserd. Resmedilmeleri gerekti.

"Ben seni çok güzel sevdim be."

Sabaha kadar adamı izleyen kadın, kocasının kulağına bütün benliğini fısıldamıştı. Belki duyardı her şeyi. Belki biraz hissederek, Mizgin'i kapısı kilitli yüreğine alırdı. Belki Mizgin o kilidi kırdı. Kim bilir...

İki saatlik uykuyu gözüne hediye etmiş ve uyanmıştı Mizgin. Rezan Ağa ise yatmaya devam etmiş, bugün evde kalacağını söylemişti.

Kahvaltuya inen genç kadının moralsizliği yine ev ahalisinin dikkatini çekmişti. Kuş yemi kadar yemiş, ardından kendini evin içine salmıştı. Temizlikle günü geçirmiş, ara sıra kocasını gözetlemiş, uyuyor olduğunu gördükçe yalnız bırakmıştı.

Evin'in sağlıklı ayakta durmasıyla Mizgin bir nebze Rezan'dan uzaklaşabilmişti. Gülistan Hanım banyosunu ettirmiş, Mizgin onu giydirmişti. Bu konaktaki en büyük sabrıydı Evin. Yalnız kaldıklarında ise Rezan ve Revenk dertleşmesi iki kadını harap etmişti. Dün Revenk ve Mizgin üzgündü. Üzenler ise Evin ve Rezan idi.

"Kış uykusuna yattı yine, Evin'cim. Daha uyanmaz."

"Kocan gözünde bir ayı mı, Mizgin?"

"Revenk seni sinirlendirdiğinde ne oluyor?"

"Ruhsuz oluyor. Ben ona ruhsuz diyorum."

"Erkekler zaten ruhsuz."

"Yok, Revenk o kadar değil."

Evin'in yemeğini yedirmiş, sohbetlerine kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Rozan ve Zarin'in katılımıyla sohbet genişlemişti. Akşamüstü mutfağa yemek için koyulmuştu.

Sofrayı kadınlara hazırlatıp aşağıya inmeyeceğini düşündüğü kocası için bir tepsi hazırladı. "Kızlar içerisi sizlere emanet. Ben Rezan Ağanın yemeğini götüreceğim."

"Sen merak etme, Mizgin yenge."

Sözü alan genç kadın gönül rahatlığıyla elinde tepsiyle odasına çıktı. Kapıyı açmak için tepsiyi yere bırakacağı sırada, önu aydınlandı. Rezan ağa centilmenlik yaparak karısına kapıyı açmıştı. Mizgin tepsiyle beraber içeri girmiş, yere bırakmıştı.

"Evin nasıl?"

"Çok şükür, iyi."

Kocasının belirsiz ses tınısı Mizgin'i epey zorladı. Ne soğuk ne sıcak bir tondü. Aslında her zamanki Rezan Ağaydı. Ama dün geceden sonra bu tonun biraz kınılmasını beklemişti. Ne yazık ki

aynı tas aynı hamamdı. Hamamda terletilmekten düşesice Rezan Şahmaran!

Yere kurulan genç adam tek kişilik tepsiye baktı. Demek ki Mizgin Hanım yemeğini yemişti. Tam da yemek saatinde ve herkes yeni yeni sofraya kurulurken...

“Yemeği yedin mi?”

Etrafa çekidüzen veren genç kadın kafasını salladı. “Evet, yedim.”

Karısını süzen dikkatli gözleri bu sözlerine inanmamıştı. “Yüzüm hiç buradan yedim deyişine inanmıyor, Şahmaran.”

“İnansın, Rezan Ağa.”

“Gel otur.”

Mizgin işine ara verip kocasına baktı. İnandırmaya çalışır gibi ciddi bir tavır takındı. “Yedim diyorum, Rezan Ağa.”

“Mizgin, sana gel diyorsam gel.”

Genç kadın yemek yememişti. Aynı sofraya oturmak biraz güç geldiğinden istemiyordu. Dün geceden sonra en azından biraz daha yakın olmasını isterdi. Yine de kocasının isteğini çiğnememiş, karşısına kurulmuştu.

“Tek kişilik bir yemek bu. Çatal, kaşık, tabak, bardak hepsi bir, iki kişilik değil.”

“Aynı tabaktan yeriz, Mizgin.”

“Çatal, kaşık, bardak?”

Genç adam karısına kısa bir bakış atıp yemeğine döndü. Onun da çaresi vardı. Sac ekmeğinden bir parça koparıp içine etinden sebzesine kadar doldurup sardı. Kendisini sessizce izleyen karısına uzattı.

“Amcan seni doyurur, tosunum. Tika basa doldururum mi-deni!”

Mizgin elinden alırken kocasının gözlerine takılmıştı. Bas-bayağı kırgınlık vardı. Amca dediği içindi tüm bu yaptıkları. Dürümü elinden kapıp ağzına götürdü. Geldiğinde beri çocuk deyip yüzüne vuran adama ya Mizgin ne yapmalıydı?

“Desene aç kalmayacağım, amca!” Dürümü sinirle ısıran genç kadın homurdana homurdana yediğinden habersiz kocasını izliyordu.

Erkeksi hareketleriyle yemeğini yiyordu Rezan. Kaşığı yumrukları arasında sıkıştırması ve her defasında ağzına götürmesi Mizgin’in içini kımıldatıyordu. Parmaklarının acısını daha fazla hissetti. Acı biberleri doğradıkça teni yanıyor ve geçmek bilmiyordu. İki gün boyunca bu acıyla kaldığı hallerini bilirdi. Parmagina üfleyerek acısını dindirmeye çalıştı. Fakat sıcak nefesi dindirmek yerine azdırmıştı. “Offf...”

Rezan serzenişini duyunca kafasını kaldırdı. Acıdan kasılmış yüzü parmaklarına bakıyordu. “Bir Urfalı olarak isot, acı biber benden sorulur. Ama bu parmaklardan sorulmaz.”

“Yanıyor mu?” Normal bir durum gibi karşıladı Rezan. “Onun senin Urfalı olmanla alakası yok, Mizgin. Tenin ince ve hassas. Bu sebepten yanıyordur!”

Bildiği bilginin yeniden yüzüne söylenmesine gerek yoktu. “Biliyoruz.” Trip atan genç kadın alayla gülümsedi. “A a doğru, benim çocuk aklım ermez buna.”

İkisi de kırgın ve kızgındı. Ne amca gibi görünmek hoşuna gitmişti adamın ne çocuk olmayı kabul etmişti kadın. Ve şimdi bunu birbirlerinin yüzlerine vuruyorlardı.

“Rezan amcan sana her şeyi öğretir.”

“Amcam beni büyütür!”

Rezan gözlerini baydı. Elindeki kaşıkla kadını boğacak öfkeye sahipti. Ve bunu şimdi yapsa kimsenin haberi olmaz, olsa da bir şey yapamazlardı.

“Sen büyüdüğün gün, ben toprağın altını boylamış olacağım, Mizgin.” O kadar imkânsız görüyordu bunu. Hâlâ bir şeyleri anlamakta güçlük çekiyordu bu kadın.

“Desene yine seni yalnız bırakmayacağım.”

“Ona ne şüphe!”

Mizgin kıkırdadı. Koca tarafından tanınmak güzeldi. Elbette Rezan neredeyse Mizgin oradaydı. Dürümünü bitiren kadın yanma hissini yok saymaya çalışıyordu. Başarabildiği kadar.

Rezan yeni bir dürümü daha sarmış karısının eline bırakmıştı. Bir kaşık dolusu pilavı yedirirken içten içe gülüyordu. Karısını kendisi doyuruyordu ve arkasına sığındıkları amca – çocuk kavgasıydı.

“Urfa’nın kadınları bu halini görse zılgıtın anasını, adamları görse silahların şarjörünü ağlatır, Rezan Ağa.”

Rezan kakkaha atmakla yetindi. Kendisine gelince haline ancak gülerdi. Mizgin’in yemeği kibarca yiyişi ve her acısını duyduğunda kaşlarını çatışı ilgisini çekiyordu. Çocuk değil, çocuk ruhuydu bu kadın.

“Onun için yatak odası diye bir şey üretmişler, Mizgin.”

“Keşke Yadê Piroz bu hallerini görseydi.”

Rezan kaşlarını çatı. “Sus!” Bu kâbustan başka bir şey olmazdı. “Çok dırdır etme, bu kaşığı şimdi boğazına sokarım.”

Mizgin kıkırdadı. “Çok fena olur değil mi? Bir daha babaannenin dilinden düşmezsin. Hele Revenk, Aslan öğrenirse vay haline, Rezan Ağa.”

“Sinsi planlar üzerindesin?”

Bir dilimlik dedikodumuzu çıtlatabilirim. Düşman çatlatmak istiyorum.”

“Senin düşmanın benim.”

Mizgin hınzırca gülümsedi. “E ben seni çıldırtmak istiyorum ya!”

“Allah’a dua et, kadın. Şu nimetler var önümüzde. Yoksa seni şimdiye deşmiştim!”

“Cephaneliğinde mi?”

Rezan yorgunlukla omuzlarını düşürdü. Baş edilmesi mümkün olmayan, dili susmak bilmeyen, bıçakla tehdit edildiği halde hâlâ o cephanelikte gözü olan kadın... Mizgin Şahmaran...

“Niyetin ölmek mi, Mizgin?”

Parmaklarında acı fink atmaya ölmek istemediğini söyleyecekti. Bitiremediği dürümü bırakıp, parmaklarına yeniden üfle-meye başladı. “Ya öp ya öldür, ağam...” Acısından muzdarip kadın söylediklerinin farkında olmadan sofradan kalkmıştı. Banyoya hızlıca girmiş, soğuk su takviyesi yapmıştı.

Odaya geri döndüğünde acının katlanması iyice zorlaştırmıştı işini. Rezan kolundan tutup yatağa oturtmuş, çekmecedен çıkardığı küçük merhemi parmaklarına sürmeye başlamıştı. Ov-madan hafif hafif sürüyor, tenine yayıyordu.

Mizgin dudaklarını ısırarak kocasının hareketlerini izledi. Rezan Ağa ilacı oluyordu. Acılarına merhem sürüyor, acısını almaya çalışıyordu. Bugün sadece böyleydi. Ya yarın?

“Yarın, Rezan Ağa...” dedi. Kocasının ilgisini üzerine çekmiş, ellerini ellerine bırakmıştı. “Bana geldiğinde geç olabilir. Bavulum toplanmış olabilir. Rotam değişmiş olabilir. Uçağım kalkmış olabilir. Bana geldiğinde ve her şey geç olduğunda nasıl yetişeceksin kalbime? Nasıl havalanan kalbime bineceksin?”

“Gökyüzünü indireceğim.”

Bölüm 13

Felaketimsin

Düğüm... Dolanmış bir düğümü çözmek için giriştiğiniz çabayı düşünün. Olmayınca sıkıntısından çözmeyi bırakırsınız. Bazen de hırs yapar devamını getirirsiniz. Rezan Şahmaran da çözülmesi zor bir düğüm gibiydi. Mizgin ne kadar açmaya çalışırsa bir o kadar düğüm daha atıyor, çıkılmaz bir hale getiriyordu.

Kafası eğik, merhemli parmaklarına bakıyordu. Gülümserken içindeki kelebeklerin uçtuğunu hissetti. Sevmeyeceğini bas bas bağırırken, onun için gökyüzünü indireceğini söylüyordu. Bu inanılmaz bir çelişkiydi.

“Gökyüzü senin acımasızlığını kabul eder mi?”

Rezan cevap vermek yerine karısının yanan parmaklarına sıcak nefesini üfledi. Acısı biraz geçse belki uyurdu. Tıpkı Rojin gibi...

Rojin’in kendini yakmayı becerdiği her seferde ilk koştuğu Rezan olurdu. Nazı hep ağabeyine geçer, ağlarsa ağabeyine ağlar, çocuksu tavırlarını en çok ona yapardı. Karısının acı çekişi kız kardeşini anımsatmıştı. Her gün hatırlatıp nefret ettirmesi gibi...

“Birazdan geçer, unutmaya çalış.”

“Unutamıyorum.”

“Neden?”

Kocasının erkeksi kokusunu içine çekerken gözleri kendiliğinden kapandı. “Acılarım kokun kadar keskin!”

Rezan karısının çenesini avuç içine alıp kendine doğru çekerken küçücük mesafe bıraktı. Gözleri kapalı karısını süzerken dolgun dudakları gözlerine ziyafet gibi seriliyordu. “Nesin sen, Mizgin, kimsin?” Efkârlı bakışları kısılmış karısını izliyordu.

“Senin sevdanla tutuşmuş delinin biri.” Vermek istediği cevap buyken, gözlerini aralayarak keskin bir dille soludu. “Kalbini yerinden oynatacak küçük kadın!”

Bir süre karısını izleyen genç adam cevap vermek yerine ayaklanmış kapıya ilerlemişti. Işığı söndürüp kapıyı açan Rezan, “İyi geceler,” dedikten sonra çıkıp kapıyı arkasından kapatmıştı.

Öfkeyle homurdanan kadın arkasından söylendi: “Seni bu kadar çok güzel sevdiğim için kendimle bir kez daha gurur duyuyor ve kendimi ayakta alkışlıyorum. Ha seni de unuttuğumu sanma. Öküzler listesinde tüm erkekleri geride bırakıp başı çektiğin için seni gönülsüzce alkışlıyorum, Rezan.”

Sinirle yatağına uzanan kadın gözlerini kapatmıştı. Uyuyamayacağını, sabaha kadar yatakta dönüp duracağını bilse de gözlerini kapattı. Sinirinin geçmesini bekledi.

“İnsanları sevmiyorum.” Kısık sesiyle döküldü: “Senin gibi insanları sevmiyorum.”

Geceden kalan kızgınlığa sabahın öfkesi eklenince nefes almak çekilmez oluyordu. Haber vermeden çıkmak bir kenara, odaya uğramadan konaktan çıkıp gitmişti. Onu neden hiçe sayıyordu? Neden bir gün iyi bir gün kötü oluyordu? Bunu yapmasındaki

amacı bir türlü çözemiyordu. Eğer niyeti delirtmek ise bunu zaten birkaç yıl önce başarmıştı. Hem aklını hem de kalbini darıduman etmişti Rezan Şahmaran. Onun kalbi yerinden oynamazken, Mizgin her defasında kalp çarpıntısından ölecek raddeye geliyordu.

“Buz tutmuş kalbini güneşin en kavurucu sıcağı bile eritemez, Rezan Ağa. Bunu bilesin!” Merdivenleri indiğinde çağırın kaynanasının yanında soluğu alarak oturdu Mizgin.

“Keremke, jinap?”

Dilber Hanım eteğini düzeltip gelinine vücudunu çevirdi. “Dün Evin’den dolayı pek konuşamadık, keçamin. Ailenle konuştun mu?” Gelinin kızından pek farkı yoktu. Annesiyle konuşmuş muydu, merak etti.

“Konuştum, jinap, çok teşekkür ederim.” İçtenlikle gülümsedi. Sayelerinde annesinin sesini duyabilmişti. Ancak çok tehlikeli olduğunu söylemeden geçmeyecekti. Dün konuşmasına konuşmuştu da ya Rezan öğrenirse...

“Onlar senin ailen, kızım. Gönül isterdi seni oraya göndermek ama Rezan hepimizi tek tek kurşuna dizer.”

Kafasını korkuyla salladı Mizgin. “Tamam, çok iyi yaptınız, konuştum annemle ama Rezan bu telefonu öğrenirse hepimiz yanarız.” Olacakları düşünmek bile istemiyordu Mizgin. Önce Mizgin’i ardından Şahmaran konağıyla beraber herkesi yakardı.

Dilber Hanım’ın endişesi de buydu. Lakin dikkatli olmak Mizgin’e kalıyordu. Koluna dokunarak, “Rezan’ın işte olduğu zamanlarda ararsın, kızım. Aman dikkatli ol,” diye soludu.

Dikkatli olmaktan başka çaresi yoktu. Her gün arayacak değildi. Ancak aradığında kimse yokken arayacak, nasıl olduklarını soracaktı. Kaynanasıyla baş başa kalıp sohbet etmişti. Rezan hakkında verdiği tavsiyelere uyacağını kendine telkin etmişti. Kısa zamanda hepsini tek tek faaliyete geçirecekti.

“Mizgin.”

Gülistan yengesi çağırınca bakışlarını çevirdi. Elinde telefonla kendilerine doğru gelen yengesine gülümsedi. “Efendim, Gülistan yenge.”

“Yavrum, Berivan telefonda. Seninle konuşmak istiyormuş,” diyerek telefonu uzattı.

Mizgin keyifle telefonu alıp ayaklandı. Görümcesiyle rahat rahat konuşmak istediğinden merdivenlere yönelmişti. Berivan’ın onunla uğraşacağını bildiği için de yalnız olmayı tercih etmişti. Uzun ve keyifli bir telefon konuşması yapmış, ardından Mihrivan’ı aramıştı. Rezan hakkında yapılan şakalara, kendisine atılan laflara cevap vermekten çekinmemiş ama gülmekten yorgun düşmüştü. Gününü Şahmaran konağında susmadan geçiştirmişti. Keyfi yerine gelmişti. Evin’in iyi olması da buna sebepti. Eski sağlığına kavuşması eğlencelerine tam gaz devam ettirmiş, geç saatlere kadar sürmesini sağlamıştı.

Sedef’in çiftlikte olması gitme hevesini kırmıştı. Tüm aile yarın çiftliğe gitmek için hazırlanırken Mizgin gitmek istemiyor, bin bir türlü bahane arıyordu. Sedef orada olduğu müddetçe gitmemek için mücadele edecekti. Rezan ile en güzel anları çiftlikte geçerken, kocasının eski sevdiği kadın şu an o imzalara basıyor, gönlünce dolaşıyordu.

“Ya gel işte ben tek başıma orada ne yaparım?” diye isyanlara giren Evin ikna edip dostunu yanında götürmek istiyordu.

“Evin, delala min neden cevabını aldığın soruların üzerinden tekrar tekrar geçip benim sinirlerimin kat sayılarını yükseltiyorsun?”

Kıkırdayan genç kız eliyle yoklayarak Mizgin’in ellerinden sıkıca tuttu. “Seni bana Allah gönderdi, Mizgin. Revenk’ten sonra bana kahkaha atmayı öğrettin.” Minnettardı genç kız. Deli dolu kadının neşesine ve sinerjisine minnettardı.

Saf sevgi nasıl da kendini hissettiriyordu. “Ah Evin, sizler gülmeyi öğrenirken ben unutuyorum.”

“Rezan Ağa mı?

“Evet, Rezan Ağa.” Kırgın ses tonu adını zikrederken titredi. “Yakında aşk ilanı vereceğim. Rezan Ağanın kayıp kalbini bulana bir ömür mutluluk hediye, diye.”

Üzüntüsünü sesinden, kırgınlığını çaresizliğinden alınca yardımcı olma isteğiyle tutuştu ama söz konusu Rezan Ağa olunca yardımının pek tesirli olmayacağını düşündü Evin. “Önce o mutluluğu biz bulsak ya. Sende var ama dışa vurmuyorsun.”

“Olsa dışa vururum, kurban.” Dudağını büzerken avucunu kalbine bastırdı. “Canım sıkkın bu kalple. Sevmiyor, acısı da sıkıntısı da büyüyor. Elimde değil.”

“Rezan Ağa severse köle olursun o kalbe.”

Sevmeyeceğini biliyordu Mizgin. Hiçbir zaman karısını sevmeyecek, hep bir uzaklık, hep bir mesafe olacaktı. “Neden yaşıyorsam? Keşke ölsem...”

“Deme öyle, şükret haline. Ya benim yerimde olsaydın ne yapardın? Sevdiğimi bir kez görmek için ömrümü verebilirken, sen gördüğün halde şükretmiyorsun.” Kendi yükünden şikâyet eden, yükü kendisinden ağır olanın halinden anlamıyordu.

“Zaten dünya bu yüzden çıkılmaz bir sokağa dönüşüyor. Hep isyan, hep isyan. Hep nankörlük ve riyakârlık...”

“O zaman geliyorsun,” dedi Evin kabul ettiğini varsayarak.

“Na...”

Anlamakta oldukça sıkıntı çekerken merak ettiği soruyu yönlendirmişti Evin. Bizzat yaşayan kadından öğrenmek merakını doyururdu. “Bir kadın bir başka kadını nasıl kıskanabiliyor? Aksine birlik olup erkeklerin kökünü kurutmamız gerekmez mi?”

“Kendin diyorsun; kadın!” Son kelamı özellikle bastırdı Mizgin. “Bizler kıskanç varlıkları. Birbirimizden üstün olmayız. Karşımdaki kadın mükemmel mi, ben ultra mükemmel olmayım.”

Anlarmışçasına kafasını salladı Evin. “Tek sorun üstün olmanız mı?”

“Hayır, güçlü olmamız,” dedi Mizgin kendinden emin bir sesle.

Hayretle dinledi Evin. “Bazen on dokuz yaşında olduğuna inanmıyorum, Mizgin. Bu küçük kadın, çok büyük diyorum. Düşüncelerin, konuşmaların, tavırların, neşen ve çocuksu halinin dışındaki seni kast ediyorum.”

“Akıl yaşta değil başta derler, Evin. Bunu bilmiyor musun?”

“Biliyorum ama sen çok farklısın.”

“Hepimiz ne kadar aynıysak, birbirimizden o kadar da farklıyız,” diyerek kıkırdadı. “Beni daha fazla yorma gelmeyeceğim.”

“Peki, Mizgin Hanım, gelmeyin.” Omzunu çevirerek alındığını beyan etti Evin. Mizgin olmazsa çiftlikten keyif alamayacaktı. Ne diye Sedef var diye gelmek istemiyordu ki.

Odaya giren Rozan ve Zarin kıkırdayarak yatağa zıplayıp ablası ve yengelerine sevimlice sırtıtmışlardı. Konunun kapanmasına sevinerek yatağa zıplayan iki kıza döndü Mizgin. “Ne oldu, hayırdır, nedir bu neşe?” Üst üste soru bombardımanına tutmuştu.

“Aslan ağabey ve Revenk ağabey tartışıyordu. Yadê Piroz da bastonuyla az kalsın ikisini dövüyordu, ona gülüyorduk.” Gülele cevapladı Zarin.

Tartışmalarının nedenini soracakken Rozan’ın haberiyle ayaklandı Mizgin. “Aa Mizgin yenge, Rezan amca geldi.”

“Şev xweş.”* Vedasını hızlıca ederek odadan fırladı. Arkasından kahkaha atan kızları duymazdan geldi Mizgin. Dün gece kaybolup giden, bugün ise geceye doğru gelen Rezan Ağa ile yüzleşme vaktiydi.

Yatak odasının kapısına kadar yürüdüğü yol, asır gibi gelmişti. İçeri girmeden önce kendini yüzleşme için hazırladı. Önce derin derin nefesler alıp verdi. Kavga etmemek için kendine sınır koydu. Kolu indirerek kapıyı itti, içeri hazırlıklı adımlarıyla girip

* Şev xweş: İyi geceler

kapıyı ardından kapattı. Rezan üzerini değiştiriyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmayacak ama kollarına da koşmayacaktı. Yalnızca aç olup olmadığını merak etti.

“Yemek yedin mi?” Sesi buz gibi çıkmıştı.

“Evet.”

“Nerede?” Afallayan kadın soruyu nasıl sorduğunu anlayamadı.

Sorduğu sorudan rahatsız olmuş ancak çiftliğe gittiğinden haberdar olduğunu zannederek sert tınısıyla cevap vermişti Reza: “Çiftlikte yedim.”

Kocasının yere bıraktığı kıyafetlerini eğilip alarak doğruldu Mizgin. Aldığı cevapla sersemleyen kadının direnci zayıflamış, elindeki kıyafetler kayıp düşmüştü. Kapı önünde sakin olmak ve kavga etmemek için kendine sınırlar koyarken, Rezan Ağa çiftliğe gidip üstelik bunu nasıl çok basit bir şeymiş gibi anlatıliyordu?

“Tek.. tek mi gittin?” Duyacaklarından korksa da sormuştu.

“Evet.”

Çatık kaşları ve sert yüzü Mizgin’in soru sormasını engelliyordu. “Sedef ile baş başa yemek yedin?”

Homurdanan Rezan Ağa sebebini sertçe tısladı: “Aleyna için gittim!”

“Ama eski sevdiğinle baş başa yeme...”

“Mizgin canım sıkkın.”

“Ne tesadüf, Rezan Ağa, benim de!” Alaycı sesinde kızgınlık hâkimdi. “Ama canım sıkkın diye ailemin yanına gidemiyorum. Ben de bir annenin kızırım ve o annenin şefkatine hepinizden daha çok ihtiyacım var.” Ayağını yere vurarak isyanını başlatmıştı.

“Mizgin inan seninle tartışacak durumda değilim.”

“Ben de çok yoruldum, Rezan Ağa. Ben seninle, yaptıklarınla mücadele etmekten çok yoruldum. Bu kadın bir gün elinde kalacak ve sen o zaman çok pişman olacaksın.” Yere düşen kıya-

fetlerin üzerinden geçtiğini fark etmeden banyoya doğru süratli adımlarla yürümüştü. İçeri girdiğinde kapıyı kapatarak döküldü: “Keşke yüreğimin sesi olsaydı, Rezan. O zaman seni yerden yere vururdu!”

Üzerindeki fazlalıklardan kurtulup duşun altına girdi. Bedenini arındıran berrak suyun acılarını da sökmesini istedi. Belki yükü hafiflerdi. Rezan’ın dediği gibi küçüktü. Bu acıları artık kaldıramıyordu. Buz gibi zemine oturup kafasını dizlerine yatırdı. Soğuk suyun linç etkisi yarattığı hissine kapıldığında gözyaşlarının dökülmesine engel olamadı. Sonunda ağlamış, gözyaşlarını serbest bırakmıştı. “İstedğin kadar koş, çabala seni görmeyecek, Mizgin. Vazgeç...” Genç kadın kendi kendini yıpratıyordu. “Sen aptal bir savaş verip ömrünü çürütürken o seni hiç görmeyecek.”

Kesilmeyen gözyaşlarına deli düşüncesi ortak oldu. Gece-sini burada, bu suyun altında geçirecekti. Düşüncelerine kendi kendine çeiktireceği yeni zulümler eklerken karnına dolanan bir çift kolla öylece kalmıştı. Ne kafasını çevirdi ne kocasına baktı. Beklemekle kaldı sadece. Kendisi çıplak ve ıslakken, kocası giyinik ve yeni yeni ıslanıyordu. Suyun altında ikisi ıslanırken ne yapacağını bekledi.

“Şu alingan halin beni delirtiyor, Mizgin.” Kızsa da sesi sakin-di.

“Çocuklar hemen alınır.” Çocuk olmakla yargılayan kocası-na hatırlatmaktan çekinmedi. “Bunu bilmiyor musun?” diye sor-du ağlamaktan akan burnunu çekerek.

“Biliyorum.”

“Hem elimden alınan çikolatam ya da oyuncağım değil ki.” Minik bir çocuğun serzenişlerini bu kadın taşıyordu. “Hayatım dediğim... her şeyim dediğim elimden alınıyor.” Kısık seste konu-şurken Rezan karısını kendine çekip sırtını geniş göğsüne yasladı.

“Kelebekler kalbine konsun, Mizgin,” diye fısıldadı kulağı-na. “Bu küçük kalbi korusunlar.” Burnunun ucunu kulağına sür-terek mayıştırmak istedi.

“Senden mi?”

“Amcandan, evet.” Bir serzeniş de Rezan Ağadan gelmişti.

“Çok aptal bir kalbim var, hemen affediyor.”

“Sedef için gitmedim. Sadece Aleyna için gittim.” Açıklamak zorundaydı. Sedef ile geçmişini öğrenmişti. Yanlış varsayımlarda bulunmasını engellemeliydi. “İsrar edip ağlayınca dayanamadım. Ne olursa olsun o dostumun kızı ve yetim. Tek başına bırakmamı bekleme, hele ki sevgiye muhtaçken.”

“Küçük çocukları çok seviyorsun?”

“Evet.”

“Beni neden sevmiyorsun?” diye sordu kafasını kocasının göğsüne yaslayıp karnının üzerinde duran ellerine ellerini kapatarak. “Ben de küçük bir kız çocuğu değil miyim?”

“Yaramaz kızları sevmiyorum.”

“Her çocuk yaramazdır, ağam.”

Rezan açıkta kalan suyu kapatırken kafasını göğsüne yaslayan karısına çenesini yaslamıştı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Annemin şefkatine hepinizden daha çok ihtiyacım var, dediği için dayanamamıştı.

“Uslu çocuklar da vardır.”

Cevap vermedi Mizgin. Ne dese kocasının gözünde yaramaz bir kız çocuğu olarak kalacaktı. Hak verdiği noktalar da vardı tabii. Yaramazlık gibi görünse de çılgın bir yanı vardı. Fakat hayata karşı olgun bir duruş sergilese ne değişecekti? Çocuk kalıp eğlenmeyi bilmek varken hem de. Dertlerin içinde olgunca davranışlar sergiliyordu. Arada sınırları ortadan kaldıracaktı. Yoksa yaşadığından şüphe edecekti. Neticede hayat; tüm keşmekeşe rağmen tadını çıkarmayı bilince güzeldi.

“Beni anlamaya çalışmıyorsun.”

“Çalışıyorum.”

“Çalışmıyorsun, Mizgin. Hemen her şeyi kabul etmemi bekliyorsun. Rojin’in yaptığını unutmak kolay değil. Tanımadığım,

hep küçük bildiğim kız benim karım oldu.” Kulağına sessizce fısıldadı: “Benim kadınıym oldu ve kalbinin bana karşı boş olmadığını da öğrendim.”

Rezan Ağa karısının duygularını fark etmişti. Aralarındaki çekim, bakışlarındaki gizemin arkasında Mizgin’in sevdası vardı.

“Evet.” Gecikmeden onayladı Mizgin. Keşke sadece sevda kelimayla sıfatlayabilecek kadar küçük bir aşkı olsaydı. Belki de bu kadar canı yanmaz, santim santim çürümezdi.

“Sorun burada, benim hemen seni kabullenmemi istemende.” Derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. “Hiç kimse benim penceremden bakmıyor. Hep senin tarafından olaylara bakıyorlar. İkimizin açısından baksalar tek tarafın haklı olduğu düşüncesinden sıyrılacaklar.”

Zor gibi görünüyordu!

Rezan Şahmaran’ın sesine, ellerinin sıcaklığına, süresiz şefkatine ihtiyacı vardı. “Seni seven kadının azmı ve sevmediği kadını kabul etmeye çalışan adamın çabası mı?” diye sordu güçsüz çıkan sesiyle. Rezan’ın onu sevmediğini dillendirmek Mizgin için kolay olmuyordu.

Tam olarak buydu. “Evet, Mizgin. O yüzden bana biraz zaman var. Önce seni kendime kabul ettirmem lazım.”

Konunun kapanması için üzerine söz söylemedi. Ne kadar dersen canı o kadar yanacaktı. Rezan Ağa nasıl istiyorsa öyle olacaktı. Hem belki hamile kalırsa Rezan daha çabuk kabul ederdi.

Kocası sanki düşüncelerini okumuş gibi sorusunu sormuştu. Kafasını yana eğerek karısının yan profilini inceledi. “Yakında hamile kalacaksın, küçücük bir bebeğin olacak. O zaman da böyle çocuk gibi mi kalacaksın?” Sorusunun cevabını deli gibi istiyordu. Ne kadar sakınse gözleri o kadar ıslı ıslı parlıyordu.

Yüzünü görmediği adamın sakın sesi düşüncelerini allak bulak etti kadının. “Korkuyor musun?”

“Hayır.” Küçük karısının kocaman bir kalbi ve olgunluğu vardı.

“Çocuğuna çok iyi bir anne olacağım. Korkma...”

Şakaklarına bir öpücük konduran Rezan biraz daha uzanarak kafasını sert mermere yasladı. Mizgin'i de kollarının arasına aldı. Gözlerini kapatmadan önce son sorduğu soru Mizgin Şahmaran'ın küçük kalbine tebessümler ekmişti.

“Benim merak ettiğim; şımarık, cesur, tuttuğunu koparan, özgüven sahibi olacak ve en önemlisi babasına laf atan şarkılar öğrenecek mi?”

“Yandın desene, Rezan Ağa!” Mizgin müjdeyi verirken gül-müştü.

“Allah belamı veriyor, Mizgin,” dedi uyuklu bir ses tonuyla. Mizgin'e çektirdiklerinin hepsini çocuğu doğduğunda çektirecekti. Dünyanın belki bir hakikati buydu: Ettiysen bulacaksın!

Sabah Rezan Şahmaran'ın şiddetli öksürüğüyle uyanmıştı Mizgin. Yatakta anadan doğma yastıklara sarılmış halde gözünü açtı. Ne ara yatağa geldiğini hatırlayamamış, kocasının öksürüğü aklını almıştı. Sırtını döndüğü adamın gözü kapalı can çekişen yüzünü gördükten sonra yataktan fırlamıştı. Üzerine iç çamaşırlarını ve dolaptan kapıldığı günlük elbiseyi geçirmişti.

Rezan'ın çıplak olduğunu fark ettiğinde kocasını da güçlükle giydirmişti. Yatağa geri yatırdığında, “Rezan, iyi misin?” diye sordu endişeyle.

Evet, anlamında kafasını sallayarak gözlerini tekrar kapattı Rezan. “Biraz uyusam geçer.” Üşüyordu ve nefes almakta güçlük çekiyordu. Burun yolu tıkanmıştı. Geceye doğru üşüdüğünde kendine gelmiş, kolları arasında uyuyan kadını uyandırarak giydirmeye mecal bulmadan yatağa yatırmıştı. Üzerindeki ıslak kıyafetlerinden kurtulup karısının yanına uzanarak uykuya dalmıştı. Sabah felaket yüzünü göstermişti.

“Sen üşüyorsun.” Titrediğini fark etti Mizgin.

Olumsuzca kafasını sallarken bir öksürük tufanına tutulmuştu adam.

Elini alnına bastırıp ateşini yokladı. Avucu yandığında genç kadın dudağını ısırarak ayaklandı. Tülbentini kapıp başına örttüğü gibi odadan ayrıldı. Kendine küfür etmekten vazgeçmiyordu. Kocasını gecenin bir vaktine kadar suyun altında ıslak kıyafetlerle bırakmıştı.

“Bizde romantiklik olsa olsa böyle berbat bir sonla biterdi.”

Bahçedeki hengâmeyi fark edemeyecek kadar telaşlıydı. Merdivenleri inerek rotasını son sürat mutfağa çevirdi. Çorba pişirecek, soğuk algınlığı için de ilaç götürecekti. Mutfaka girerek işe koyuldu. Dolaptan sebzeleri tek tek çıkarırken mutfağa giren Gülistan Hanım ile işini yarıda bıraktı.

“Daha gitmediniz mi, yenge?”

“Her şey hazır, kızım, gideceğiz şimdi.”

“Bol bol eğlenin.”

“Sen kesin karar verdin mi?”

“Evet, yenge.”

Kararına saygı duydu Gülistan Hanım. Yadé Piroz’un ilaçlarını alarak mutfaktan çıktı. Mutfakta tek başına kalan genç kadın çorba için sebzeleri yıkayıp doğramış ardından pişmesi için tencereye dökerek ocağa almıştı. Dışarıdan gelen seslere kayıtsız kalamayınca soluğu mutfak kapısının önünde aldı. İki araba çalışır halde bahçe kapısının önünde duruyordu. Arabalara kadınlar ve çocuklar yerleşirken karşı karşıya kalan Aslan ve Revenk yine bir kapışmanın içindeydi. Adil bir kapışma denemezdi. Aslan yine Revenk’i yeneceğe benziyordu.

“Biremin bugün hangi lenslerini taktın?”

Revenk gözlerini sımsıkı kapattı. “Yine uğraşmaya yer arıyorsun, Aslan.”

“Odanı talan ettim. Şu lensleri nereye sakladığını bulamadım.” Babasının gözlerine tıpatıp benzeyen renkli gözlerine dem

vurdu. “İki renk kullanmak her yiğidin harcı değil... Öyle daha mı havalı oluyor? Kızlar seni daha mı etkileyici buluyor?” Sorularında sesini özellikle yükseltmiş, Evin’in duyması kardeşinin çıldırmasını sağlamıştı.

“Biremin...” Ağabeyine sesini öfkeyle yükseltmişti Revenk.

Aslan öfkelenen hazzıyla kardeşinin kafasını avuçları arasında sıkıştırmış, uyarısını etmişti: “Bir daha ağabeyine sesini yükseltme.”

“Ulan lens kullanmadığımı biliyorsun.” Öfkeyle bağırarak genç adam sona doğru kısık sesiyle tıslamıştı: “Evin duysun diye niye kız muhabbeti yapıyorsun? Kardeş misin, düşman mısın?”

“Hımm...” Aslan imayla Revenk’i süzdü. “Ya öp ya öldür diyorsun!”

“Ulan dua et ağabeyimsin.” Tükürürcesine homurdandı Revenk. Delirtmek için elinden geleni yapıp, eline geçen fırsatı saniyesinde kullanıyordu. Bazen Aslan’a katlandığı için kendi sabrına hayret ediyordu.

Aslan kafasını kolları arasında sıkıştırıp genç adamı öne doğru eğerek güçsüz bıraktı. “Demek öyle, Revenk Bey. Demek dua etmem gerek.”

Revenk kafasını kurtarmaya çalıştıysa da Aslan’ın gücünden kurtulamamıştı.

“Şêr...” Babaannesi ismini bahçenin ortasında bağırarak zikretmişti. Şimdiye kadar ses etmemesi mucizeydi. “Kuzulkurt, oğlanın kafasını ezdin.” Arabadan bağırarak Yadê Piroz yine tartışmalarına karışmıştı. Aslan bazen Diyar’dan daha çocuk oluyordu.

Genç adam kardeşini bırakırken omzuna pat pat vurdu. “Yadê...” Gülerken gözleri kısılan adamın çehresi tatlılığa bürünüyordu.

“Sorun tınne”!

* Şêr: Aslan

** Sorun tınne: Sorun yok

Gülümseyerek kardeş tartışmasını izledi Mizgin. Revenk'in kızgın, Aslan'ın keyifli gitmesi gözünden kaçmamıştı. Üç kardeşin bağları çok farklıydı. Rezan ve Aslan asla şakacı hareketlerde birbirine karşı bulunmaz ama birlikte eğlenirlerdi. Anlaşmazlığın ve sorunun en çok olduğu Rezan ve Revenk idi. Revenk hep ağabeyini delirtir, damarına basardı. Deli hareketler, komik tartışmalar, uğraşmalar ise arabaya binen iki genç arasında olurdu.

Ev halkının gidişiyle mutfığa tekrar girdi Mizgin. Pişmiş çorbayı kâseye doldurmuş, yanında iki dilim ekmek ve kaşıkla tepsiyeye koymuştu. Yarım limonu üzerine sıkırmıştı. Bir bardak suyu ve ağır kesici ilacı yanına bırakıp aldığı tepsiyeye yukarı çıktı. Odasına girmiş, yatakta uzanan kocasının yanına oturmuştu. Tepsiyi komodine bıraktığında seslendi: "Rezan."

"Hmm."

"Hadi kalk, çorba yaptım."

Karısının sesinden rahatsız değildi ama şu an Mizgin'in sesi bile ağrıyan başı için fazlaydı. Rezan yerinden güçlükle doğrularak kafasını başlığa dayadı. "Tepsiyi bana ver, ben kendim yerim."

İtiraz etmeyen kadın tepsiyi kucığına bıraktı. Kocasını çorbasını yudumlarken o da işini halledebilirdi. "Ben evi kontrol edip geliyorum," diyerek odadan ayrıldı. Evi kontrol etmeden evvel ufak bir işi vardı. Gülistan Hanım'ın odasına koştu. Bu telefon sayesinde annesinin sesini yeniden duyacaktı.

Heyecanla annesini aradı kadın. Hattın diğer ucunda aramasıyla sevince boğulan annesiyle hasretini gidermiş, sormuş, soruşturmuştu. Annesinin keyifli çıkan sesi sonucunda müjdeli haberi almıştı: ROJİN HAMİLEYDİ!

Telefonu kapattığında yere çökmüştü. Daha gelin olalı ne kadar olmuştu? Rojin bu süreçte hamile bile kalmıştı ama Mizgin kalamamıştı. "Tabii Rojin ve Berdan aşkından oldu bu bebek." İçten içe kıskanmıştı. "Bizimki aşk mı? Rezan Efendi'nin nefretinden bebek mi olur?"

Sıkıntılı nefesini vermişti. Bir bebek verirse kocasıyla arası iyi olur, hatta Rezan ona yakınlaşırdı. Kıymetini anlar, daha çok değer verirdi. Nefreti bile yok olurdu. Yarım saat boyunca öylece kalan Mizgin hasta kocasını hatırlayınca yerinden fırlamıştı. Telefonu yerine koyduğu gibi çıkmıştı.

Evi kontrol ettikten sonra kocasının sağ koluna evi emanet ederek odasına çıkmak için basamakları ağır ağır arşınladı. Rezan'ın değişen tavırları, bazen hassas davranması, iyi-kötü hep oluyordu. Fakat birkaç gündür aşırı değişim kocasını esir almıştı.

Değişimini sevmiş miydi? Evet, hoşuna gidiyordu. En azından karısını kabul ettiğini ve bunun için çabaladığını açıkça belirtmişti. Zaman... Belki zamanla olurdu. Kapıyı açıp içeri girdiği esnada ayakta duran kocasını görünce şaşırıldı.

“Rezan?”

“Söyle, Mizgin.”

“Niye yataktan çıktın?” Hastaydı, niye ayaklanmıştı?

“Canım biraz tuvalette dolaşmak istedi. Bir tur atıp geleceğim.”

“Peki, çok oyalanma,” demişti farkında olmadan.

“Ya sabır!” diyen genç adam banyoya girerken Mizgin getirdiği çayı komodinin üzerine bırakıp yatağın içine girmişti. Evde kimse olmadığı için bütün gün rahattı. Kocasıyla akşama kadar sohbet edecekti.

Banyodan çıkan Rezan yorgun edasıyla yatağına tekrar girdi. Karısının bakışlarını görmezden gelerek kafasını yatağın başlığına yasladı. Kafasında tilkilerin dönüp dolaştığını biliyordu.

“Ağrın var mı?”

“Hayır, çorban beni iyileştirdi. Birazdan uçarım.” Dalga geçen genç adam çekmecenin içinden dün gece getirdiği dosyayı çıkarttı. Bütün gün boş boş yatıp uzanamazdı. Gününü dolu dolu geçirdikten sonra dinlenmeyi seviyordu.

“Çayını soğutma.”

“İçerim.”

Mesafeli cevapları hevesini kırmış, kocasına çevirdiği bedenini düzelterek kafasını Rezan gibi yatak başlığına dayamıştı. Yan gözle kocasına baktığında gözlerinin hâlâ dosyada olduğunu fark etti. Onunla ilgilenmeyecek, konuşmayacaktı. Her zamanki gibi diline hâkim olamayan Mizgin tekrar konuşmuştu: “Kırık bir ayna gibiyim.”

“Niye?” Dosyasına göz atarken sormuştu Rezan.

“Beni her kırdığında parçalara bölünüyorum ama utanmadan her parçada da seni kalbime gösteriyorum.”

Kafasını dosyadan kaldıran Rezan karısını süzdü. Bu konuşmayı dün gece hallettiklerini sanmıştı. Ama anlaşılan Mizgin ve sabırsız duyguları buna izin vermeyecekti. Bir yandan hoşuna gidiyordu. En azından sevdiği başka kimse yoktu. Sadece kocasını seviyordu. Ancak bu sevgi ne zaman başlamıştı? Nasıl başlamıştı? Merakına düşenler de buydu. Fakat sormak için erkendi. Kendini hazır hissettiği zaman her şeyi soracaktı. Küçük karısına şimdilik umut vermek istemiyordu.

Mizgin bir şey demeyeceğini anlayınca konuyu kapatmaya çalıştı. “Rezan telefonunu verebilir misin? Müzik dinleyeceğim.”

Genç adam komodinin üzerinde duran telefonu karısına uzattı. Mizgin aldığı telefonda müzik programına girerek dinleyebileceği bir eser aradı. Aklına gelen fikirle gülümseyerek kocasına döndü.

“İlk açılan şarkı sana gelsin mi?”

“Gelsin, Mizgin, gelsin.” Uğraşamayacağını bildiği için isteğini kabul etmişti.

Çalan ilk parça hareketli olunca kıkırdarak hafif kocasına sokulu. “Ne şanssız adamsın. Bu şarkılar hiç sana göre değil.”

“Sen yanımda olunca,” diyerek cevap verdi adam.

Şarkının sözleri Mizgin’i kahkahaya boğarken Rezan’ın homurdanmasına vesile olmuştu. Karısının elinden telefonu almaya çalıştı. Fakat Mizgin telefonu vermeye hiç niyetli değildi.

Yıldız Tilbe'den ben de istiyorum parçası çalıyordu.

Aşkın yeri yurdu vakti zamanı yok,

Sana rastladım olan oldu.

Tıpmı değilsin aslında,

Fakat o bakışların da beni her şey çağırıyordu.

Rezan Şahmaran telefonu alıp müziği hızla yarıda kesmişti. Mizgin kabul edememiş, elinden tekrar alıp açmış ve Rezan'ı çıldırtan nakaratlar dökülmüştü:

Kalbinde yerimi alacağım ama beni çok sev yoksa giderim.

Aşkınla ağlayıp güleceğim. Hissediyorum, güleceğim.

"Mizgin yeter!"

Yüzüne püsküren adamın hiddetinden korkan kadın telefonu kocasının eline vererek aralarına mesafe koydu.

"Şarkılarla aklını bozmuşsun!"

Mizgin'in verdiği cevap yataktan çıkmak olmuştu. Daha bir şarkıda geçen iki doğru cümleyi kabullenemiyordu. Yarın sevmeyi nasıl başaracaktı acaba? Yöneldiği dolabın kapağını açıp tüm kıyafetleri çıkardı. Yere attığı kıyafetlerini oturarak katlamaya başlamıştı. Geç uyandığı zamanlarda nasıl hazırlandığını bilmeden dolabı birbirine katıyordu ve şimdi dağınıktı.

Rezan dolabın önüne oturup kıyafetleri tek tek katlayan ve askılara asacaklarını ayıran kadını seyre daldı. Kaç gündür hareketlerini gözlemliyordu. Çok konuşması ama her konuşmasında bilmişlik taslaması, her konuya atlaması ya da her konuda kendine pay çıkarması, hepsiyle çılgın bir karaktere sahip olduğunu kanıtlamıştı.

Cesareti... Aslında Rezan'ın dikkatini çeken cesur kalbiydi. Hiç çekinmeden, utanmadan, korkmadan kocasına sevgisini itiraf ediyordu. Dün gece her şeyim demişti. Rezan'ı her şeyi olarak görüyordu. Bu genç adamın kalbinde küçük bir kıpırdatma yaratmıştı. Rezan Şahmaran, kadını Mizgin Şahmaran'a alışıyordu.

Mizgin sessiz sessiz şarkısını mırıldanırken Rezan farkında olmadan gülümsemiş, elindeki kalemi oynatarak karısına sarmıştı. Bugün bir değişiklik olsa çok mu olurdu? Mesela Mizgin yerine en çok konuşan Rezan olsa!

“Bu şarkılar aklını alacak bir gün.”

Kıyafetleriyle boğuşmaya devam ederken kocasına bakmamış, dudağının kenarında oluşan sinsi gülümsemeyle cevap vermişti Mizgin: “Sana göre bu şarkıları değiştirirken deli kadın olabilirim. Ama bana göre kocasının kalbini şarkılarla vuran âşık kadının tekiyim,” dedikten sonra sanki tribündeymiş gibi eli yumruk halini alıp kendine doğru çekmişti. “BİNGO!”

“Deli olduğunu kabul ediyorsun.”

“Ah normal insanlar hayatın tadını çıkartmıyor ki.” Omzunun üzerinden kocasına bakarken gülmüştü. “Hayat delilere güzel. Akıllılar yanıp dursun derdine.”

Rezan bu konuda karısına hak vermişti. Gerçekten hayattan tat almasını iyi biliyordu. Kimseyi kendisine sorun etmeden geçip gidiyordu. Umursamazlığı bazı zamanlar Rezan’ın imrenmesine sebep oluyordu. O da bu kadar umursamaz olsaydı şimdi hayatının tadını çıkarırdı.

Mizgin’in sinerjisi canını sıktığı kadar, karanlık dünyasından biraz çekip alıyordu. Elini uzattığı her anda Rezan itse de o kadın uzatmaktan geri durmuyordu. Her daim capcanlı ve neşeliydi. Kendisi dışında ve ailesine olan hasreti dışında bu kadının canını sıkan bir şey neredeyse yoktu. Meraklanarak karısına döndü. “Gerçekten merak ediyorum. Nefret ettiğin biri var mı? Varsa niye nefret ediyorsun?”

Dünya üzerinde bütün nefretini taşıdığı tek ismi kararlılıkla tısladı Mizgin: “SEDEF!”

Rezan gözlerini baydı. “Onu biliyorum. Sedef dışında var mı nefret ettiğin?”

Mizgin yerinden kalkıp askılara kıyafetlerini asarken kocasına döndü. “Sana şu kadarını söyleyeyim, Rezan. Bazı insan-

lar kanal haberi gibi, gördükçe kaçıyorum. Yani isim vermek istemiyorum ama gördüğüm yerde tabanlarımı yağlayıp âdetâ uçuyorum.”

İşinin başına dönmesiyle gülümsedi Rezan. Bu kadının dilinde hep bir hazırlık vardı. Tüyleri hiç bitmez miydi?

“Şu diline ne çare bulsam?”

“Dilim bana lazım, ağam. Bir zahmet dokunma.”

Rezan dudaklarını ıslattı. Dokunduğu olmuştu. Hoyrat dokunşları öperken çok olmuştu. “Dokundum, Mizgin.”

Kaşları çatılan genç kadın dokunduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Düşünceli edasıyla kocasına döndü. “Dokunduğunu hatırlamıyorum.”

Rezan tek kaşını kaldırdı. “Seni öperken...”

“Tamam!” Devamını getirme der gibi sesini yükseltip avucunu kaldırarak göstermesi Rezan’ın söyleyeceklerine mani olmuştu. Erkeksi sesiyle uzun soluklu kahkahasını atmıştı. Hasta olmasa daha çok gülecekti. Sızlayan vücuduyla kahkahası kesilmiş, acı bir inleme ağzından dökülmüştü.

“Oh olsun,” diyen kadın tekrar dolabına döndü.

Kocasının da kıyafetlerine çekidüzen vermişti. Rezan Ağanın dolabı daha zahmetli olduğundan Mizgin dokunduğuna bin pişman olmuş, ancak yine de her şeyi yerli yerine özenle koymuştu. Dolap düzenleme işi bittiğinde sıra gerisinde kalan dağınıklığa gelmişti. Odadaki dağınıklıkları yok etmiş, banyosunu temizledikten sonra içeriye dönmüştü. Rezan Ağa çoktan uykuya dalmıştı. Sohbetleri kocasının uyuyacağını demesiyle son bulmuş, Mizgin bir daha hiç konuşmamıştı. Yoksa hoş bir sohbeti tutturmuş, zevk alarak devam etmişlerdi.

Komodindeki fazlalıkları alarak aşağıya inmişti. Midesini doyurmaya bir türlü fırsat bulamamıştı, mutfakta kendine hafif bir şeyler hazırlamış ve yemişti. Yorgunluktan bitap düşmüştü.

Akşamın çöktüğünü hatta saatin geciktiğini yeni yeni fark ettiğinde, Rezan Ağa için hazırladığı meyve çayını kupaya dol-

duruyordu. Uyandığında sabahki halinden daha iyi görünüyordu. Yatağında hâlâ uyuyan adamı merak etti.

Çayını alıp tekrar yukarıya çıktı. Odasına girdiğinde Rezan'ı uyanık buldu. Çayı komodine bırakıp kocasının yanı başında durdu. Avuç içiyle alnını yoklarken ateşinin düştüğünü, vücut ısısının normal halini aldığını fark etti.

“Ateşin de düşmüş. Kendini nasıl hissediyorsun?”

Rezan alnındaki soğuk elin varlığıyla hoşnut olmuş, kapanan gözleriyle mırıldanmıştı. “Yorgunum ama geçti.”

Mizgin kafasını salladı. “Çayını soğutmadan iç.” Yatağın etrafında dönüp kendi tarafına geçti. Üzerini değiştirmeden öylece çarşafın altına girdi. “Hastalanırsam bana bakarsın değil mi?”

“Hayır, seni öyle bırakmayı düşünüyorum.”

Gözleri yavaştan kapanan kadın gülmüştü. Rezan'dan her şeyi beklerdi. Ama nedense buna inanmıyordu. Dün gece yanında kalarak kendini üşüten adam o hastayken sırtını dönmezdi.

Rezan yeni uyanmıştı ve daha uyuyamayacağını biliyordu. Yapacak hiçbir işi yoktu. Kafasını dosyalara gömse sıkılıyordu. Kalkacak kadar güç kazanamamıştı da hâlâ. Karısına döndü genç adam.”Gece gece canım sıkıldı. Sana mı biraz takulsam?”

Esneyen genç kadın hafif gözlerini araladı. “Karın bu koca adama bakmaktan yoruldu. Uyku hakkımı kullanabilir miyim?”

Rezan sesini çıkarmadı. Hakikaten onun yüzünden yorulmuştu. Bu yüzden uyumasına izin verdi. Mizgin de yatağında rahatça dönerek uykuya dalmıştı. Ah uykunun gözünü sevsin! Rezan onu izlerken dudağındaki tebessümü fark etmişti. Parmagını uzatıp tebessümüne dokunmak istedi. Dudaklarını yamultsa güzel olurdu.

Yapacak bir şey bulamadıkça sıkılmış, sıkıldıkça delirmişti Rezan. Mizgin uyumasaydı onunla uğraşacaktı. Yarım saatin sonunda dayanamayan genç adam karısını dürtüklemişti.

“Mizgin, kalk.”

Kalkamayan genç kadın güçlükle duyuyordu.

“Mizgin, kalk!”

Bir gözünü açan kadın tekrar kapatmaya can attı. “Ne oldu? İyi misin?”

Rezan kollarından tutmuş, kendine çekerek doğrultmuş ardından yatağın başlığına sırtını yaslamıştı. Yatakta yatan kadın saniyeler içinde un çuvalı gibi doğrultulup başlığa istiflendirilmişti. “Canım sıkıldı, uyuma!”

Afallayan genç kadın hâlâ uyku sersemiydi. Yanlış duymadıysa Rezan Ağa sıkıldığı için uyumasına izin vermiyordu. “Canın sıkıldığı için mi beni uyutmuyorsun?”

Pervasızca onayladı adam: Evet.”

Aniden öfkelenen genç kadın hırlamıştı: “Benim canım sıkıldığında sen niye uyuyorsun?”

“Canının ümüğünü sıkarım, Mizgin!”

İşyan dolu ağlamaklı sesi bozuk ezgilere dönmüştü. Yumruklarını kucığına indirirken, “Alt tarafı biraz uyudum. Ona bile izin vermedin. Uykum çok tatlıydı, beni tatlı diyarına götürüyordu,” diye inim inim inledi.

Uyandırmakla iyi mi etmişti? İkilemde kaldı Rezan. “Hayır, rüyanda baklava falan mı görüyordun?”

‘Baklava niyetine seni görüyordum.’ Yine iç sesiydi konuşan. Hepsini içine konuşuyordu. Dışı ise başkaydı. “Hayır, Rezan!”

Dudaklarını diliyle yavaşça ıslattı adam. “Çiftlikten döndüler mi?”

Mizgin omzunu silkti. “Bilmiyorum ki, ben aşağıdayken hâlâ gelmemişlerdi.” Kocasına bugün aldığı haberi vermek istiyordu. Ama söylese Rezan nereden öğrendiğini soracaktı. Telefonu öğrenecekti. Öğrenirse bir daha asla annesiyle konuşmaz, muhtemelen bir daha kimseyle konuşacak halde kalmazdı.

Rezan bu kadının cıvıl hallerini istiyordu. Böyle donuk, su ratsız hiç mi hiç çekilmiyordu.

Mizgin kararını vermişti. “Rezan...” Kocasına seslenip dönen kadın zaten kendisini izlediğini görünce garip hissetmişti. “Bir şey söyleyeceğim ama kızma.”

“Başlıyoruz,” diye mırıldanan genç adam onaylamıştı. “Söyle.”

Yutkunan kadın kendini teskin ederek sordu: “Eğer Ro..Ro-jin hamile olsa ve hamile haliyle bu eve gelse, yine onu evden mi kovarsın? Yoksa kabul mü edersin?” Bu şekilde kocasını hazırlamıştı.

Can sıkıntısı kızgınlığa dönen genç adam sorusunu algılamak için def etti. “Bir daha böyle yorumlarda bulunursan seni döverim, Mizgin. Sana işkenceler çektiririm, seni hırpalarım.”

Kurşun yemişçesine kalbine dokunan genç kadın oyunculuğunu etmiş, mağdur ifadesiyle solumuştu: “Ah benim küçük kalbim senin işkencelerine dayanamaz.”

Oyuncu karısını çenesinden tutarak kendine çekmişti Rezan. Üzerine düşen kadının saçları omzuna dağılırken Rezan Ağa inanılmaz bir cümleyi dilinden dökmüştü: “O küçük kalbinden öperim, kadın!” Ardından ağılıkla dudaklarına kapanmıştı.

Bölüm 14

Büttük Mi?

iyi ki aşk adam seçmiyordu. Rezan Ağa seçecek olsaydı, bu kesinlikle Mizgin olmazdı. Başka bir kadını çoktan seçip yuvasını kurmuş, Mizgin de uzaktan sevgisiyle mutlu yuvasının ıstırabı bugüne kadar çekmiş olurdu.

“Amca tosunu öptü!” Kıkırdayan genç kadın kocasının alt dudağını öpmüş ve geri çekilmişti.

“Amcalar tosunlara şiddet uygulamaz, Mizgin. Bana bir ilki yaşatma.”

Yüzleri birbirine bakan kan koca araya mesafe katmadan göz göze konuşmaya devam etti. Göz kırpan genç kadın sinsice sırttı. “Sinirlisin ama şiddete karşı bir yiğitsin. Kaynanam tam bir yiğit doğurmuş.”

Rezan sinsi yüz ifadesine tezat oluşturan övgülerine anlam vermekte sıkıntı çekti. “Uykundan uyandırıldığın nasıl da belli oluyor.”

“Bensiz uyuyamadın değil mi?” Bilmişlikle kendinden geçip güldü Mizgin.

Fişler tam o esnada koptu. Rezan uyandırdığına pişman olmuştu. Bu deli kadınla gün içerisinde baş edemiyordu daha.

Şehnaz & Gülşen Başimoğlu

Gece vakti uykusundan uyandırınca nasıl baş edecekti? Uyandı-
rıp kendi elleriyle oturttuğu kadını uyuması için yine kendi elle-
riyle nezaketten uzak kabaca yerine uzatmıştı. “Uyu!” Karsısını
çatık kaşlarıyla yastığına gömmüştü.

Cevap vermek yerine uyumasını istemesine şaşırmadı Mizgin.
Uzanan kocasına bakarak yerinden doğruldu. “Ama bu kıyafetlerle
uyuyamam ki. Geceliğimi giyip geliyorum.” Son cümle bu kadın
tarafından nispeten söylenmişti. Yataktan çıkarak aldığı gecelik
banyoya girmişti. Üzerini değiştirip ihtiyaçlarını giderdikten son-
ra, saçlarını dağıtarak banyodan çıkmıştı. Yatakta uzanan kocası
kolunu uzanacağı yere kadar uzatmıştı. Mizgin yatağına girerken,
kafasını koluna koyup koymamak da kararsız kalmıştı.

“Beni tekrar uyandıramayacaksın değil mi?”

Ensesinden yakalayarak sert göğsüne yasladı kadını Rezan.
Şakağının acısını duyamayacak kadar şaşırdı Mizgin.

“Şimdi o çeneni kapatıp gözlerini yummazsan gerekeni ya-
pacağım.”

“Sustum.” Dudaklarını birbirine bastırarak azar işitmekten
kendini alıkoydu.

“Uslu ol.”

“Tosunlar usludur.”

“Sen değilsin.”

Gözleri kapalı karı koca birbirine sarılarak atışıyorlardı. Söz-
de uyuyacaklardı. Mizgin sesini çıkartmadı. Sadece istediği gibi
uyumaya çalıştı. Rezan uyuyamadıkça sıkıntılı nefeslerini veri-
yordu. Az önce onu esir alan uyku isteği şimdi yok olmuştu. Miz-
gin kendisini saran kocasının uyumadığı her dakika sıkılıyordu.
Kollarında huzurlu bir uyku uyuyacaktı. Rezan kendisi onu kol-
ları arasına almıştı. “Bir sincap kadar olamadık. Onlar eşlerine
sarılarak uyuyorlarmış. Bu bana sarılınca uyumuyor.”

“Seni duyuyorum.”

“Biliyorum.”

Gözlerini hayırlı bir sabaha açmıştı Rezan. Mizgin göğsünde uzanmış değildi. Sabaha doğru kopmuştu demek ki. Uyuduğu için sessizce yataktan çıkarak banyoya girdi. Yıkayıp arınmalıydı. Dünün yorgunluğunu üzerinden ancak suyla atardı. Üzerindekiyi çıkartıp banyoya girdiğinde soğuk suyu açıp yıkanmaya başladı. Eve gelmeyen ailesi yüzünden bugün tek başına şirkete gidecek ve akşama kadar çalışacaktı.

Banyodan çıktıktan sonra dolabına ilerleyen genç adam, çalan telefonla komodine doğru gitmiş telefonunu almıştı. Arayanın Sedef olduğunu görünce uzun soluklu nefesini alarak, telefona cevap vermişti. Dolaba tekrar yürürken kapıyı açıp içinden kıyafet seçmeye başladı.

“Günaydın, Rezan Ağa.” Neşeli sesiyle karşılayan Sedef’in keyfi yerinde gibiydi.

“Günaydın, Sedef.”

“Gelmiyor musun? Herkes burada, kahvaltı ederiz.”

Gözlerini kapatıp tekrar açan Rezan karısına dönüp baktı. Hâlâ uyuyordu. “Şirkete gideceğim.”

“Hadi ama sadece kahvaltı. Hem Aleyna seni çok özledi. Rezan baba deyip ağlıyor.”

Ne yapacağını şaşırılmış, derin soluklarıyla kendini dizginledi adam. Mizgin’i tekrar kırmak istemiyordu. Yeterince korkusu vardı. Her defasında Aleyna derse karısı artık inanmayacaktı. “Aslan şirkete geldiğinde Aleyna’yı da getirsin,” diyerek Sedef’in vereceği cevabı bekledi. Karşıdan oflama sesleri gelince genç adam susmuştu. Sedef ile uğraşacak değildi. Kendi karısı evde tek iken tekrar gidemezdi.

“Peki, akşam sadece bir saatliğine gelemez misin, Rezan?”

“Hayır.”

“Bizde...bizden uzaklaşıy...”

“Sedef işim var, şirkete gitmem gerek. Sonra konuşuruz,” diyen genç adam hiç beklemeden telefonu kapatmış işine geri

dönmüştü. Aleyna'nın görme istekleri oyun haline gelmişti ve bu artık kabul edilir gibi değildi.

Giyeceği kıyafetleri çıkarırken, yatakta kıpırdanan karısını görünce gülmeden edemedi. "Uyumadığını biliyorum, Mizgin. Çık yataktan."

Yakalanmasını dert etmeyen kadın yataktan fırlayarak kocasına koştu. Koşu yarışlarına bedel gösterisini kocasının boynuna atlayarak sarıldığında bitirmiş, galip olmuştu. Az önce yaptığı kendisi için büyük bir adımdı. "Teşekkür ederim." Ağız dolusu gülüşüyle teşekkür etti Mizgin.

Öylece kalakalan Rezan sarılmamıştı. Geri çekilen Mizgin yanaklarına en tatlı öpücüğünü kondurduktan sonra koş a koş a banyoya girip kapıyı kapatmıştı. Rezan'ın eli ise yanağına doğru kaymıştı. Bu küçük kadın teşekkür etmişti. Laf sokmadan hem de! Karışık karısını çözmeye çalışmadı. Kafasını sallayarak kıyafetlerini giyindi. Çıkmak için hazırды, banyonun kapısına doğru ilerledi. "Ben çıkıyorum, Mizgin. Öğlen sana yemek gönderirim." Kapıya doğru seslenmiş, çılgın karısını bilgilendirdikten sonra odadan çıkıp gitmişti.

Giden kocasının ardından banyodan çıkan Mizgin kapı pervazına yaslanarak kendinden geçmiş gibi sıttı. Rezan Şahmaran fabrika ayarlarını hepten bozmuştu. "Öküzüm ya benim için yemek gönderecek!"

Kahkaha atarak dolabına yönelip kıyafetlerini çıkardı. Rezan Şahmaran ne giyeceğim derken yine yatağın üstünü doldurmuştu. Kıyafetlerini dolaba tekrar özenle yerleştirip giyeceği kıyafetlere uzandı. Ev temizdi, eve dokunmayacaktı. Kimse gelmeyecekti, yemek yapmayacaktı. Bugün tatil ve özgürlük günüydü.

Üzerine bir etek bir gömlek çekmişti. Tülbentini saçlarına atmamış, özgürlüğünün keyfini çıkarmıştı. Odasından ayrılarak soluğu mutfakta aldı. Bugün Dila'yı arayp konuşmalıydı. Özlediği can dostunun ruh halini merak ediyordu.

Kahvaltı tabağına yiyeceklerini doldurup, yanına ekmek ve meyve suyu koyarak götürdü. Gülistan Hanım'ın odasından telefonu alarak odasına geçti. Berjere otururken, tabağını küçük zığona bıraktı. Elindeki telefonla annesini aradı. Cevap vermesini beklerken hazırladığı kahvaltı tabağından bir parça peynir aldı.

“Keçamin?”

Annesinin sesini duyunca içi huzuruna erdi. “Dayê, nasılsın?”

“İyiyim, delala min. Sen nasılsın?”

Annesinin sesindeki keyif kadını gülümsetti. “İyiyim annem, Dila orada mı?”

“He kızım, yanımda.”

Annesinden Dila'ya vermesini daha istemeden ahizeden beklediği ses yükselmişti: “Mizgin?”

Arkadaşının sesini duyunca boğazına yumru oturdu. Dila'nın ne halde olduğunu merak ediyordu. Titreyen çenesiyle beraber gözleri de doluvermişti. “Dila, canım nasılsın? Kızım çok özledim seni.”

“Ben de çok özledim be, Mizgin'im. Gittiğinden beri bu konak bana haram.”

Mizgin ne halde olduğunu düşünmek istemiyordu. Nasıl yandığını, nasıl yıkıldığını, nasıl kırıldığını, hiçbirini görmek istemediği gibi düşünmek de istemiyordu. “İyisin değil mi?”

“İyiyim ya, mutluyum. Gözümün önünde filizlenen bir aşk var. Çok mutlular, birbirlerine kavuştular. Berdan üzerine öyle titriyor ki bazen imreniyorum, bazen kıskanıyorum. Rojin o kadar kırılğan ki yaklaşmıyorum.”

Mizgin gözünde biriken yaşları durduramadı.

“Gülmeyi unuttum ama yalan söylemeyi öğrendim. Yalandan mutluyum şimdi. Müjdeli haberi biliyorsun zaten. Berdan baba oluyor, çok heyecanlı. Rojin oturup kalkarken çok dikkatli. Bütün hayallerim gerçekleşti. Ama benimle değil. Unutmak istiyorum, Mizgin. Bazen acım ağır geliyor, keşke sevmeseydim diyorum.”

Sessizce ağlamaya devam etti. Dostu, küçüklük arkadaşı gün be gün sevdiği adamı ve karısını izliyor ve acısıyla baş başa kalıyordu.

“Sonra kızıyorum kendime. Yıllardır seviyorsun, mutlu olmasın hep duandı. Şimdi o mutlu sen de mutlusun diyorum kendime. Bazen gülüyor, o zaman gerçekten mutluyum.”

“Dila...” diye seslenişinin ardından sessizce ağlamaya devam etmişti Mizgin.

“Benim için telaş etme. Ben hayatı yaşamaya devam ediyorum. Zaten Yadê Feyruz beni rahat bırakmıyor. Sürekli elime iş veriyor, oturduğumda bastonla vuruyor...” Seslice güldü Dila. “Leyla olmuşsun diyor. Bana koca bulacakmış. Annen kabul etmiyor, bırakmam kızımı diyor.”

“Turşunu mu kuracakmış? Benimkini kuramadı...” Mizgin gülmeye çalıştı. Bir nebze gülmeye çalıştı.

“Yadê turşumu kabul etmiyor.”

“Yoksa anladı mı Berdan’ı sevdiğini?”

“Ben Berdan’ı sadece sevmiyorum ki...”

Aramakla iyi mi etmişti, bilmiyordu Mizgin. Ama Dila dolmuştu. Dolmuştu ve içini açmaya ihtiyaç duymuştu. Mizgin’den başka yoldaşı da yoktu.

“Şimdi o mutlu olduğu için mutluyum sadece. Ölmedim yani, başkasına giderse ölürüm gibi bir duruma da düşmedim. Sadece kendimi kontrol edemiyorum bazen.” Derin nefesini kalbinde hissetti Mizgin. “E sen söyle? Rezan Ağa sana nasıl davranıyor? Çok merak ediyorum, gece rüyalarımı giriyorsun korkumdan!”

“Rezan da yanımda mı?”

“Yok, Rezan Ağa gelse rüya olmaz benim için.”

“Haklısın, kâbus olur. Öküz kocam ancak benim rüyalarımı süsleyebilir.”

“Sesin keyifli geliyor, iyisin.”

“E yani. Bir iyiyiz, bir kötüyüz. Beni azıcık kabullendi. Es-

kisi gibi kalbimi kırmıyor, kötü laflar söylemiyor, aşağılamıyor. Bazen benimle uğraşıp gülüyor bile.”

“Rezan Ağa mı?”

“İnanmıyorsun değil mi? O ayı bazen değişiyor, benim de inanasım gelmiyor.”

“Vay bak sen Rezan Ağaya. Yolumuz kapalı olmasaydı, sizi yan yana görmek isterdim. O kadar çok istiyorum ki. Rezan’ı yıllardır seven Mizgin kocasının yanına ne kadar yaklaşıyor?”

“Acaba seni Aslan’a mı alsak kız, kopmayız birbirimizden...” Bu söylediklerine kendisi kahkaha atmıştı. Aslan ve Dila’nın anlaşılamayacağı hissine varıyordu.

“Aman be. Başka birini bulamadın da o huysuzu mu yakıştırdın bana?”

“Aslan mı huysuz? Sen Rezan’la karıştırıyorsun galiba?”

“Evet, Aslan huysuz. Düğünde olanları hatırlatırım.”

Mizgin kahkahasını koparmıştı. Gözünden yaşlar bu sefer güldüğü için geliyordu. “Ay şu mesele. Sana nasıl üzülmüştüm o zaman. Rezan’ın kardeşi olmasaydı, silahı onun başına da yardım.”

“Sus sus, hatırlatma. Hatırladıkça içim öfkeden kaynıyor.”

Mizgin, Dila’yı acısından uzaklaştıracak konulara atlamış, kaynıyla yaşadıklarını hatırlatarak kızın gülmesini sağlamıştı. Saatlerce konuşmuş, telefonu kapatmak istememişti. Telefon artık sıcaktan patlayacağı, Yadê Feyruz, Dila’yı başlayacağı hale geldiğinde konuşmayı bitirmişlerdi. Mizgin telefonu yerine koyup yapmama karar aldığı temizliğe son anda karar değiştirerek girişmişti. Dila’ya üzülmekten, ağlamaktan bir hal olmuştu. O her gün, her saat bu acıya şahit oluyordu. Sevddiği adamın karısı o konağın geliniydi ve şimdi hamileydi. Bütün aşkları, sevgileri, hepsine şahit oluyordu. Sedef bir gün daha kalsaydı Mizgin ateşi çakacaktı. Ama Dila’nın öyle bir şansı yoktu. Mizgin bu kadarını kabullenmezken Dila daha ağırını çekiyordu.

“Mevla'm neylerse güzel eyler. Kaderini güzel eylesin, Di-la'm.”

Evini toparladıktan sonra, kocasının kıyafetlerini ütileyip dolabına koymuştu. Aslan ve Revenk'in kıyafetlerine de çekidüzen verdikten sonra bahçeye inmişti. Akşamüstü toprağı ıslatma vaktiydi. Bahçeyi hortumla sulamış, tozu toprağı temizlemişti. Toprak kokusu ve çiçeklerin kokusu etrafa yayılmış, Mizgin yorgunluğundan arınmıştı. “Huzur sadece toprakta!” Kokusunu içine çekti. Dinginlik en çok topraktan geliyordu.

Bahçeyi sulamasıyla işi bitmişti. Yorgun argın edasıyla odasına girdi. Kocasını geç saatte geleceğı için beklemedi. Üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkartarak geceliğini giydi. Yatağına girerek kafasını yastığa koyup düşünmeye başladı. Rezan Şahmaran; kalbinin kara öküzü, hayallerinin düşmanı, umutlarının yıkıcı adamı. Kısacası dünyaya Mizgin'in hayatının içine etmek için gönderilmişti.

Her şeye rağmen kocasını çok seviyordu. Kalbi bir kere bağlanmıştı ve ne kadar directtiyse unutamamıştı. Ne olursa olsun savasına devam edecekti. Sabah kocasının Sedef'in yanına gitmesi ve onu reddetmesi Mizgin'in biraz daha amacına ulaştığını gösteriyordu. Kocasını gerçekten Sedef'i unutmamıştı.

Odanın kapısı açılınca genç kadın kafasını yastığından kaldırıp gelene baktı.

Kendisinden pek de farkı olmayan Rezan Şahmaran yorgunluğun pırl pırl parladığı bedeniyle odaya girmiş, iri cüssesini yatağına gümbürtüyle bırakmıştı. Göz kapakları ağır ağır kapanmıştı.

Başucunda oturan kadın kocasını gülümseyerek seyre daldı. Gözleri kapalıyken sert çehresi biraz daha iyiydi. Kirpikleri kaşına uzandığı zaman iki göz bebeğinden tehlike akıyordu. Köşeli çenesini, hemen üstünde ısırmalık dudakları, gür kirpikleri, kaşlarının arasında oluşmuş iki derin çizgi Mizgin'in çenesini eline yaslayıp iç çeke çeke izlemesine sebep olmuştu. Hayat Rezan olunca güzel.

Parmağı ondan izinsiz gür saçların arasında dalış yaparken Mizgin şefkatiyle saçlarını okşadı. İpek gibi saçlarını taradıkça midesine kramplar giriyordu. Tatlı bir kramptı. Gömleğine uzanan parmakları düğmeleri tek tek çözdü. Gözlerini açıp şaşkınlıkla kendisini izleyen kocasına tebessüm etti. “Yorgunluğunu alırım istersen.”

“Daha çok yorarsın beni.” Sesi kendisinin bile duyamayacağı kadar kısık çıkmıştı.

“İçin fesat.”

“Fesat olmayacağım durumda mıyız?”

“Hadi soyun, sonra da uzan.”

Yataktan çıkarak uzun adımlarla banyoya girdi. Üzerindekilerden kurtulan Rezan Ağa sadece çamaşırıyla kalmış, yatağa sırt üstü uzanıp kollarını iki yana açmıştı. Bugün kimse olmadığından her yere koşuşturmuş, arabayı kullanamaz hale gelmişti. Hamit’i arayıp eve bırakmasını istemişti.

Banyodan elinde masaj yağıyla çıktı Mizgin. Elinden bırakmadığı şişeyle yatağa çıkarak kocasının kalçalarının üzerine oturdu. Geceliği hareket özgürlüğü veriyordu. Ne yaptığına anlam veremedi Rezan.

“Mizgin ne yapıyorsun, güzelim?”

“Yorgunluğunu alıyorum, ağam.”

“Sırtıma binerek mi?”

“E işte masaj yapacağım sana.”

Kocası sesini çıkarmamış, Mizgin’in yapacaklarını beklemişti. Genç kadın masaj yağını alıp avuç içine döktü. Kocasının pürüzsüz sırtına avuç içindeki yağı dökerek yaymaya başladı. Sırtındaki narin elleri hissedince Rezan’ın gözleri kendiliğinden kapanmış, gevşemeye başlamıştı. Kendini karısının maharetli ellerine bıraktı. Masaj fikrinden oldukça hoşlanmıştı. Masajına devam etti Mizgin. Tenini saran bacakları Rezan’ı gülümsetti. Üzerindeki ağırlığı yok denecek kadar azdı. Fakat ısısı uzuvları-

nı acıtacak kadar ağırdı. Sürekli hareket etmesi Rezan'ı daha çok kasıyordu. Küçük narin ellerin rahatlatması gerekiyordu.

Kocasının sert kalçalarını çok kıskanmıştı Mizgin. O kadar güzeldi ki gülmeden edemedi. "Rezan, bir şey söyleyeceğim ama gülme."

"Gene ne saçmalamayacaksın çok merak ediyorum." Mayışmış adamın mırıltı halinde çıkan sesi Mizgin'in kıkırdamasına neden oldu.

"Kalçaların taş gibi mübarek."

Kahkaha atan Rezan hızla dönerek Mizgin'i yatağa düşürdü. Genç kadın somurtarak kocasına bakarken genç adam göz göze geldiği karısının boynundan tutarak kendine çekmiş, sertçe dudaklarına yapışmıştı. Öpücüğünü bıraktıktan sonra karısını geri itmişti.

Hayrete düştü kadın. Rezan Ağadan beklenmeyen hal ve hareketler sahada top sektiriyordu. Bir numaralı rakibi iken, şimdi rakibine yenik düşmüştü.

"Sen deli kadının tekisin, Mizgin. Seni çözmek çok zor."

"Kolay aslında. Denesen çözersin."

Rezan göz kırparak karısını kendisine çekmiş, kollarının arasına alarak sarılmıştı. Banyodan ve dün geceden sonra üçüncü defa sarılmıştı. Genç kadının içi aşkla doldu.

"Sarılmak güzeldir, Rezan Ağa."

"Acıtmadığı sürece."

Kocasının yolundan devam etti: "Vedalar olmadığı sürece."

Rezan, Mizgin'e bakarken bir kez daha kendine itiraf etmişti. Üstelik farkında olmadan sesli düşünmüştü. Mizgin'in yan etkileri olmalıydı. "Alışkanlığım oldun."

Gözleri parlayan kadın kahkaha atarak kocasının boynuna kollarını dolamış, keyifle şakıymıştı. Rezan'ın keyfini yerine getirecek kadar güzeldi. Konuşmaları belki de sahtelikten uzak olduğu ve tüm gerçekliğiyle döküldüğü için güzeldi. Bu yüzden hareketleri de güzel oluyordu.

“Bir gün büyük bir konser vereceğim.”

“Vay vay vay! Biletler nerede satılıyor?” diye sordu genç adam dalgasına.

“Umutlar ülkesinde.”

“Konser nerede olacak, gökyüzünde mi?”

Kafasını sallayarak kocasını cevapladı. “Hayır, kalbinde.”

Odayı dolduran bir kahkaha daha genç adamın dudakları arasından koptu. Müzik ezgisi gibi çınlarken Mizgin tekrar iç çekti.

“Kalbim yeni şarkılarını kaldıracak kadar güçlü değil,” dedi en çekici gülümsemesiyle Rezan.

“Sana gülmek çok yakışıyor.”

“Güldüren güzel olunca.”

Kısık sesinden dolayı eşsiz itirafını duymadı Mizgin. Kocasına biraz daha sokularak gözlerini kapattı. Kaç gecedir uyuduğu huzurlu uykuya bu gece de kavuşacaktı. Kocasının sıcacık kolları arasında yakışıklılar diyarına gidecekti. Hepsi Rezan dolu diyarlar olacaktı.

“Seni o kadar çok seviyorum ki başkası görse sevgime âşık olur, sana değil.” İç sesiyle tekrar konuşan kadın kocası dolu diyarına gözlerini yumarak yolculuk etmişti.

Heyecan... İnsanın ayağını yerden nasıl da kesiyordu. Nasıl da kalbini tir tir titretiyordu. Duygu tazelemesi gibi bir şeydi. Seni silkeleyip kendine getiriyordu. Elden ayaktan düşecek gibiydi Mizgin.

Sabah kahvaltısından sonra işine gitmek için kapıya doğru yol almıştı Rezan Ağa. İlk defa kocasını kapıya kadar geçireceği için heyecanlıydı Mizgin. Rezan onu öpecek miydi? Ya da akşam için ona bir şey söyleyecek miydi? Heyecanla Rezan'ın arkasından giden kadının ağzı kulaklarına varıyordu.

Kapıyı açıp arabasına bineceği esnada yan tarafında duran karısına döndü Rezan. Gülümseyen yüzündeki beklenti gözünden kaçmadı. “İçeriye gir, Mizgin,” diyerek arabaya bindi.

Soğuk sesiyle emrivakisini yapan kocası hayal kırıklığına uğratmıştı. Kırıklığını yansıtmamayı başararak, kocasına el salladı. “Günün benim gibi güzel geçer umarım.”

Cevapsız bırakan adamın içeri girmesi için beklediğini fark edince, apar topar kapıyı açıp içeri girdi. Hayal kırıklığı Mizgin ve Rezan’ın hayat merkezine oturmuş gibiydi. Geçici misafirler ömürlük olmaya gelmişlerdi. Her şey çok iyi giderken birdenbire bambaşka bir Rezan’a dönüşebiliyordu. Bir türlü bu hareketlerine anlam veremiyordu. Çözdükçe daha dibe batıyordu Mizgin.

“Sen ne anlarsın aşktan? Öküz!”

Kendi kendine konuştuğundan sonra oflaya oflaya yüzünü konağa çevirdi. Tek başına bu koca evdeydi ve harbiden sıkılıyordu. Çiftliğe giden Şahmaran ailesinin bir an önce gelmesini istiyordu.

Hazırladığı kahvaltı tepsisini kaldırmış, mutfağını el hızıyla toplamıştı. Tek başına sevmese de kendine yorgunluk kahvesi yapmıştı. Mutfaktan fincanıyla çıkarken bahçe kapısı açılmıştı. Gördüğü suretle kahve fincanı elinden düşen Mizgin şaşkınlıkla ona doğru gelen iki ağabeyine bakakaldı. Yüzünü ezbere bildiği iki adam Şahmaran konağının bahçesinde ağır ağır yürüyorlardı.

Gördüklerini idrak etmesi uzun sürmedi. Cengiz Zuxari şefkatle gülümseyerek kollarını iki yanına doğru açtığında mutluluk ayağını yerden kesmişti. Mutluluktan iki kanat sırtında açılmıştı da Mizgin Şahmaran uçarcasına koştuğu bahçeyi ağabeyinin kollarına sardığında bitirmişti.

Yaşlar yanaklarından ince çizgiler halinde çenesine doğru indi. “Sen..sen gerçeksin.” Ağlayarak fısıldayan genç kadın yüzünü boynuna gömüp hasretle tuttuğu ağabeyiyle özlemini giderdi. En azından gidermeye çalıştı. Ne kadar sarılırsa sarıl-

sın hasreti dinmeyecekti. Yüreğine hasret sancısı ayrıldıkları gün nakşedilmişti...

Büyük ağabeyinden güçlükle koparak Mesut'a uzanıp sımsıkı sarılmıştı. Hasret ve özlemleriyle diri diri çok yanıyordu. Baba evinden uğurlanan bir kadının bir daha onları görmemesi ne kadar da zordu.

"Ağlama, güzelim. Seni ağlatmak için gelmedik."

Duygu selinin içine bulanmış Mizgin'i, ağabeyi Mesut konuşunca kendine getirmiş, saf korku yüreğini rehin almıştı. Kocasası... "Rezan.. Rezan..." On dakika önce çıkan kocasının gelme ihtimali yoksa bile kadını gelebilir korkusu sarmıştı.

"Korkma, bir şey yapmaz. Hem birazdan gideceğiz." Kız kardeşini teskin etti Cengiz.

"Babam nasıl? Annem, Yadê Feyruz, hepsi... Hepinizi çok özledim." Ağlamamaya gayret etti. Ağlarsa Cengiz yine kızardı.

"Onlar da seni özledi." Çenesini severek ıslanan yanaklarını başparmağıyla sildi Mesut. Mizgin gideli evde iç huzurları kalmamıştı. Her gün yürekleri ağzlarında Rezan'ın bir haberiyle sarsılacakları korkusuyla titriyordu. Rezan'ın karakterini bilmeler daha kötüsünü bekleyeceklerdi. Ancak Rojin ve Berdan'ın yaptığı hata Mizgin'e kesilmişti.

Ağabeyinin yanağında gezinen şefkatli elleri burnunun ucunu sıplatmıştı. İki kahramanından bu şekilde koparılmayı hak gören neydi? Ağabeylerini içeriye almak için atakta bulunmuş, Mesut ağabeyi gülümseyerek reddetmişti.

"Gideceğiz, delala min. Sadece seni görmek istedik."

Sessizliğini verdiği kararıyla bozmuştu Cengiz: "Rezan ile konuşacağım."

Dehşetle ağabeyine bakarken bu hatayı yapmamasını diledi. Eğer konuşursa daha kötü olurdu. O eski Rezan ortaya çıkar ve Mizgin ile başa dönerlerdi. O kâbus dolu günlere geri dönerdi. "Gerek yok. Sakinleşince kendisi gönderir." Yalvarırcasına baktı.

"Sana karşı nasıl?" diye şüpheyi sordu Cengiz.

“Beklediğimden daha iyi, çok iyi.” Güven veren gülümseme-
siyle cevapladı. Son günlerde çok iyilerdi. Mizgin’in gözlerinden
okunabiliyordu. Kötü olsalar dahi asla ağabeylerine yansıtma-
zdı.

“Doğruyu söyle.”

“Doğru, biremin.”

Alenen kötülüklerini anlatmayacağını biliyordu Cengiz. Kar-
deşinin acı çektiğini, Rezan’ın öfkesine maruz kaldığını biliyor-
du. Kafasını sallayarak kız kardeşine tekrar sarılmış, alına bir
öpücük kondurmuştu.

Mesut küçüğüne sıkıca sarılmış, saçlarını öpmüştü. Geri çe-
kildiği gibi dönüp hızla kapıya doğru yürüdü. Mizgin’i o halde
görmek canını acıtmış, elinden bir şeyin gelmemesi o kadar zo-
runa gitmişti ki. Berdan’ın aşkı uğruna Mizgin’i feda etmişlerdi.

Cengiz cebinden çıkarttığı bir miktar parayı Mizgin’in eli-
ne bıraktı. Kabul etmeyen genç adam kaşlarını çatarak çıkıştı.
“Bu senin hakkın, kabul etmeye lüksün yok, güzelim.” Alına
bir öpücük daha kondurduktan sonra hiç beklemeden bahçeden
çıkıp gitmişti. Büyük ağabey olarak sorumluluğu daha fazla olan
ve Mizgin için bir şey yapamayan Cengiz beter olmuştu.

Ağabeylerinin gelişleri içindeki kırgın huzmeleri bir parça
yok etmişti. Mutfaktan yerdeki kırılmış parçaları toplamak için
küçük süpürgeyi eline almıştı. Etrafı temizledikten sonra ağabe-
yinin verdiği parayı gizli bir yere koymak için yukarı çıktı. Re-
zan bulursa şüphelenebilirdi.

Evin’in odasına girip yatağının altına sıkıştırmıştı. Evin’i
geldiğinde haberdar edeceğini kendine hatırlatırken duyduğu
seslerle yerinde kalmıştı. Bahçeden gelen seslere kulak kesti. Di-
yar’ın ve Zarin’in sesini duyunca, sevinç naraları atarak kapıya
koştu. Nihayet çiftlikten dönmüşlerdi.

Kaynanasını, Yadê Piroz’u, Evin’i, herkesi özlemişti. Mer-
divenleri inanılmaz bir hızda inmiş, rotasını ilk Yade Piroz’a çe-
virmişti. Kocaman gülümsemesiyle yanına vardığı yaşlı kadının
elini öpüp, hızla sarıldı. “Geri döndüğümde kure kere yüzünden

seni sağlam bulmayacağımı düşünmüştüm.” Gülen yüzünü görünce gönül ferahlığıyla nefesini vermişti. Çok şükür ki üzgün ifadesi silinmişti yüzünden.

“Yok, yadê. Bana çok iyi davranıyor.” Hakkını yiyemezdi. Kocasını kaç gündür çok iyi davranıyordu. Eskiye göre daha yakın, daha sakın ve daha tutkuluydu.

“İyi iyi, kıyametin yaklaştığını bize gösterdi.” Yaşlı kadın bile torununun sakinliğine şaşırıyordu. Mizgin ile tek başına evde kalmış ve güzel gelini karşısında sapasağlam duruyordu.

Tek tek sarıldığı herkesi odasına uğurlayarak sona özellikle bıraktığı Evin’in kolundan tuttuğu gibi kendi odasına çekmişti Mizgin. Özlem’den yiyecek bir şeyler getirmesini rica ederken, içi içine sığmıyordu.

“Ne oldu, Mizgin?”

“Kızım çok özledim seni.”

Canını acırtıcasına sarılınca Evin gülümsedi. O da Mizgin’i çok özlemiş, eve erken gelmelerine sebep vermişti. Revenk yanında olmasına rağmen Mizgin’i özlemişti. Bu ne kadar çok bağlandığını gösteriyordu.

Hasret giderme faslından sonra odaya getirilen yiyecekleri hem yiyip hem sohbet eden ikilinin keyfine diyecek yoktu. Öyle ki Mizgin kendini ağırdan alıyor, Rezan’ı umursamıyormuş gibi davranıyordu. Umurumda değil kelimesi dünyanın en güzel yanıydı.

“Revenk ile ne yaptınız?” diye elini sıkıca tutarak sordu.

“Ne yapabiliriz ki. Bol bol sohbet ettik.”

“Sana hâlâ kırgın mı?”

“Kırgındı ama hallettim.”

Kulağı gözleri olmuş gibiydi Evin’in. Kulaklarıyla da görüyordu insanı.

İç çekerek izledi Mizgin. “Baban duysa kötü olmaz mı? Hani diyorum uzaktan sevmenize. Gerçi bu kızılacak bir şey değil ama bir yüzük taksanız.”

Evin'in tebessümlü dudakları duyduklarıyla düz şeklini almış, yüz hatları sönmüştü. Yanlış bir şey söyleyip söylemediği arasında kararsız kalmıştı Mizgin. Kötü bir şey söylemediğine emindi. Aksine onların kavuşmasını istiyordu. "Ne oldu?" diye korkuyla sordu.

"Hiç..hiçbir şey.. Sen anlat Rezan Ağa sana karşı nasıl, aşkı-nız nasıl gidiyor?"

Konuyu değiştirdiğini görünce genç kızın üzerine gitmedi Mizgin. Zamanı gelince her şeyi anlatırdı. Onu mutlu etmek için yine çenesini açıp konuşmaya başladı Mizgin: "Aşk bir insan ol-saydı bence çok havalı olurdu. Sonuçta hepimiz onun peşinden koşuyor, onun için ölüyoruz," dedi genç kıızı bir nebze gülümse-tebilmek için. Belki de derdini anlatması için.

Evin yüzünü kaplayan gülümsemeyle Mizgin'e cevap verdi: "Doğru, sen Rezan Ağanın aşkından ölmek üzeresin."

Mizgin, Evin'in görmeyeceğini bildiği halde bakışlarını genç kıza sabitlemiş konuşmuştu: "Yok kurban, kalbime hafta sonu ta-tili vereceğim. Yazık yani sürekli Rezan Rezan en sonunda bozu-lacak, beni de kendisiyle öbür dünyaya götürececek. Sonra Sedef'e kalacak, olan olacak." Ah bu düşünce bile kalbini öldürüyordu.

Kahkaha atarak ellerini avucu arasında sıkı Evin. Cevapları, ses tonundaki bazen kasıtlı yaptığı şive farkı Evin'i çok keyif-lendiriyordu. Sanki melekler tarafından gönderilmişti. "Acın var ama çok mutlusun, Mizgin."

Genç kadın cevap vermek yerine elindeki çay bardağına bak-tı. En çok mutsuz insanlar gülermiş derler. Onunki de aynen o meseleydi. İçi cehennem gibi acıyla kavrulurken, güllük gülis-tanlık bir hayatın gülmesini sunuyordu.

"Bazen düşünüyorum da... Beni kırsın ama canım acımasın istiyorum." İmkânsızın çok ötesinde bir istekti. Can acısı en çok kınılmaktan geliyordu ya.

"Bu imkânsız değil mi? Hayat sana bunu vermez."

Hayatı bilhassa Rezan olduğu için bu lüksü sunmazdı. “Hayat nasıl bir şey, Evin, biliyor musun?”

“Nasıl?” dedi merakla söyleyeceklerini beklerken.

“Hayat; makarna kadar basit ama yemeye doyamayacak kadar kandırıcı!”

“Ve Mizgin Şahmaran hayata dair bir felsefesini daha ortaya koyar.”

Gülümserken Evin’i süzdü. Neşesi, gülümseyişi, güzelliği, saygısı, konuşmasıyla herkesi kendine hayran bırakan mükemmel bir insandı. Birçok insanın yapamadığı şeyi yapıyor, hayatın kırık dalına inadına sarılıyor ve yaşamaya devam ediyordu.

En güzel desteği ise şükredicisi olmasıydı. Ama Mizgin diğer tarafını da merak ediyordu. İsyan ettiği yönleri var mıydı? Ya da yapmak istediği halde yapamadığı veya kırgın olduğu şeyler. Her şeyini merak ediyordu. Bu kızı gördükçe bir kez daha isyan etmenin eşiğinden dönüyor, kendi haline şükrediyordu.

“Hiç kendine kırıldığın anlar oluyor mu? Ya da kızdığın...”

“Revenk’i kendime bağladığım gün, kendimden nefret etmiştim.” Görmeyen bir kıza bir erkeği bağlamanın haksızlık olduğunu düşündürüyordu. Onu hep mahrum bıraktığını düşünüyordu.

Cevabı kahretti Mizgin’i. “Neden? O da seni seviyor.”

“Engelli... Kör bir kıza âşık ettim onu. Bundan daha kötü bir şey var mı?”

“Var,” dedi hiç duraksamadan Mizgin.

“Nedir, Mizgin?”

“Böyle düşünmen,” diyerek kötü düşüncesini yüzüne vurdu. “Aşkın önüne engel konmaz. Siz bu gerçeği duyurdunuz. Siz bunu hepimize gösterdiniz.”

Cevap vermek yerine genç kadının sorduğu soruyu kendisi sormuştu Evin: “Peki sen, Mizgin?”

Ayaklarını uzatırken çayından bir yudum aldı Mizgin. “Kalbim ile bir türlü anlaşıyoruz.” Çayı Evin’in eline tutuşturdu. Genç kız soğutarak içmeyi de sevdiği için hemen bitirmiyordu.

“Neden?”

“Bir öküze âşık olduğu için ona hayli kırgınım.” Buruk sesi konuştuğu anlaşılan tonundan duyuluyordu.

Yüzünü göremediği kadının duygularını görüyordu Evin. “Öküz diye diye adamı öküz yaptın.”

Mizgin derin düşüncelere dalarken Evin ise cevap vermesini bekledi. Konuşmaları bazen ikisine de çok iyi geliyordu. Birbirlerine bağlanmış iki kız kardeş gibilerdi. Hiç çekinmeden her şeyi konuşuyor, tüm dertlerini birbirlerine anlatıyorlardı.

“Bazen...” dedi Mizgin derin bir nefes alırken kafasını Evin’in omzuna yasladı. Genç kız ellerini omzuna bıraktığı yüzünde gezdirerek saçlarına dokunana kadar sürdürdü. Mizgin yardım etmemiş, ona bırakmıştı. Evin saçlarını okşarken genç kadın yürek sızıntılarını dökmeye başladı: “Bazen uzaktan sevmeyi özlüyorum. Sanki hayallerimde daha yakın, daha güzel, daha yaşanılabilir, daha mümkündür. Daha mutlu, daha güzel bir aşkımız vardı. Bizi ne rahatsız eden bir kadın ne de aileme düşman bir adam vardı. Acısı zordu ama bu kadar kötü değildi.”

“Hayal kurmak bu yüzden çok güzel ya, Mizgin. Ne seni rahatsız edecek biri ne de hayallerine dokunacak kadar gamsız biri var. Sadece sen ve sevgin var.”

“Benim hayallerim pamuk şekeri kadar tatlıydı.”

“Ama evlendiğin adam hayallerinde...”

Mizgin sözlerini kesti. “Evlendiğim adam...” Konuşamıyordu genç kadın, kalbi sıkışıyor gibiydi. “İçin acıyor ama bunu bir türlü tarif edemiyorsun.” Acının tadı yoktu. Hiçbir acının hiçbir acıdan üstünlüğü yoktu. Bir jilet gibi devamlı iniyordu.

“Üzülme, sana gelecektir. Acıların son bulacaktır.” Tek inandığı buydu. Bu kadına âşık olmazsa Rezan’dan daha aptal bir adam tanımadığını düşünecekti Evin.

“Ne aptalım, bazen beni hâlâ seveceğine inanıyorum. Daha kendisine beni kabul ettiğini dile getirmede. Kalbine asırlar vardır.”

“Sen mükemmel bir kadınsın. Sen o adamı kendine âşık edecek, kendine bağlayacaksın. Acı çekeceksin ama...” Ne diyeceğini bilmiyordu. Ne derse desin Mizgin’in acısını geçiremeyecekti.

“Vücudumun içinde katliam var. Hepsi kalbime doğru acıları fırlatıyorlar.”

“Bir gün o katliamı durduracaksın. Emin ol!”

Muhabbeint seyri ne kadar değişirse değişsin, eninde sonunda acılarına dem vurdukları ana geri döndükleri saatleri odada geçirmişlerdi. Gülistan Hanım’ın kızını çağırmasıyla ikili kalkmış, odadan çıkmışlardı. Evin’i ailesine teslim eden Mizgin mutfağa girmiş akşam yemeğine bakmıştı. Kocasının gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. Fakat aramayacaktı. Rezan Ağa arayıp sormayı öğrenene kadar, protesto edecekti Mizgin.

Sedef’in ısrarlı aramalarını daha fazla kaldıramamış ve Aleyna için bir kez daha çiftliğe gitmişti Rezan. Kızını şirkete göndermeyen genç kadın Rezan’ın gelmesi için her şeyi yapmış ve sonunda onu görmüştü. Şimdi ise ikili bahçede kahve içiyordu. Aleyna’yı uyutan Rezan, kadının ısrarları üzerine zorlukla kahve teklifini kabul etmişti. Belki de böylesi iyiydi. En azından konuşacak ve bu konuya açıklık getirecekti.

“Benim seni zorla çağırdığımı düşünüyorsun ama...”

“Ben istemediğim sürece hiç kimse beni getirmez, Sedef.”

Sedef kahvesinden bir yudum alınca kaşlarını kaldırıp genç adama baktı. Sinirli ve ona karşı biraz soğuktu. İlk günlere göre daha bir uzaklaşmıştı. Aleyna’yı bile görmeye gelmiyordu. Bundan bir iki ay öncesine kadar Aleyna’yı özlediği için her fırsatta yanlarına gelen adam, birkaç dakikalık yol olmasına rağmen gelmiyordu. Belki de karısı önünü kapatıyordu. Gerçi Rezan bir kadının lafına göre hareket eden bir adam değildi.

“Bizden çok uzaklaştın?” Bunun sebebini öğrenmek istiyordu.

“Bu aralar çok yoğunum.”

“Aslan diğer gün evde kaldığını söylemişti. Dün ise şirkete geç gitmişsin.”

Her hareketi sorgulanmaya mı başlamıştı? “Evli bir adamım. Normal değil mi?”

Genç kadın aldığı cevapla susarken yerinde de saydınıyordu. Bu böyle olmamalıydı. Rezan onlara karşı bu kadar soğuk ve mesafeli olmamalıydı. Evli olabilirdi ama... Düşüncelerinde yer edinenlerle derin bir nefes aldı. “Keşke geçmişe dönebilsek.” Geçmişe dönseydi bugün bu halde olmayacaktı.

“Sedef buraya geçmişe geleceği konuşmaya gelmedim. Kapanı konu, sadece Aleyna için burada...”

“Beni dinle. Sadece söyleyeceklerimi dinle ve pişmanlığımı gör.” Rezan dinlemek yerine ayağa kalktı hızla. Buraya gelmek hataydı. Aleyna için olsa bile bir daha gelmemeliydi. Sedef yıllar öncesi bir acıydı ve bitmişti. Rahmetli dostunun namusu ve helaliydi. Kötü gözle bakması imkânsızdı. Öleceğini bilse dahi Rezan, Sedef’e o gözle bakmayacaktı.

“Dur lütfen! Dinle beni, sonra git.”

“Sedef gittikçe saçmalıyorsun.”

“Saçmalamak mı?” diyerek bağırdı Sedef. “İlk tanıştığımız günleri hatırlıyor musun? Bir taş kadar sert ve somurtkandın. Senin yanındayken hep diken üstündeydim yanlış bir şeyler söyleyim diye. Ama İsa eğlenceliydi. Beni güldürüyor, eğlendiriyordu. Mutluydum...”

“Ben de sevinliyordum,” diyerek olanı alenen belirtti Rezan.

“Ama sana karşı boş değildim. Fakat karşımdaki adam o kadar sert ve kapanıktı ki ona ulaşamayacağımı biliyordum. İsa ise tam tersi bana daha çok çekiliyordu. Beraberinde beni de kendisiyle beraber çekip aldı.” Hızlı hızlı konuşuyor, gömüğü maziye yeniden diriltiyordu.

“Kapat bu konuyu...” Sabrı tükenen adam tıslamıştı.

“Sonra evlendik ama kalbim hâlâ sendeydi.” Acıyla bakan gözlerinde yaşları birikti. “Unutamadım, tamam mı? İsa ile evliyken bile hep keşke..keşke bu aptal yanlışı yapmasaydım dedim.” Pişmanlığın bir faydası olmadığını bir kez daha anlamıştı Sedef.

Söyleyeceklerini ilk ve son kez kadına anlatacak, bir şeyleri idrak etmesini sağlayacaktı. Bağırın kadının kollarından tutup hızla kendine çekti. Kavraması gereken bir adam ve evliliği vardı. “Benim karım; berdel yüzünden benim pençelerime düşen kadın, senin kadar şanslı olmadı. Acı çekti, acı çektiydim!” diyerek bağırırdı. “Benim karım her şeye rağmen deli dolu, dünyanın en çılgın kadını. Karşındaki adam, senin göremediğin adam ise dünyanın en soğuk adamı. Ama hâlâ kocasına sadık ve kocasını çok seviyor. Acı çekmesine rağmen çok seviyor. Neden biliyor musun?” diyerek tekrar bağırırdı Rezan Ağa.

“Ne..neden...” diye korkuyla soran Sedef ağlamaya başlamıştı.

Öfkeyi yüklenmiş bir adet Rezan Şahmaran bütün gerçekleri dile dökmüştü. Çocuk gibi gördüğü olgun bir kadından daha güçlü kadını çözmüştü.”Çünkü bu taş kalpli adamı değiştireceğini biliyor. Vazgeçmiyor, usanmıyor, bırakmıyor. Sadece savaşıyor. Her şeye, her engele rağmen. Çünkü beni değiştireceğine inanıyor!”

“Deği..değişiyor mu o adam...”

“Değişiyor, Sedef! O küçük kadın bu koca adamı değiştiriyor!”

Bölüm 15

Format

Bazen...
Bazenler insan hayatına en afili ders olur. Anlamıyla ondan farklı olan ama pişmanlığında dilinden dökülen, keşke gibi. 'Bazen hiç olmasaydım' yahut 'keşke onun olmasaydım' cümleleri gibi. Binlerce pişmanlığı ve umutsuzluğu barındıran iki kelimeydi. Tıpkı Mizgin gibi. Uyuyan kocasını seyre dalar-ken parmaklarını saçlarına dolaştırmış okşamaya başlamıştı. Beş gün önce regl olan genç kadın maalesef ki kocasına müjdeli haberi vermemişti. Asla umutsuz değildi ve olmayacaktı. Ha diye hamile olunmuyordu ki bunun için kendisini üzmüyordu. Ancak Rezan üzülmüyordu. Baba olmak istiyordu. Kocasının isteği kadının gönlüne değmişti. Küçük bir Rezan daha olsa, düşüncesi bile kalbinin sıkışmasına neden olmuştu.

"Ah Rezan..." diye seslice iç çekti. "Diyorum ya kalbimi ya da beynimi bir cerraha vereyim. Temizlesin sonra yine taksın. Bakarsın sen takıntım yok olur!" Sessiz bir şekilde kocasına doğru konuşurken kıkırdamıştı. Her şeye rağmen seviyordu.

Saçlarını okşamayı bir kenara bırakıp sıcak göğsüne yaslandı. Enfes kokusunu içine çekerken yeni doğan güne gözlerini çevirmişti. Mükemmel bir manzara, mükemmel bir koku ve onu

mutlu edecek mükemmel bir göğüs ile sabahın seherinde huzurlu nefesini veriyordu.

“Kokunu bir kelebek misali kavanoza koyup, sen olmadığın zaman açıp içime çekmek istiyorum. Bir koku bu kadar mı güzel, bu kadar mı insanı kendine çeker? Ne yapıyorsun be adam, niyetin genç yaşta bana kalp krizi geçirtmek mi?”

Dili hiçbir zaman Rezan’ın aşkına susmuyordu. İçinden geçtikçe dışa vuruyordu. En güzeli de buydu. Aşkın açık sözlü haliydi Mizgin!

Gözlerini kapatıp kendini uykunun kollarına teslim ederken geç uyanmamak için dua etmeyi unutmamıştı. Dün geceden beri hiç bıkmadan, gözünü kırpmadan kocasını izlemişti. Belki de bir gün bu görevi Rezan’a devrederdi. Kim bilebilirdi ki. İnsanoğlu geleceği görmüyordu.

Düşüncelerle boğuşmak insanın en büyük sorunuymdu. İçinden çıkamadıkça deliye dönüyordun. Çözüm bulamadıkça sorunu gözünde büyütüyordun. Tam bir karmaşaydı. Bu karmaşanın içinde debelenen Rezan Şahmaran idi. Hazırlanırken, yatağı top-layan karısından bakışlarını bir saniye ayırmamıştı. Bu sıralar Mizgin’den oldukça şüphe duyuyordu. Ailesinin adını ağzına almıyor veya onları özlediğini dile getirmiyordu. Evde değilken ailesinin gelmiş olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu. Özellikle ailesi çiftlikteyken Mizgin tek başınaydı. Hamit’i de yanında götürmüştü.

“Mizgin?” Karısına seslenen tonu merakına göre gayet sakin çıkmıştı.

Adını ağzından duymaya minnet genç kadın sevimli edasıyla kocasına döndü. “Efendim, Rezan Ağa?”

“Sen aileni ne çabuk unuttun?” Girişi iyi olmayabilirdi. Lakin Rezan lafı uzatmayı sevmeyen bir adamdı. Kocasını olarak ai-

lesini yasaklamış olabilirdi. Ne var ki karısının hiç bahsetmemesi, adlarını bile ağzına almaması apaçık şüpheye sürüklüyordu.

“Unutmadım ki,” dedi gülümseyerek Mizgin. Yatağı toparladıktan sonra yerdeki kıyafetleri kaldırdı. “Ailemi, beni evden neredeyse kovduğun gün reddettin. Neden canını sıkıp konuyu açayım ki? Sonuçta konuyu açsam da beni göndermeyeceksin.”

“Doğru,” diye hak verdi.

“Özellikle kız kardeşini evinden kovduktan sonra bir daha asla ailemin adını yanında anmam. Onlar hep içimde anar, özlerim. Düşman ev diyerek canımı acıtıyorsun, sana da bu fırsatı tanımam.”

Kendine güvenen kadın bu kararı daha önce almıştı. Telefonla konuştuğundan beridir zaten özlemi biraz yatışmıştı. Ağabeyleri de onu görmeye gelmişti hem.

Genç adam kısık gözlerle onu süzerken yalan söyleyip söylemediğini düşünüyordu. Bir insan ailesini özlediği zaman ister istemez belli ederdi. Belki de doğrudu. Sırf mutluluğu için onların adını anmıyor olabilirdi. “Şaşırtıyorsun beni,” diye itiraf etti.

“İnsanları şaşırtmayı severim.”

“Mümkünse bir daha yapma.”

“Peki.”

Her daim güler yüzlüydü. Her daim kocasına gülüyor, tebessümle cevap veriyordu. Belki de Rezan’ı değiştiren buydu. Mutluluğu, etrafa ışık saçması, sanki tek bildiği gülmekmiş gibi hiç kapanmayan o tebessümlü dudakları. “Gökyüzü inmiş kadının gülüşüne,” dedi farkında olmadan sanki kendi kendiyile konuşur gibi.

Ne dediğini duymayınca kocasına anlamsızca kaşlarını çattı Mizgin. “Anlamadım.”

“Aklımı karıştırıyorsun. Gittikçe sana benziyorum,” dedikten sonra beklemeden odadan çıktı Rezan. Mizgin ne dediğini tekrar anlamamış omuz silkerek işine geri dönmüştü. Rezan ve Mizgin’i anlamsızlığa davet eden hallerinden biriydi işte.

Odasından ayrılarak kahvaltıya yetişmek için uçarcasına aşağıya indi kadın. Rezan'ı bahçede babaannesiyle konuşurken görünce rahatsız etmeden, oturma odasına geçti. Kaynanası ve Gülistan yengesi yemek yiyordu.

“Roj baş.”

“Roj baş.” Gülistan ve Dilber aynı anda cevap verdi.

Kaynanasının yanına oturdu Mizgin. Müjdeli haberi kısık seste vermek için söze girdi. “Jinap size bir haberim var.” Hala olacağını herkesten önce öğrenmişti.

“Hayırdır, bûke?”

Önce Gülistan Hanım'a ardından Dilber Hanım'a gülümsedi. Ağzını açarak söyleyeceği sırada merakla bakan iki kadına kahkaha attı. “Çok sevineceksiniz.”

“E söyle de sevinelim,” diyerek meraklı edasıyla güldü Gülistan Hanım.

Dilber Hanım hak verircesine kafasını sallayınca kaynanasının gözünün içine baka baka müjdeyi verdi. “Rojin hamile.”

Yaşlı kadın duyduklarıyla avuç içini dudağına bastırıp çığlığına engel olmuş ancak gözünden akan yaşlarına hâkim olamamıştı. Küçük kızı hamileydi şimdi. Daha gelin olmasına alışamazken şimdi hamile olduğunu öğrenmişti.

Mizgin müjdeli haberi vermesinin ardından kahvaltısına dönmüştü. Şimdi afiyetle yiyebilirdi. Fakat kocası aklını kurcalıyordu. Bir şeylerden şüphelenmeye başlıyordu. Derhâl üzgün ve efkârlı moduna girmeliydi.

Kızlar kahvaltılarını yaparken süslenmiş hallerini görünce merak etmişti. “Nereye güzeller?”

“Etüde, yenge.” Yemek dolu ağzıyla boğuk boğuk cevap verdi Rozan.

Çok acıktığı zaman Mizgin de böyle oluyordu. Gerçi çok acıkmadığında da böyleydi. Her şekilde yemek yemeye hasta bir kadındı. “Ha doğru, unutmuşum.”

Yad  Piroz'un odaya bastonunu yere vura vura girmesiyle gözleri üzerine çevrilmişti. Keyifli ifadesini fark ettikleri anda kakhkahası odayı doldurmuştu. Odadaki herkes şaşkınlıkla onu izliyordu. Yerine oturup önüne bırakılan çay bardağına bakarken bastonunu kenara bıraktı.

“Rezan Ağayı fena korkuttum.”

Keyfinin sebebi anlaşılmıştı.

Dilber Hanım kaynanasına döndü. “Ne yaptın oğluma gene?”

Sesindeki isyanla merak arası ton yaşlı kadını güldürdü. “Rezan, çok hastayım oğlum, dedim. Gözlerim kararıyor, g   y rum bu dünyadan, dedim,” diyerek söze girdi. Bir sabahını Rezan ile uğraşmadan geçirirse gününü eksik geçirmiş hissediyordu.

“ nandı mı, jinap?” Gülistan Hanım sorarken kuşkuluydu.

Yad  Piroz kısık gözlerini gelinine dikti. “ nanır mı yaman? Benden daha din sin, dedi.”

“ nanmaz zaten, jinap. Sizi biliyor. Hem kötü bir şey olsa söyleyeceğimizi biliyor. En  nemlisi Haydar saklamaz,” diye cevaplayan Dilber Hanım oğlunun bu numaralara kanmayacağını biliyordu.

“Rezan, kuremin ha gittim ha gideceğim. Ver artık kucağıma bir torun, dedim. Kuzulkurt bana gülüyordu.” Yüzündeki çizgiler gülünce iyice derinleşiyordu. Ömür bi ilmişti yüzünde.

Mizgin hamile kalamamıştı. Yad  Piroz ve kaynanası Rezan kadar bebek konusunda ısrarcı değillerdi. Ama çok istediklerini biliyordu. Minik bir şahmaran'a hasret oldukları kesindi.

“Allah ne zaman kısmet etmişse, jinap,” diyen Gülistan Hanım Mizgin'e kısa bir bakış atıp gülümsemişti.

“Torunu ne yapacaksın, göçüp gidiyorsun, Piroz Xanim, diyor. Ölmeden bir torunumun baba olduğunu göreyim, dedim. Bana benzeyen bir oğlum olursa ne yapacaksın? Daha benimle ge inemiyorsun, dedi.”

Şehnaz & Gülşen Başlımoğlu

Mizgin sessizce gülmüştü. Yadê Piroz onu sarıp sarmalar, başının üstünde gezdirirdi. Torun sevdasıyla tutuşmuş bu kadın, yere düşmesine izin vermezdi.

“Tamam, oğlun babasına benzesin, kızın nenesine benzesin, dedim.”

Torununu çıldırtmış öyle işe göndermişti anlaşılan. Dilber ve Gülistan kahkahalarına engel olamamıştı. Yadê Piroz’un keyfinin neden yerinde olduğu şimdi anlaşılıyordu. Rezan’ı delirtmişti ki bu kadar gülüyordu.

“Rezan ne dedi?” Hayretle yaşlı kadını izleyen Mizgin, kocasının iyimser bir cevap vermediğini biliyordu.

Yadê Piroz keyifle kahkaha attı. “Kuzulkurt bozuldu ben öyle deyince. Beni yine rahat bırakmayacaksın. Sen bu dünyadan göçüp gittiğinde senin yerini alacak benim kızım, dedi. Bûke ben de adını da Piroz koy, dedim. Hem senle hem küçük Rezan’la kavga etsin. Benim şanımı yürütsün.”

Mizgin bu kadının hükmüne alışık olduğu kadar komik hallerine de alışık. Kocasının şu an ne durumda olduğunu merak etti. Babalığı bu kadar isteyen adam yarın kucağına çocuğunu aldığı anda nasıl görünecekti? O hallerini merak etti Mizgin.

“Yadê, oğlu Rezan’a benzerse vay halimize.” Yaşlı kadının arkasını tutan Mizgin Şahmaran’ın iç sesi çok başka konuşuyordu. ‘Oğlum babasına benzesin, kızım annesine. Niye babaannesine benziyormuş, ne münasebet.’

Yadê Piroz gelinine baktı. “Keçamin lafın gelişi söyledim ben onu. Rezan’ın öfkesine benzemesin torunum, evden ırak.”

Dilber Hanım gelininin hamile olmasını dört gözle bekliyordu. Bebek eve huzur, bereket ve saadet getirirdi. Hem karı kocanın da saadetine nasip olurdu. Nasip diyebildi sadece. Nasipte varsa olacaktı illa.

Gününü yatak odasında yatağında sonlandırmayı seviyordu Mizgin. Ancak Rezan Şahmaran yanıdaysa ve aralarında herhangi bir sorun yoksa. Kocasını hâlâ gelmemiştir. Üzerini değiştirmiş, kremini eline alıp yatağa oturmuştu. Bugün yorulan ve halden düşen bacaklarına krem sürerek masaj yapmıştı.

“Kocam nerede acaba?”

Özlemi diline vurmuştu. Özlediği için gelişini bekliyordu. Bekleyişi neyse ki kısa sürmüştü. Odanın kapısı açılmış, kocası endamıyla içeriye girmişti. Yaptığı işi yarıda bırakan genç kadın kocasını süzmeye devam etti.

İçeri girerken yüzüne bakma tenezzülünde bulunmayan adam bir şey söylemeden hemen banyoya girmişti. Anlamsızlıklar içinde kocasının arkasından bakan genç kadın ne olduğunun meramına düşmüştü. Rezan’ın çıkmasını beklerken gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Kötü bir şey olmuş olabilirdi. Hatırladığı kadıyla sabah keyfi gayet yerindeydi. Belki şüphesi vardı ama onun için böyle yapmayacağını biliyordu.

Düşünceleri içinde cebelleşirken banyonun açılan kapısıyla bakışlarını hızla kocasına çevirdi. Sinir, öfke ve kırgınlık doluydu. Tipik Rezan Ağaya dönmüştü. Hayırlara vesile olsun.

Öfkeli sessizliğini bozmayan kocası dolaba yönelirken Mizgin sabırla hareketlerini izliyordu. Dolaptan çıkarttığı eşofmanları giyerken sakinliğini korumaya çalışıyordu adam. Giyinmiş bir halde yatağına girip sırtını karısına dönmüştü.

Dayanamayan genç kadın en sonunda sormuştu: “Bir sorun mu var?”

“Sabah erkenden uyan, dağ evine gideceğiz.”

Buz kütesinden farksız sesiyle cevaplayan kocasını anlamakta güçlük çekiyordu Mizgin. “Neden?”

“Nedenini sorgulama, dediğimi yap.”

“Biri bir şey mi dedi?” diye sorduğunda ikinci emrini kesin ve net almıştı Mizgin.

“Kes sesini uyu.”

Başucundaki gece lambasını kapatırken Mizgin şaşkınlıkla kocasını izliyordu. Değişen ne olmuştu ki kocası eski adama dönüşmüştü? Biri kesinlikle bir şey demiş olmalıydı. Yoksa bu tepkileri hiç normal değildi. Adım atacağı yere uzaklaşıyordu Mizgin'den. Milim milim mesafeleri koyuyordu.

“Acaba yeni hayatımızı güncellemeyi mi unuttuk? Bu adam bana bir türlü programlanmıyor,” diyerek kısık bir seste konuştu. Hayatın ona oynadığı oyunun ya farkında değildi ya da oyuna daha tam girmemişti. İyi günlerinden sonra haram tadında uyku ya kalmıştı yine.

Uzun bir yolculuk, zorlu bir yüzleşme için sabah erkenden uyanmışlardı. Rezan Ağa konağı sabah sabah ayaklandırmış, üç günlüğüne karısıyla evden uzaklaşacağını haberini vermişti. Aldıkları haberle şaşırان ev ahalisi öfkesinin derdine düşmüştü. Amcası Haydar Bey bile nedenini öğrenememişti.

Kocasını hazırlığından sonra bahçede yanından ayrılmayan Evin ile bekleyerek çözüm arıyordu Mizgin. “Evin, bilsem söylemez miyim?” Sesi titreyen Mizgin konağı gözleriyle tarıyordu.

“Korkuyor musun?”

“Deli gibi,” dedi dudaklarını ısırırken. “Ama ondan değil kendimden, dilime sahip olamamaktan korkuyorum.” İçini zelleler kaplamış, kadını titrettikçe titretmişti. Kendi enkazına razıydı. Yeter ki bu enkazların baş sebebi Rezan Ağa olmasındı. Dostunun elini sımsıkı tutmuştu. Korkusunu almaya çabalasa yersiz olacaktı. Evin bile olacaklar için korkuyordu. Hayra alamet değildi bu öfke ve dağ evi fikri.

“Peki, şimdi nerede, görebiliyor musun?” Dostunun sesine kulak verebiliyordu. Gözleri olsaydı nasıl korktuğunu görecekti.

Şimdi korkusunu hissediyordu. Kalbi gözü olmuş, kulağı gözü olmuş, elleri gözü olmuş, duyguları gözü olmuştu.

“Yok, etraflarda görünmüyor. Bizi Urfa’nın cehennem sıcaklığında bekletti ama kendisi yok.”

Evin korkuyla beklerken içinden dostuna dua etmeye başlamıştı. Rezan’ın canını yakmamasını diliyordu. Sabahın erken saatinde deli bir öfkeyle karısını alıyorsa sonu hiç iyi değildi.

“Saat kaç, Mizgin?”

“Saat Rezan’ı Rezan geçiriyor,” dedi farkında olmadan.

Dehşete düşen Evin elini daha sıkı tutmuştu. “Aklını kaçırmak üzeresin.”

“Valla bu gidişle ruhum beni terk edecek gibi. Dayanamıyorum artık.” İçli içli nefeslerini uzun uzun vermişti.

“Hak veriyor...” Genç kızın konuşmasını Mizgin yarıda kesmişti: “Rezan geldi.”

İsmi duymasıyla Evin’in etrafı kolaçan etmeye çalışması bir olmuştu. Ablasının gitmek istediğini gören Rozan koluna girmiş ve yoldaşlığını her zamanki gibi yaparak içeri götürmüştü.

Bahçeden çıkıp arabaya binen Rezan karısının bindiğini görünce yola çıkmıştı. Hızla yola çıkan araba genç kadının nefesini kesmişti. Bu normal değildi. Düşüncesi, duyguları, her şey kötü şeylerin olacağını söylüyordu. Ve Mizgin hislerinde hiçbir zaman yanılmazdı. Fakat bu sefer yanılmayı diledi. Yanılma payını istedi.

“Rezan..bak bir sorun...”

Korku dolu tepkisine kocasından anında cevap geldi: “Sorun yok, Mizgin. Biraz yorgunum, bir an önce eve varmak istiyorum. Yolumuz uzun biraz.” Sesi öfkeli bakışlarına nazaran tonsuz çıkmıştı.

İki arada bir derede kaldı Mizgin. “Ama yüzün, bakışlar...”

Genç adam gözünü birkaç saniyeliğine yoldan ayırıp karısına göz kırparak gülümsedi. “Bir şey yok, sadece yorgunum, Mizgin.”

İnanmak istedi kadın. Söylediklerine inanmak ve içindeki korkuyu bir nebze atmak istedi. Biliyordu ki yalandı, inanılır gibi değildi. Kocasında sorun doğuracak bir haber vardı ve bunun acısı Mizgin'den çıkacaktı.

Yol boyu hiç konuşmayan çiftin sessizliğini Rezan'ın birkaç kere çalan telefonu bozmuştu. Mizgin'in sinir sistemleri değişmiş öfkeli bir kadına dönüşmüştü. Karı koca deli gibi bir öfkeye sahipken baş başa bir eve gidiyorlardı.

"O Sedef'i alır paramparça eder, bağırsaklarından kokoreç yapar, millete ibret diye dağıtırım!" diye dişlerinin arasından tısladı kadın. Acımaksızın yapacak öfkeye sahipti.

Rezan öfkeyle telefona bakan karısını görünce sinsi bir gülüş dudaklarının kenarına konulmuştu. "Bunu ben de başkalarına yapmak istiyorum."

"Karı koca olarak işkence yapmayı ne çok seviyoruz, Rezan Ağa."

"Özellikle yalan söyleyen insanlara işkence yapmayı severim, Mizgin."

Öfkesi puf diye sönen Mizgin boğazına düğümlenen his neyse yutmaya çalıştı. Gözlerinin içine baka baka yalan kelimesini bastırarak dile getirmesi Mizgin'in şah damarına keskin bıçağın dayandığını hissettirmişti.

Uzun yolculuk, dağ evine vardıklarında son bulmuştu. Arabayı park ettikten sonra karısını beklemeden inerek elindeki anahtarla evin kapısına doğru yürüdü. Kilitli kapıyı açıp içeriye girerken Mizgin de arkasından girmişti. İlk defa bu eve geliyordu. Kendisini biraz yabancı hissetmişti ama yanında kocası varken -ki sinirli bir kocası varken- hem korkuyordu hem eksik hissediyordu.

"Dolapta her şey var, kahvaltı hazırla."

Sessizce isteğine uyan kadın kocasının gösterdiği kapıya yürüdü. Küçük mutfığa girerken olacaklar için kendini hazırlıyordu. Her an her şeyde bir patlamayla karşı karşıya kalabilirdi.

Dolapları karıştırarak ihtiyacı olan tabağı çatalı çıkarmış, kahvaltıyı karmaşık bir kafayla hazırlamıştı. Neyin eksik neyin fazla olduğunu fark edemeyecek kadar kendini kaybetmişti. Hazır olduğuna kanaat getirdiği kahvaltıya Rezan Ağayı davet etmişti.

Rezan Şahmaran gayet keyifle mutfaka girmiş ve sandalyeye geçip oturmuştu. Kahvaltılıklarla tabağını bolca doldururken keyfine diyecek yoktu. Az önceki Rezan ile şimdiki Rezan arasında Urfa'nın dağları kadar fark vardı.

“Otur kahvaltı et, açsındır.” Kadın kendi aklını peynir ekmele yemek üzereydi. Bu değişim aklını kaçırmamasına neden olacaktı. “Rezan bak beni korkutuyorsun.” İtiraf etme gücünü kendinde bulabilmişti. Aklını bulandırıyor, yol haritasına hücum ederek ne şekilde davranacağını şaşırtıyordu.

“Biraz sinirliydim, Mizgin. Seni korkuttum ama senlik bir durum yok. Biraz kafa dinlemeye geldim.”

“Bak canımı yakma sonra.” Kahvaltı masasına otururken bakışlarını kocasına sabitlemişti. Söz almak istiyordu. Buraya canını yakmak için getirmediğini öğrenmek istiyordu.

Rezan bir parça peyniri ağzına alırken Mizgin'e bakmıştı. Kim kimin canını yakmıştı ya da yakıyordu? Bunu gerçekten merak ediyordu. “Mizgin kahvaltını et.”

Cevap vermedi kadın. Sessiz bir şekilde kahvaltısını ederken Rezan sanki o yokmuş gibi davranıyordu. Hiç konuşmadan kahvaltısını ediyor, önündeki gazeteye bakıyordu.

Mizgin etrafa göz attığında temiz olduğunu görmüştü. Kocasının elindeki gazeteye göz atınca bugünün tarihini gördü. Demek ki gelmeden önce her şeyi hazırlamıştı. Hatta sabah onlardan önce birileri buradaydı. İçindeki sorular fink atarken genç kadın sorup sormamak arasında kararsız kalmıştı. En iyisinin susmak olduğuna kanaat getirince kahvaltısına geri döndü. Yiyebileceği kadar yedi Mizgin Şahmaran.

Kahvaltıdan kalkan genç adam gazetesini alıp mutfaktan çıkmıştı. Fakat karısına seslenmeyi ihmal etmemişti. “İki kahve

yap, Mizgin. Arka bahçede sohbet ederiz.” Elindeki çatal tabağa düşerken ağzı açık kalmıştı. Bir iyi davranıyordu bir kötü. Bu gidişle Mizgin’in de kalbini kötü niyetlerle doluşturacaktı.

“Bu adam en büyük yeminini mi etti? Nasıl bir sevmemek bu, akıl alır gibi değil.” Hayretler içerisinde sofradan kalkarken yönünü direkt pencereye tutmuştu. Arka bahçe olarak tahmin ettiği yere doğru giden kocasına bakarken gözlerini kısmıştı. “Şeytan diyor ki gir kalbine, onu kendine âşık et çık. Ama sorun orada işte, kalbine giremiyorum.” Kafasına bir kere vurduktan sonra aklını başına alır gibi yapmıştı. Sofrayı aynı hızla kaldıran genç kadın bol köpüklü iki kahve hazırladıktan sonra dolabı açıp içinde tatlı bir şeyler aramıştı. Dolu olan dolapta çikolata ve lokum görünce gözleri bayram etmişti. Kocasının için her şeyi almış olmalıydı. Çıkarttığı ikramları tabağa doldurup hazırladığı tepsiyle mutfaktan çıkmıştı.

Evden çıkarken kocasına seslenen Mizgin nerede olduğunu merak ediyordu. “Rezan?”

“Buraya gel, Mizgin.”

İşittiği gür sesiyle heyecanlanan genç kadın kocasına doğru giderken her bir adımı ondan habersiz atılıyordu sanki. Bir an önce ona kavuşmak istiyor, yüzünü görmek istiyor gibiydi. “Kollarım boynuna sarılmak için neredeyse beni bedeninden atacak. O derece tüm vücudum sana hasta, Rezan Ağa.” Kendi kendine konuşan kadın elinde kahve tepsisiyle yürüyordu. Arka bahçeyi gördüğünde nefesini tutmuştu... Şu an Rıha* ayaklarının altında gibiydi. Boyuna inen evleri, yer yer yeşillendiren ve canlılığını inanılmaz bir manzaraya dönüştüren ağaçları, doğan güneşin aydınlattığı memleketi nefesini kesercesine önüne serilmişti.

“Rezan...” Aşkla bakarken kocasının adını zikreden sesi buğulu çıkmıştı.

* Rıha: Şanlıurfa

“Söyle, Mizgin.” Ayaklarını sehpa uzatan adam gazetesini okumaya devam ediyordu. Sesinden anladığı kadarıyla memleketine bir kez daha âşık olmuştu.

“Burası... burası mükemmel.” Gözünü güçlükle ayıran Mizgin kahveyi kocasına ikram etmişti.

“Biliyorum,” dedi genç adam önüne bırakılan kahvesine bakarken.

Eğilirken hafif açılan dekoltesiyle gözlerini kahveden çekip Mizgin’e bakan Rezan kaş çatmış, derin bir nefes almıştı. Dolgunluklar nispeten gözüne serilmemişti. Ama bir gerçek vardı ki kocasının nefesini kesmişti. Her şeyden habersiz manzarayı daha iyi görmek için kocasının yanına kurulurken kocaman gülümsüyordu Mizgin de.

“Çok beğendin.” Tespitini dile getirmiş, karısını yan profilinden seyretmmişti Rezan. Tülbentini başından atmış, uzun saçlarını salıvermişti. Muhtemelen yüzünün önüne gelmesin diye arkaya doğru bir tokayla tutturmuştu.

“Çok.”

“Mutlu musun burada?”

Mizgin çikolatasından bir parça alırken kahvesinden de bir yudum aldı. “Mutluyum ama içim çürümüş.”

Anlaşılmışçasına kafasını sallayan Rezan gazetesini kaplayıp bir kenara bıraktı. Kahvesini eline alırken Mizgin’e yönlendirdi sert bakışlarını.

“Neden dıştan insanlara mutluymuş izlenimi verirken, içinde ölüm kokan bir kadınsın?”

“Eğer mutlu olmadığımı gösterirsem çok ezilirim.”

“Mutlu olup olmamakla alakası yok, güçlü olduğun zaman kimse seni ezemez.”

Güç gülümsemekten geliyordu, Rezan Ağa bu gerçeğe nail olamamıştı henüz. Bir bakıma da hak veriyordu. Dalgın bir şekilde kahvesini içen kadını Rezan pür dikkat izliyordu. Bakışları yüzünün her zerresini ezberlemek istercesine sürekli dönüyordu.

“Bana öyle bakma,” dedi bakışları fark eden karısı.

“Ne gibi?”

Kocasının gözlerine kahvenin en yoğun halini alan gözleriyle baktı. “Sahiplenir gibi.”

Sabah siniriyle neredeyse toprağa gömecek raddeye sahip gözleri şimdi şefkatle bakıyordu. Bakışları genç kadının içini okşuyordu resmen. Kendine hâkim olmasa az önce dediklerini yapardı. Sarılmaya can atan kolları, göğsüne yaslanmak isteyen bedeni, huzura ermek isteyen kalbi...

“Rüya görüyor olmalısın.”

“Böyle rüyaya can kurban.”

Kısık seste konuşurken Rezan duymazlıktan gelmişti. “Anlamadım.”

“Bazı rüyalar güzeldir diyorum.”

“Sadece bazıları.” Kahvesinden bir yudum almadan önce son cümleyi söylemişti Rezan Şahmaran. “Onlar da kalıcı olsaydı güzel olurdu.”

Gülümseyen kadının vücudu, aklı, kalbi birbirinden bağımsız çalışır gibi ancak anlaşmaya varmış gibi büsbütün kocasının göğsüne yaslanmıştı. Sarılmasına karşılık kollarını omzuna dolamış, az önce gözlerini kamaştıran saçlarını parmakları arasına almıştı.

“Bazen rüyalarımı alıp bir CD’ye kaydedip gece gündüz izlemek istiyorum. İmkânı var mı?” Saçları kocasının parmaklarına dolanınca Mizgin mayışmıştı.

“Hayal dünyanın imkânsızlıklarla dolu, kadın!”

“Daha güzel! Ulaşılmamak en güzeli.”

Sıkıntı dolu nefeslerini ardı ardına verirken kafasını koltuğun başına yasladı adam. Dün gece gözüne gram uyku girmemişti. Daha kuşlar yem aramaya çıkmadan uyanmış ev ahalisini uyan-dırmıştı. Uykusuzluğunun üzerine yolculuk yapınca yorgunluğun hası üzerine çökmüştü.

“Neyin var?” Rezan’ın içli nefesini alıp vermesi üzmüştü Mizgin’i.

“Yorgunum.”

Kafasını geri çeken kadın uyumaya çalışan kocasını uyardı. Rezan ne oldu der gibi bakınca aralarına mesafe katarak divanın köşesine geçip oturdu. Kafasını dizlerine yatırmasını istedi. İsteğini yapan Rezan kafasını dizlerine yatırınca yumuşacık ellerini saçlarında gezdirmeye başlamıştı bile.

Anaç bir tavırla saçlarını okşarken kadının gözleri dolmuştu. Bir adamı masum görmek istiyorsanız, uyurken izleyin. Dizinde yatan adam o kadar masumdu ve sakindi ki içine sokası vardı. Sabah öldürmesinden korktuğu adam şimdi küçük bir çocuk kadar masumdu.

“Berdel olacağı ilk zamanlar çok sinirli ve öfkeliydim. Berdan yoktu. Rojin yokt...” Dizlerinde hissettiği kıpırdanmayla konuşmasını kesmiş ve seyrini değiştirmişti.

“Beni istemediğini duymuştum. Ben de sana bayılmıyordum, Rezan Ağa.” Külliye yalandı. “Hatta senden nefret ediyordum. O kaba, kör adamın evine gitmem demiştim.” Saçlarını okşamaktan geri durmayarak abartıyla anlatmaya devam etti. “Sinirle Dila’yı alıp çiftliğe gittim. Silahımı aldım elime, Rezan Ağa.” Sesi anlattıkça heyecanlanıyordu. “Allah seni inandırın karşımda dizdiğim şişelerin hepsini sen diye hayal ettim. Allah ne verdiyse açtım ağzımı yumdum gözümü.” Kıkırdarken uydurduğu hikâyeye kendisi bile inanmamıştı. “O adamı öldürürüm dedim. Bir el ateş ettim. Sen hayal ettim ya o şişeleri. İçim nasıl ferahladı şişeyi patlatınca. Ben onu istemiyorum, ona varacağıma kendimi öldürür...”

“Yalan söylüyorsun, Mizgin.”

Yüzüne çarpıtılan gerçeğe aldırmandan konuşmaya devam etti Mizgin: “Hayır, sana gerçeği anlatıyorum. Ayrıca sen uyuyordun?”

“Çenen izin vermiyor ki,” diye payladı Rezan. “Ayrıca bana gerçeği anlat, yalan duymak istemiyorum.”

“O adamı sevmiyorum dedim.” Aksini söylemiş olabilirdi!

“Sevmediğin adama vardın.”

“Ona kalmadım ama onun oldum,” dedi gözlerinden akan eden aşkla. Rezan’a kendini teslim etmeyecekti. Aşkını elinde oyuncak haline getirmeyecekti. En önemlisi gururunu ayaklar altına almayacaktı. Âşık olabilirdi ama gurursuz değildi. Kendini bir erkeğin elinde oyuncak edecek bir kadın hiç değildi.

“Kendine çok güveniyorsun. Güzelliğine, kalbine...”

Mizgin, kendinden emin bir şekilde konuşurken Rezan’ın sözünü kesmişti. “Elimde olsa kendime âşık olurum.”

“Kabul ediyorsun bana âşık olduğumu. Hak veriyorum, çekici bir kalbim vardır.” Karısına takılırken gözlerini açmamıştı Rezan. Kafası dizlerindeyken uyumaya devam ediyordu. Gerçi Mizgin’in çenesi izin vermiyordu ama rahatsız da değildi. Onunla uğraşmayı seviyordu.

“Kalbim kadar güzel misin, Rezan Ağa?”

“Belki de daha güzel, Mizgin.”

Kendinden emin şekilde konuşan adama bakan Mizgin kafasını hayır anlamında sallamıştı. Sanki kendine gelmek istiyor gibiydi.

“Kalbime format atmam gerek Rezan’ı unutmak için.”

Evet, bunu en kısa zamanda yapmalı, tüm duyu organlarını Rezan’a karşı kapatmalıydı. Sarı şeritlerini çekip, girilmez yazısını zıncı gibi kalbine yapıştırmak istiyordu. Yoksa sonu hiç iyi görünmüyordu.

Kocasının uyuması için susan Mizgin dizlerinde yatan adamın uyanmaması için kıpırdamamıştı. Kıpırdayan ritimleri bozuk kalbi ve saçlarını okşayan parmaklarıydı. Saatlerini geçiren kadın yemek saatinin geldiğini fark edince kocasından kopmuştu. Kafasını yastığa dikkatlice bırakıp mutfağa geçmişti. Kazandığı enerjiyle kocasının sevdiği yemeği yaparken bu güzel gün için teşekkür etmişti.

Sofrayı arka bahçeye kurmuştu. Belli ki orayı seviyordu. İştahı daha iyi açılırdı. Uykusundan uyanmayan koca adamı uyan-dırmaya çalıştığında bütün çabaları yersiz çıkmıştı. Rezan Ağa uyanmak yerine kolundan tuttuğu kadını kucağına yatırmış, kol-ları arasına almıştı. Bu süreçte gözlerini hiç açmamıştı.

“Uykumu tam almadım, güzelim.”

Uykulu sesi ninni gibiydi. “Yemek...”

“Sonra yeriz.”

Canına minnet, canına güzeldi. En muazzam köşeye kafasını yaslayacaktı. Açıkçası kendisi de çok yorulmuştu. Kollarını Re-zan’ın beline dolarken kendini kocasıyla beraber uykuya yolcu etti. Ne muntazam bir andı!

Çöken akşam karanlığında karı koca uyanmıştı. Soğuyan yemek-ler tekrar ısıtılmış afiyetle yenilmişti. Rezan’ın yürüyüş teklifine balıklama atlayan Mizgin kocasıyla geç saate kadar gezmiş hoş bir sohbet etmişti. Sürekli gülüyor, kahkaha atıyor hatta Rezan ile şakalaşıyordu. Ona hediye edilen bugünün teşekkürünü keyif alarak ve keyif vererek ediyordu.

“Bazen bu konuda çözümsüzsun. Mükemmel olduğunu ilan ediyorsun. Ama kalbini dışlamaktan da uzak durmuyorsun.” Anlamsız gözleri karısının üzerinde geziniyordu. Çok zor bir kadındı.

“Vücuduma bir meclis kurdum; başbakan ben, kalbim de dışışleri. Ama benden habersiz her şeyi yapar.”

Benzetmesine gülen genç adam önünde yürüyen karısına baktı. Her zaman kendisiyle barışıktı. Kendini yerden yere vur-maktan utanmayan bir kadındı. “Zor olmuyor mu?” derken karı-sının izinden gitmeye devam etti.

“Ne demezsin,” dedi Mizgin kocasına dönüp bakarken. “Ben tekim, kalbim ve sen bana karşısınız.” Bundan şikâyetçi miydi? Çoğu zaman...

“Kalbini kapatarsan hayat mükemmel geçer.” Bunu istediğinden emin değildi adam. Üstelik Mizgin’in bu deliliği yapacağına inanmıyordu. Hem Mizgin’in onu sevmediği düşüncesi, Rezan’ın hoşuna gitmedi.

“O zaman yaşamamın ne anlamı var?” Bu kalbi değil miydi Mizgin’in hayatına yön veren.

“Sadece kısa bir süre kendin için yaşamayı dene. Herkesi bir kenara bırakıp yaşamına dönsen. Hayatın mükemmel geçer.” Elindeki dal parçasını iki parçaya ayırdı.

Genç kadın söyledikleriyle adım atmayı bırakırken kocasına usulca döndü. Az önce ona tavsiyeler veren adam daha kendi hayatına yön veremiyordu. “İsviçreli bilim adamları Şanlıurfa’ya gelip seni çözmeliler. Zira çözülmez bir adamsın.” Kafasını olumsuzca sallamıştı.

“Sana hayatına dair yapman gerekenleri söyledim.” Rezan bu sefer karısının önüne geçerek yavaş adımlarla eve doğru gidiyordu.

“Yapmam gerekenler sevdiklerimi yok saymam mı?” diye hayal kırıklığıyla sordu. Bu yapacağı bir şey değildi. Aşkından vazgeçmesini söyleyen, onu görmemesini isteyen hatta yok saymasını isteyen zalim bir adam vardı.

“Hayır, sadece onlardan önce kendini düşün diyorum.” Eve varırken içeriye giren ikili yorgunlukla odalarına çıkarken kendilerini direkt yatağa atmışlardı.

Mizgin sadece uyumak istiyor ve birkaç gün uyanmamak istiyordu. Rezan’ın da ondan farklı bir yanı yoktu. Fakat Mizgin’i oyununa daha çok çekmek için konuşmalıydı. Sonuçta gerçekleri istiyordu. Bunu sormadan Mizgin’in söylemesini istiyordu. Belki söylerse her şey değişebilirdi.

“Yoruldu mu?”

“Çoook...” Bitkin nefesini sessizce vermişti. “Bir an önce uyumak istiyorum.”

Uyumak yerine daha güzel aktivitesi vardı Rezan’ın. Karısını kolundan çekip üzerine devirdi. Saniyeler içinde bluzu üzerinden sıyırmıştı. Bugün kahve ikramında gözüne resmettiği o iştah açıcı dolgunluklarıyla arzusunu körüklemişti. Şimdi dersini verme vaktiydi.

“Yıkandın mı?”

Bir üzerine bir kocasına bakan genç kadın, “Eve..Evet...” diye yarım yamalak cevapladı.

“O zaman çocuk yapma zamanı,” diyen genç adam dudaklarına yapışmıştı. Gerisi geçirdikleri uzun ve sıcak solukların bitmediği geceye kalmıştı.

Yatağın kenarında oturmuş kocasının uyanmasını beklerken otuz iki diş sırtıyordu. Erkenden uyanmış kocası için mükellef bir sofa hazırlamıştı. Şimdi ise keyifle Rezan’ı izliyor, uyanmasını bekliyordu. Geçen dakikalar boyunca uyanmayan kocasıyla kaşları çatılan genç kadın korkuya kapıldı. Uyuyan kocasının sessizliği onu endişelendiriyordu. Ya tekrar hasta olmuşsa?

“Rezan...” Koluna hafif dokunduğunda Rezan kıpırdanıp sırtını Mizgin’e dönmüştü. “Rezan geç oldu uyansana.”

“Saat kaç?” Mırıltı halinde çıkan sesi karısını güldürdü.

“Onu geçiyor... Şey ben acıktım da.”

Gözlerini açarak yanı başında duran kadına baktı Rezan. Uykulu gözleri zorlukla açılıyordu. Mizgin’in aydınlanan yüzü, gülümseyen dudakları Rezan’a bugünün kararını verdirmişti. Esneyerek yataktan çıkmış odanın dışındaki banyoya girmişti. Aç olan karısı için hızlı duş alırken oyunun sonunu getirmişti. Ya

gerçekleri söyleyecek, bir şekilde söylemesini sağlayacaktı. Yahut olanlar olacaktı!

Banyodan çıkarak odaya geçmişti. Odada karısını bulamamış, kıyafetlerini giyinmişti. Ardından aşağıya inmişti. Mutfağa baktığında hazır sofra görmeyince evden çıkmış arka bahçeye geçmişti. Mizgin kahvaltı sofrasında onu bekliyordu.

“Günaydın,” diye karşılayan Mizgin, kocasına tebessüm etti. Bu mükemmel manzara eşliğinde kahvaltı edeceklerdi.

“Günaydın.”

Kocasının çayını doldurduktan sonra kahvaltısına başladı Mizgin. Artık gönül rahatlığıyla kocasıyla her şeyi yapabiliirdi. En azından Rezan eskisi gibi değildi. Yön veriyor, konuşuyor hatta hoşlanıyor bile olabilirdi. Bu nedense heyecanla atılmasına sebep olmuştu. Rezan ile sürekli sohbet etmek istiyor, hiç susmasının istiyordu. Dün gece gibi deli dolu kahkahalar atmak, Rezan’a tekrar takılmak istiyordu.

“Aç değilsin sanırım.”

“Açım, Mizgin,” diye cevapladı. Çayını yudumlarken asıl aç olduğu gerçeklerdi. Gerçeklere açım, diye geçirdi içinden. Öğrenmek için konuyu bir şekilde açmıştı. “Düşünüyorum da, Mizgin, aslında haklısın.” Yüzünde inanılmaz bir sakinlik vardı. İçi ise kor bir cehennemdi. Keza zaman geciktikçe katlanılamaz bir hal alıyordu.

“Ne konuda?” diye sordu tebessümle Mizgin.

“Dün gece insanlardan önce kendini düşün dedim ya. Öncelikle benim hayatımda sorun ettiğim kişileri çıkarmam gerekiyor.” Lokmasını ağır ağır çiğnerken keskin bakışları karısının gözlerine kenetlenmişti.

Mizgin fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. “Evet, o zaman daha mutlu ve huzurlu olursun.” Masumane cevabının ardından böyle bir sorunun geleceğini bilmiyordu. Ve daha felaketin!

“Mesela aileler, düşmanlık. Bunlar unutulur, öyle değil mi?” Danışmak gibi bir niyeti yoktu. Bu kadına bir şeyleri anlatmaya çalışıyordu. Daha Rezan sormadan eteğindeki incileri dökmesini istiyordu.

Çayından bir yudum alacakken söyledikleriyle bakışları kocasına kayan Mizgin buna nedense inanmadı. Her şeyi silip atmak demek Rezan’a göre değildi.

“Un..Unutulur tabii.”

“Kardeşlerin veya ailen seni özlemişlerdir.”

Sakin halleri tehlikeye dönmüştü. Buram buram Rezan tehlikesi yayılıyor, Mizgin’in sırtından soğuk terler akıyordu. Kocasını bir şey biliyor olmalıydı. Belki de genç kadın korkusunu abartıyordu. Rezan sadece onu deniyordu. Bununla kendini kandırma-ya çalıştı. Aptal gibi gerçekleri dökmek yerine kendini kandırmaya devam etti.

“Re..Rezan aileleri boş versek..buraya...” Sözleri kocasının sert sesiyle kesilmişti.

“Aileni özlüyorsun, Mizgin. Hakkını yememek gerek.”

“Öyle... öyle ta tabii...” derken kocasının sert çehresinden akan gazabı kadının az sonra kalp krizine geçirmesine sebep olacaktı.

“Sen neden kekeleyorsun, Mizgin?” diyerek gülümsedi Rezan. Şimdi ise gülümsemesinden güven akıyordu. O tehlike anının yok olmuş, yerini sıcak bakışları almıştı.

Genç kadın kafasını şiddetle iki yana salladı. Gözlerini bir açıp kapatırken aklını kaçırdığından şüphe ediyordu. Kocasını ikili bir yüzü oynarken nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

“Ben..canın sıkılsın istemiyorum.” Canı sıkılırsa Mizgin’in de canı sıkılacak ve yanacaktı. Hele ailesi konusunda.

“Canım sıkılsaydı açmazdım. Sana sorular soruyorum.” Anlayışlı sesi ve ifadesi yerini koruyordu. Bu kadın aklını kaçırana kadar üzerine varacaktı.

“Tehlikeli sorular,” diye itiraf etti.

“Çözüm üreten sorular.” Rezan yolundan şaşmıyordu. Karısının aklını karıştırmış, delirme noktasına getirmişti.

“Bu düşmanlığı sen başlattın. İstersen bitirir yoluna devam edersin, istersen düşman olur onları görmezden gelirsin. Ama hep yanıdayım.” Yanında olmasa nerede olacaktı?!

“İstesem de zaten Rojin’i getiremem.”

Mizgin gayriihtiyarî gülümsedi. “Hamile zaten, gelmesi imkânsız,” dedikten sonra çatalı elinden kaymış, tiz sesiyle tabağına düşmüştü.

“Üç saniyen var, Mizgin!”

“Rezan..Rezan...” Korkuyla ayağa kalkarken kocası ona bakmıyor, sadece kahvaltısını ediyordu. Bu sakın kalma çözümleriymiş belki de. Gerçekleri tüm çıplaklığıyla istiyordu. Anlatsa kızmayacaktı. Ancak kaçarsa işte o zaman Mizgin biterdi. Biraz daha mühlet verdi. Tek isteği anlatmaktı. Ve Rezan tüm iyi dileklerini gerçekleri anlatmasına adadı. Yalan söylesin istemiyordu. Hele Mizgin ile bir yola girmişken, sırtından bir kere daha bıçaklanmak istemiyordu. Güven konusunda tekrar kınılmak istemiyordu.

Zamandan ivme kazanarak dünya üzerinde seçilecek en saçma yalanı söyleyivermişti. “Seyyar satıcı..kadınlar..gelmişti... onlar söyle...”

“Mizgin...” Sessizlik içinde kahvaltısını eden adamın sinirleri gittikçe zıplıyordu.

“Rezan..ne istiyorsun..anlamıyorum?”

Ellerini kahvaltı masasına koyan adam karısını izledi. “Gerçekleri.”

“Gerçek..gerçek..yok.” Ecel terleri döküyordu. Kahrolası korkusu başına gelmişti. Her şey bunun içindi; Rezan’ın ona yakınlık kurması, gülüp eğlenmesi bahsettiği gerçekleri öğrenmek istediği içindi.

“Rezan...” Korkuyla titreyen dudaklarını dişlerinin arasına alarak ezmişti.

Genç adamın sabrı tükenmişti artık. Ayağa kalktığı gibi karısının kolundan tutarken hızla içeriye götürmüş koltuğun üzerine fırlatmıştı.

“Üç saniye, dedim. Gerçekler çıkmazsa seni hemen burada öldürürüm.” Evi gümbür gümbür inleten sesiyle karısını koltuğa gömmüştü.

Ancak Mizgin yenilmeyecekti. Ona hamilelik haberini telefonda öğrendiğini söylemeyecekti. Herkesin başı yanardı. “Ne gerçeğinden bahsediyorsun? Sen ne saçmalıyorsun?”

“Sen neyden bahsettiğimi iyi biliyorsun!” Kendine hâkim olmaya çalıştıkça bu kadın damarına basıyordu. “Konuş, Mizgin, konuş!”

Mizgin konuşamazdı. Hamilelik haberini telefonda öğrenmişti. Telefonu söylerse kendisiyle beraber bilen herkesin canını yakacaktı. Bunu göze alamazdı.

“Benim konuşacağım hiçbir şey yok, Rezan. Anlamıyor musun?”

Rezan burun kemerini sıktı. “Var, kadın, var. Senden gerçekleri istiyorum. Yalansız gerçekleri istiyorum.” Bunu istiyordu. Yalansız bütün gerçekleri ifşa edip araya girecek dağ uçurumlarını engellemesini istiyordu.

Rezan ona güvenip bu kadar yakınlaşmışken, aradaki tabuları yıkmışken, ördüğü duvarın yarısını balyozla kırmışken Mizgin’in yalan söyleyerek ya da kaçarak eski Rezan’ı getirmesini istemiyordu.

“Ne yalan ne gerçek, hiçbir şey yok, Rezan..”

İşte bitmişti!

“Ağabeylerin benim evime mi geldi?”

Dehşetle titreyen genç kadın şoka girmişti. Kocas ağabeylerinin gelişini öğrenmişti. Korktuğu başına gelmişti işte.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Ağabeylerin benim evime geldi, sen de kabul ettin, öyle mi?” Genzini yurttan bağırışı karısının kulaklarını sağır etmişti. Ne bir cevap ne bir tepki verebilmişti.

Rezan susmaya devam eden kadının üzerine vardı. Üzerine doğru eğilirken tek bir cevap istiyordu. Tek bir cevapla tüm bunları bitirmesini istiyordu. Geldiklerini anlatmamıştı. İnatla istemesine rağmen anlatmamıştı. Şimdi sadece anlatmasını istiyordu.

Gözyaşları bir bir akarken kocasına bakamamıştı. “Geldiler, Rezan. Geldiler. Herkes çiftliyen. Sen işe gittikten sonra geldiler. Sadece iyi olduğumu gördüler ve gittiler. Oturmadılar bile, kız kardeşlerini merak ettiler.”

Rezan tiksinerken genç kadına baktı. Söyleyeceği sadece buydu. Ve bundan kaçmıştı. Ağabeylerinin gelişine değildi kızgınlığı. Karısının saklamasına ve sorduğu halde anlatmamasıydı.

“Sana yalan söyleme, dedim. Sana gerçekleri anlat, dedim!”

Kulaklarını kapatmak istiyordu Mizgin. Ancak kocasının bakışlarından sonra kıpırdamaya bile mecali kalmamıştı. “Bana kızacaktın.. ben korktum...”

“Sen nasıl bir kadınsın? Nasıl yalan söyleyebiliyorsun?”

“Ben sana yalan söyle...”

“Gerçeği anlat, dedim. Gerçek yok, dedin!” Kükreyerek üzerine varmıştı bir kez daha. Çenesinden yakaladığı kadının ağzını az sonra eline verecekti.

Gözyaşları kocasının elini ıslatıyordu. Biraz sonra nelerin olacağını bilmiyordu. Ama bildiği bir başka şeyi yüreği acı acı haykırıyordu: “Bugün cenazem var. Kalbimdeki Rezan'ı öldürdüm.”

Bölüm 16

Kerpeten

Hayat ince dalıyla bir sigara gibiydi. Ucunun yakılması, havayı rengine boğan dumanı, son olarak küllere dönüşen tü-tünü ve yok oluşu, Mizgin'i tasvir ediyordu nihayetinde. Kocasının kalbini yakmış, dumanlarıyla heba etmişti.

Koltukta dönedururken evde olmayan kocasını aramıyordu. Nereye gitti? Ne zaman gelir veya kimle? Merakı şimdi yoktu ve artık umursamıyordu. Lakin bir gerçeği vardı ki bütün gece kendine durmaksızın itiraf etti: "Yemin ediyorum seni bu kadar çok sevmeseydim, canımı bu kadar çok yakmazdın."

Bir başka gerçek daha gözünün önünde net canlanıyordu. Ona hayat veren kocası iken aynı zamanda hayatını elinden alan yine kocasıydı. "Aşkın beni yiye yiye bu hale getirdi." Defalarca tekrar ettiği cümleyi hiç söylememişçesine yine dillendiriyordu. Yahut aptal beynine sürekli hatırlatmak istiyordu.

Gözlerini bir kez daha kapattı. Belki biraz uyurum düşüncesiyle kendini uykuya attı. Lakin ne uyuyabiliyor ne ağlayabiliyordu. Tüm duyu organları Rezan gibi terk etmişti. Onlar bile Mizgin'e karşı iken neyin savaşından bahsediyordu ki?

Hiçbir şey yapmayacağına kanaat getirince yukarıya çıkmış odalarının balkonuna geçmişti. Temiz havayı ciğerine solursa kendine gelirdi. Dün sabahtan bu yana o koltukta uzanmış ve kıpırtısız durmuştu. Kafasını sandalyeye yaslarken gözlerini kapadı. Kaç kovala oyununu uykusuyla oynuyordu. Uykusu kaçtıkça Mizgin kovalıyordu. Kovalaması son bulduğunda uyuyacak, kendine gelecekti. Belki de eve giderdi. Zira bir daha Rezan'ı görmek istemiyordu. Hele ki dün yaptıklarından, söylediklerinden sonra ve kocasını kendi kalbinde katiyen öldürdükten sonra...

Öğle vakti gözlerini dünyaya açan kadın daha toparlanmış hissetmişti kendini. İki saatlik uykuyla kendini biraz daha iyi hissetmişti. Tutulmuş vücudunu yerinden oynatarak odasına girmişti. Üzerindeki enkaza çekidüzen verdiğinde aşağıya inebilmişti.

Dünden beri uzandığı koltukta kocasını gördü. Üzerinde sadece pantolonu vardı ve üst tarafı çıplaktı. Ancak dikkat etmedi Mizgin. Bu adamı görmek istemiyordu. Rezan işittiği ayak sesleriyle gözünü kapatan kolunu çekip gelene baktı. Küçük yalancı karısını görünce gözlerini öfkeyle çevirerek bakışlarını başka yere odakladı. Dürüst olmasını istediği kadın güvenini bile bile zedelemişti.

Bakışlarına inat karşısına geçip durmuştu Mizgin. Her şeyi korkusundan saklamış, en çok zararı kendine vermişti. "Aslan'ı arayabilir misin? Gelip beni alsın lütfen." Hiç olmadığı kadar soğuk ve tonsuz çıkmıştı sesi.

"Birazdan gelecek." Kocasını ondan aşağı kalır mıydı? O be-tondan ses telleriyle Mizgin'i pervasızca ezerdi.

Sessizce yanından ayrılan kadın tekrar yukarı çıkmıştı. Gertirdiği küçük bavulunu yeniden doldurmuş, aşağıya kapı önüne bırakmıştı. Kocasıyla aynı havayı solumak istemediğinden arka

bahçeye geçerek Urfa'nın eşsiz güzelliğini seyre daldı. Aslan'ın bir an önce gelmesi tek duasıydı. Buradan ne kadar erken ayrılırsa o kadar sağlıklıydı.

İç sancılılarıyla yalnız kalan kadın kayınbiraderi gelmedikçe daralmıştı. Oturduğu koltuktan doğrulmuş, arka bahçeyi biraz turlamak istemişti. Ne var ki daha iki adımını atmadan duyduğu sesle yerine çivilenmişti.

"Geç içeri, Aslan geç gelecek." Az önceki beton sesine yeni katları eklemişti Rezan.

Kocasının yüzüne bakmadan cevaplamıştı: "Gerek yok, burası iyi."

"Geç içeri, dedim sana."

Yükselen sesiyle emrine uyarak içeri girmişti Mizgin. Fakat salona geçmek yerine mutfığa geçmişti. Bu defa farklıydı. Canını yakan, kalbini kıran Rezan Şahmaran kendi tahtını katletmişti. Sandalyeye oturduğunda derin bir nefes alıp kafasını kollarının arasına alarak masaya yasladı. Aslan gelip onu alana kadar kafasını bir kere bile kaldırmamış, mutfığa gelen adama bakmamıştı. Belki de en iyisi buydu. Rezan'ın bilhassa hak ettiği buydu.

Geçen uzun bir süreden sonra şükür ki kayınbiraderi gelmişti. Kocasına bakmadan, bir şey söylemeden kapı önüne gelen arabaya doğru yürümüştü. Ön koltuğa geçtiğinde Aslan ağabeyiyle ayaküstü konuşmuş ve geri gelmişti.

Kırgın kadın onu kıran adama bir kere bile bakmamıştı. Yola çıktıklarında dahi arkasında bıraktığı adamı düşünmemişti. Kırık kalbini nasıl tamir edecekti onu düşünüyordu. Seyir halinde ilerleyen arabadan dışarısını izlerken kendisiyle uğraşan Aslan'a cevap vermeyi eksik etmiyordu.

"Bence sen kaçıyorsun, jınbıram."

Kayınbiraderine dönerek ukala bakışlarını fırlattı Mizgin. "Ben kimseden kaçmam. İsteddiği rövanş olsun. Nasılsa silahı ne kadar iyi tuttuğumu biliyorsun."

Aslan'ın ufak müstehzi kahkahası arabayı doldurdu. Gülmek bu adama yakışıyordu. "Biliyorum, bu yüzden kaçmanı sana yakıştıramıyorum."

"Ben kaçmadım." Direndi Mizgin Şahmaran.

"Kaçtın."

"Kaçmadım... Aslan..." İsmi gülerek zikrederken adama sesini yükseltmişti. Bu oyuna son vermezse kavga edeceklerdi. Bu kavga asla Rezan gibi olmazdı. Aslan onu kırmaktan uzak tutup güldürür ve sinirlendirirdi.

"O o... jınbiram sinirlendi..." Gülerек kafasını sallarken gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Biraz müzik dinleyelim, sinirlerin yatıştır."

Mizgin kabaca gülmüştü. "Kaçıyorum demiyorsun da."

Genç adam beklemediği bu cevap karşısında hayretle kahkaha atmıştı. "Ben kaçmam!"

"Hı hı..." diyen genç kadın açılan müzikle biraz daha ferahlamıştı. Kayınbiraderinin onu güldürme çabasından uzak içinden geldiği gibi davranması Mizgin'e daha iyi hissettirmişti.

"Vedat'ı dinleyelim mi? Ez berfim?"

Mizgin gözlerini kırıştırdı. "İstedğini çal, sana her şekilde ayak uydururum. Sen hızıma yetişebilirsen."

Müziği başlatan genç adam yengesiyle beraber Vedat Demir'e eşlik etmişti. Düetleri son gaz devam ederken kayınıyla eğlenen Mizgin bir yerde kanayan yarasını iyileştirmeye çalışıyordu. Bu evdeki herkes onu sever, korur kollar ama kocası bir gram değişmezdi.

"Bir Urfalıdan çal, Aslan. Mümkünse damar olsun."

Tek kaşını kaldıran genç adam iki saniyelğine gözünü yoldan ayırıp yengesine baktı. "Bir Urfalıdan damar istiyorsan, Müslüm Gürses çalarız."

Duraksayan genç kadın bir Gürses parçası için hazır olduğunu düşünmüyordu. "Damardan enjekte ediyor rahmetli." Elini

sallayan genç kadın, “Vazgeçtim, sen iyisi eğlencemizi devam ettir,” diyerek eğlenceye yeniden dönmek istediğini belirtti.

Kafasını sallayan adam, “Hay hay,” diyerek eğlenceli bir parça daha açmıştı.

Duyduğu müzikle gülümseyen genç kadın, “Rojda – Xurfa-ni!” diyerek alkışını tutmuştu.

Yeni bir düete imzalarını atan ikili Mizgin’in oynamasıyla iyice coşmuştu. Aslan Şahmaran yeni ortağını nihayet bulmuştu. Tebrikler olsun!

“Yengemle kopmalardayız,” diyerek gülen genç adam biraz daha kendini kaptırırsa kaza yapar korkusuyla yengesinin de oynamaya son vermesini istemişti. Sadece şarkıya eşlik etmişlerdi.

Düetleri devam ettikçe Mizgin’in yüzünde küçük gül tomurcukları açılıyordu. Suladıkça büyüyecekti. Şarkı bittiğinde hızını alamayan Aslan telefonunu yengesine uzattı. Heyecanla konuşan genç adam kendini iyice kaptırmıştı.

“Mizgin ben şimdi şarkı söyleyeceğim, sen de videoya çekeceksin.”

Gözleri irileşen kadın kaynını baştan aşağı süzdü. “Sen bu videoları ne yapıyorsun?”

Yakışıklı adam göz kırpmıştı. “Ne yaptığımı boş ver. Bak şimdi şarkıya kendimi kaptırdığım zaman videoyu çek. Anlaştık mı?”

“Anlaştık...” diyen genç kadın gülerek mırıldanmıştı. “Artist seni...”

Aslan’ın keyfine göre bir şarkı bulmaları zamanlarını almıştı. Kendini kaptırdığını fark ettiği gibi videoya çekmişti. İyi kötü çıkan videoyu arabayı sürdüğünden izleyemeyen genç adam yola geri dönmüştü.

Dağ evinden konağa varmak saatlerini alıyordu. Sessizlik yerine böyle vakit geçirmek yengesinin kıymetini bir kez daha anlamasını sağlamıştı Aslan’ın. “Vallahi Mizgin seni çok seviyorum. Şu konağa şenlik getirdin. Başkası olsaydı bugün gülmek yerine

üzülüyor olurduk, ona eminim. Senin gibisi gelmezdi, sanmıyorum.” Gözlerini yoldan çekip yengesine samimi bir bakış fırlatıp önüne döndü Aslan. “Rezan’ı senden başka kimse kaldıramaz. Çok iyi bir kadınsın. Girdiğin her ortamın yüzünü güldürürsün. Bak düet yaptık seninle. Şarkı ortağıyız artık.”

İltifatları duyunca ister istemez utanılır ve sadece teşekkür edilirdi. Lakin söz konusu Mizgin Şahmaran olunca cevap bunların çok dışında oluyordu. “Allah senden razı olsun sevdiğin için. Sevilmeyecek bir kadın değilim ki. Allah için iyi kadını, sizleri seviyor, değer veriyorum. Beni herkes sevmeli, sevmeyenin ardından şüphe ederim.”

Yengesini şaşkınlıkla dinleyen Aslan devamının geleceğini biliyordu.

“Senin Buzlar Kralı ağabeyinle baş etmek sandığın kadar kolay değil ama ben de güçsüz değilim. Yaparım yani, kaçın kurasıyım ben.”

“Senden aksi bir cevap beklemiyordum zaten.”

Seslice güldü Mizgin. Elbette böyle bir cevap verecekti. Zuxari kızı, Şahmaran gelini, Urfa’nın gururuydu.

Uzun yola yeni düetleri ve muhabbetleri feda ederek eve varmışlardı. Arabadan kaynıyla inen genç kadının keyfi bir nebze yerine gelmişti. En azından düne göre iyiydi. Hatta iyinin ötesindeydi.

Bahçe kapısından içeri girdiklerinde Haydar Şahmaran, kızının sevdalısı Revenk ve oğlu Diyar yan yana durmuş konuşuyorlardı. Haydar amcanın ayağı altında Diyar’ın topu duruyordu. Muhtemelen o top yine bir yerlere çarpmıştı ve oğlunu azarlıyordu. Kaynı sayesinde yüzüne peyda olan keyifli gülümsemesiyle yanlarına yürüdü.

“Mizgin, kızım hoş geldin.”

Elini birleştirip hürmetle karşısında duran genç kadın tebesümle cevapladı. “Hoş bulduk, Haydar amca.”

Aslan'ın yerine yeğeni Rezan'ı bekleyen adam kaşlarını çatmıştı. "Rezan nerede?"

Mizgin'den önce cevap veren Aslan, ağabeyinin isteğini sıralamıştı. "Direkt Diyarbakır'a gitti. Ani bir işi çıkmış."

Anlayan yaşlı adam, "Yeni evlere mi bakacak?" diye sordu. "Evet, amca."

Mizgin topunu almaya çalışan Diyar'ın başını öperek yan tarafında duran, ne zaman geldiğini bilmediği Zarin'in eline bavu-lunu bırakmıştı. Oturma odasına doğru yürüdü. Önce onlara görünmeli, sonra odasına çıkmalıydı.

Kapıdan giren kadını beklemeyen ev ahalisi şaşırılmıştı. "Keçamin? Erken döndünüz?" diyen Dilber Hanım gelişinin bu kadar erken olmasını beklememişti. Rezan birkaç gün kalacaklarını söylemişti.

"Rezan acilen Diyarbakır'a gitti. O yüzden döndüm, jinap." Az önceki keyfini korumaya çalıştı. Kocasının adını duyunca, geliş sorulunca bütün keyfi kaçmıştı.

Aksi sesiyle konuşan Yadé Piroz huysuzlanmaya başlamıştı. "Seni neden götürmedi kuzulkurt?"

Omuz silken genç kadın gülümseye çalıştı. "İşi var diye gitmek istemedim. Ayak bağı olurdum."

Yadé Piroz ve kaynanası inanmayan gözlerle kadını süzerken Mizgin diğerlerini merak etmişti. "Gülistan yenge nerede?"

Dilber Hanım şüpheyle süzerken cevaplamıştı: "Babasının evine gitti."

"Zarin neden gitmedi?"

"İyi hissetmiyordu kendini," dedi kaynanası. Herkesi boş verip kendi gelini hakkında konuşmak istiyordu. İfadesinden yorgunluk akıyordu ve bunu iki kadın da fark etmişti.

Elinden geldiğince keyifli olmaya çalışıyordu Mizgin. Nafile bir çabaydı. Kocasının söyledikleri, yalanı ortaya çıksın diye yakınlaşmasını unutamıyor, anımsadıkça çıldırmanın eşiğine geliyordu. Lakin hak veriyordu. "Sen de Rojin gibi güvenimi

sarstın,” demiş ve asıl sebebini açıklamıştı. Güvenini sarsmış, yalanıyla gerçeğinden kaçarak en büyük hatayı yapmıştı. Peki, gerçeği söylediğinde ne olacaktı? Rezan nasıl karşılayacaktı onu? Bu korkuları değil miydi Mizgin’in ağzına kepengi indiren?

Geç bir vakitte aptallığına yanıyordu. Ne olursa olsun bir yolunu bulup anlatmalıydı. Eninde sonunda öğrenecekti. Böylece güvenini sarsmış olmaz, aksine kazanmış olurdu. Rezan ona güvenirken, adım atarken yapmamalıydı. Eve bile gelmemeli, orada kalmalıydı.

Dilber Hanım gelininin ruh gibi parlayan yüzünü görünce kaygılanmıştı. “Mizgin, kızım iyi misin?”

“İyiym, jinap.”

“Bavulunu dök, kızlar kirlilerini yıkasın.”

Kaynanasını reddetmeyen genç kadın odasına çekilmişti. Arkasından kuşkuyla bakan Yadê Piroz geçen vaktin üzerine torunu Zarin’i çağırılmıştı. “Keçamin, Hamit’i ara.”

Telefonu kınayarak kurcalayan Zarin çenesini salladı. “Yadê sana kaç kez söyledim, bu telefon tehlikeli. Sana çok zararlı, niye hâlâ kullanıyorsun?”

“Niye bana tehlikeliymiş? Benim diğer kadınlardan ne eksikim var? Koskoca hanımağayım. Telefonum güzel olacak.”

Zarin onu tersleyen huysuz babaannesine söylemekte kararlıydı. “Radyasyon var bunda, yadê. Senin kulakların için tehlikeli.”

“Hişbe, geledine”, zû Hamit lêgere.” Torununu ekseriyetle paylayan Piroz Şahmaran emrini vermişti. İsteğini yerine getiren torunu telefonu babaannesine verip odadan çıkmıştı.

Hamit hattın diğer ucunda Piroz Şahmaran’ı can kulağıyla dinliyordu. Hal hatır soran yaşlı kadın istediğini belirtmişti. “Hamit bak bakayım Rezan dağ evinde mi? Senden haber bekliyorum.”

Telefonu elinden bırakmadan gelinine döndü. Gelecek habere göre harekete geçecekti. Mizgin’in bu halde erken gelmesi

* Hişbe geledine: Sus, akulsız

** Zû Hamit lêgere: Çabuk ara, Hamit.

şüpheye düşürmüştü. Hamit, Rezan'ın sağ koluydu. Rezan'a haberi uçurursa Piroz Hanım öğrenemezdi. Ancak kolay kolay Hamit'ten bir şey istemezdi. İster de yapmazsa ne yapacağını Hamit çok iyi biliyordu.

“Yine bir problem çıkmıştır aralarında.”

“Rezan canını yakmasın da araları bozulur düzelir, Dilber.”

Gönlünü ferah tutup namazlıkları üzerine geçirdi Dilber Hanım. Her şey yoluna girecekti. Allah onları berdel gibi bir kederle birleştirmişse, gönüllerine mutluluğu ve refahı verecekti. Dert veren Allah idi. Şükürler olsun dermanı veren yine O idi.

Çalan telefonla namaza duramayan Dilber Hanım kaynanasına yardımcı olmuştu. Dokunmatik telefonu nasıl kullanacağını bilmeyen yaşlı kadın gelinine sormuştu, “Hangisine basacağım?” diye.

“Zarın'ın gösterdiği gibi sürgüle şunu.” Dedğini yaparak cevapladığı telefonu kulağı ile arasında kısa bir mesafe bırakarak konuştu Piroz Hanım.

“Söyle, Salih?”

“Rezan Ağa dağ evinde.”

“Gözün onda olsun. Kendini belli etme.”

“Olur, hanımağam.” Yaşlı kadın telefonu bir kenara bırakırken gelininin yardımıyla ayağa kalkmıştı.

“Senin gelin ve oğlunun arası bozuk, Dilber.” Odadan çıkarırken oğlu Haydar'ın yanına gitmişti. Bu işe bir çözüm bulmalıydı. Ama önce tartışmanın nedenini öğrenmeliydi. Ya da Mizgin'in neden eve geldiğini...

Devirdiği günler Mizgin'in kendine gelmesini sağlamalıyken kadının iyice harap olmuştu. Gittikçe daha kötü oluyor; sesini duymadığı, yüzünü görmediği kocasının derdine düşüyordu. Yalnız kaldığı her an aklını başına devşirmiş, kocasının haklılığını yüzüne defalarca vurmuştu.

Yalan çirkindi, bir ahlaksızlıktı. Ahlaksızlığı kimse kabul etmezdi. Ahlaksız bir kadın kocası tarafından sevilmezdi. Ahlaksız bir adamı Mizgin ne kadar kendine yakıştırmıyorsa, Rezan da etmezdi. Kocasının gözünde kendini çirkin bir hale bürümüşü. Kocasının sağ koluyken bu güveni yerle bir etmişti.

Rezan, Sedef'e gittiği zamanlar dahi ona yalan söylemezken ki hiçbir şey söylemek bile zorunda değilken, her şeyi karısına anlatırken kendisi bile bile yalana gitmiş, kocası gerçeği istemesine rağmen sürekli geçiştirmişti.

“Kaç gündür buradasın, sıkılmadın mı?”

Geldiğinden beri kendini konağın damına atan ve hiç bıkmadan Urfa'yı izleyen Mizgin kocasının acısını belki de böyle çıkartıyordu. Kendini tam da durduğu yerde teselli ediyor, suçluyordu. Zarin ablasını Mizgin'e emanet edip gittikten sonra genç kadın içini dökebilmişti.

“Kendimden daha fazla nefret etmek istemiyorum.” Son kelimeyi dilinde ezercesine bastırdı.

“Çok takma delirirsin.” Narin sesiyle uyardı Evin.

“Delirmişim, haberim yok.”

Evin eliyle yoklayarak genç kadının ellerini buldu. Her zaman yanında olduğunu gösterir gibi sımsıkı tutmuştu. Belki istediği desteği veremeyecekti. Ama her zaman yanında olacaktı.

Kafasını genç kızın omzuna yaslarken sessizce fısıldadı Mizgin. Sesine eşlik eden gözyaşlarıyla.

“Hayat bana özürler borçlu...”

“Hayat senin gibi neşeli bir kadına dolu dolu özürler borçlu.”

“Enerjimi alıyor. Sanki sanki inadıma yapıyor. Mutluluğuma göz dikmiş bir hayat var.” Yanağını sızlatan yaşları çenesine kadar azar azar akmıştı.

Titreyen sesiyle koşucunca Evin ağladığını anlamıştı. “Mizgin, kurban olduğum ağlama...” Tülbenti omuzlarına düşmüş, Evin kadının saçlarını okşamıştı.

“Hayatımın özeti: Rezan artı imkânsız aşkım eşittir çürüyen bir adet Mizgin!” Artık taşıyamıyordu. Ne bedeni nede ruhu bu acı dolu kadını taşıyamıyordu. Rezan onu kabullenmişken, Mizgin kendi elleriyle her şeyi mahvetmişti.

“Geçecek biliyor musun? Sadece zaman...”

“Zaman da geçmese kim yaramızı geçirecek ki?” diye fısıldadı biriken tüm acısıyla. Yüreği o kadar çok kabarıyor, o kadar kabarıyordu ki nasıl taşıdığına kendisi bile hayret ediyordu.

“Aşk güzel olduğu kadar...”

Evin’in sözünü kesti Mizgin. Bir gerçeği öğrenmek ister gibi. “Aşk diyorum çok mu ukala?”

“Aşkın ukala çocuklarıyız, Mizgin.” Genç kadının saçlarına bir öpücük kondururken Mizgin gülümseyerek gözlerini kapattı.

“En son saati sorduğumda Rezan’ı Rezan geçiyor demiştin. Hâlâ öyle mi?”

“Saatim hâlâ Rezan’ı Rezan geçiyor.” Geçiyor ve geçecekti. Bu kadının yüreği kırılrsa da hep saatinde çevirecekti. Rezan onun kabuk bağlayan yarasıydı ama bir gün merhemi olacaktı. Buna inanmak istiyordu.

“Mizgin yenge.. Mizgin yenge...”

Diyar’ın seslenmesiyle kafasını Evin’in omzundan kaldıran Mizgin ayağa kalkmıştı. Nefes nefese gelen küçük oğlana baktı. “Ne oldu, Diyar?”

“Yadê Piroz hemen gelsin, dedi.”

Gözü bir Evin’in bir Diyar’ın üzerinde gezindi. Evin’i nasıl Diyar’a emanet edecekti? Kardeşinin ona gözü gibi bakacağına kuşku yoktu ama içi yine de rahat etmeyecekti. Kapıdan Revenk’in gelişini görünce rahat bir nefes verdi. Evin’i yalnız bırakmayacağını biliyordu.

Diyar ve Mizgin’in gidişiyle yalnız kalan genç kız korkuyla yerinden kalkarken burnuna dolan kokuyla, “Revenk,” diye soludu.

Revenk elinden tutarak saçlarını uzaktan koklamıştı. Gözleri kendiliğinden kapanmış, özlediği kıza hasretini gidermeye çalışmıştı. Nasıl bir sevmekti bu? Nasıl bir özlemekti? “Buradayım Evin'im.” Oturttuğu kızın ellerini bırakmış, karşısına geçmişti.

“Dün gittin öyle, konuşamadık.”

Gidişini göremeyen kızın yüzündeki hüznü görmek adamın acısını bir kez daha deşmişti. “Aslan acil deyince yetişemedim sana.”

“Bir sorun yok değil mi?”

“Yok, Evin'im, sorun yok. İyisin değil mi?”

Evin dudaklarını ısırды. Revenk'in yanında olduğu her saniye iyi hatta mükemmeldi. Kokusunu uzaktan duymak, sesini ta yüreğinde duymak yeterdi. Bir kere görse ömrünü verirdi.

“İyiyim, Mizgin için üzülüyorum sadece.” Yüz hatları solmuştu.

Revenk elini uzatıp yanaklarını avuçlamak istemişti. Oradan uzanıp saçlarını okşamak. Yasak bölgeye elini atamıyor, uzaktan seyrediyordu. “Mizgin için hep üzülüyorsun. Dostluğunuza imrenmemek elde değil.”

Sevdiğini kimseyle paylaşamazken şimdi Mizgin ondan daha fazla vakit geçiriyordu. Bazen kabul etmese de henüz kendine itiraf etmese de imrenişi aslında kıskançlıktı.

“Bana pek imreniyorsun gibi gelmedi ama neyse.” İmalı sesiyle genç adama takılan genç kız kıskançlık sinyallerini aldığını belirtmişti. “O bu eve geldiğinden beri dostluk boşluğum doldu. Sen olmadığın zaman o var yanımda. Çok seviyorum, iyi ki geldi.”

Revenk herkes gibi gelişine seviniyordu. Konağa neşe gelmişti. Konağa şenlik gelmişti. “Bize ondan başka gelin yakışmazdı. Çok iyi, sevimli, güleç yüzüyle mutlu ediyor.”

Evin çenesini hafif salladı. Kesinlikle öyleydi. Rezan onu üzmesine bu kadından mutlusu da olmayacaktı. Ailesiyle görüşseydi bu mutluluk katlanacaktı.

“Kaderimiz bize k s m , Revenk?”

“Değil, neden?”

“Değilse niye böyleyiz? Kötü insanlar değiliz, kimseye zarar vermiyoruz, acı çekenin yanında oluyoruz, zulüm edeni kabul etmiyoruz.” Böyle bir insanken neden acı çekiyorlardı? “Biz böyle olduğumuz için mi acı çekiyoruz? Kader iyi olduğumuz için mi k s bize?”

Revenk dudaklarını ıslattı. “Kaderinin sana k s olduğunu hiçbir zaman d   nmemelisin. Dile bile getirmeyeceksin, Evin. Kaderi bize ya atan Allah. O zaman Allah bize k s m  diyeceksin?”

Evin deh etle irkildi. “H   ! Asla  yle bir şey demem. Biz O’nun kullarıyız sadece.”

“O zaman bir daha kaderinden bahsetme. Senin yüreğin, senin niyetin güzel ve temiz. İyiler yaralanır, bu hayatın bir gerçeği.”

“Ya kötüler, onlar niye    lm yorlar?”

“Kötüler, iyilerden daha yaralı olduğu için acı veriyorlar.”

“Ama acı veren herkes kötü değil.”

“Hayır, değil.”

“Ben sana acı veriyorum mesela.” Kafası önüne d   en Evin, sevdiği adamın ona bakmamasını istiyordu. Yine kızacaktı, yine    lecekti.

Revenk görmeyeceğini bildiği tebessümünü sundu. “Acının en güzel rengiyiz be Evin’im!”

A ağıya hızlı adımlarıyla inen Mizgin bahçede bavulu ve başında duran aileyi görünce kaşlarını  atmı tı. Bekleniyor olduğu d    ncesiyle hızla yanlarına vardı.

“Ne oldu, yad ?”

Bastonuyla duran Yad  Piroz gelininin t lbentsiz saçlarına baktı. Yine damdan iniyordu. “Kızım kocan çok hasta, Haydar

amcan yanından geliyor. Gidip bakmalısın.” Kafasıyla arabayı göstermişti.

Mizgin korkuyla titrerken bakışları kaynanasına yöneldi. Neyi vardı, ne olmuştu kocasına? “Jinap, Rezan’ın nesi var?”

Kaynanası da hüzünlü ifadesiyle cevaplamıştı: “Hiçbirimizle konuşmuyor, Mizgin. Gidip bakmalısın.”

Omuzlarına düşen tülbenti saçlarına öterken, hiç beklemeden hazır olan arabaya binmişti. Kocasına ne olmuştu. Neyi vardı? Neden hiç kimse beraberinde gelmiyordu? Rezan’dan korktukları için mi gidip bakamamışlardı? Arabaya binen adamla yola çıkarken ağladığının bile farkında değildi. Kocasını o evde bırakıp gelmişti. Nasıl hastalanmayı başarmıştı?

“Haydar amca neyi var?”

“Gidince görürsün, kızım.”

Yaşlı adam anlatmayınca Mizgin el mahkûm susmuştu. Oraya gidene kadar susacak ve gerçeği orada öğrenecekti. Gözyaşlarını usul usul akarken elinin tersiyle siliyordu. Yalnız bırakıp gelmeseydi, Rezan tek başına orada hastalanmayacaktı.

Yaşlı adam kızı gibi gördüğü kadına peçeteleri uzatmaktan yorulmuş, kutuyu en sonunda eline bırakmıştı. “Az kaldı korkma, kötü bir şey yoktur.”

“Hasta diyorsun, Haydar amca. Kimse yok yanında.”

“Sen gidiyorsun yanına. Senden daha iyi kimse bakamaz.”

Mizgin, Rezan için canını verirdi. Yanına gidecek, bakacak ve onu kendi elleriyle iyileştirecekti. İstenmese de kovulsa da o adamın yakasından düşmeyecek, tek başına bırakmayacaktı. Eğer gitmek gibi bir aptallık yapmasaydı, kalıp kocasının yanında küs de olsa otursaydı, bugün belki daha iyi olacaktı.

Araba eve yaklaştığında kadın beklemeden inmişti. Beraberinde inen Haydar Şahmaran bavulunu arka koltuktan alıp eline bırakmıştı.

“Hadi kızım Allah’a emanetsiniz, dikkatli olun,” diyen yaşlı adam arabaya binip yola geri çıkmıştı. Mizgin vedasını bile

doğru dürüst etmeden bavulunu kapı önüne fırlatıp içeriye koşmuştu. Çıldırılmış bir vaziyette etrafı tarayan gözleri az sonra yerinden çıkacaktı. Kocasını bir an önce görmeli ve nasıl olduğuna bakmalıydı.

“Ya bir yerde düşmüşse?” Kendi kendine konuşan kadın olduğu yerde durmayı bırakıp evden çıkmıştı. Arka bahçede olduğu düşüncesiyle koşarken kendisine doğru gelen kocasını görme-siyle cıgılgı basmıştı. Şükür kavuşturana!

Koşuşu boynuna atladığında son bulmuştu. Sevdığı adamı sıkıca kucaklamış, kokusunu içine içine çekmişti. Özleminden heder olmuş, hızını alamamıştı Mizgin. Öyle ki geri çekildiği gibi kocasının dudaklarına yapışmıştı. Doyasıya öpücüklerini bırakmıştı.

Genç adam gelişini, nedenini, her şeyi sorgulamayı bırakıp onu saran ve öpen kadına karşılığını vermişti. Gittiğinden beri kendine gelemeyen Rezan karısı boynuna atladığında nefes aldığını hissetmişti. Geri çekilerek saçını koklayıp öpmüş ve yüzünü avuçlamıştı.

“Mizgin...”

“Rezan iyi misin?” Bakmaya hasret kaldığı gözlerini neredeyse gözleriyle yutacaktı. Avuç içiyle kocasının yüzün esir aldı. “İyisin değil mi? Aptallık ettim. Gittim, özür dilerim.”

Tekrar sarılınca Rezan şaşkınlık içinde kalmıştı. “İyiyim, Mizgin.”

Gerçekten öpücüğünü yanaklarına kondurdu. “İyi değil-sin, sen hastasın. Delirdim gelene kadar. Yaptığım aptallıktı tamam mı, gitmemeliydim. Yalan söyledim için de özür dilerim ama korktum. Yemin ederim korktum.”

Hızlı hızlı konuşan kadından bir şey anlamayan Rezan Ağa elinden sıkıca tutarak içeriye götürmüştü. Neler olduğu tam olarak öğrenmek istiyordu. Özellikle hastalık meselesini. Yanına oturttuğu kadına tüm vücudunu döndürmüş, elini bir kere bile olsun bırakmamıştı. “Ne oldu? Bana bir anlatsana.”

“Yadê Piroz hasta olduğunu söyledi. Çok kötüymüşsün. Beni senin yanına gönderdiler.” Ayağa kalktığı esnada elini kocasının alınına koyarak ateşini yokladı. “Ben sana çorba yaparım şimdi.”

Gitmesini engelleyerek yanına oturmuştu Rezan. İnanamamış olarak kafasını salladı. “Aptal kadın, oyuna getirdiler seni. Herkes beni Diyarbakır’da biliyordu. Nasıl gelebildin buraya?”

Ağzı açık kalan genç kadının tepkisi kaba olmuştu. “Ha!”

Aşağı sarkan ağzını çenesini yukarı doğru iterek kapattı Rezan. “Burada olduğumu, aramızın bozulduğunu biliyorlar. Ve sen...” Sözlerini Mizgin ağlamaklı sesiyle kesmişti: “Ben korktum. Hasta olduğunu duyunca aklımı kaçırdım.”

Rezan karısının şaşkınlığına alayla gülmüştü. “Hasta olsaydım seni tek başına mı gönderirlerdi, Mizgin?”

“Benimle böyle konuşma, tamam mı? Aklım karışık, kaç gündür ne yaptığımı bilmiyorum.” Gözyaşları sesine eşlik etmişti. “Hasta dediklerinde aklım çıktı. Kendimi bulamadım, tamam mı?”

“Tamam,” dedi ve karısını tuttuğu gibi göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. Sardıği kolları şimdi çelik gibiydi ve Mizgin gidecek korkusu yaşıyormuş gibi sıkıca tutuyordu.

“Bana söylediğin başka yalan var mı, Mizgin?”

Başka bir yalan varsa şimdi söylemeliydi. Daha sonra öğrendiğinden o zaman Mizgin Şahmaran’a dair tek bir hücre dahi kalmayacaktı.

“Hayır hayır yok, sadece ağabeylerim geldi.” Söylediği bir yalan daha! Eve gittiğinde yapacağı ilk iş o telefonu yok etmekti. Bu sırrı ömür boyu saklayacak, Rezan’ın ölümcül gazabından kendisiyle beraber herkesi kurtaracaktı. “Özür dilerim. Sana yalan söylemek istemiyordum ama korktum.” Mahcup ses tınısı kısık çıkmıştı. Onun gözlerinde kötü bir imajı vardı. Bu hataya bile bile düşmüştü.

Tülbentini bir kenara fırlatan genç adam saçlarını çözmüştü. “Geçti artık, bir daha tekrarlama.” Elleriyle saçlarını dağıtırken genzine dolan kokuyla gözleri kendiliğinden kapanmıştı.

Kocasını boğarcasına kollarıyla sararken, bir dizine oturtulduğunu hissetmişti. “Bir daha olmayacak, söz veriyorum.” Boğuk sesinde huzur vardı. Sükûnete bu deli aşkın içinde eriyordu. Kafasını omzuna yaslariken tüm acısının geçtiğine yemin edebirdi. İlk gün onu öldüren adamın bugün kolları arasında huzur buluyordu.

“Son nefesimi verirken bile kollarında olmak istiyorum.” Boynuna öpücüğünü bırakınca gözlerini kapattı. “Hepsi bu.”

Rezan kokusunu içine hevesle çekerken saçlarını okşamaya devam etmişti. Sırf karısının rahatlığı için koltuğa yaslanmış, bir kolunu beline mengene gibi bağlamıştı. “Kocasına delilenmiş bir kadın var burada.”

Gözlerini bayan genç kadın bu ukalalıkla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. “Sendeki egolu kalp var ya, bir yüz yıl daha yaşamaya devam eder.” Kocasının güldüğünü işitti.

“Şükretmelisin, kocan bir ömür bu dünyada yaşayacak.”

“Seni tek başına bu dünyada bırakmaya niyetim yok, Rezan Ağa.” Yerinde kıpırdanarak göğsüne daha rahat yaslandı. “Şimdi beni uyutabilir misin? Gittiğim günden beri gözüme uyku girmedir.”

“Benim de, Mizgin. Benim de...”

Uykusuz geçen günlerin telafisi koltukta birbirlerine sarılarak edilmişti. Dingin bir uykuyu akşama doğru kaybetmişlerdi. Koltukta huzursuzca dönen Mizgin yüzünden sonunda koltuktan düşerek yerle buluşmuşlardı.

Mizgin acıyla elini beline atarken, Rezan kalkmak yerine gözlerini tekrar kapattı. Belinin acısının geçmesini bekledi.

“Allah’ım birazdan belim acısından beni terk edecek.” Acıyla kasılan genç kadın güçlüklerle yerden kalkmış, lambayı açmıştı. Kocasını yerde görmesiyle sorması bir olmuştu.

“Rezan iyi misin?”

Kocasından çıt çıkmayınca sessizce yanına doğru ilerledi. Başucunda durarak eğildi. Daha yakından bakmak istemesi kolundan çekilerek son bulmuştu.

Kolundan çekerek kendine çektiği kadını yanlışlıkla üzerine devirmiş, acısına bir acı daha ekleyerek bağırıyordu. Mizgin elini hızla kalbine attı. Beline az sonra kalbi de yoldaşlık edecekti.

“Manyak kadın!”

“Ödüm koptu be.”

Aynı anda bağırarak birbirlerine çıkmışlardı. İkisi de uykularından acı çekerek uyanmışlardı ve birbirlerini suçluyorlardı.

“Niye rahat uyumuyorsun, kadın?”

“Rüyamda koca pençelerin boynuma sarılıyken nasıl rahat uyumamı beklersin?”

“Git buradan, Mizgin. Git.”

Acı çeken öfkeli kocasını bir başına bırakarak salondan ayrılmış, merdivenleri çıkmıştı. Odalarına geçerek üzerine rahat bir şeyler almak için çantasını aramıştı. Bulamadığı küçük bavulunu kapının önüne fırlattığını hatırlayınca oflaya oflaya yeniden aşağıya inmişti. Kapı önünden bavulunu alıp tekrar odasına dönmüştü. Üzerine rahat bir şeyler geçirdikten sonra tekrar aşağıya inmişti. Kocasını salon yerine ışığı açık olan mutfakta bulmuştu. Rezan Ağa kendine çay dolduruyordu.

“Aç değil misin?” Kaç gündür ne yediğini bilmiyordu. Üstelik uyumuşlardı, acıkmış olabilirdi.

“Değilim, Mizgin. Dolapta bir şeyler var, sen açsan ye.”

Hayır, manasında kafasını sallayarak kocasının yanına varıp kendine de bir bardak çıkarttı. Rezan karısına da çay doldurduktan sonra kendi bardağını alıp çıkmıştı. Mizgin bir tabak çıkartıp dolaptan kurabiye doldurarak kocasının arkasından her zamanki yerlerine, arka bahçeye geçmişti. Urfa ayakları altındayken kocasıyla doludizgin aşk yaşamak istiyordu. Tabii önce o aşkı yakalamalıydı.

Rezan yanına oturan karısına bakıp gülümsedi. “Aç olmadığımı söylemiştin?”

“Aç değilim ama çayın yanında Rezan Ağanın aldığı mükemmel kurabiyeler var.” Çayını karıştırırken kurabiyeden bir ısırık aldı.

Rezan bacak bacak üstüne atarak karısını seyre daldı. Kurabiyeyi atıştıran kadını izlemekten kendini alamıyordu. Kendine üç gündür itiraf etmediği gerçeği az önce itiraf etmişti: Mizgin Şahmaran’ı özlemişti. Koşa koşa geldiğini gördüğünde hayal sanmıştı. Çölde serap görmüş bir yolcu gibi hissetmişti. Boynuna atladığında hayal olmadığını anlamış ve sıkıca sarılarak öpmüştü. Bu kadın en büyük alışkanlığı olmuştu. Görmeden duramıyordu artık. Tartıştığı günle şimdiki arasında dağ farkı vardı. O solup giden kadın şimdi doğan güneş kadar canlı, bir ay kadar parlaktı. Ve gecesini aydınlatıyordu.

“Bir kadın kırılmadığı zaman çok güzeldir.”

“Kırma o zaman. Daha da güzel olayım.” Gözünü kurabiyelerden ayırmadan cevapladı Mizgin.

Rezan ise cevap vermek yerine bir sigara yakmıştı. Bu aralar karısı ona çok sigara yaktırıyordu. Her şeyi her lafı kendisine bağlamayı çok iyi biliyordu. Özellikle özgüven konusunda çitasını aşmış kadından başka kimseyi tanımıyordu. Güzel olmasına güzeldi. Hatta çok çok güzeldi ama Rezan inanıyordu ki güzel olmasaydı gene bu özgüvene sahip olacaktı. Çünkü Mizgin yıkılmayan, her daim güçlü duran ve kendine güveniyle ayakta kalan bir heykel gibiydi. Yanına yakışan en güzel kadını Mizgin. Belki bir gün kalbine de yakışan!

“Biliyor musun, Rezan, hayatımız önümüzdekiler gibi olsa çok daha güzel olur.” Söze yine girmişti. Rezan ile uğraşmayı özleyen kadın, hasretini bu şekilde de giderecekti.

Anlamayan genç adam sormak zorunda kaldı: “Ne gibi?”

“Sen çay ol, ben çaya bandırılan bisküvi. Dünyanın en uyumlu çifti,” diyerek kıkırdadı.

Beraberinde gülün Rezan ise konuşmaya devam eden karısına merakla baktı. Bunun ardından ne gelecekti?

“Ya da sen bisküvi ol ben arasında ezilen lokum...” Duraksayan genç kadın kızarak kocasına baktı. Muzur ifadesiyle karısını izleyen Rezan bu işten nasıl sıyrılacağını merakla bekledi.

Mimiklerinde kendine kızan bir kadın vardı. “Yok yok, bu olmadı. Tam fesatlık işi.”

“Hayat neden senin gibi bir kadını gönderdi bana?”

“Hayatına renk katması için.”

Rezan kahkahalarını atarken çay bardağını masaya bıraktı. Mizgin'i kendi bedenine hazla yapıştırmıştı. Arzuya boğulan gözleri ve boğuklaşan nefesiyle sordu: “Renk katıyor musun hayatıma, Mizgin?” Aralarında kısacık mesafe ve her konuştuğunda birbirine çarpan istekli nefesleri vardı. Neredeyse kocasının üzerindeydi ve Rezan bu yakınlıktan gayet memnundu.

“Renk kattım, Rezan Ağa. Fakat sen inadına o renklerin üzerini siyaha kurban ediyorsun!” Açıkça yüzüne vurmuştu. Hayat renklenince güzeldi. Hayatını renklendiren insanlar güzeldi.

“Korkuyor musun, Mizgin?”

“Evet.”

“Neyden?”

“Çok sevdim seni. Nefret etmekten korkuyorum.” En büyük korkusu buydu. Bir gün gerçekten Rezan'dan vazgeçerse hayatının bir anlamı asla kalmayacaktı.

“Sakin, sakın onu yapma.” Kafasını şiddetle sallayan genç adam bunu katiiyen istemiyordu.

“Neden?”

“Vazgeçersen... Vazgeçerim!”

İşittiğiyle heyecana kapılan Mizgin ince parmaklarını kocasının gür saçlarına tarak niyetine daldırmıştı. “Beni sevmenin tarihi var mı? Ona göre acılarıma zaman eklemek istiyorum?”

Berdel

Rezan sinesinde öptüğü kadının saçlarını koca parmaklarıyla taradı. Tıpkı Mizgin gibi. “Senden hoşlanıyorum, aptal kadın. Zamanın bize ihtiyacı var!”

Mutluluğu hayattan kerpetenle alıyorduk. Ve Şahmaran gelini o kerpeteni zorlayarak mutluluğun ucunu yakalamıştı.

Bölüm 17

Kelebek

Bence seni seviyor.’
‘Nah seviyor!’ diyordu iç sesi. Ya da bir şeyler olacaktı. Sonuçta Rezan Şahmaran onu buraya getirmişti. Ancak iç sesini dinlemedi Mizgin. Huzurlu uyandığı sabahına ve göğsünde uzandığı kocasına bütün ilgisini yöneltti.

“En tatlı sabahlar halay çekmekle başlar!”

Kadının bir sabaha daha en güzel merhabasıydı belki de. Yahut Mizgin Şahmaran’ın! Elinde olsa tek kişilik halay grubunu kurar ve akşama kadar yorulmadan oynardı. Dün akşam hayat planlarını değiştirdiğini açıklamıştı. Rezan Ağa olmayacak değişime uğramıştı.

Karısı olarak görmediğini söyleyen, çocukmuş gibi davranan, asla bakmayacağını söyleyen, canını yakmaktan geri durmayan zalim kocası beklenmedik bir itirafı etmişti. Evrenin en güzel cevabı Rezan Şahmaran tarafından tahsis edilmişti: Savaşırsan kazanacaksın.

Göğsüne uzandığı adam gitmesi bir tarafa uyanmasına bile izin vermiyordu. Mizgin ile geçireceği her dakikayı kolları arasın-

da istiyordu. Huzuru kokusunda, tebessümü sesinde, sevgiyi ise o vazgeçmeyen asla pes etmeyen kocaman yüreğinde istiyordu.

Mizgin'e sorarsanız pek şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Keza sevdiği adam kalbini mutlu kılıyordu. Daha ne isteyebilirdi ki?

"Günaydın, Rezan Ağa."

"Günaydın, Mizgin."

"İyi uyudun mu?"

"İkimiz de iyi uyuduk." Kolunu başparmağıyla okşadığının farkında değildi. Dokunmak bile Rezan Ağaya iyi geliyordu.

Kafasını kocasının göğsünden çekip yakışıklı yüzüne çevirince sımsıcak gülümsedi Mizgin. Önce canına okuyan sert çehresini parmaklarıyla ezberlercesine okşadı. Tadını alan parmaklarına bir de dudaklarını eklemişti. Sakalları kesilmemiş ya-nağına uzun mest edici bir buse kondurmuştu.

"Korkuyor musun?" diye soran Rezan dokunuşlarının tadını çıkartıyordu.

Gözleri her santimini aheste aheste süzerken sorusuna soruyla cevap vermişti Mizgin: "Neyden?"

"Gitmemden."

"Evet," diye itiraf ederken sahiplenircesine sarıldı Mizgin. Bırakmayacağım seni sözünün tek hareketiydi. "Deprem olur sen gidersen. Bu kadın en büyük enkazını yaşar." Burnunu boynuna gömdü yeniden. Hayran olduğu kokusu ruhunun ilacıydı.

"Yaşatmam sana o enkazı, Mizgin."

Bu bir söz müydü? Bu bir gerçek miydi? "Bu adam... Rezan Şahmaran beni müthiş şaşırtıyor!"

Boynuna vuran sıcak nefesi muhtemelen beynine de vurmuştu. "Sana bir gerçeği itiraf edeyim mi, Mizgin?"

"Hiç susma." Dudakları tenine tebessümünü çizmişti.

Güzel kadının çenesinden tutarak yüzünü yüzüne yaklaştırmıştı. Önce alına şefkatli öpücüğünü bırakmıştı. Değişiminin farkında değildi. Belki de bu aylık onların en etkili ilacı olmuş-

tu. Anlamaları gereken bir gerçeğe kavuşmuşlardı; alışkanlık. Bu aylık Rezan'ın alıştığı kadını benimsediğini fark etmesine sebep olmuştu.

“Ulan ben o sigaranın her dumanını sen diye içime çektim!”

Kahve çekirdeği gözlerine sıcak su damlacıkları inmişti. Ağlayacağını bilen kadın kocasının göğsüne kapanmış, omuzları sarsıla sarsıla sessizce ağlamıştı. Kalbi bu hallerine hep hasret, düşü hep bu ana sabitlenmişti. Ziyadesiyle karşılığını almıştı. Kocasını bambaşka bir adama dönüşmüş, tüm benliğiyle kendisine gelmişti. Hayallerindeki adamdan bile daha güzel olmuştu.

“Hadi kalk, açsındır şimdi,” diyerek ağlayan kadının ilgisini midesine çekti Rezan. Gözünden bir damlanın dahi ziyan olmasını istemiyordu. Acısıyla geçmişti her şey. Söz verdiği gibi hoşlandığı kadına kendini açacak, adımlarını asla tereddüt etmeden atacaktı. Mizgin kanına sirayet ederek değişime uğratıyordu. Hiç sevmeyeceğini söylediği kadın; bıkmadan, hiç usanmadan, asla yorulmadan ve hayallerinden vazgeçmeden değiştirmişti onu.

Rezan doğrulan kadının ıslak gözlerini, yanaklarını silmiş, kalkmasını sağlamıştı. Kocasının kollarından çıkmak istemese de mecburen ayrılmıştı Mizgin. Üzerini giyinerek aşağıya inmişti. El çabukluğuyla kahvaltıyı hazırlarken dilini yine şarkı tutmuş, bedenini sallanmak esir almıştı.

*“Kavga etmez sever beni,
Rezan'ım Rezan'ım.
Sabaha kadar kucaklar beni,
Rezan'ım Rezan'ım Rezan'ım.”*

Şarkılara deli olan bir kadındı ki, sürekli takip eder ve dinlerdi. Piyasaya sürülen her şarkıyı kulağına dinletirdi. Arabeske ara verip pop bombasına kadının dili pelesenk olmuştu. Yine Mizgin Şahmaran farkıyla elbette!

Bu farka şahit olan bir kulak vardı ki gülmeden duramıyordu. Rezan Ağa yine adına uyarlanan şarkıyı dinlerken bir gerçeği daha itiraf etmişti. Bu şarkıların karısı tarafından kendisine uyarlanması hem heyecan verici hem keyifliydi.

“Şarkı sahibi seni dinleseydi önce Urfa’yı ateşe verir, sonra ülkeyi terk ederdi.”

Duyduğu sesle arkasına dönen genç kadın kocasının kulaklarına varan gülüşünü görünce omzunu silkti. “Urfa’yı yakmak kolay mı?”

“Senin şarkıların bir gün yaktıracak.”

Sandalyesine oturan kocasının gülmekten vazgeçmediğini gördükçe kadının ıstırapları yok oluyor, gülüşü dudaklarını terk edemiyordu.

“Neden gülüyorsun, Mizgin?”

“İnsanlar mutluyken ellerinde olmadan gülümserler.”

“Pişmiş kelle gibi.”

“Senin gibi, Rezan Ağa.”

Birbirlerinden aşağı kalır yanı olmayan karı koca atışmalarına son sürat devam ediyordu. Rezan dinledikçe keyifleniyor, keyiflendikçe Şahmaran gelinini benimsiyordu.

“Doğu’nun güneşi senin hatırına doğsun!” Bu güzel kadının hatırına Rıha’ya aydınlık istedi.

Mizgin duyduklarıyla kahvaltısına ara verip kocasına döndü. Hiç işitemeyeceği kelimeleri bu adamın ağzından duymak haklı olarak şaşırtıyordu. Bunun üzerine bir söz ziyan etmek istemedi. Kocasının onun yüreğine öyle güzel bir hediye vermişti ki.

“Söz konusu Rezan Şahmaran ise gerisi teferruat!”

Kendi içinde bir savaşı daha kazandığını beyan etti. Rezan’ı kazanıyordu. Mutlulukla kahvaltısına dönerek kocasıyla sohbet devam etti. Konuşukça konuşası gelmiş, sustukça sıkılmıştı. Konuşmak için birbirleriyle yarışa girmişlerdi. Mizgin kendini anlatma çabasına girerken Rezan ise onu kızdırarak eğlencesinin peşine düşmüştü.

Kahvaltı sonrası gezmek için evden çıkan ikilinin hali bu sefer bambaşkaydı. Aradaki her mesafe öldürülmüş, eller birbirine kavuşmuştu. Ah her zamanki gibi bunu ilk başlatan Mizgin olmuştu. İlklerin kadını Rezan kırmamıştı.

“Deli kadın hallerin daha güzeldi.”

“Bazen sana kusmak istiyordum belki içimdeki aşk da beraberinde çıkar diye. Ama sen her defasında beni susturuyordun.”

Sabah yarım kalan atışmaları devam ediyor gibiydi. Mizgin cesaretle her şeyini dile getirirken Rezan her zamanki gibi çekilmeyi tercih ediyordu. Her şey için erken olabilirdi. Şimdilik kendinden bahsetmek pek onu rahatlatacak gibi değildi. Ama karısıyla uğraşmayı seviyordu ve bunu yapmaktan asla çekinmeyecekti.

“Çok canın acıdı mı?” diye soran kocası adımlarına son verip tuttuğu ellerini beline dolayarak kendine çekti.

“Acıdı.”

“Hiç geçmedi mi?” Yeni bir soruyla daha karısının gözlerine işledi. Geçirecekti bütün yaralarını. Mizgin’in istediği gibi merhemi olacaktı.

“Uyuyunca geçer rivayeti vardı. Ama ben denedim, tarafımdan kanıtlanmadı. Acım hiç geçmedi.”

“Ne zaman geçecek?”

“Onun olunca,” dediğinde gülümsüyordu. Ayak uçlarında yükselerek dudağının kenarına sıcak bir ruj izi bıraktı. Akabinde derin bir fısıltıyı üfledi Mizgin. “Ve geçti.”

Rezan çektiği acının bir nebzesini hissetmişti. Mizgin gitğinde hissetmekten ziyade çekmişti. Sedef’i severken bile bu kadar düşmemişti. Çehresine inanılmaz bir gerginlik düşmüştü. “Gitmek istedin mi?”

“Hani gitmek istersin, yaralısın...” Kırgınlıklarla bakan gözleri parıltısını kaybetmişti. “Yaramı açan adamdan dermanımı istedim.”

“Nasıl olur da acıyı bu kadar çok benimser vücudun?” Adam, kurgın gözlerine hayretler içinde baktı. Dudaklarına kelimeleri üflerken cümlesi gerçeklik içeriyordu. “Bana dokunmadan beni hissettin.”

Kalbinin üzerinden parmaklarını hafif dokunuşlarla geçirdi Mizgin. “Seni ilk sevdiğim zaman hiç vazgeçmeyeceğim konusunda asla şaka yapmadığımı söylemiştim.”

“Sen kadın, sen inanılmazsın.” Dudağını esir alan gülüşünde keyif vardı. Kollarının arasına karısını alarak sımsıkı sarıldı.

Bu duygu Rezan için o kadar çok farklıydı ki bırakmak istemiyordu. Hoş sohbete tutulmaya, sımsıkı sarılmaya, kokusunu içine içine çekmeye hevesli bir adamı yaşıyordu. Öpücüklerine ara vermeden, o kırmızı dudaklarını morumsu bir renge getirene kadar öpmekten harap etmek istiyordu. Hiçbir sıkıntı duygusunu yaşamadan hazla sıcak kuytusuna burnunu gömüp, muhteşem kokusundan huzur depolamak istiyordu. Duygularının aklını kaçırmasından korksa da umursadığı söylenemezdi. Kendine dur demek istese de dur demiyordu. İlk defa bir kadının acısı içinde bu kadar zalim hissetmişti kendini. İlk defa karısının varlığını aramıştı.

“Beni daha tanıımıyorsun, Rezan Ağa.” Yine Mizgin ve özgüveni konuşmuştu.

“Tanıyorum, tanıtıyorsun. Her gün bambaşka bir Mizgin çıkartıyorsun karşıma.”

“Öyle mi?”

“Cesaretin, kendinden emin tavırların, dilin, yıkılmayışın, gururun, ayakta kalışın. Ve en kötüsü kıskançlığın.” Son cümlede şikâyet dolu bir tını vardı. “Çok kadın tanıdım. Fakat senin kadar kıskancını görmedim.”

Kaşları yukarı sıyrılan genç kadın sordu: “Sen ciddi misin?”

“Ciddiyim, Mizgin. Çok kıskançsın. Erkeğini paylaşmıyorsun. Kim olursa olsun.” Ne kadar şikâyet ederse etsin, sahiplenişini seviyordu Rezan.

“Bazen benden daha kıskanç kadınlar görünce kıskanıyorum. Hayır, benim sevgimde mi bir sorun var?”

Gözlerine baktıkça bakası gelen Rezan Ağa dudaklarına sevgi dolu busesini kondurdu. “Ben senden daha kıskanç bir kadın görmedim.”

Aldığı öpücükle derin bir iç çekti kadın. “Çünkü kadınları görmekten kaçırıyorsun. Yoksa benden daha kıskanç kadınlar var.”

“Daha fazla olma, Mizgin. Susmak bilmeyen dilini ve beni yoran seni yeterince çekiyorum.”

Kahkahasıyla doğaya bülbül gibi öten Mizgin kocasından ayrılarak uzaklaşmış, kollarını iki yana açmıştı. “Rezan Ağa?” diye bağırarak gökyüzüne kucaklarını açmıştı. “Beni çekemezsen küçük kelebeğin kaçır.”

Katiyen kabullenmeyen ve istemeyen adam kollarından yakalayarak kendine çekmişti. “Sana susmayı yasaklıyorum, kadın.” Kesin ve kati bir emir verilmişti.

“Neden?”

“Çünkü sesini, sessizliğinden daha çok seviyorum”

“Sen..Sen değiştin, Rezan Ağa. Bu adam çok başka.” Şaşkınlığından bir türlü sıyrılamıyordu. Kocasını bildiği adamdan çıkan bu Rezan hiç beklemediği birisine dönüşüyordu.

Verecek bir cevabı olsa Rezan önce kendisine verecekti. Değişiminin tek sebebi deli kadını Mizgin idi. Asla değişmeyeceğini söylediği o günler geride kalmıştı. Ve onu değişime uğratan karısının büyük aşkıydı. Zahmetli ve kederli uğraşlar sonucu değişmişti. Platonik aşkı tarafından ilk adımını almıştı kadın. “Kazandın işte. Mücadelen sonucu beni aldın.”

“Yemin ediyorum, Rezan Ağa, Platonik Aşkılar Mücadelesi diye bir parti kursam tüm ülke arkamda durur ve büyük bir farkla herkesi geçerim,” diyerek göz kırptı. “Oyların yüzde yüzünü alırım.”

Genzinden kopan gür kahkahasını kalbinde işitince Mizgin kız çocuğu edasında masumca kocasına kilitli kalmıştı. Şirin

edasıyla izlemesi Rezan'ın kalbini tekmeliyor gibiydi. "Partini kocanın kalbinde kurup, tüm organlarını arkana aldın galiba?"

"Mizgin Şahmaran yapar."

Konuşmaları eve gidene kadar devam etmişti. Mutlulukla evlerine geçerken tekrar kanepeye uzanmış bu sefer geçmişten bahsetmişlerdi. Rezan her zamanki gibi dinliyordu. Mizgin ise konuşuyordu. Sanki sussa büyü bozulacak gibiydi.

"Kız kavgalarında çok iyiyim. Acayip döverim." Anlatırken bile içi kıpır kıpır oluyor, hareketlerine yansıyor.

Duyduklarına şaşırmayan adam gayet doğal karşılamıştı. "Seni normal beklemiyordum zaten." İnce bir manayı da cümlesinde barındırmıştı.

Anlayamayacak kadar heyecana kapılan Mizgin gözleri kıskık, sesi dişli bir tınıda planlarını açıklamaya girişmişti. "Mesela avımı izlerim. Kavga ettiğim zaman bir kızın en zayıf noktası ensesinden çekilen saçtır. Tabii ben bunu yapmalarına fırsat vermem. Haspam akılsız, açık bırakıyor saçlarını. İlk önce kendi saçlarını sıkıca topuz yaparım. Ki beni etkisiz hale getiremesin." Kocasının elleri avuç içindeyken Mizgin hem okşuyordu hem konuşuyordu.

"Sonra ne yaparsın?" Sonra ne yaptığı açıktı aslında. Bu deli kadının saç girdiği ve sonucunda galip çıkacağı bir kız kavgasıydı.

"Sonrasında o kişiyi dünyada en nefret ettiğim kişi olarak hayal ederim." Bu aralar hayal etmediği gerçekten nefret ettiği bir kadın vardı ki yapmasına az kalmıştı. "Tüm acımı çıkartmak için üzerine saldırırım. Dediğim gibi ensesindeki saçları tuttuğun gibi her şekilde avın elinde olur. Ah ne çok kız dövdüm ama. Nasıl mükemmelim değil mi?" Kocaman sırtarak kocasına baktı.

"Seni bu konuda tebrik etmemi mi bekliyorsun, Mizgin?" Bu konuda asla tebrik etmeyecek, gururlanmayacaktı Rezan. Karısından da aynı hassasiyeti beklemek istese de imkânsızdı.

“Elbette tebrik edeceksin. Karın mükemmel bir dövüşçü.”

“Burada anlatmak istediğin olayı anlamadım.” Kaşları çatılan genç adam asıl niyetini yüzüne vurmuştu. “Sen bunları bana anlatarak, senin yanındaki kadınlara bunu yapmak istiyorum mesajını veriyorsun.”

“Kesinlikle!” diye hak veren genç kadın doğruculuğundan ve dobralığından vazgeçmiyordu. “Özellikle Sedef’e yapmak istiyorum. Ondan sonra bir kişi daha var. Onu başka bir anımızda anlatırım.”

Şüphesi yoktu yapacağına adamın. “Neden şimdi değil?”

“Şimdi başka bir konuya geçmeliyim.”

Rezan dudağına parmağını bastırarak susturdu. Öncelikle söyleyecekleri vardı. Belki bir cümle, belki iki cümle. Mizgin’e tek bir kelimeyi bile feda etmek canına yetiyordu. “Ben daha senin gibi bir kadınla tanışmadım. Daha da tanışmam...”

Mizgin yanlış anlamış olacak ki sözünü en yanlış yerde kesmişti. Hem de en yanlış ve alakası olmayan soruyla. “Amca dediğim için mi?”

Rezan Ağanın canını yakan söz en olmayacak zamanda gelmişti. Gözlerini sımsıkı kapatan genç adam söylediği ilk anı hatırladı. ‘Sana amca diyebilir miyim?’

“Yakında beni kanka, dostum gibi hitaplarla çağırmandan korkuyorum. Durumun sağlıklı değil, Mizgin.”

Kıkırdayan Mizgin kocasının göğsüne hafif bir şaplak attı. “Sen de evlat, sıra diye seversin tosununu.”

“Fena değil.”

“Çok kınıldın mı amca dememe?”

Bu konu hakkında konuşmak istemeyen genç adam korkusunun üzerinde gitmeye devam etmişti. “Seninle karı koca olmaktan ziyade kanka olacağız. Cevapların, hitapların sonumuzun hayırlı olmadığını gösteriyor.”

“Yok meremin, sıkıntı yapma kendine. Sen ilelebet amcamsın!”

Derin bir nefes alan genç adam bu savaşı kaybedecekti belli ki. Bu yüzden parmağını dudağına basturarak bir kez daha susturdu.

“Biraz sus, sessizliğin tadını çıkartalım.”

İsteğine uyan genç kadın susmanın hiç kendisine yaraşmaya-
cağını bilse de sırf kocasının isteği üzerine kepengi dudaklarına
indirmişti. Sessizliğini Rezan’ın derin ve rahatlatıcı kalp atışla-
rıyla dindirecekti. Kocasının kolları arasında dönerken kulağını
sol köşesine yaslayıp o mükemmel ritmi dinlemeye başladı.

Tıp... Tıp... Tıp... Düzenli ritimlerini sükunetle dinleyen
Mizgin gözlerini kapatmış dünyanın en eşsiz şeyiymiş gibi bü-
yük bir aşkla dinlemeye koyulmuştu. Kulağından girip bir bütün
vücuduna yayılan ritimleri Mizgin’in kocasına bir kez daha âşik
olmasını sağlamıştı.

Gerçek şudur ki; bir aşkın peşinden koşarsan, sakın ola ki
kimseyi dinleme ve sadece yoluna bak. Eğer başkasını dinleyip
pes edersen ya o aşka hiç bulaşmayacaksın yahut bulaşırsan tek
başına yol alacaksın. Ta ki onun olup iki kişilik ülkeni kurana
kadar. Unutmayın; hepimizin kalbinde tek kişilik bir ülke vardır.

Zamanla koşmaktan yorulabiliriz. Ayaklarımız şişebilir ve
isyan edebiliriz. Canımız acır ve acıya bile bile devam edebiliriz.
Yere düşerken dizimiz kanayabilir, o an yarasını saracak hiçbir
bandımız olmayabilir. Ancak bütün bunların dermanını veren ve
yaralarınızı saran aşka kavuştuğunuzda her acınıza gülüp kabul-
lenebilirsiniz. Her güzel şeyin başında zorlu bir sınav bizi bekler.
Sen bu sınava tabi tutulduğunda ilk önce kalbine sözünü verme-
lisin. Pes etmek yok. Bu onurlu aşk yolculuğunda pes etmek yok!

Güzel anlarına Rezan’ın çalan telefonu dahil olmuştu. Re-
zan karısının saçlarına hafif bir buse kondurarak telefona uzandı.
Meraklı karısıyla beraber ekrandaki isme bakmışlardı.

“Hayırdır inşallah?” diyen Mizgin’e kocasının cevabı gecik-
memişti. “Öğreneceğiz şimdi.

Telefonu cevapladığı anda kötü haber ahizeden yükselmişti.

“Aslan?”

“Rezan hemen hastaneye gelmelisin.”

Telaşı sesiyle uzandığı yerden doğruldu Rezan. “Ne oldu?”

“Aleyna attan düşmüş durumu...” Rezan, konuşmanın devamını dinlemeden telefonu kapatarak koltuktan fırlamış, hızla yukarıya koşmuştu. Korkuyla olanları izleyen Mizgin ne olduğunu merak etmişti.

Aşağıya apar topar inen Rezan Şahmaran’a ne olduğunu sormak için ağzını açmıştı ki gür sesiyle emrini vermesi bir olmuştu. Üstüne başına telaş içinde çekidüzen vermiş, evden çıkan kocasının peşinden çıkarak arabaya binmişti.

Sadece bir telefonla saniyeler içinde kendini yola çıkmış vaziyette bulmuştu Mizgin. Sadece kocasını izliyordu. Ne olduğunu tam olarak bilmiyor, nereye gittikleri hakkında en ufak bir bilgiye sahip olamıyordu. Kocasının sinirine bakınca konuşmak bir yana dursun nefes alamıyordu. Sessiz kalıp gideceği yere kadar sabretti kadın. Her şey iyiyken merakı ve çenesi yüzünden Rezan’ı germek istemiyordu.

Süratle hastaneye doğru giden Rezan Ağa, Sedef’i aramasına rağmen telefona bir türlü cevap alamıyordu.

Araba kısa bir sürede hastaneye varmış Mizgin geldikleri binayı görünce korkuyla kocasına dönmüştü. “Rezan ne oldu?”

Karısını ısrarla cevapsız bırakıyordu. Arabadan inen adamın arkasından inen kadını Yadê Piroz’un tehlikede olduğu korkusu sarmıştı. Rezan’ın öfkesi hiç iyi değildi. Belki de gördüğü öfke değil, korkuydu. Lakin kadın çözemiyordu.

Hastanenin içine girdiklerinde onları karşılayan Revenk ile hemen yukarıya çıkmışlardı. Ne olduğunu bir türlü öğrenememişti. Aklını kaçırarak raddeye hızlıca direksiyon sürüyordu. Kocasının arkasından peşi sıra giderken bir odaya girdiğini gördü. Peşinden odaya fırlayan Mizgin gördüğü manzarayla inlemiş, avucunu ağzına kapatmıştı. Bu nasıl olmuştu?

Aleyna yoğun bakımdaydı. Başı bir bezle sarılı ve ayakları alçıdaydı. Gözleri bir süre küçük kıza odaklı kaldı. O minik beden yataкта savunmasızca yatıyordu. Sedef'in ne halde düştüğünü düşünemedi. Harap olduğu kesindi. Gözleriyle odayı tarayınca kocasının kolları arasında buldu.

Kapının eşiğinde bekleyen kadın hareket kabiliyetini kaybetmişti. Bir filmi izler gibi olanları izlerken ne yapacağını bilmemekle sınıandı. Bir yanda evlat acısı olan kadın, diğer yanda kocasının eskiden sevdiği kadın ve eşikte öylece izleyen Mizgin... Bilinmezlikleriyle mücadele etmeye devam ediyordu. Sedef'in kocasının belini sıkıca sarıp gömleğini sıkıca tutmasını yutkuna yutkuna izledi. Bu acı gerçekten anlatılmazdı. Katlanılması zor ve kabullenilmesi imkânsızdı. İçeriye doğru adımlarını atarken Sedef'in sesini işitti.

"Bizi..bıraktın..bizi..bıraktın..bizi bıraktın." Diline bozuk bir kaset gibi dolanan cümleler Mizgin'in beyinde patlama yapmış gibi devam ediyordu çınlamaya.

"Hışşt, Sedef. Ağlama." Ardından kocasının sakinleştiren o güzel tonu...

Bu sarılma olmamalıydı. Belki şu an Mizgin'in yaptığı bencillikti ama Sedef'in de bencilliği vardı. O adam evliydi. Eski sevdiğini evinde ne olursa olsun barındıramazdı. Ayrıca bırakmamıştı. Sadece mesafe koymuştu araya ve olması gereken bir mesafeydi.

Tekrar kadının sesini duydu: "Bizi bırakma, dedim... Bizi bırakma, dedim."

Kocasının tekrar yatıştıran sesini işittikçe kayboldu Mizgin. "O iyi olacak, söz veriyorum sana."

"Kızım da giderse ölürüm. Affetmem seni... Affetmem seni, Rezan..."

Ağlayarak kocasına sarılan kadını ve onu yatıştıran kocasını Mizgin bir köşede izlerken beyni ona sanki bunlar hiçbir şeymiş

gibi daha kötü sinyalleri veriyordu. Belki de beyinde yarattığı filmin en kötü fragmanıydı. Daha tam izleyememişti. Ama kabul etmeyecekti. Bu filmi yıkacaktı. Belki de birazdan kendi filmi ni çekecekti burada. Sloganını yüreğine çığlık çığlığa duyurdu: “Ben bakmaya kıyamazken başkaları paramparça ediyordu!”

Kalbi bile cevapsız kalmıştı. Belki bu sahne karşısında en büyük ihaneti şu an o yaşıyordu. Kalp ağrısı onu cevapsız bırakmıştı. Savunmasızlığın hiçliğinde kaybolarak köşesine sığınmıştı. Aleyna’dan farksız duran Mizgin sakat kalbiyle ayakta kalmaya devam ediyordu. Bile bile acı çektiyordu kendine. Sanki hiç acı çekmemiş gibi onları sürekli izliyordu.

“Beni bile böyle teselli etmemişti,” dedi kendi kendine. “Bana böyle sarılmamıştı canım acıdığında.” Titreyen içi ağlıyordu. Bir kadının içi acılarına bir kez daha ağlıyordu. Hangi adam bu ahı kaldırılabildi? Hangi adam günahına girdiği kadının vebalini öderdi?

En büyük matemi az önce başlamıştı. Kırk günlük acısını yüreğine yaşatacağı haberi vermişti. Bu sabah, “Doğu’nun güneşi senin hatırına doğsun!” diyen adam az önce geceyi onun üstüne en karanlık haliyle kapatmıştı. “Gecem senin acınla örtündü!”

Gördükleri âşık bir kadın için fazlaydı. Haddinden çok fazla! “Mizgin?”

İşittiği sese hayata tutunan bir kelebek gibi dönmeye çalıştı. Küçük kelebek birazdan uçacaktı. Hayatına son verse yeriye. “Mizgin?”

“Ha...” diyerek hayata dönmek için giriş biletini kesti.

“İyi misin?” diye sordu Aslan koluna dokunarak. İyi olmadığını görüyordu. Bir kenarda ölü gibi durmuş ve canlılığın az da olsa kaldığı gözleriyle kocasına sarılan Sedef’i izliyordu. İyi olmasını beklemek saçmaydı.

“İy..İyiyim,” diyerek Aslan’a bakmaya çalıştı. Gözlerini onlardan ayırabilirse bakacaktı.

Aslan açıklama yapma gereği duyarken bir nevi genç kadını kendine getirmeye çalıştı. “Aleyna attan düştü. Durumu iyi değil. Annesi de aklını kaçırmak üzere, kötü...”

“Neden tesellisini kocamın kolları arasında bizi bıraktın diyerek buluyor?” sorusuyla sözünü kesmişti Mizgin.

Genç adam ne diyeceğini bilmiyordu. Bir yanda kızının acısını yaşayan bir anne, diğer yanda kocasını başka bir kadının kollarında gören âşık bir kadın. Kimin acısı büyüktü. Aslında tartışılır bir soruydu. İki kadının da canından can çıkıyordu. Sedef’in tek sığındığı kızı iken Mizgin’in de tek sığındığı kocasıydı. Sığınacağı kocası başka kadın tarafından rehin alınmış gibiydi. Aslan’ın onu bir sandalyeye oturtmasıyla Mizgin sonunda gözlerini onlardan kaçırması.

Rezan, Sedef’i kendinden ayırdı. Ağlayan kadını sakinleştirmek için gözyaşlarını sildi. “Sedef, kendine gel.”

“O çok kötü. Gözümün önünde düştü.” Sonrasını anlatmak zulüm gibi gelmiş, Sedef tıkanmıştı. “Ve at..atı..üzerinden..geçti.. çok..çok..kötüydü. Seni bekledi. Babam gelecek, bana öğr...”

“Sedef sakinleş dedim sana.” Acı çeken kadını sakinleştirmekte sıkıntı çekti Rezan. Aleyna’nın durumunu öğrenmeliydi. Ancak annesi ağlayıp isyan etmekten izin vermiyordu.

“O çok kötü..Rezan..bizi gönderdin..kızım ölü...”

Rezan derin bir nefes alıp kafasını sallarken genç kadının kollarından tutarak sarstı. Kendine gelmeli, bu saçma konuşmayı bitirmeliydi. “Kendine gel. Aleyna iyi olacak.”

“Ol..mayacak..kızım..iyi olamayacak..sen olmadığın...”

Rezan tekrar kafasını sallarken bu sefer gözüne başka bir kadını ilişti. Köşede üzgün bir şekilde izleyen karısını gördü. Omuzları düşmüş, neşeli suratına hüznün parçacıkları çökmüştü. Genç adamın yüreğinden bir sızı geçti. Onu böyle görmek canını yakıyordu. Karısına hüznün değil mutluluk yakışıyordu. Gülmeli ve Rezan’a destek olmalıydı. O da üzülürse Rezan güçlü duramazdı.

Karısına doğru gidecekken Sedef'in tekrar sarılmasıyla Mizgin'in gözünden bir damla acı düşmüştü. Rezan boğazına takılan yumruyu zoraki yuttu. Yüreğindeki fırtına tekrar kopacak ve biraz sonra sel felaketini gözleri dökecekti. Ki Rezan karısını bu halde görmek istemiyordu.

“Aslan...”

Mizgin sanki ne diyeceğini anlamış gibi kafasını hayır anlamında salladı. Bunu yapmamasını diledi. Yaparsa biterdi. Yaparsa başa döneceklerdi ve geri dönülemez bir yola gireceklerdi.

“Aslan, yengeni eve götür.”

Rezan'ı izlerken söylediklerini duymayı reddetti. Kulakları, kalbi inatla reddetti. Onu bu haldeyken gönderemezdi. Hele Sedef kolları arasındayken gitmesini isteyemezdi. Şimdi değil, erkendi. Gerçekten çok erkendi.

“Rezan...” Küçük bir uyarıydı kocasına. Küçük uyarısı, gitmek istemediğini beyan ediyordu. Beni gönderme diyordu.

Rezan Ağa gayet net anlamıştı. Ancak karar değişmedi. “Aslan dediğimi yap.”

Genç adam yengesinin kolundan tutup odadan çıkarmaya çalışırken Mizgin zorluk çıkartmamıştı. Aksine kollarını kurtarmış, ruhunun terk ettiği bedenini ayaklarını sürerek kapıya kadar çıkarmıştı. Odadan çıkmadan önce gözlerini hiç ayırmadığı kocasına acı gerçeği haber etmişti. Ölecek biri varsa onlardı. Ve ölmüştü de!

“Küçük kelebeğin öldü!”

Bölüm 18

Biz Olmamalıydık

Ruhun ağırlığını taşıyan bir vücut acıyı bu denli benimseyebilir miydi? Hem de benimsemek istemezken! Daha kötüsü bir kadın acıyı böyle deli sever miydi? Belki Şahmaran gelini aldığı için sevmiş ve benimsemişti. Kabul, sevdiği adamdan gelen her şey razıydı. Ancak bugün değil. Tam her şey yoluna girerken hayatın vurduğu kazmaya karşı duracak vakti bulamamış ve sonucunda hüsrana uğramışlardı.

“Ben eskiorum, acım inadına tazeleniyor!”

Hayatın gerçeği Mizgin için buydu. Acı içine işlemiş gibiydi. Bitmez bir çilenin tiryakisi olmuştu. Bugünkü mutluluğu üst üste gelen acı haberle vahim sona ulaşmıştı. Kocasıyla mutlu anına bomba gibi düşen haber, hastaneden kocası tarafından gönderilmesiyle eve bitik bir halde dönmesine sebep olmuştu. Küçük kızın kazasını duyan ev ahalisi hastaneye gitmişti. Yadê Piroz küçük kızı yalnız bırakmamış, Dilber Hanım ve Gülistan Hanım beraberinde yol almıştı. Evin ve kız kardeşleri yanında olmak istemiş ancak Mizgin yorgun olduğunu söyleyerek odasına çekilmişti. Teselli edecek kimseyi yanında istemiyordu. Artık hiçbir teselli onu iyileştirmezdi.

Zamanını kaç saattir bu odada tükettiğini zerre kadar umursamıyor, peşine dahi düşmüyordu. Çok zaman geçmiş olmalı ki odasının kapısı çalınmıştı. Duymazdan gelerek cevapsız bıraktı. Bu odaya girmeden önce herkesi uyarmamış mıydı? Kimseyi istemiyordu. İzinsiz açılan kapıdan içeriye elinde bir tepsiyle Zarin, arkasından Evin ve Rozan girmişti.

“Mizgin yenge?” Tepsiyi komodine bırakan Zarin, yengesine sakince seslendi.

“Kızlar yalnız kalmak istiyorum.” Ses tonuna dikkat ederek uyardı.

“Mizgin kör olabilirim ama saçlarını yakalarsam yolarım!” Sert sesiyle dostunu ikaz eden Evin, kız kardeşinin elinden çıkmadan yürümeye devam etti. Daha bu odayı ezberleyememişti. Yoksa kendi başına yatağa kadar yürüyebilirdi.

Genç kadın söylediklerine gülümserken yerinden kımıldamadı Mizgin. Kimseyle uğraşacak, konuşacak mecali yoktu. Rozan ablasını yatağa oturtturarak eli boşalan kız kardeşiyle beraber odadan çıkmıştı.

“Hadi yemeğini ye. Ben yediremem biliyorsun.” Eliyle yoklayarak kalçasından yakaladığı kadını hafif sarstı.

Kalçasını kurtaran kadın tonsuz sesiyle reddetti: “Aç değilim.”

“Mizgin ne olduğunu az çok tahmin ediyorum.” İnadına giden Evin onu konuşturacak, bütün acısını istifra ettirene kadar üzerine varacaktı.

“Evin, aç değilim. Hele konuşacak durumda hiç değilim.”

Tonsuz sesiyle bir ret daha alınca dudaklarını büzdü Evin. Kız kardeşlerinin anlattıklarına göre eve geldiğinde yıkılmış bir haldeydi. Ağlamaktan gözleri kızarmış ve balon gibi şişmişti. İlk defa eksikliğinden şikâyetçi olmuştu. Her haline ne olursa olsun şükreden, asla isyan etmeyen kız bugün arkadaşına destek olamıyor diye hayatından şikâyet ediyordu.

“Senin eve nasıl geldiğini görmedim... Körüm işte, yanına da hemen gelemedim. Gözlerinin içine bakamam... Sakat bir

arkadaşın var... Seni sadece kalbimle anlarım... O da şimdi işe yaramaz..." Sesi ve yüreği ağlıyordu. Bir desteği veremiyorsa bu odada kalmanın bir anlamı yoktu.

Üzerine bir beton yığınının düştüğünü Mizgin her cümlede hissetmiş, işittiği her cümle onu daha da ezmişti. Evin ayağa kalkmak için eliyle yoklarken Mizgin doğrularak hızla kıza sarılmıştı.

"Deme öyle... Öldürürüm kendimi." Kafasını omzuna yatırıırken ağırlıklı sesiyle konuşmaya çabaladı. Evin'in böyle hissetmesine asla izin veremezdi. Evin kadar kimse derdine derman olmaya çalışmamış, moralini düzeltmeye çabalamamıştı.

"Öyle ama körüm... Sakatım... Seni göremiyorum..." Elleri çaresizce kucağına düştü. "Seni hiç görmedim... Ben seni çok merak ediyorum. Gülerken nasıl olduğunu çok merak ediyorum..." Sesinden bile anlıyordu ki güzel bir kadındı. Ancak kendi gözleriyle görmediği sürece başkaların güzelliğini methetmesinin bir anlamı yoktu. "Rezan'dan bahsederken gözlerindeki o aşkı çok merak ediyorum. Bugün eve gelişini görmedim... Senin yanına koşa koşa gelip..."

"Evin sus..." Daha fazla duymak istemiyordu. Bunların hepsi dostunu yıktığı gibi Mizgin'i de yıkardı. Evin'in gönül gözü açıktı. Gözleri gören insanlar bile bazen sahip olduğu iki göz beğenin farkında değildi. Hatta bazıları olanı göremeyecek kadar düşüncesiz, halden anlamayacak kadar akılsız, bildiğini sandıklarıyla yersizce konuşacak kadar cahillerdi.

"Neyin var, diyemedim. Aptal gözlerim görmüyor işte, birinin yardımı olmadan hiçbir şey yapamam." Delirmişçesine ağlarken gözlerine elleriyle vurmuştu Evin.

Mizgin'in göz punarları damlalarını sel misali salıverirken, kocasına dair her şeyi unutmuş Evin'in derdine yanmıştı. Dostu bütün acılarını içinde saklamış, kabuk tutamamış yarasını her anda kanatmıştı.

“Sizleri gülerken görmüyorum. Ben seni çok merak ediyorum. Revenk bile canımı bu kadar yakmamıştı. Ölmek istiyorum, Mizgin. Dostuma böyle bir günde yetişemeyeceksem ölürüm daha iyi.”

“Ev..evin...” Hıçkırma hıçkırma adını zikrederken kadın kendine küfretmeye başlamıştı. “Deme öyle, canım daha çok yanıyor.”

“Bak... Hâlâ seni üzüyorum...” Kendini hiç görme hissi git-tikçe büyüyordu.

“Evin, Evin lütfen... Bak kötü olurum... Kurban olduğum sus...” Yalvara yakara susmasını isteyen Mizgin omuzları sarsıla sarsıla ağlarken genç kızı sıkıca sarmıştı. En büyük destekçisi iyi günde kötü günde dostu olmakla beraber en büyük sırdaşıydı. Mizgin’in gözleri görüyordu da ne oluyordu? Gören gözler bile acı çekmiyor muydu gördüklerinden? Şahit olan göz bebekler en çok yakmıyor muydu?

Evin dediğini yaparak susmuştu. Lakin içindeki acı susmak bilmiyor, nefes aldığı her saniye boğazına düğümlenip onu bo-guyordu. İlk defa bugün isyan etmiş, sakatlığından bu denli şikâ-yetçi olmuştu.

“Rezan benden hoşlandığını söyledi.” Mizgin anlatmak iste-medığı her şeyi şimdi dökecek ve acıyı bugünün yoldaşı yapacaklardı.

“Neden kötü oldun? Hastaneye geldiğiniz için mi?” Evin, genç kadının uzun saçlarını okşarken nefesini alıp veren kadının acısını kendisi çekmiş kadar oluyordu.

“Ona sarıldı, Evin. Sahiplenircesine, sıkıca sarıldı. Benim olan adama sarıldı. Tesellisini onun kollarında buldu. Canımı kopardılar benden, kurban. Kendimden bile kıskandığım, kimseyle paylaşamazken kocama başkaları sarılıp acısına ortak etti. Beni yalnız bıraktılar, Evin’im. Bir köşeye sığındım, sadece izlemekle kaldım...”

Gözünden akan yaşları sildi. Acısı geçmemişti ama bir nebze rahatlatmıştı. İçinde biriktirince insan kendine sığmıyordu.

Acıları yeniden konuşan kadını bir başka uğraşa sevk etti Evin. “Yemek ye hadi.”

Sevk işlemini kabullenmedi Mizgin. “İstemiyorum, yeterince acı yedim.”

“Bak görmüyorum yoksa senin bana yedirdiğin...”

“Evin bir daha gözlerin hakkında konuşma... Yiyeceğim, tamam...” Sertçe arkadaşını uyaran Mizgin daha da üzülmemesi için tepsiyi önüne koyarak güçlükle yemeye koyuldu.

Elleriyle genç kadının yanaklarını, dudaklarını yokladı Evin. Yemiyorsa kızacaktı artık. “Yiyor musun?”

“Yiyorum, elimde bir parça ekmek var.”

Tebessüm eden Evin, “Afiyet olsun,” diyerek bitirmesini bekledi.

“Kupkuru bir tadı var, Evin. Ne yediğim ne içtiğim belli. Midedem bile acılarımla dolu!”

Acılarla dolu midesini dostunun zoruyla üç beş lokmayla doyurmuş, bu sayede biraz olsun kendine gelmişti. Tekrar yatağına uzandığında yanı başında yerini alan şefkatli dostu saçlarını okşamaya koyulmuştu. Merhamet, yüreğiyle beraber ellerine de işlemişti.

“Biz kaybetme konusunda dünyanın sayılı insanı seçilecek insanlarız!” Kızgınlıkla yastığına yumruğunu indirdi.

“Biraz ara ver. Bitiyorsun, Mizgin.”

“Bugün bittim, kurban. Her şeye tamam, bitti, güzel geçti dedim. Ama ipimiz koptu.” Son cümle boğazına oturmuş bir kaya parçasıydı.

“Bağlamak gene size düşer.” Konuştukça sesi kısılıyordu Evin’in.

“Düğüm atmakla olmuyor ki. Attığım her düğüm benim canımı yaktı. Hem artık kabul etmiyorum.”

“Hayat sana tekneyi basar, sen inadına kalkarsın! Bu kadar basit.”

“Bu sefer teknesi çok ağır oldu. Düştüm, kalkacak halim yok.”

Evin saçlarını şevketle okşarken anlayışla tebessüm etti. “Elinden tutan bir adam var, yine kalkarsın.”

“Uyumak ve uyanmamak istiyorum. Tek dileğim bu,” diyerek göz kapaklarını indirdi Mizgin.

Bir kadını mutlu etmenin tek yolu sevmekti. Sevgisini çekinmeden söyleyen her erkek, yüreğiyle kadınına hissettirdikçe ömür mutluluğuna tahsis edebilirdi.

Meşhur aşk sözleri, etkileyici hediyeler, vakitsiz hatırlamalar bir kadının oyalanma oyunlarından biriydi. Kudretli sevgiye sahip olan her erkek bunu kadınına hissettirdiğinde daha hiçbir şeyin mutlu edemeyeceğini anlayabilirdi.

Evin’in de tek dileği o olmuştu. Yıllardır her gece uyumadan evvel Rabbine, ‘Bir kez sadece bir kez Revenk’i göreyim. Tekrar kör olmak kabulüm,’ diye yakaran genç kız bugün duasını değiştirmişti. “Allah’ım sen bu küçük kalbi bir daha incitme.” Yeni duası bu olmuştu. Mizgin mutlu olana kadar devam edecekti. Zarin odaya sessizce girmiş, uyuyan kadını görünce ablasını ve boş tepsiyi alarak çıkmışlardı. Uyku can acısını bir nebze yatıştırırdı.

Rezan Ağa gelene kadar kimse Mizgin’i rahatsız etmemişti. Kimse odasına girmemiş ve uyandırmamıştı.

Kulağına çalınan nasihati dikkate alsa muhtemelen daha iyi olacaktı. Dostunun ‘Kendine eziyete ara ver!’ nasihatine uysa birçok musibetinden kurtulacaktı. Ancak elinde değildi. Oltasına aşk yeni takılmışken denize fırlatsa bencillik olmaz mıydı? Kalbine iyi yoldaşlık etmişken aniden tek başına bıraksa ikiyüzlülük olmaz mıydı? Bir söz vermişti; son nefesini tüketene kadar kalbinin yanında olacaktı. Acısıyla tatlısıyla Rezan’ı seven kalbi hiçbir şekilde yalnız bırakmayacaktı.

Göz kapakları ağır ağır kalkarken odayı aydınlatan cılız ışıkla yerinden doğruldu. Yatağın kenarında kıpırtısız halde onu iz-

leyen kocasını gördü. Lakin bir tepki vermedi. Yokmuş gibi davranarak kafasını yastığına geri gömüp tavanı seyre daldı. Çok ilginç bir şeymiş gibi tüm ilgisini tavana vermişti.

“İyi misin?”

“Bu soru çok basit olmaya başladı,” diye cevaplarırken sesi hiç olmadığı kadar tonsuz ve sakın çıkmıştı. Bakışları odak noktasını korurken kollarını karnına bastırarak sessizce konuştu Mizgin: “İyiym desem iyi mi olacağım?”

Karısının yüzüne çöken hüznün cılız ışığın altında parlıyor, içler acısı bir hal alıyordu. “Mizgin olanları gördün.” İlk cümle bu olmuştu. Bir açıklama yapmaya karısının gördükleriyle başlamıştı.

Şahadete kalkan işaret parmağını odanın tavanına doğrulttu Mizgin. “Gökyüzüne söyle ne söyleyeceksen.” Titreyen sesi duyulmuş, soğuk ton ortadan kaybolmuştu.

Hastanede, ‘Git!’ diye kovduğunda kelebeğini öldürmemiş miydi? Gözünün içine baka baka, ‘Yapma!’ dediğinde onu duymadan gelen kocası değil miydi? Neyin açıklamasını yapıyordu! “Gökyüzüm acıyor...”

Ses tonundaki çaresizliği Mizgin ilk defa alıyordu. Rezan Şahmaran... hiçbir vakit yıkılmayan, yıkılmayacağını bildiği adam biçare yanında oturuyordu.

“Beni yalnızlığa alıştıırıyorsun. Kalbin kalbime fazlalık geliyor.” Eza içinde gerçeği fısıldadı Mizgin.

Saatler önce Evin’in oturduğu yerde yerini almış, karısının saçlarına usulca dokunmuştu. İncitmemek isteyen edasıyla okşarken ağlayan kadını gördü. Ağlattığı kadını!

“Kendimi bulduğum yerdeyim. Yalnızlığa bırakmam.”

“Neden git dedin?” Gözlerine bakmayan genç kadın saçlarını okşamasını da istemiyordu. Bütün bunların onu kandırmasına izin vermeyecekti.

“Canın acısın istemedim. Canın acıyınca canım acıyor.”

İnanmak istemedi Mizgin. Saçlarını iyileştirici parmakların arasından kurtarıp sırtını kocasına döndü. Sırtını dönmesiyle be-

raber ruhunu ve kalbini zehirleyen sözleri sıraladı. Binlerce bıçak yarasına eş değer gibiydi.

“Git! Ona git!”

Rezan Ağa duymazdan gelerek yatağa uzanıp küçük kadının kollarının arasına aldı. Kanatlarını yaralamıştı ve iyileştirmeye bakıyordu. Saçlarına öpücüklerini ardı sıra ekledi.

“Seni iyileştirmeden gitmem...”

“Gideceksin, Rezan Ağa. İstesen de istemesen de gideceksin.” Çokbilmiş Mizgin Şahmaran bugün kendisi değildi. Gideceği gerçeğini acıyla dillendirmişti.

Genç adam cevap vermedi. Artık bırakıp gitmek yoktu. Onun için kalmak ve karısıyla meşum savaşını sürdürmek vardı. Daha önce karısına söylemişti; gitmeyecek, gidemeyecek, yalnız bırakamayacaktı. Mizgin istese bile gidemezdi. İstese de kalbi izin vermezdi.

“Mizgin Zuxari, Rezan Şahmaran’ın karısı olacak dediklerinde senden daha beter söylemlerim olmuştu. Seni istemediğimi, o küçük kızla baş edemeyeceğimi, kendime yakıştırmadığımı, çocuk gibi gördüğümü defalarca söylemiştim. Tanımadığım bir kadını, hele ki düşman bildiğim ailenin küçük kızını almak bana göre değildi.” Dudağında aylar önce söylediklerine alayla gülün bir tebessüm vardı.

“Neden anlatıyorsun bunları bana?” Onun aksine Mizgin kayıtsız ve bu anlattıklarına inançsızdı.

“Kocanı tanımanı istiyorum.” Her hâlükarda kendini tanıttak ve bütün uzaklıkları yok edecekti.

“İstemiyorum!” diye sert bir sesle karşı çıktı Mizgin. “Artık onu tanımak, görmek, bilmek istemiyorum. Bana git diyen...”

“Seni öyle görmek kötüydü, Mizgin. Neden beni anlamıyorsun?”

“Sana sarıldım, tamam mı?” Sert sesi sona doğru kırılmış, yeniden ağlamaya devam etmişti. “Bizi bıraktın dedi... Sanki ona aitmişsin gibi konuştu... Ben..ben sana yeni kavuşmuşken o... o

seni sahiplendi. Sen de... beni gönderdin.” Kesik kesik konuşmaya çalışan Mizgin bütün bunları dile getirirken bile acısından kasılıyordu.

Rezan kolları arasında döndürdüğü kadına bakarken akan gözyaşlarını usulca sildi. Neden Mizgin olanları görmekten kaçırıyordu? Önemli olan Rezan’ın düşünceleri değil miydi? Önemli olan kimin yanında olduğu değil miydi?

“İlk günle bugünkü farka bak, Mizgin. Aramızdaki uçurumu yok ettik nerdeyse.”

“Ama Sedef hâlâ var.”

“Görmek istemezsen görmezsin. Senin kadar sorun etmiyorum.”

“Nasıl görmeme...”

Ansızın çalan telefonla konuşmaları yarıda kesildi. Rezan telefon ekranından arayana baktı.

Haydar Şahmaran.

“Libe?”

Mizgin belli etmese de can kulağıyla kocasını dinliyordu. Arayanın kim olduğunu da merak ediyordu. Fakat ekrana bakmadı. Gözlerini kapayarak adamın konuşmasını bekledi. Konuşmasından bir şekilde anlardı.

“Tamam,” diyen Rezan telefonu kapatıp karısına baktı. Yine gideceksin diyen kadını haklı çıkmıştı. Ona bu haberi vermek zulüm gibiydi. Derin bir nefes alıp sıkıntılı sesiyle soludu Rezan Şahmaran: “Benim hastaneye gitmem gerek. Ama geri geleceğim.”

Gidişine şaşırmayan genç kadın alayla güldü. “Sedef seni bekliyordur. İyi geceler, Rezan Ağa.”

Yataktan çıkarak koşar adımlarla banyoya girmiş, kocası gelmesin diye kapıyı kilitlemişti Mizgin. Madem Rezan Ağa ona gelmişti. Gerçek Mizgin’i de görecekti.

Bir haftayı telaş içinde devirmişlerdi. Rezan ara sıra eve gelmiş, diğer günlerini hastanede Aleyna'nın yanında geçirmişti. Bu süreçte karısıyla arasındaki uzaklık dağ mesafeleriyle eşleşmiş, ikili konuşmayı tümenden kesmişti. Ne Rezan gidiyordu Mizgin'e ne de Mizgin kocasına.

Karısına birkaç kere adım atarak giden ve gittiği her seferde kapı duvarla karşılaşan Rezan bu sefer kaybettiğini anlamıştı. Mizgin her şeye rağmen adım atan, onu ittiği halde kocasına geri gelen kadın, şimdi bir başkası olmuş ve onu sürekli itmekten çekinmemişti. Mizgin Şahmaran, Rezan Ağayı iterek derin yaraları açmıştı.

Hastaneden yarın taburcu olacak Aleyna için evdekileri biraz olsun mutluluk sarmıştı. Küçük kız nihayet iyileşmişti. En çok Yadê Piroz seviniyordu. Yetim kızı ve annesini çiftliğe göndermek istememiş, yine konakta misafir edeceğini söylemişti.

"Mizgin, biraz gül kızım." Yengesi Gülistan Hanım yanında otururken kızı gibi gördüğü kadına dikkatini vermişti. "Böyle yaparak kendini de kocanı da üzüyorsun."

Yengesine boş gözlerle baktı Mizgin. Rezan konusunda asla tavrını yıkmayacak, çizgisini asla bozmayacaktı. "Her şey olması gerektiği gibi, yenge."

Gülistan Hanım gelinine hak veriyordu. Ancak Rezan gibi bir adam kendisinden itilecek ve git denilecek biri değildi. Rezan'ı itmeyip kendine çekecekti.

"Kendini daha çok yıpratıyorsun. Sen gülerken daha güzelsin. Ortalıkta dolanıp benim kızlarımla uğraşırken güzelsin. Sana somurtmak yakışmıyor. Odana kapanma, kızım. Çık dışarı, nefes al. İşini şevkle yap. Gel, muhabbete katıl. Senin gibi bir kadına kaçmayı yakıştırmıyorum."

Mizgin güçlü durmuştu da ne olmuştu. Güçlü durduğu her anını zevkle yıkmışlardı. Onun gibi bir kadını tüketmişlerdi. Şimdi hiçbir savaşı vermeyecekti.

Evin annesi konuşurken sessizliğini korudu. Annesinin tecrübeleri vardı, ona göre Mizgin'i de bilgilendirirdi.

"Gülistan yenge ne yaptıysam, ne yapıyorsam ben üzülmüyorum. Rezan Ağa hâlâ kendisi gibi. Hiç değişmeyecek."

Sedef konusunda bir kelime bile etmeyecekti. Asıl her şeyin suçlusu o kadındı. Onu buraya getiren Rezan Şahmaran'ın suçunu dile getirmeye takati kalmıyordu. Bir suçlu da aşkıyla kocasına her defasında giden kendisiydi.

"Sen onu değiştireceksin, kızım. Yarın seni sevmediği için onu utandıracaksın. Senin gibi sevmediği için pişman ettireceksin. Senden başka kimse yok, olmayacak da."

Mizgin çektiği acılar yüzünden çökmüştü. Şimdi toparlanamıyordu. Kızına üzülerken baktı. Evin, Mizgin'e üzüldüğünü ve kahrolduğunu annesine defalarca anlatmıştı. Mizgin bu halinden vazgeçmeyeceğini gözleriyle bile ifade ediyordu. Ancak Gülistan Hanım yılmayacaktı. Kızından ayırt etmediği Mizgin bir şeyleri anlayana kadar söyleyecekti.

Kafasını sallayan Mizgin bunları dikkate alacağını kendine söylemişti. Ancak bu haliyle dikkate alacağını sanmıyordu. Kocasına sevgi beslemeyi bırakmıştı. Kendine bakacağını söylemişti. Bu aşka reklam arası verilmişti.

Odasına çıkacağını söyleyerek yanlarından ayrılmıştı. Karmakarışık bir halde odasına girdi. Banyonun dolu olduğunu görünce çaresizce yatağının kenarına oturup beklemeye başladı. Acı gerçeği öğrendiğinde pek de şaşırmamıştı. Zira içinde bir yerlerde bunun olacağını, Sedef'in tekrar geleceğini fısıldayan bir virüs vardı. Ki yanılmamıştı. Sedef tekrar eve gelecek ve ne zaman isterse o zaman gidecekti. Yorgunlukla nefes alıp verirken kalbi bile iflasa sürüklenmiş gibiydi.

Banyonun kapısı açılınca usulca kafasını kaldırıp çıkan kocasına baktı. Duş aldığı havluyla çıkışından belliydi. Görmezden gelerek ayaklandı. Banyoya girecekken kocası önünü keserek gitmesini engellemişti.

“Olması gereken buydu.” Acı dolu cümlesini fısıldadı adam.

“Olmaması gereken bizdik.”

Sedef’in geleceği haberini vermişti. Haberi aldığı anda karısının ne hale düştüğünü adı gibi biliyordu. “Mizgin.” Kolundan tutarak kendine çekerken karısı elleriyle durdurarak araya mesafesini kattı.

“Umutların canımı yakıyor.”

Rezan umutlarını gerçekleştirmeye çalışırken karısının sözleri onu kızdırmıştı. Üzerine vararak gerisin geriye yürüttüğü kadını duvara yapıştıran kısa bir mesafeyi gönülsüzce koydu. Islak saçlarından akan su damlaları karısının üzerine düşüyordu. “Sen de beni yok sayıyorsun!” Çatık kaşlarıyla yüz hatlarını dik-katle incelerken sesi kaba çıkmıştı.

Mizgin Şahmaran umursuzdu. “Olması gereken bu değil mi?”

Rezan Şahmaran inatçıydı. “Değil.”

“Yanlış yaptık, senin dediğin gibi düşman olacaktık. Bize en iyisi buydu. En azından bu kadar çok acı yoktu. Sana kavuşmak sandığımdan daha çok yaktı beni.” Acıyarak kocasına baktı. Belki kendine belki kocasına acıyordu. Sonuç olarak her durumda olan ona oluyordu.

İki elini duvara yaslayıp karısını kıştıran Rezan Ağa eğilerek kulağına doğru fısıldadı: “Özledim seni... Yemin ederim.”

Şakağına konan öpücükle dizleri titreyen kadın sıklaşan nefesiyle beraber kendisine küfür etmişti. Kocasının acısına da küfür etti. ‘Bir ağrı kesici kadar etkin var. Neremin acıdığını bilir gibi baktığın her anda tüm acım gidiyor. Tıpkı şimdi ağrıyan kalbime sadece bir gülüşünle iyi geldiğin gibi. Ya da bir öpücüğünle.’

İç sesi kocasının iyileştirici gücünü tartışırken dudaklarından izinsiz yasak kelimeler dökülmüştü: “Her şey durur ama bu kalp senin için atmaya devam eder, Rezan.” Sesi katıydı. “Ama sana düşman olmak beni daha az yakıyor. Uzak dur!” Kararından ve tavrından asla dönmeyeceğini kendine defalarca kez teskin etmişti.

Alnını alnına yasladı adam. Burnunu karısının burnuna sıkılaşıp nefesiyle sürttü. Mizgin'i özlemişti ve uzaklıkları takatsiz bırakmıştı.

"Alıştım sana, nasıl uzak durabilirim?" diye dudağına doğru alışkanlığını fısıldadı.

Mizgin kocasıyla göz göze gelince kendi hüznünü kara gözlerin içinde de gördü. Derin bir iç çekti. Sedef evde olduğu sürece yapamazdı. Sedef bu evde kaldığı sürece kocasıyla bir yakınlık kuramazdı. "Yapmak zorundasın, başka çaren yok." Acımasızdı kadın.

"Kalbim sorunlu benim. İsteğine göre davranır." Burunları birbirine sürtünürken Rezan Ağa kesin tavrıyla konuşmaya devam etti: "İnan ikimize bırakmadan sana gelir."

"Kalbin yanlış kişiyi seçti."

Kayıtsız kalmaya çalışan karısına gülümsedi. Bu anı bekler gibi karısının yüzünü avuçlarken dudaklarına haz dolu ıslak bir öpücük bıraktı. "Önüm, arkam, sağım, solum sen olmuşsun." Dudaklarını öpücükleriyle istila altına alan Rezan Ağanın dudaklarından beklenmeyecek sözler döküldü. "Benim demek istediğim benimsin artık. Küfredmişim uzaklığa!"

Bölüm 19

Kavanoz

Ebedi bir uzaklık olmasa da Mizgin kuralları altında bu uzaklık daha sürdürülecekti. Bütün hudutlarını ezen kocasını bugün sınır dışı edecek, illegal hareketlerine gereken cezayı kendisiyle verecekti. Bu da bir kavanoz kelebeğiyle olurdu. Aşk artık son bir umut, son bir çırpınıştı. Küçük bir kelebeğin bir kavanoza tıklılıp kalmasının ardından açılacak bir kapağın beklenişindeydi. Fakat o kapak açılmayacak, özgürlük adı altında asıl hapis yaşanmayacaktı. Zira çırpındıkça çareleri tükeniyor, tükendikçe yorgun düşüyordu.

“Benim küçük kelebeğimin kanatlarına ihtiyacım var.” Saçlarını okşarken dudaklarına misilleme yapmasını istiyordu Rezan. Öpücüklerini istiyordu. Karsının gözlerindeki çaresizliği gördükçe isteği köreliyor kötü oluyordu.

“Benim kocamın kanatlarına ihtiyacım vardı.” Misillemesi böyle olmuştu. “Ama kanadımı kırdınız... Uçamıyorum.” Üzerine uzanan adamı kendinden uzaklaştırarak yataktan çıkmayı başarmıştı. Hiç zorluk çekmeyişi kocasının halini anlamasındandı. Anlamasını istediği çok başka acıları ve halleriyken.

Banyoya girdi ve sıkıntılı nefeslerini ardı ardına verdi. Hani ağlamak istersin de ağlayamazsın. İçinden nefesini kesen hıçkırıkların yükselir. Elinde olmaksızın boğuk boğuk inlersin. Sonra dudakların titrer, sen kendini sıkmaktan kasılırsın. Ah o his yok mu? Ölümle aynı derece de yarışacak kadar acıtır. Canın yanar, çok yanar ama elin kolun bağlıdır. Mizgin de bu berbat hissi yaşıyordu. “Güçlü dur... Kendini ezdirme... Düşme... Yıkılma kadın... Ayakta kal... Sen Mizgin’sin,” diye teskin etti kendini. Akacak yaşları için gözlerini sınıksı birbirine bastırdı. “Âşık-sın... En önemlisi KADINSIN!” O bir kadındı. Bir kadın asla düşmez, bir kadın yıkılmazdı. “Sana düşmek yakışmaz, Mizgin!” Kendini telkin eden kadın en önemli vurguları kalbine gönderiyordu. Hayır, asla düşmeyecekti. Gerekirse kalbine savaşı açar, sonuna kadar giderdi. Ama yıkılmayacaktı.

İhtiyaçlarını giderdikten sonra banyodan çıktı Mizgin. Kapıyı açınca kocasıyla burun buruna gelmiş, bir adım gerilemişti. Anlamsızlık içinde göz bebeklerini süzdü. Ne yapacaktı? Gece gece ne gibi umutları solan kalbine ekecekti? O umutların yeşereceği sağlam bir kalbi kalmamıştı ki.

“Rezan yeterince yorulduk, bırak...” Pes eden bir edayla ellerini kaldırarak avucunu kocasının yüzüne çevirdi. Önünden çekilip gitmesini istiyordu. Şu an tek ihtiyaç duyduğu, soğuk ya-tağına kavuşup gözlerini kapatmaktı.

“Şimdi kırma sırası sana mı geçti?”

Mizgin banyo kapısının önündeyken kocası odasındaydı. Aralarında olan tek şey kapıydı. Ortasından kesilmiş bir dünyanın iki yakasında, uçurumun kenarında duruyorlardı.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alan Mizgin işaret parmağıyla kendini gösterdi. “Hatalı isem kendi kalbimi kırarım. Ama karşımdaki hatalı ise onu kırarım. Ben böyleyim, kanımda haksızlık işlenmez.”

“Evet, haksızlık var ama sen kendi haksızlığının üstünü örtbas ediyorsun, Mizgin. Küçük bir kızı yalnız bırakmamı isteyen sen olamazsın. Annesini görmeye...”

“Sorun küçük bir kız değil. Sorun bizi görmek istemeyen bir kadın!” dedi sert çıkan sesiyle. Rezan’ın neden bunu görmek istemediğini, neden görmezden geldiğini bir türlü anlamıyordu. Ki bu gidişle de anlamayacaktı.

“Sedef benim için bitti. Benim hayatım yeni başlıyor. Sana başlıyorum, Mizgin.” Belinden yakaladığı kadını ağır ağır kendine çekerek, kollarının arasında ince bedenini sımsıkı tuttu. Alnını alnına yaslarken gözlerini kapadı. “Seni özlüyorum çıldırırcaşına.” Helalinden bir öpücük, saçlarından bir ömürlük koku aldı.

Mizgin sarılmamak için var gücüyle savaştı. Affetmek, barışmak, uzaklığı yıkmak yoktu. Yıkarsa tekrar acı çekerdı. Kollarından kurtularak yatağına, çarşafın altına girdi. Kafasına kadar çektiği çarşafı kendini karanlığa mahkûm etti. Akacak gözyaşlarını yeniden engelledi. Kocasını bıraktığı gibiydi, hissediyordu. Belki de vazgeçmişti. Mizgin’in aklını esir eden tek şey buydu.

Rezan kafasını duvara yaslariken gözlerini hiç açmamıştı. Bu sefer hal başkaydı. Onu affeden o büyük kadın yoktu. Kollarını kocaman açmış bütün dünyasını kocasına veren kadın da yoktu. Bu sefer kargın bir kadın vardı. Kanadından kırılan küçük bir kelebek vardı. Kahretsin ki küçük kelebeği kollarının arasından kurtularak uçmuştu.

Uzaklık oyunları alışkanlık halini almıştı. İki haftayı devirmişlerdi. Kocasıyla olan uzaklığından bir haberdı Mizgin. Kaç gün geçtiğini bile bilmiyordu. Yahu inanmayı bırakın; iki hafta, sekiz saat, otuz iki dakika geçmişti.

Cehennemin üstüne bir sac kurulmuş, Mizgin'in kalbi üzerine bırakılmıştı sanki. Özleminden yüreği kavruluyordu. Fakat adımlarını asla atmıyordu. Bilhassa geri adımlarıyla mesafeleri büyütüyordu. Acı çekiyor muydu? Kesinlikle o sevgi sözcüklerinden sonra acı çekmiyordu. Ah tabii her gün Sedef'in suratını görmek zorunda kaldığını saymazsa... Daha açık olması gerekirse; Rezan ile yan yana gördüğü günleri saymazsa, eskisi kadar acı çekmiyordu.

Hafta sonu olmasından mütevellit herkes evdeydi. Tabii Rezan Ağa da. Haydar Bey ve yeğenlerine kahvelerini yapıp göndermiş, Yadê Piroz ve gelinleri için yapıp götürmüştü Mizgin. Kocasının kahvesini ayrı yapan kadın çalışma odasına götürmek için merdivenleri çıkarken avluda Sedef'i ve Rezan'ı görmüştü. Yine konuşuyorlardı. İki haftadır neredeyse her gün tekrarlanıyordu bu sahne. Derin nefesini alıp verirken pür dikkat onları izledi.

Kocasının suretini izlerken görebildiği yorgunluktu. Kocasının bedeninde bir yük varmış gibi konuştukça düşüyordu. Sanki sarf ettiği her kelime gücünden geliyordu. Ve kullandıkça gücü tükeniyordu.

Sedef'i tiksinererek izledi. Kadın demeye bin şahidin istediği bu mahlûk, ar damarından yoksundu. Kocasına yakın duruşu, konuşurken süzülüşü gurur namına hiçbir şeyin olmadığını açıkça ilan ediyordu. "Lütfen beni terk etme!" diyen genç kadın kafasını adamın göğsüne yaslayarak kollarını beline doladı. Sımsıkı sararken bırakmasın diye gömleğini avuçları arasında sıkıttı.

Kocasının omzundaki yükün fazlaşmasıyla kafasını gökyüzüne doğru çevirdiğini gördü. İçindeki tüm sıkıntısını, tüm çaresizliğini nefesine yükleyerek havaya üflemişti. Onların gökyüzünü bütün acılarını göndererek kirletmişti.

"Yalvarırım bana dön... Yalvarırım bana dön... Sana her şeyi, herkesi unuttururum. Yalvarırım dön bana..."

"Yapma... Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

“Değil. Yemin ederim sana o kadını unuttururum. Yemin ederim her şey daha güzel olur.”

“Olmayacak, Sedef!”

“Olacak, Rezan. Ben istiyorum, sen de izin ver. Bak kızımız da var. Ondan vazgeç beni sev. Sana yalvarırım beni sev.”

Ağlayan sesini duydukça kelebeğin kanatları parça parça kırılıyordu.

“Ben onu sevmiyorum ki.”

Ve kelebek ömrünü bugün tamamlamıştı. Filmini izleyen Mizgin reset tuşuna basarak filmi silmişti. Ona bunları yapan iki insanı hayatından çıkarmıştı. Eğer böyle bir sahne onları izlerken kurgulamak yerine gerçeğe dönüşürse Mizgin ölecekti. Ama ölmeden önce Sedef’i, Mizgin’ce işkencelerden geçirecekti. Sonra o kocası olacak adamın sevmeyen kalbini söküp yiyecekti.

“Rezan Ağa kahveniz hazır!” Filmlerini sesiyle kesen Mizgin ne konuştuklarını bilmediği iki insanın bakışlarını üzerine çekmişti. Kocasının gözlerinin içine geldikleri hali görmesini isteyen bir anlamla bakıyordu.

Rezan’ın onu izleyen gözleri çaresizce bakıyordu. Mizgin iki haftadır bu adamı görüyordu. Geceleri ona sırtını döndüğü adamın sabah uyandığında ona sarıldığını görmek Mizgin için huzurdu. Lakin bu huzurunu Sedef yine yok ediyordu.

Tepsiyi masaya bırakan kadın kocasından gözlerini ayırmadan çıktığı merdivenleri geri inmişti. Her bir adımı dövercesine inerken acı gerçeği kendisine itiraf etti. Sessizce kimsenin duyamayacağı sadece kalbinin duyacağı sessizlikte... “Asıl aşk iki yüzlü. Önce mutluluğu gösteriyor ardından acıyı!”

Yorgunluktan bitap düşen kadın geride her şeyini bıraktı. Rezan’ın bakışlarını unutmıyordu. Yorgundu kocası, bitkindi. Çökmüş gibiydi. Uğraşları haddinden fazlaydı. Ancak Mizgin de yorulmuştu. Ziyadesiyle yorulmuştu. Ne hali kalmıştı bir adım atmaya ne kalbi.

Kendini Evin'in odasına atarken uzun süredir yapmadığı şeyi yapmıştı kadın. Telefonu dolaptan çıkarp annesini arayacaktı. Çiftlikten döndüklerinde telefonu Gülistan yengesinin odasından çıkarmış kızların odasına koymuştu. Kapattığı telefonda kartı dahi çıkarmıştı. Lakin buna son vererek kartı taktığı telefonu açmış ve beklemeden annesini aramıştı. Sesini duymalıydı. Annesine inanılmaz ihtiyacı vardı. Aramasına dönen olmamıştı. Tekrar aradı kadın. Israrlı süren araması aldığı cevapla son bulmuştu.

"Dayemin..."

"Keçamin..."

Annesinin telaşlı sesini duymasıyla gözünden akmaya hazır yaşları boşalmıştı. "Annem ne yapıyorsun, ne ediyorsun, nasılsın?" diye ardı ardına sormuştu. İyi olduklarını bilmeye o kadar ihtiyacı vardı ki.

"Senin merakından öldüm, Mizgin. Niye aramıyorsun beni, kızım? Kocan mı öğrendi? Kocan mı bir şey söyledi?"

Mizgin ağlarken gülmüştü. "Yok, yadê yok. Yakalanırm korkusuyla aramadım. O küçük kız kaza geçirdi ya, hiç fırsat bulamadım. Korkma, Rezan bana bir şey yapmıyor."

"Korkma demekle oluyor mu be, kızım? Benim burada yüreğim ağzımda hep."

Annesini ikna etmek düşmüştü Mizgin'e. Konuştukça, korkularını aldıkça annesini güldürmüş, kendisi de sıkıntılarından az da olsa kurtulmuştu. Ailesinin iyi olduğunu bilmek, annesiyle dertleşmek yetiyordu. Telefonu kapattığında eski haline getirerek odadan çıkmıştı.

Yarı yolda gördüğü kızla gülümsedi Mizgin. Annesinden aldığı destek ve şefkat, güç kazandırmıştı. Fındıkkıranı Zarin'e gitmesini kaş ve göz işaretleriyle belirtmişti.

Ablasının elini aniden bırakan kızla Evin'in bir şeyleri arama telaşına girmesi bir olmuştu.

"Zarin, ne oldu, ablacım?"

Mizgin elini dudağına götürdü. Sesini çıkarmamasını isterken gülümsüyordu. Zarin gülse de ablası için korkuyordu. Mizgin'in eline düşmüştü. Allah bilir nasıl bir eğlencenin içine sürükleyecekti!

"Zarin bana oyun oynama seni parçalarım."

Mizgin tek kaşını kaldırarak genç kıza baktı. Ses çıkarmak, müdahale etmek yoktu. Evin'in yanına doğru yürüyerek aniden arkasına geçmişti. Evin'in gözleri görmese de hisleri görüyordu. Ayak seslerinden kimin geldiğini bilirdi. Dokunduğu anda kimin etrafında olduğunu bilirdi. Mizgin onu yanıltmak istiyordu. Belinden yakalayarak öne doğru iterek, düşük tempoda koşturdu. Korkuyla koştuğu kıza sadece bir eğlence çıkartmak amacındaydı.

"Sen her kimsen beni bırak.. bırak.." Konağı bağrıışlarıyla inleyen Evin birinin imdadına gelmemesine öfkeleniyordu. Mizgin kahrkasasını içine atarken genç kıızı avlu da koştırmaya devam etmişti. "Revenk sen bunu yapmazsın..." Nefes nefese konuşan genç kıızı belini tutan elleri yakalamaya çalıştı. "Aslan ağabey sen olsun gülersin..." Delirme noktasına gelen kıızı biraz daha çıldırtmaya devam etti. "Rezan ağabey senden hiç böyle bir şey..." Ardından çığığı avluyu geçen genç kıızı asıl ismi haykırmıştı. "Mizgiiiiinn!"

İfşa olmasıyla kadının kahrkahaları yükselmişti. "Şanlıurfa Gap Havalimanı Şahmaran Uçağıının Pilotu Evin Şahmaran uçuştı!" Kolundan yakaladığı kıızı kendi etrafında döndürmüştü Mizgin. Çok şiddetli olmamakla beraber küçük bir eğlenceyi yaratmak istiyordu.

Evin'in korkuları ve öfkesi silinirken yerini yüzüne çarpan rüzgârın hazzı almıştı. Kendi etrafında döndürülürken başı da buna dâhil olsa da eğlencesinden geri durmadı. Diğer kolunu açarak döndürülmeye müsaade verdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme yer alırken ikiliyi izleyenler yine Mizgin'in deliliğine gülüyordu.

“Sen ne oluyorsun, Mizgin? Beni uçuran kanatlarım mı?”

Mizgin görmeyen kıza cilveyle baktı. “Yok, ben şu seksi hosteslerden oluyorum.”

Karısını gülerek izleyen adamın ifadesi duyduklarıyla şaşkınlığa bürünmüştü. Kafasını önüne eğerken burnunu iki parmağı arasında hafif hareketleriyle sıkı. Kardeşlerinin duyması en büyük talihsizliği olmuştu. Deli kadın kocasını utandırmıştı.

Aslan kızarıırken sırf ağabeyi için duymazdan gelmişti. Yengesi yine yapacağını yapmıştı. Revenk elleri cebinde ağabeyine döndü. “Baya baya açık sözlü bir yengem varmış.”

Onları duymayan ve görmeyen iki dost terapilerine dönmüştü. Evin’i iyileştirmek isteyen genç kadın etrafında onunla beraber dönmeye devam etmişti.

“Neyi hissediyorsun?” diye nefes nefese sordu.

Evin dudaklarını ısırıldı. “Rüzgârı...”

“Hisset, kurban.”

Evin kafasını geriye yatırırken yükselen sesiyle asıl hissi açıkladı.

“Özgürüm, Mizgin!”

Niyetine ulaşan Mizgin mahrum kaldığı bir şeyi tekrar hissettirmek istemişti. Eğlencelerden uzak kalan kızın özgürlüğüne yeniden kavuşmasını istemişti. Belki gerçek değildi, belki tam değildi, belki yarımdı ama güzeldi. Başı dönen kız dengesizleşerek Mizgin’in kollarına kahkahalarıyla düşmüştü. Avlunun ortasında yere yığılan iki kadın onları izleyenlerden habersiz nefes nefese gülüyordu.

Revenk’in tebessümünü acı sardı. Evin’in özgürüm dediği Revenk için kodesti. Parmaklıklar ardında sevdiği kıızı izliyordu. “Allah bana dedi ki sana iki göz bağışladım. Bir renk senin, bir renk Evin’in.”

Kardeşinin gözlerindeki kederi acıyla izledi Aslan. Evin onun hep yarası olacaktı. Kardeşi bu yaradan hep kendini mesul

tutacaktı. Şimdi sevdiği kız böyle gülerken kardeşine üzölmek yakışmazdı. O da gülmeli ve bu hissi vermeliydi.

“Revenk, oğlum yarın maç var...” Kardeşinin omzuna dokundu. “Bir Galatasaraylı olarak söyleyeceğim, siz Feneri o sahaya gömeceğimiz. Hani heyecanın, hani demagojilerin?”

Revenk ağabeyinin ne yapmaya çalıştığını görüyordu. Acıyla güldü. “Hani bana diyorsun ya iki lens mi takıyorsun diye? Keşke Evin bir tanesine bile sahip olsaydı da bende ikisi de olmasaydı.” Ardından gözlerini sevdiği kıza çevirdi. Yengesinin elini sıkıca tutmuş, kafasını göğsüne yaslamıştı.

“Başım dönüyor, Mizgin.”

Mizgin kızın saçlarını şefkatle okşadı. “Benim de dönüyor, kurban.”

“Hepsi senin yüzünden.” Ellerine hafif bir şaplak attı. “Sen değil de başkası yapmış olsaydı şimdi onu bu konağın altına gömmüştüm.”

Mizgin korku dolu bir inleme koyuverdi. “Ona şüphem yok. Az bağırmadın kurtulmak için.”

“Ama kimse imdadıma gelmedi.”

“Çünkü herkes beni gördü.”

İşte Rezan’ın da dile getireceği buydu. Kardeşini hüznünden uzaklaştırmak için kendi nasibini dile getirmişti. “Allah’ım bana dedi ki sen misin olgunları seven, al sana çocuk gibi kadın, uğraş dur!”

Revenk hak verircesine kafasını salladı. “Çocuk mocuk, senin moron suratını güldürüyor. Sana güldürmeyi öğretti. Öpüp de başıma koyacağım. Harbiden tebrikin en ihtişamlısını hak ediyor.”

Aslan dudaklarını ısırırken Rezan tırbazana doğru eğilerek avuçladığı demirleri sökme isteğiyle tutuştu. Oflaya oflaya nefesini verirken kardeşine bıkkınlıkla baktı. Güldüreyim derken kendisini sıkıntıya düşürmüştü.

“Revenk senin benimle derdin ne, biremin?”

Revenk sinir bozan kakhahasını savurdu. “Rezan Şahmaran’ı sinir etmek!” cümlesi biter bitmez yanlarından uzaklaşarak koşar adım yürüdü.

Eğlence isteyen Aslan, ağabeyine döndü. “Sen onu bana bırak, pestilini çıkarırım şimdi.” Kardeşinin peşinden koşan genç adam bugününü geçireceği eğlencesini nihayet bulmuştu. “Sen o maça yetişemeyeceksin, Revenk!”

Evin duyduğu bağırışlarla, kakhahalar ve tehditlerle korkuyla yerine sinerken, Mizgin koşan adamın arkasından gülererek baktı.

Evin dudağını ısırdı. “Revenk ne dedi acaba? Bu sefer ne kadar yara alacak?”

“Aşağıya inmeyi başırırsa öğreneceğiz, delala min.”

Evin’i cevaplayan Mizgin kaldırmak için bakışlarını çektiğinde kocasının onları izlediğini görmüştü. Rezan dudağında hafif tebessümüyle, karısının üzerinden gözlerini ayırmadan izliyordu. Mizgin görmezden gelerek Evin’i ayaklandırdı. Rezan’a bunu yapmak istemese de bugün yine avluda Sedef’le konuştuğunu görmek kadının bütün yakınlaşma isteğini bir kez daha köreltmışti.

Kocasını arkasında bırakarak giden kadın Evin’i aşağıya indirmiş, mutfağa geçmişti. Tüm gününü işlerle uğraşarak, Evin’e takılarak, kayınbiraderleriyle dalga geçerek geçirmişti. Maç heyecanı onları tutmuş, sürekli tartışmaya girmişlerdi.

Yorgunluğunu odasında sonlandıran Mizgin kocasının içeri de olmadığını zannederek dolabına yönelmişti. Üzerini değiştirip geceliğini geçirdi. Banyodan gelen seslerle kafasını kapıya çeviren kadın açık ışıkları ve aralık olduğunu görünce duraksamışti. Rezan Şahmaran gelmişti ve banyodaydı.

Makyaj masasına sessizce oturdu. Topladığı saçlarını açıp aheste aheste taradı. Rezan’ın dokundukça huzur saçacağı saçları Mizgin’in ellerinde bulunuyordu. Omzuna salık bıraktığı saçlarını taramayı bıraktı.

Gelişî uzun süren Rezan Ağanın ne yaptığını öğrenmek istiyordu. Bunun için işine son vererek banyoya doğru ilerledi. Aralıklı kapıyı hafif iterek yaslandığı kapı pervazından kocasını izledi. Tıraş olan Şahmaran Ağası gömleğini çıkartmış sadece pantolonuyla kalmıştı.

Mizgin dudaklarını ısırdı. Bir adamı tıraş oluşunu izlemek bir kadın için heyecanlı ve güzeldi. Ancak Mizgin için izlemek daha başka olacaktı. Ayakuçlarına basarak kocasına doğru ilerledi. Geldiğini görmediği her halinden belli oluyordu ki tüm konsantrasyonunu işine vermişti. Kocasının elinden tıraş bıçağını dikkatlice kapalı Mizgin, onun ve tezgâhın arasındaki kısa mesafeye sokularak kalçasını banyo tezgâhına yaslamıştı. Umursamaz sakinliğini Rezan şaşkınlıkla izliyordu.

Mizgin yanına gelmişti. Karısı iki haftanın sonunda yanına gelmişti. Ve tıraş bıçağını elinden almıştı. Rezan iki elini tezgâha yaslayarak karısını izlemeye devam etti. Geriye doğru kayan karısının ona geldiğine inanamamıştı. Bugün bile ona sırtını dönüp gitmişti.

Mizgin şaşkınlığına kayıtsız kaldı. Bunu beklemediği her halinden belliydi. “İzin ver ben yapayım.”

Rezan yanına gelmesine rağmen uzaklığını görebiliyordu. “Bir yerimi kesme, Mizgin,” diye uyarırken uzaklığını kırmamasını isteyen sesi samimiyet doluydu.

“Senden daha çok önem veriyorum sana, canını yakmam.” Anlamli sesiyle kocasına cevabını veren Mizgin kocasının çenesinden tuttu. Kesmediği bölgeleri ehemmiyetle ve dikkatle temizlerken, Rezan’ın bakışlarını görmezden geliyordu. Bıçaktaki köpüğü ve sakalları temizleyerek işine geri döndü. “Hareket etmezsen bir yerin kesilmez.”

“Ben hareket mi ediyorum?”

Mizgin bakmamakta ısrarcıydı. “Evet, rahat durmuyorsun.”

Rezan seslice güldü. “Sen de konuşurken bana bakma zahmetinde bulunsan. Hem tıraşımı yapıyorsun hem yüzüme bakmıyorsun.”

“Yüzüne bakmasam tıraşını nasıl yapacağım, Rezan Ağa?”

Cevap vermeyi bilen karısına kafasını salladı. “Gözlerime bakmıyorsun.”

Cevap vermedi Mizgin. Çenesinden tutarak tıraşını yapmaya devam etti. Yüzünü temizlediği kocasının gerginliği büyüyordu. Mizgin gözlerine bakmadığından neler düşündüğünü, nasıl baktığını göremiyordu.

Sessiz dakikalar tıraş bittiğinde son bulmuştu. Mizgin kocasına arkasını dönerek tıraş bıçağını temizlemişti. Kuruması için kenara bırakarak, kirlenen lavaboyu hızlıca temizlemişti. Arkasından yaslanan kocasının varlığını hissettikçe eli ayağına dolanıyordu. Rezan’ın gergin nefesleri boynuna vuruyordu. Karnına dolanan elleriyle Mizgin ufak çapta bir inilti koyuverdi. Karısını hafif yana iterek bırakmadan açtığı suyla yüzünü tek eliyle yıkadı.

Mizgin onu bırakırsa kaçacakmış düşüncesine kapılan kocasını gülerek izliyordu. Gergin hareketleri suyu yüzüne çarptırmasından belli oluyordu ki Mizgin ne yapacağını merak ediyordu. İşini bitiren adama yüz havlusunu uzattı. Rezan iki hareketle yüzünü kurulamış, havluyu bir tarafa fırlatmıştı. Karısına aniden çevrilen gözlerinde yoğun bir ihtiras vardı. Mizgin gözlerini kaçırmadan ihtirasına baktı. Kocasının bütün gerginliğini şimdi adlandırabiliyordu. Arzunun kuyusuna inmiş kocası derinliğinde boğuluyordu.

Rezan kokusunu aldığı kadına olan özlemini bir kez daha hissetmiş, bu sefer geri durmamıştı. Bu sefer onun istediği olacaktı. Mizgin’i banyonun soğuk duvarına yaslarken geceliğinin askılarını omuzlarından sıyrarak ayağının dibine düşürmüştü.

Vücuduna bakmamaya gayret ederek boğuk sesiyle sordu: “Nasıl öğrendin?”

Soğuk beton sırtını üşütürken kocasının ona yaslanması onu ısıtıyordu. Karman çorman olmuş Mizgin şimdi gözlerine bakamıyordu. “Söylemesem senin için daha iyi olur.”

“Söyle.”

“Emin misin? Öğreneceklerin hoşuna gitmeyebilir.”

Merak ediyordu. Tıraş yapmayı nasıl bu kadar iyi öğrenmişti. “Evet.”

Peki der gibi kafasını sallayan kadın kocasının saçlarını okşarken söze girdi: “Bundan iki yıl önce Berdan’ın kolu kırılmıştı. Yaklaşık üç ay alçıda kaldı. Tıraş olurken zorluk çekiyordu. Berbere neden gitmediğini sorduğum halde söylemedi. Diğer ağabeylerim de evde değildi. Ben de bana söylediği gibi yapıp öğrendim. İlk önce bir balon üzerinde deneme yaptık patlatmadan başarabilirsem onu tıraş edecektim. İki gün denedik. Hırs yaptım ve başardım. Sonra da o iyileşene kadar, kolunu tam anlamıyla hareket ettirene kadar ben ağabeyimi tıraş ettim.”

Açıklaması bittiğinde kocasının tepkisini anlamak için süzdü. Rezan’ın bakışlarında bir sabitlik vardı. Ağabeyinden bahsetmesi hoşuna gitmemiş olacak ki bakışları kararıştı. Fakat öğrenmek isteyen oydu. Uyarmasına rağmen ısrar etmişti.

Karısını bırakacağı sırada Mizgin kollarını saçlarından boyuna doladı. “Hırslı bir karın var biliyorsun.”

Rezan duvara yasladığı karısını kabinin içine sürükleyerek ahizenin altına bırakmıştı. Musluğu açarak suyun onları ıslatmasına izin verdi. Kadınının ıslak dudaklarına uzun soluklu bir öpücük kondurdu. “Hikâyemizin sonunu merak ediyorum, Mizgin.”

“Neden?”

“Çünkü hiç beklemediğimiz şeyler olacak.”

Karısını suyun altında bırakarak banyodan çıkmıştı. Çekip giden kocasının arkasından bakmakla kaldı Mizgin. Kendini banyoda çürümüş askılık gibi hissetti. Her zaman muhtaç olunan havlunun ihtiyaç halinde aldığı gibi.

Rezan onu tek bırakıp gitmişti. Hem de hiçbir şey demeden. Yaşadığı kırgınlıkla kısa bir duş alan kadın işini bitirerek çıkmıştı. Havlusuna sarılan kadın yine ona gitmenin pişmanlığını yaşıyordu. Konuştukça kırılıyordu. Banyodan kırgınlıkla çıkan kadın odada kocasının yatağına girdiğini görmüştü.

Bütün bağırışlarını içine atan kadın artık taşıyamayınca sonunda haykırmıştı. “Sen içinden bağırarak nedir bilir misin?” diye sordu. Ancak Rezan cevap vermedi. Verecek gibi de durmuyordu. “Hah... Tabii cevap vermezsin. Çünkü cevap...”

Kocasının hiddetle dönüp sert bakışlarını fırlatmasıyla konuşması yarıda kesilmişti. Lakin susmak yoktu. Susmayacak ve konuşacaktı. “Anlatmamı istiyorsun, seni uyardığım halde anlatınca da beni suçluyorsun. Daha ne yaptığımı bile bilmi...” Konuşması havlusundan çekilip yatağa atılmasıyla yine yarıda kesilmişti. Kocasını yatağa çekerken havlusu açılmıştı. Havlunun açıldığını fark etmeyecek kadar öfkeliydi.

“Bu aptal öfken seni banyoda öylece bırakmam mı?”

“Beni aşağılıyorsun!” dedi kısık bir tonda.

Rezan duyduklarıyla gözlerini sımsıkı kapattı. Hayır, asla onu aşağılamıyordu. Varlığına ihtiyaç duyduğu karısına bunu yapmazdı. Hele ona gelmişken, yetmezmiş gibi şimdi çıplakken. Alnına öpücüğünü konduran Rezan geri çekilirken gözleri dolan kadına hafif bir tebessüm etti. Ardından tebessümü hemen yok oldu. Tebessümü bile varla yok arasındaydı. “Yapamıyorum Mizgin.” Karısının anlamasını isteyen bir ciddiyette konuştu. “Adlarının geçtiği hiçbir yer bana yetmiyor. Bana dar geliyor, öfkem ortaya çıkıyor. Gözlerim kararıyor. Karşımda kim olursa olsun tanımıyorum.”

“Onlar dediğin benim ailem, Rezan Ağa.” Kısık seste konuşması Rezan’ın bile zor duymasına neden olmuştu. Gittikçe sesi kısılıyor, gözleri yaşlarla doluyordu. “Ne zaman.. Ne zaman bitecek bu düşmanlık?”

Kesin bir tonla cevap verdi Rezan: “Hiçbir zaman!”

“Ben... Ben... Ne olacağım? Her zaman bir yanımda korku içinde olacak. Aileme bir şey olsa gitmeme...”

Gözleri öfkeyle perçinlenmiş adam ne bu konunun uzaması-
nı ne de karısının ağlamasını istiyordu. “Mizgin kapat konuyu.”

“Canım acıyor. Neden.. Neden beni birazcık da olsa önem-
semiyorsun?” Kahrından kısılan sesiyle konuşmaya devam edi-
yordu. Her şeyi söyleyecek, bu adamın neden yaptığına cevap
isteyecekti.

“Mizgin.. Delala min, megri!”

“Kalbimin bana verdiği bütün yetkiye dayanarak seni sevi-
yorum!” dedi gözyaşları içinde. “Daha ne istiyorsun ki?”

“Her şeyi, herkesi boş verip sadece beni görmeni istiyorum.”
Ekseriyetle bunu istiyordu Rezan. “Beni tek istemeni istiyorum.”
Saçlarını okşarken gözyaşlarını da sildi. “Bu kadar zor mu bunu
yapmak?”

“Allahın emri peygamberin kavliyle bedenimi Rezan’a bıra-
kıp ruhumla gökyüzüne uçmayı diliyorum.” Bu sözleri üzerine
gülecek kadar çılgın bir kadındı. Kahrı içinde ağlarken sevimlice
gülebiliyordu. Ki konuşmasıyla kocasını delirtmeyi de başarı-
yordu. Akli kaçık Mizgin. Genç âşıkların hayali kahramanıydı.

“Gökyüzüme dokunma, canı yanar.”

“Sen yakıyorsun ya, Rezan Ağa. Farkında değil misin?”

Genç adam eğilip sinesinden öptü. Mizgin gözlerini kapatıp
acısinin geçmesini bekledi. Kalbinden öpen bir adam en büyük
ilacını verirdi.

“Sana hayatını dört kelime ile özetleyeyim mi?” dedi Mizgin
dudaklarını ağır çekimde ıslatırken.

Rezan neyi özetleyeceğini merak etti. Allah biliyor ya Miz-
gin’in konuşmasına hayrandı.

“Mizgin hayatının anlamı olacak!”

* Delala min, megri: Güzelim, ağlama

Kocasına gereken cevabı verirken kollarını boynuna dolamış ve hızla sarılmıştı. İçinden bu sefer kendi kalbine bir cevap vermişti: “Tek duam; hikâyemizin sonunda yüreğimin senden razı olması, Rezan Şahmaran!”

Hiçbir özet bu kadar güzel ve özel olamazdı. Rezan gülmeden edemedi. “Senin bu özgüvenine hayranım. Bu da benim dört kelimelik özetim olsun.”

Mizgin kendini beğenmiş ifadesiyle omuz silktili. “Kendimi biliyorum, Rezan Ağa. Seni bildim, seni daha çok bileceğim.”

Genç adam üzerine çıktığı kadının dudaklarını uzun uzun öptü. “Ben daha seni bilemedim.” Bu kadar çözümsüz bir kadındı. Çözmeye çalışsa bu sefer kendisi düğüm olacaktı.

“Eh bu da kadın meselesi!”

Karısının cilvesine hırladı. “Senin kadınlığına...” Ansızın duyulan çığlık sesiyle gülüşleri solan karı koca bakıştı. Sesin kesildiğini zanneden Rezan ve Mizgin kulak vermiş çığlık sesi tekrar yükselince müsait olmayan durumlarına rağmen yataktan fırlamışlardı. Bu çığlık Evin’e aitti.

Bölüm 20

Hüküm Egidirilsin

Korku insanın içine işledi mi, göz gözü görmezdi. Odasından fırlamadan evvel karısı, müsait olmadığını fark etmiş, uyardığı gibi tişörtünü üzerine geçirerek odadan fırlamıştı. Konağın tüm ışıkları açılmış, her kapıdan birileri çıkmıştı.

Sesin geldiği yer merdiven tarafıydı. Akıllı çıkan Rezan Ağa göreceklelerinden korkarak koşmuştu. Gördüğüyle, “Evin!” diye bağırması bir olmuştu. Merdivenin son basamağında bir eli kolluğun arasına sıkışmış, vücudu yana yatmış, bağıra bağıra yarıdım bekliyordu. Yüzünden akan acıya Rezan Ağa basamakları üzer üzer inerek varmıştı.

Görmeyen kıza ses vermişti. “Evin, delala min geldim, korkma geldim...” Nefes nefese konuşan genç adam genç kızın tırbazanların arasında yamuk kalan bileğine elini uzatmıştı.

“Rezan ağabey...” Ağlayan kızın yüzünü inceleyince gözlerini yummuştu adam. Tekrar açtığında bir daha bakamamıştı. Burnu kanıyordu. Kaşı yarılmış, yanağında sürtünme izinden oluşmuş kızarıklıklar vardı. “Rezan ağabey...” Ağlayan kızın bileğini dikkatlice alan Rezan çığlıklarına kulağını kapamak istemişti. Onu zayıf düşüren tek insan bu kızdı.

“Tamam, bir şey yok. Tamam...” Alini karnının üzerine bırakıp sıkı sıkı kucaklamıştı. Avludaki şark köşesine kadar dikkatle götürmüştü.

Avludan aklını kaybetmiş Revenk koş a koş a gelirken, Aslan koşarak ağabeyine yetişmişti. Yadê Piroz bastonuyla ağır ağır gelirken feryatlarını yakmaya başlamıştı. “Ne oldu benim gül dalıma... Ne oldu benim çiçeğime... Rezan, oğlum ne oldu...”

Dilber Hanım oğlunun yanına vararak Evin’in kafasını dizine yatırıp kan akan burnuna başından çekip aldığı tülbentini hafif bastırdı. Yüzünü inceleyince oğlu gibi bakmaya yüreği el vermemişti.

Kulağına dolan seslerle hızla arkasına döndü Rezan. “Amca, gelme buraya.” Arkasında durmasını istemişti. Kızına aşırı düşkünlüğü olan Haydar Şahmaran acılarına karşı fazla hassastı. Evin’in kılına gelecek zarar bu adamın kalp krizi geçirmesine sebepti. Bu halini görse son nefesini o anda verirdi. “Burnu kanıyor sadece,” demiş, basitleştirmese de amcasını ve yengesini sakinleştirmeye çalışmıştı.

“Evin, dilemin*.”

Babasının sesini duyan genç kız ağlamamaya çalışmıştı. Şu an ne halde olduğunu tahmin etmek zor değildi. “Baba iyiyim... iyiyim, babam... yere düştüm...”

Mizgin titreyen sesini duyarken kocasının cüssesiyle yüzünü kapattığı kıza bakmaya korkuyordu. Düşmüştü ama nasıl düşmüştü? Her kafadan çıkan sese, Yadê Piroz’un feryatlarına kayıtsız kalmaya çalışarak genç kıza bakmıştı. Kaynanasının elindeki beyaz tülbentin kırmızılığa bürünüşünü, genç kızın yüzündeki yaraları, patlayan kaşını koyuverdiği inlemesiyle izlemişti. Ağzını avuçlarıyla kapatmış, ardına kadar açılmış gözleriyle izlemişti. Dostu nerede, nasıl düşmüştü?

Rezan Ağa arkasındakilerin halini görmek istemiyordu. Kendisi ne haldeyse onlar da öyleydi. Genç kızın bir omzundan dik-

* Dilemin: Yüreğim

katlice tutmuştu. Diğer omzunu Aslan uzanarak tutmuştu. Annesi tülbenti çekmemişti.

“Yavaş, biremin,” diye uyarın Rezan Ağa kardeşiyle beraber kızı doğrultmaya çalıştı. Kolunu zorlamasıyla genç kızdan çıkan acı çığlıkla iki kardeşin elleri donmuştu. Genç kızın acısı kalplerini yakmıştı.

Ancak herkesten büyük acıyı uzakta sevdiği kızı izleyen Revenk çekiyordu. Evin'i yalnız bırakmıştı. Merdivenlerden uzaklaştırmamış, kahrolası telefon için yanından gitmişti. Onu bir yere oturtmamıştı. Düşme olasılığına rağmen onu bir yere oturamayacak kadar aptaldı. Dolu dolu gözleriyle uzaktan uzağa izlerken amcası yüzünden hiçbir şey yapamıyordu.

“Evin, ne oldu?” diye sordu Rezan telaşla.

“Bile..bileğim...” Evin acıdan konuşamıyordu.

“Revenk, Aslan arabaya!” Rezan konağı bağırışıyla bir kez daha inletmişti. Kuzeninin zayıf bedenini kucaklarken dikkatli davranıyordu.

“Evin, kızım bileğine ne oldu... Evin, kızım...”

Ayakta durmaya çalışan kocasına gözyaşları içinde Gülistan Hanım destek olmuştu. Bir çığlığını daha duyarsa bu adam kalp krizi geçirecekti. Evin'e bakmaya korktuğundan kocasıyla oyalandı.

Yadé Piroz bir tarafa oturmuş torunu için ağlamaya devam etmişti. Kimse değil Evin düşmüştü. Revenk ağabeyinin hazırladığı arabaya geçip oturmuştu sadece. Ne Evin'e bakabilmiş ne dokunabilmişti.

Mizgin arabanın önünde durarak, gitmek için kızı arabaya dikkatlice oturtan kocasının geri çekilmesini bekliyordu.

Geri çekilen Rezan, Aslan'ın kızı tuttuğunu görünce kapıyı kapatmaya çalışmıştı. Kapıyı tutan tanıdık elle genç adam kafasını çevirdi.

“Ben de geleceğim sakın engel olma...”

Ağlayan kadına gelemeyeceğini söylemek onu yine ağlatırdı. Zaten Aslan ve Revenk vardı. “Gelmeyeceksin, Mizgin. Gir içeri yengenin başında dur.” Anlayışlı olmasını isteyen bakışlarıyla gözünün içine baktı.

“Rezan ne olur...”

“Mizgin, güzelim zorluk çıkarma bana.”

“Rezan ne olur... Ben onu yalnız bırakamam...”

“Bak Evin’i götürmeliyim. Gir içeri hadi.”

Daha fazla konuşursa götürmek zorunda kalacaktı. Arabaya binerken arkasından ağlayan Mizgin’e bakamadı. Gaza yüklenen genç adam kesik kesik ağlayan kızı ve onu sakinleştiren kardeşini izledi. Burun kanaması durmuştu.

Rezan yan tarafta oturan kardeşine bakmadı. Baksa göreceği çok iç açıcı değildi. Revenk’in çok sağlıklı olmadığı kesindi. Sevdiği adamın geldiğini bilmeyen Evin o yok düşüncesiyle ağlayabiliyordu. Bilseydi hemen ön koltukta oturduğunu, asla ağlamaz, acısının bir nebzesini bile belli etmezdi. Revenk duyduğu seslerle yangınların içinde tutuşuyordu. Ne geldiyse bu kızın başına onun ihmali yüzünden gelmişti.

Hastaneye varan arabadan üçlü hızla çıkmıştı. Rezan küçük kızı korumacı ve sahiplenici tavrıyla kucaklamıştı. Hızla acile geçişini yapan genç adam doktorun yönlendirmesiyle acil müdahale odasına girmişti. Acıdan inleyen genç kızın alınına bir buse kondurdu. “Geçecek, delala min, geçecek.” Genç kızı yatağa uzatırken bir kenarda beklemişti.

Aslan bir tarafa geçerken Revenk kapının önünde kalmıştı. Evin’i solmuş bir çiçeğe benziyordu şimdi.

Genç kızın yanı başında duran doktor önce burnunu kontrol etmişti. Çarpmaya bağlı bir hasar oluşmuştu. “Tamam, iyileşecek, küçük hanım...” diye acıdan kasılan Evin’i rahatlatıcı sesiyle sakinleştirdi.

Rezan doktorun kuzenine olan hassas ilgisini izledi. Burnu zarar görmüştü, bileğine bir şey olmuştu. Bu kız nasıl tek başına

merdivenlerde duruyordu? Kulağına dolan sesle kafasını çeviren genç adam Revenk'in yere düştüğünü görmüştü. Gözünden akan yaşları ağabeyinin yüreğine dokunacak kadar fazlaydı. Sırtını kardeşine döndü. Revenk burnu yetmezmiş gibi zarar gören bileğiyle bir kez daha acı çığlıklarını koparan kızı dinlemekten ve izlemekten iyice kendini kaybetmişti. Sesli ağlayışı odayı doldururken koluyla yüzünü hızlıca silmişti.

Doktor ağlayan adama bakamamıştı. Evin'in onlar için ne kadar değerli olduğunu biliyordu. "Güzel kızımın bir şeyi yok."

Teselli cümlesinin yetmeyeceği Aslan'ın gözyaşları sessizce akarken belli olmuştu. Gözyaşlarının aktığından habersiz genç adam bir tarafta hastane yatağında acısıyla debelenen kızı izliyordu. Diğer tarafta onun için ağlayan, çaresizce yere düşen kardeşini izliyordu.

Rezan gözlerine ellerini siper ederken daha fazla sessiz kalamamıştı. "Yavaş ol sen de, doktor. Canı zaten yanıyor."

Doktor Bekir kafasını sallamıştı. "Biraz uzun sürecek, Rezan. Röntgenleri çekeceğiz." Yanından uzaklaşarak masasına oturdu. İstek formunu doldurdu.

Küçük kızın yanına oturan Rezan hafif sarılarak saçlarını öpmüştü. "Sen niye tek başına merdivenleri iniyorsun, güzelim? Niye tek başınasın?" Genç adam sessizce söylenirken odaya Evin'i almak için elinde tekerlekli sandalyeyle gelen personeli görmezden gelmişti. Revenk'i anlatamayacağı için susma hakkını kullanmıştı Evin de.

Evin tekerlekli sandalyeye dikkatlice oturtulmuştu. Rezan ve Aslan yanında röntgen için hastane koridorlarını arşınlamışlardı. Zarar gören bileği ve burnu Rezan onu taşırken sıkıntı çıkarmıştı. Tetkikler yapılmış, Evin tekrar tekerlekli sandalyeye oturtulup doktorun yanına doğru yola çıkmıştı. Burnunda veya bileğinde kırık olmamasını diledi. Burkulmuşsa mucize sayacaktı. Revenk'in ne halde olduğunu odaya vardıklarında göreceklerdi.

Acil müdahale odasına tekrar girmişlerdi. Onlar varana kadar doktor bilgisayarından çıkan sonuçları gözlemlemeye koyulmuştu bile. Burnunda çarpmaya bağlı çatlak oluşmuş, bileği burkulmuştu.

“Korkmayın, kırık çıkık yok,” diyerek ilk müjdeyi Şahmaran ailesine vermişti doktor. Rezan ve Aslan rahat nefeslerini koyuverdi.

“Evin kızım çok güçlü. Şükür ki ciddi bir zararı yok,” diyerek genç kızın saçlarını okşadı doktor. “Bileğini burkmuş, onu saracağız. Burnuna soğuk pomad uygulayacaksınız. Yazacağım ilaçları burnuna günde üç kere süreceksin. Yüzündeki çizikler için de bir krem vereceğim.”

Doktoru iki kardeş dikkatle dinlerken Revenk sayamadığı kaçınıcı kez gözyaşlarını koluyla silmişti. Kendini vicdansız görmeyip ne yapacaktı? Bir şeyi yok diyordu, daha ne olacaksa?! Yerinden öfkeyle kalkarak odadan çıkmıştı. Aslan kardeşinin peşinden giderken Rezan doktora dönmüştü.

“Amcam inanmaz, Bekir. Biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum, Rezan Ağa,” diyen doktor omzuna dostane bir tavırla dokundu. “Getirsin yarın, bütün doktorlara tek tek göstetersin.”

Rezan teşekkür ederek, Evin’in reçetesiyle beraber odadan ayrılmıştı. Hastaneden çıktığında kardeşlerini arabanın önünde konuşurken bulmuştu. Aslan’ın yardımıyla Evin’i arabaya tekrar bindirmiş, eve dönüş yoluna girmişlerdi. Çok şükür ki ucuz atlatmıştı. Bileğini burkmak yerine kırabilirdi.

Arabada genç kızın yanında yine yerini alan Aslan güldürme çabalarına çoktan girmişti. “Bundan birkaç yıl önce ben de merdivenlerden düşmüştüm, Evin. Hatırlıyor musun?”

Genç kız göğsünde yattığı adama cevap verircesine kafasını sallamıştı. “O kadar bağırımda rağmen gelen bir Allah’ın kulu yoktu. Gele gele Yadê Piroz geldi.”

Evin istemeden kıkırdamıştı. Burnu ve bileğindeki acı aklını bir şeylere vermesini hayli zorlasa da yok saymaya çalışıyordu.

“Yadê Piroz geldi. Bana bağıra bağıra kuzulkurt, dedi. Rahat durmuyorsun, dedi...”

Sözlerini tamamladı Evin: “Seni bir dal parçasıyla kovalamıştı. Mumine o günlerde sana çok gülmüştü. Hep anlatıyordu seni nasıl kovaladığını.”

Aslan küçük bir kakhaha atmıştı. Evin’in güldüğünü görmesi şu an için yeterliydi. “Bir tanesini yedim. Zaten yadê beni hiç sevmezdi. Askere git seni dövsünler, derdi.”

“Ama senin gittiğin gün çok ağladı. Tansiyonu bir düştü bir kalktı.”

“Sonra bana sardı,” diye araya karıştı Rezan. Dikiz aynasından kardeşine tebessüm ederken aynı zamanda kızgınlıkla bakıyordu. “Allah’ın her günü aramamı istedi. Yemeğini yiyor mu, yeri iyi mi, komutanlarıyla arası nasıl, tertipleri nasıl?”

Ağabeyinin yüzündeki bıkkınlığı görünce güldü Aslan. “Askerdeyken beni sevdiğini anlamıştım.”

Evin tebessümlüydü. “Yadê hepimizi çok seviyor. Pek belli etmez sevgisini ama birimizin canı yansa onun daha çok yanar.”

Revenk acı çekmesine rağmen gülmeye ve konuşmaya çalışan kızı dinlemekten yorgun düşmüştü. Asla kendini affettmeyecekti. Evin bahçesine giren arabadan Revenk daha park edilmeden atlamıştı. Odasına doğru hızla giderken arkasında çağırانları ve merakla bekleyenleri duymamıştı. Aslan arkasından gitmek istese de amcası için gidememişti. Ağabeyiyle Evin’i arabadan dikkatlice indirmişlerdi.

Arabanın etrafını ev ahalisi ve çalışanlar sarmıştı. Rezan kucağındaki kızla amcasına döndü. Yaşlı adamın kireç gibi yüzüyle yıkılsa da belli etmemişti. Aksine güven veren gülümsemesiyle sorusunu cevaplamıştı.

“Evin nasıl?”

“İyi, amca, iyi. Korkacak hiçbir şey yok.”

Kızını odasına götüren yeğenin arkasından herkes giderken babası kalmıştı. Aslan’ı kolundan tutarak yakalamış, hastaneden çıkan bütün sonuçları detayıyla dinlemek istemişti.

Evin yatağında uzanırken Rezan getirmelerini istediği buzu burnuna dikkatle bastırmıştı. Acıdan yüzü kasılan kızı sakinleştirmek annesine kalmıştı.

“Ne dedi doktor, Rezan? Nesi varmış?”

Yadê Piroz’un endişeli sesiyle Rezan derin bir nefes vermişti. “İyi, yadê, sen telaş etme. Çiçeğin daha dalında. Sağlam, eli incinmiş.”

Evin onun için telaşlanan herkese ses vermişti: “Ben iyiyim, kimse korkmasın. Şükürler olsun Allah’ım yardımcım oldu.”

Dostunu sessizce ağlayarak izliyordu Mizgin. Canından bir can kopmuşsa bu Evin’e gelmiş zarardandı. Yüzü yara bere için de kalmıştı.

“Hadi herkes odasına. Evin uyuyacak.”

Rezan’ın itiraz istemeyen sert sesi bekleyen herkesi ayaklandırmıştı. Evin beklenildiği gibi olmamıştı. Gülistan Hanım çocuklarının korkusunu almak için odalarına götürmüştü. Geri kalanlar kızı öperek odasına dönmüştü. Rezan ve inatçı karısı hariç.

Evin’in yanından uzaklaşarak kapının eşiğinde bekleyen ve gitmeye pek niyetli olmayan kadının dibine kadar yürüdü Rezan. Sesini kısık tonda tutmaya özen göstererek, “Mizgin odana,” diye fısıldadı. Karısının gitmeyeceğini, burada kalmak isteyeceğini adı gibi biliyordu.

Dolu gözlerini Evin’in üzerinden ayırmadan omzunu silkti Mizgin. “Ben burada kalmak istiyorum.” Acı dolu tınısıyla fısıldadı.

“Mizgin odana, dedim. Sürükleyerek mi götürüyüm seni?”

“Evin’in yanında kalmak istiyorum. Ya tekrar düşerse?” Düşüncesi bile içini ürpertiyordu.

“Düşmez, annesi yanında kalacak, hem odasından çıkmaz.”

“Ya canı bir şey isterse? Ya ağnsı olursa?”

“Mizgin!”

“Of!” diyerek kocasını beklemeden odadan çıkan genç kadın hızlı hızlı merdivenleri inmişti. Bahçeyi geçerek odasına çıkan merdivenlere geçtiğinde nefes nefeseydi. Söylene söylene merdivenleri çıkan kadın odasına girdi. Kapıyı kapattığında yaslanarak soluklandı. Kocasını her defasında bildiğini yapmaktan ve kararını uygulattırmaktan vazgeçmiyordu.

Kıyafetlerinden bir çarpıda kurtulup sadece iç çamaşırlarıyla kaldıktan sonra yatağına girip gözlerini sımsıkı kapattı. Evin’in çığlıkları kulağında yankılanıyordu. Yüzündeki yara izlerini anımsadıkça, sarılı bileğinin acısını hissettikçe acıdan kasılıyordu.

Kapı tekrar açıldığında Rezan söylene söylene odaya giriyordu. “Şu çocuk aklın beni delirtiyor. Yapma diyorum yapıyorsun. Gitme diyorum gidiyorsun. Otur diyorum kalkıyorsun.” Yatağa baktığında kansını yorganın altında buldu. “Şimdi uyuma dersem inadıma uyuyacaksın.”

Tişörtünü üzerinden sıyrıp yere atarak bedenini yatağa yorgunlukla bıraktı. Gözlerini yumar yummaz Revenk düşüncelerini işgal altına almıştı. Hastanede doktorun muayenesinden geçen Evin’in çığlıkları kardeşini hüngür hüngür ağlatmıştı. Ne yapacağını bilemedi. Amcasıyla konuşmadan Evin ve Revenk ilişkisine bir ağa olarak el atamazdı. Amcasının onayını almalı, sonra herkese Revenk ile Evin’in evliliğini duyurmalıydı. Bu işi hemen yarın çözmeliydi. Bu işi çözecek tek bir kadın vardı, o da Yadê Piroz idi. Hiç şüphesiz babaannesi çözerdi.

Kafasından çarşafı çekerek, hafif doğruldu Mizgin. Kıpırtısız yatan kocasına bakarken dudağını ısırması yataktan çıkmıştı. Bu gece Evin’in yanında olmalıydı. Eğer olmazsa sabaha kadar uyumaz merakından çıldırırdı. Yere attığı eteğini eğilip aldı. Bir bacağından geçireceği esnada bileğinden aniden çekilerek ken-

dini yatağında buldu. Korku dolu nidasını kocasının öpücükleri susturdu.

Rezan dudaklarından uzun uzun öptükten sonra geri çekilmiş, karısının yastığına kadar süründürüp çarşafı üzerlerine kadar çekmişti. Kolları arasına alıp sıkıca sarıldığı kadının boynuna burnunu gömmüştü.

“Tek kelime etmeden uyu, Mizgin.”

“Ben onu tek bırakamam, lütfen...”

“Babası, annesi yanında. Bırak yalnız kalsınlar.”

“Ama ben burada yapamam. Haydar amca bana bir şey demez ki.”

Rezan, Mizgin gözyaşlarını hızlıca silerken ıslak gözlerine bakmadı. Bakarsa gönderirdi ve göndermek istemiyordu. Evin’in tek başına kalmasını istiyordu. Mizgin yanında ağlar konuşurdu. Evin duygusal ve hassastı. Karısı ağlarsa kendini kötü hissedecekti. Elinden geldiğince Mizgin’i göndermeyecekti.

“Bırak lütfen. Bana kızmazlar. O benim arkadaşım, o benim canım... Onun canı acıdı, Rezan. Lütfen.” Yalvarışı içler acısıydı.

“Gitmeyeceksin dedim sana.”

“Bırak beni, Rezan,” diyerek geri çekilmeye çalıştı. Kocasının kolları arasından çıkmaya çalıştı. Fakat güçlü kollar o kadar sıkı tutuyordu ki bir milim bile kıpırdayamamıştı.

“Gitmeyeceksin diyorum sana, sözümü dinle!”

“Gideceğim.”

“Gitmeyeceksin!”

“Gideceğim!”

“Mizgin!”

Bağırın kocasıyla yerinden sıçrayan kadın korkuyla Rezan’a baktı. “Gitmeyeceksin rahat bırak onları.” Kulağının dibinde yüzüne kızgınlıkla tekrar bağırın kocası kadını titretti.

Gevşeyen kolların arasından hiddetle çıkarak, kocasına sırtını dönüp hüngür hüngür ağlamaya başladı Mizgin. Rezan Şahmaran yine anlamamakta ısrarcıydı.

Rezan sakin olmaya çalıştı. Yorgunlukla yerine uzandığında ağlayan kırılgan kadını belinden yakalayıp kendine çekti. Debeleden Mizgin kollarının arasından yine çıkmayı başardı.

“Dokunma bana...”

“Beni bir kere dinle, kadın. Dinle ve dediklerimi yap.”

Cevap vermek istemiyordu Mizgin. Şu an istediği tek şey Evin’in yanında olmaktı. Dostunun yanında olmak ve acısına ortak olmak istiyordu.

Rezan tekrar karısını kollarının arasına alıp sırtını geniş göğsüne yasladı. Gözlerini kapatırken burnunu saçlarının arasına daldırarak bir öpücük kondurdu.

“Özür dilerim!”

“Ben sadece Evin’in yanına gitmek istiyorum.”

Rezan sesini çıkarmadı. Ağlamaktan halsiz kalana kadar, her defasında gitmek istediğini söyleyen karısını uyuyana kadar tesselli etmişti. Gönderseydi daha çok canları yanacaktı. Birbirlerine aşırı bir düşkünlükleri vardı ve görenleri hayrete düşürüyordu. Mizgin - Evin dostluğuna bir kez daha imrendi. Yeni tanışan ama hep varmış gibi davranan iki kadına...

Uyandığı gibi hazırlanan genç kadın soluğu Evin’in odasında almıştı. Arkasından bakan Rezan ise beklemesini söylese de Mizgin beklememişti. Evin’i bir an önce görmeli, sıkı sıkı sarılıp içi rahatlayana kadar öpüp konuşmalıydı.

Odaya girdiğinde Gülistan yengesini Evin’in üzerini silkerken bulmuştu. Yemeğini yedirirken kırıntılar dökülmüş olmalıydı. Yaşlı kadın gülümseyerek genç kadını karşılariken yerden aldığı tepsiyi alarak ayaklandı.

“Evin’im ben aşağıya iniyorum.”

“Git, daye. Ben uzanıyorum. Bir ihtiyacım olursa kızları çağırırım.”

Kızını ve Mizgin'i yalnız bırakmak istedi. Odanın kapısında Rezan'ı görünce koluna teşekkür edercesine dokunmuş, ardından çıkmıştı.

Varlığını belli etmediği kıza şefkatle kollarını sarınca ağlamaya başladı Mizgin. Evin aniden sarılan kadınla korksa da yanında olmasına sıkıca sarılmıştı. Ve bu sağlam eliyle olmuştu.

“Özür dilerim, Evin. Dün gece yanında kalamadım.” Yere hafif çökerek kızın karşısında durdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. Yüzüne baktı ve gördükleriyle bir kez daha kahrolmuştu. Sargılı bileğine bakmak daha zor gelmişti.

“İyi misin, Evin?”

“İyiyim,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Benim için çok korktun mu, Mizgin?”

“Deli misin? Aklımı kaçırmak üzereydim. Yanına gelmek için Rezan'ı karşıma aldım, kavga ettik.”

“Gerçekten mi?” dedi dudaklarını ısırırken. Onları kapıda izleyen Rezan'dan habersizlerdi. Evin gören gözlere sahip olsaydı karşısında duran adamı görürdü elbet.

“Evet, affetmeyeceğim onu. Beni dün gece çok üzdü.”

İnanmayan Evin, mizgin'in ellerini sıkıca tuttu. “Affedersin, affedersin. Sen kocanı çok seviyorsun.” Ne yaparsa yapsın Mizgin'in koca sevgisi ve gönlü affediyordu. Evin yanına gelmesine sevinmişti. Duygusal ihtiyacını giderecek tek kişiydi.

Gülümseyerek manzarayı izleyen Rezan burnunun kemerini sıkı. Karısının sevgisinden hiçbir zaman şüphe etmezdi ki.

“Sevmeye biraz ara verdim, kurban. Biraz o sevsin.” Kıkırdarak ayağını altından çekip yere bağdaş kurdu. “Şimdi boş ver Mizgin'i ve Mizgin'e âşık olan Rezan'ı. Sana ne oldu, anlat.”

Kahkaha atnamak için iç yanaklarını ısırdı Rezan. Kendisiyle mücadele etmezse ısıracığı karısının yanakları olacaktı.

“Dün akşam Revenk ile damda oturuyorduk, gene sohbet ediyorduk. Sonra odama çekilmek için aşağıya inerken Re-

venk'in telefonu çaldı. Bana burada kal hiçbir yere gitme, merdiven var, dedi."

Mizgin can kulağıyla dinledi. Devamını dinlerken dayanacağından emin değildi. Ama bunu kendisi istemişti.

"Benden uzaklaşınca ben de nerede olduğumu bilmediğim için biraz bekledim. Revenk uzun süre gelmeyince yoruldum. Duvara tutunarak yürüdüm. Belki neresi olduğunu anlarım diye ama bir türlü aklıma gelmedi. Merdiven korkusu tutmuştu ya beni dikkat edemedim."

O anı anlatırken kızın titreyen sesiyle Mizgin contalarını yeneden açmıştı.

"Ayağım boşluğa takıldı ve merdivenlerden yuvarlandım. Merdivenin sonunda bileğim trabzanın arasında sıkıştı. Sonuç böyleyim," dedi kendini işaret ederken. Ardından elini okşadı.

"Sahi Mizgin nasılım şu an? Yüzüm, ellerim nasıl? Çok kötü olmuş mu?"

Arkadaşının ağladığını duymaması için eliyle ağzını sıkıca kapatan kadın hıçkırdı. Bir kere değil iki kere değil üç kere üst üste hıçkırdı. Ayağa kalkıp odadan çıkmak için arkasına döndüğünde kendini güvenli kollar arasında buldu. Rezan sıkıca sarılarak kafasını göğsüne bastırdı. Bahsettiği acı tam olarak buydu.

"Mizgin..."

Seslenen Evin'e kadın cevap veremedi. Kocasının kolları arasında gözyaşlarına son vermeye çalışsa da başaramadı. Evin konuştuğu, o anları anlattıkça her bir iğne tanesi Mizgin'in kalbine saplanmıştı.

"Mizgin... Mizgin..."

"Özür dilerim..."

Dirhem dirhem ölmek ne ise belki Mizgin onu yaşıyordu. Basit gibi görünen, geçer denilen birçok acı bir insanı yıkabiliyordu. Bu acıların üstesinden gelemeyen nice insan da vardı.

"Kötüyüm," diyen Evin'in parmakları yüzüne doğru yolculuğa çıktı. "Çok kötüyüm değil mi?" diye sorduğunda tehlikeli

keşfini yapmış, elmacık kemiklerine dokunmuştu. Yüzü acıdan kasıldı.

Sesi çıkmasın diye sıkıca kocasına sarılan Mizgin acısını için için yuttu. Rezan'ı şimdi anlamıştı. Neden göndermediğini şimdi anlamıştı. Kendinden nefret etti. Kocasına uymadığı için, onu dinlemediği için kendine kızdı.

“Evin,” diyen Rezan daha fazla dayanamayarak genç kızla konuştu. “Uyu biraz...”

Evin genç adamın sesini duyunca şaşırılmıştı. Rezan Ağa yanlarında mıydı? Her şeyi duymuş muydu? Peki, Mizgin biliyor muydu? Neden onu uyarmamıştı? Aklında sorular deli gibi dönerken sakın kalmaya çalıştı.

Güçlü eller tarafından yatağına uzatıldı. Reddetmeyen genç kız saçlarında hissettiği öpücükle kalmıştı. “Uyu, güzelim.”

Rezan Ağa başka bir şey demeden Mizgin'in elinden tuttuğu gibi odadan çıkartmıştı. Çıkmasıyla duydukları karısının hüngür hüngür ağlamasına sebep olmuştu.

“Ben çirkinsem söyleyin bana olur mu? Alınmam. Çünkü çirkinin ne olduğunu bile bilmiyorum.”

Gün boyu Evin'in yanına gitmemişti Mizgin. Yadê Piroz'un odasında oturmuş kafasını yaşlı kadının dizlerine koyarak okşamasına izin vermişti. Babaannesi Feyruz'u özlemle anmış ve onu çeğiştirmişlerdi. Bir elinde tespihini çeken kadın diğer elini güzel gelinin saçlarına koymuş şefkatle okşuyordu. Mizgin kocasından özür dilemiş, kimseyle hali hakkında konuşmamıştı.

Bu duruma bir çare bulmalıydı. Ya Evin iyi olacaktı ya da sevdiği adama kavuşacaktı. Fakat Rezan ile konuşmadan hiç kimseye konuyu açamazdı. Hele Yadê Piroz'a ikisinin adını bile yan yana anacağı cümle kurmamalıydı. Yoksa her şeyi öğrenir berbat ederdi.

Odanın kapısı bir tez tıklatılıp ardından açılmıştı. Mizgin kafasını gelen kişiye çevirdi. Erkeklerden biri olursa hemen ayağa kalkacak ve üzerini düzeltecekti. Ne var ki kapıda Sedef'in belirmesiyle bir şey yapmamış sadece kadını izlemişti. Bu aralar onu bile umursamıyordu.

"Yadê Piroz'a söyler misin hastaneye gideceğiz. Aleyna'nın kontrolü var."

Mizgin sakın bir ses tonuyla yaşlı kadına durumu anlatırken aynı sakinlikle bekliyordu. Cevap veren Yadê Piroz'un sorusu bu sefer Sedef'e yönelikti.

"Kiminle gideceğini soruyor?"

"Aslan bizi götürecektir, kapıda bekliyor."

Tekrar anlatan Mizgin yaşlı kadının kafasını sallamasıyla Sedef çıkıp gitmişti. Mizgin ise sessizliğine devam etmişti. Bir gelin olarak ayağa kalkmalı evi kontrol etmeliydi. En önemlisi kaynanasına bakmalıydı. Fakat Evin'in söylediklerinden sonra ruhen bedeni çökmüştü. Kolunu kaldıracak hali yoktu.

"Bûke?"

"Libe, yadê."

"Ben kararımı verdim."

"Ne kararı, yadê?" Mizgin merakla kafasını kaldırıp yaşlı kadına bakınca gözlerindeki mutlulukla çarpıştı. Öyle güzeldi ki Mizgin içinde sürüklenip kaybolmak istedi. Onu bu kadar çok sevindiren karar neydi?

Piroz küçük geline kararlılıkla baktı. "Evin ile Revenk'i evlendireceğim, bûke."

Afallayan kadın duyduklarından tam olarak emin olamadı. Birilerini evlendirmek istiyordu. Evet, bu çok normal bir şeydi. Evin ile Revenk'i evlendireceğim, cümlesini içinden binlerce kez tekrarladı. Artık emindi ve bu onu korkuttu. İkisini evlendirecekse demek ki onları biliyordu.

"N..ne?" Korku bıçak yarısı gibi kesti.

“Evin’e bakacak tek bir kişi var; o da Revenk. Amcasının kızı olduğu için reddetmez. Hem Evin gözümüzün önünden ayrılmaz.” Düşüncelerini açıkça belirtti Piroz Şahmaran.

Gülmeyi, avazı çıktığı kadar kahkaha atmayı istedi Mizgin. Bilmiyorlardı ama yine de Evin’i, Revenk’e isteyeceklerdi. İki deli âşık evlenecekti. Yadê Piroz aklından geçenleri mi okumuştı ki bunu istemişti? Gülmekle ağlamak arasında kalan kadın bütün derdini tasasını unutmuş gibiydi.

“Haydar amca biliyor mu?”

“Akşam gelince onunla konuşacağım. Ne diyorsun, keçamin?”

“Allah senden razı olsun diyorum, Yadê Piroz. Başka ne diyebilirim ki?”

Mizgin’in parıldayan gözleri, heyecanlı nefesi doğru karar verdiğini bir kez daha kanıtlıyordu. “Allah hepimizden razı olsun, keçamin. Hepimizden...”

Az önce yorgunluğundan ölecekmiş gibi olan sessiz sedasız kadın gitmiş yerini capcanlı, deli dolu Mizgin almıştı. Hızla ayağa kalkmış, yaşlı kadının elinden öptükten sonra gülümseyerek odadan çıkmıştı.

Rotasını Evin’in odasına çeviren kadın neredeyse uçar adımlarıyla varmıştı. Kapıdan girdiği anda küçük kahkahalarıyla genç kızı yine korkutmuş, umursamadan sıkı sıkı sarılarak yanaklarını öpücük yağmuruna tutmuştu.

Evin ne olduğunu bilmeden acıyan yüzünü Mizgin’in elleri arasından kurtarmaya çalıştı. “Mizgin bırak beni.”

“Bitti her şey, Allah’ım çok mutluyum. Kurban olduğum duydun sesimi.” Genç kızı sulu öpücüklerine bir kez daha maruz bırakarak odadan oynaya oynaya çıkmıştı. Mutfığa koşarken yalandığı kaynanasının ayıplayan bakışlarına cevabı ellerini öpmek olmuştu. Ardından mutfığa girdi. Özel gün ilanını vererek menüye en lezzetli yemekleri koydu. Bu akşam muhteşem bir ziyafet vermeliydi.

Ellerini sıkı tutan kadın çalışanların arasına katılarak yemeğe koyulmuştu. Hastaneden dönen Sedef kızının yemeğini yedirdikten sonra uyutmuş, mutfağa gelerek yardım etmişti. Evde kaldığı sürece yan gelip yatamazdı. Kim ne yapıyorsa yardım edecekti. Kendini geri çekmeyi sevmiyordu.

Mükemmel sofralar hazırlandıktan sonra erkekler eve gelmişti. Heyecanları ve sabırsızlıkları görülmeye değerdi. Bugün maç vardı değil mi? Hem de bir değil iki tane!

Misafir odasına öncelikle sofa kurulmuştu. Yemeği erkenden yeme derdine düşen erkeklerin sabırsızlığı kadınları telaşlandırmıştı.

Mizgin mutfağa giren kocasıyla gülümserken, kadından saçak saçak mutluluk akması Rezan'ı meraklandırmıştı. Özlem ve Sema mutfaktan çıkarak ikiliyi yalnız bıraktı. Karı koca bir süre bakıştı. Mizgin özlemini giderdi. Rezan mutluluğunun sebebini merak etti.

“Hayırdır, mutluluğunu neye borçluyuz?”

Cevabı kahkahalarıyla kocasının boynuna atlamak olmuştu. Deli kadının heyecanı ve mutluluğu anlamsızlık içinde kalan adamı güldürmüştü. Sabah bıraktığı gibi değildi. Hatta hiç değildi.

“Sabah bıraktığım kadın bu değildi.”

Kocasının kollarında sevinçle zıplayan Mizgin dudaklarını ısırdı. “Çok güzel şeyler oldu, Rezan. Duyunca bana hak vereceksin.”

“Şimdi anlat.”

“Olmaz, Yadê Piroz bana kızar.” Kocasının yanaklarına bir öpücük kondururken kollarını boynuna sıkıca sardı.

Rezan mutluluk sarhoşu olmuş kadının yüzünü inceledi. Bugün onu merak etmeden geçirmediği bir saniye dahi olmamıştı. Eve geldiğinde beter bir halde bulacağını düşünürken böyle mutlu görmek şaşırtsa da sevindirmişti. Karısının dudağını başparmağıyla aheste aheste sevdi. “Mutlu olduğuna göre çok güzel bir haber var.”

“Dünyanın en güzel haberi. Seninle evlendiğimizde bile bu kadar mutlu değildim,” dedi kükürdayarak. Ardından bir gerçeği kocasına itiraf etti: “Gerçi hiç mutlu değildim.” O zehir günlerde nasıl mutlu olacaktı ki!

Rezan karısını uzun bir müddet izledi. Bunu yaparken dudaklarını hâlâ parmağıyla okşadığını, mutfak kapısında Sedef’in onları izlediğini bilmiyordu. Kocasının vereceği cevabı Mizgin kapıda kadını görünce engellemişti. Rezan arkasına dönünce gördüğü kadınla karısından ayrıldı.

Sedef karı kocayı bir müddet izlemiş ve kendine en büyük ıstırabı yaşatmıştı. Bu acıyı sürekli yaşayacaktı. Şahmaran konağında kaldığı her gün, sevdiği adamın karısıyla yaşadığı aşka şahitlik edecekti.

“Yemeğin soğuyacak, Rezan Ağa,” diyen Sedef dolu sürahiyi aldı. Arkasında kalan karı kocanın ne durumda olduğunu merak etti. Ancak dönüp bakmayacaktı.

Mizgin suratındaki gülümsemeyi yok etmiyordu. “Sakinim,” diyerek dudaklarını oynatırken aynı zamanda kocasına göz kırpmıştı. Elbette sakinliğini koruyacaktı. Sedef’in varlığını bugünkü umursamama kararı almıştı. Bugün büyük gündü.

Kaşları yukarı doğru kalkan adam, iki kadının arasında kalmamak için ellerini cebine koyarak mutfaktan çıkıp gitmişti. Tekrar Mizgin’i kaybetmek, araları düzelmişken sorun istemiyordu. Şimdi onu mutlu görmüşken sabahki kadına çevirmek istemiyordu.

Kocasının arkasından mutfaktan çıkıp kadınların oturma odasına geçti Mizgin. Gülistan Hanım’ın Evin için hazırladığı tepsiyi görünce hemen yanına gitmiş tepsiyi elinden almıştı.

“Gülistan yenge sen otur yemeğini ye. Ben Evin’e yediririm.”

Gülistan Hanım genç kadına bakarken hafif tebessüm etti. Mahcup tınsıyla, “Kızım, Sedef götüreceğini söyledi,” diye açıklamada bulundu. Mizgin’in bu durumdan hoşlanmayacağını iyi bilse de misafirin kınmak istememişti.

İçeriye giren Sedef elindeki sürahiye Gülistan Hanım'ın eline bırakıp, Mizgin'in elinden tepsiyi gülümseyerek almıştı. Herkes, "Afiyet olsun," dedikten sonra aynı hızda odadan çıkmıştı.

Mizgin olayın şaşkınlığıyla ayakta kalırken kaynanasının sesiyle ister istemez sofraya oturmuştu. Tüm hevesi kaçan genç kadın Dilber Hanım'a bakamıyordu. Bakışları üzerinde olduğunu bildiği halde bakamıyordu. Canı yeterince sıkılmıştı. Şimdi hedefi Evin mi olmuştu? Onun arkadaşını da mı alacaktı elinden? Neler yapacaktı? Aklını nelerle dolduracaktı? Ağzından neler almaya çalışacaktı?

"Bûke yemeğini ye."

Kaynanasının sesini duymasıyla çatalına refleksle uzanmış, parmaklarının arasında yerini gönülsüzce almıştı. Kaybolan iştahının ucundan yakalamaya çalışmıştı. Fakat Sedef onu da beraberinde götürmüştü. Yemek boyunca üç dört lokmayı zor yiyen kadın herkesin kalkmasıyla derin bir nefes alıp ayaklanmıştı. Sofrayı çalışanlarla beraber kaldırmış mutfığa girmişti.

Erkeklerin odasından çıkan yüksek seslerle maçın başladığını anlamıştı. Haydar amcası bile heyecanla Fenerbahçe formasını giymiş, atkısını almış maç izleyecekleri odaya girmişti.

"Bak, Revenk, bak. Kayınbaban da senin safında. Damat-kayınbaba olarak kocama ve kayınbiraderime iyi kafa tutarsınız." Gülerek kendi kendine konuşan Mizgin bu akşamki sürprizi duyduktan yaşlı adamın ne yapacağını merak etti.

Bulaşık ve çay derdini ortadan kaldıran genç kadın tepsiye bardakları dizerken maç odasından yükselen seslerin kesilmesiyle pencereye doğru yürümüştü. Dışarıya göz attığında odadan çıkanlarla kışları çatılmıştı.

Yadê Piroz, Haydar Bey, kocası ve Aslan tek tek çardağa geçip oturuyordu. Yaşlı kadın başköşede yerini almıştı. Bahçenin kapısı açılırken genç kadın içeriye giren adama baktı. Yadê Piroz'un kardeşi Mahir Ağa, Rezan'ın dayıları İbrahim ve Şafak Ağa yaşlı adamın arkasından içeri girmişlerdi.

“Evin olayını konuşacaklar,” dedi kendi kendine farkında olmadan. Kocasıyla göz göze gelince gülümsemiş, karşılığında Rezan’ın haylaz gülümsemesini alınca pencerenin önünden kızarak geri çekilmişti.

“Mizgin abla neler oluyor?”

“Hayırlı haber, fındıkkıranım, hayırlı haber.” Zarin’in sorusunu mutlulukla cevaplarırken işinin başına döndü. Dışarıda ne konuştuklarını deli gibi merak etse de birazdan bu konakta zılgıtlar havada uçuşacaktı. Herkes keyifle Revenk-Evin evliliğini kutlayacaktı.

Heyecandan elleri titreyen Mizgin bir kenara geçip oturdu ve beklemeye başladı. Dinlemek gibi bir âdeti olmadığından kulak kesmemişti. Ama heyecanı onu çıldırtıyordu. Sevinç verecek bir haber bekliyordu. Evin ve Revenk’i güldürecek bir haber.

Gelen misafirler herkesi düşündürse de karşılama hoş geçmiş, günlük sohbet tutturulmuştu. Zahir Ağanın yeğenleriyle uğraşması Yadê Piroz’un hoşuna gitmiş, kardeşine katılarak genç adamları uğraştırmıştı.

“Mizgin’i üzmüyorsun değil mi, Rezan Ağa?”

Rezan büyük dayısına tebessüm etti sadece. Üzmek ne kelimeler bazen deryasından kahrediyordu.

“Yakında Aslan’a bir kız buluruz. Sen istiyor musun evlenmeyi? Yaşın geldi artık, çoluk çocuğa karış. Benim kız kardeşim torunlarının yavrularını ister.”

Aslan el pençe divan durmuş, karşısındaki adamlara hürmetle bakmıştı. “Hayırlısı neyse o olsun diyoruz hep. Ama dayı ben şimdi evlenmek istemiyorum.”

“De git!” Yaşlı adamdan sinirli tepkiyi alan Aslan geriye kaymıştı. “Şimdi evlenmek istemiyormuş. Sana da bulacağız, Revenk’e de bulacağız.”

Rezan kardeşinin haline gülmemeye çalıştı. Dayıları katıla katıla gülerken genç adamın omzuna vurmuşlardı.

“Piroz Hanım’ın ailesinde bekârları evlendirmek gelenektir. Herkes sevdiğini almalı, evlendikten hemen sonra aileye bebek vermeli. Koca karısını asla üzmemeli. Kadın kocasının sözünden çıkmamalı.”

Rezan, İbrahim dayısının söylediklerine bakmış, kendilerinin bu duruma hiç uymadığını o anda fark etmişti.

“Yoksa fırçayı Zahir Ağadan, bastonu Yadê Piroz’dan yiyeceğiz,” diyerek sözlerini kardeşi Şafak Ağa bitirmişti.

Zahir Ağa dizine yasladığı şapkasını alıp diğer avucuna vurdu. Tarazlı sesiyle gülerken iki kardeşe baktı. “Size fırça atmadım hiç. Ama rahmetli ve Haydar çok fırça yemiştir.”

Yadê Piroz bu kadar muhabbetin yettiğini düşünüyordu. Konuşacakları daha mühim bir mesele vardı. “Hele bir bana kulak verin. Sizi niye çağırdım? Kararım nedir?”

Bastonundan destek alarak ayaklanmıştı Piroz Şahmaran. Beraberinde sadece Haydar Ağanın kalkmasını istemişti. Karşısında duran oğluna bakarken derin bir nefes aldı. Herkes merakla açıklayacağı kararı beklerken kara gözlerini oğluna dikti.

“Evin ile Revenk evlenecek. Kararım budur!”

Yaşlı adam duyduklarıyla bir adım geri çekildi. Oturan herkes ayaklanmıştı. Annesinin pat diye verdiği karar bu muydu? Doğru olup olmadığını anlamak için bir müddet bekledi. Bu iş şakaya gelecek bir iş de değildi. “Yadê ne diyorsun sen?”

“Dediğimi duydun, oğlum. Evin ve Revenk evlenecek.”

Haydar Bey önce dayısına baktı. Kız kardeşinin kararını onaylayan bakışları yaşlı yüzünde mevcuttu. Bakışları Rezan’a kayınca şaşkınlıkla onu izlediğini gördü. Onun da beklemediği çok açıktı. Ardından Aslan’a baktı. Rezan ile aynı durumdaydı. Peki, Revenk neredeydi?

Yaşlı adam verilecek bir kararın olmadığını düşünüyordu. “Ji bîr kin, yadê ji bîr kin*!”

* Ji bîr kîn, yadê ji bîr kîn: Unutun, anne unutun.

Yukarı katta açık pencerenin önünde duran genç kız duyduğu son cümleyle pervaza tutunmuştu. Ağzından sessiz bir inilti kaçarken, hemen aşağı katta maç odasının penceresinde dolu dolu gözleriyle hareketliliği izleyen genç adam vardı. Ve kavuşmak bugün imkânsız kılınmıştı.

Bastonunu yere aniden indiren yaşlı kadın öfkelenmeye başlamıştı. "Sen ne dersin, Haydar?"

"Olmayacak, yadê. Benim kızım sakat, Revenk'in hayatı bu. Senin verdiğin kararlar zorla evlenemez. Ben ne kızımı Revenk'le ne başkasıyla evlendiririm."

Mutfaktan gelen gümbürtüyle kafalar oraya çevrilmişti. Yere çarpan tepsinin tiz sesi, kırılan bardak fincan sesleri... Rezan bunun kim olduğunu biliyordu. Onunla beraber adım atan kardeşini durdurmuştu. "Geliyorum şimdi," diyerek yanlarından ayrılan genç adam koşar adımlarıyla mutfığa girmişti. Yerde kırılan bardakları öfkeyle izleyen karısını buldu. Haydar amcasının kararını kabullenememiş olmalıydı.

"Mizgin."

Kocasının sesiyle kafasını hiddetle kaldıran genç kadın kırıkların üzerinden rüzgâr gibi geçmişti. Kapıya gidişini kocası engellemişti.

"Bırak beni."

"Ne yapıyorsun sen?" Rezan önünü kestiği kadına anlamsızlıklar içinde baktı.

"Yapmam gerekeni yapacağım. Gideceğim, onların evlenmesi gerektiğini söyleyeceğim." Kuşkusuz yapacaktı. Ne Revenk'in ne Evin'in aşkına mani olacak kimseye bırakmayacaktı.

"Karışmayacaksın, Mizgin. Sesini bile çıkarmayacaksın." Tek eliyle kadını uyardı. Böyle ahkâm kesmesi akıl alır gibi değildi.

Mizgin kollarından çıkmaya çalıştı.

"Sana karışma diyorum, ben halledeceğim." Öfkelenen genç adam karısının yüzüne tehlikeli gözlerini dikti.

“Bırak, Rezan Ağa.”

“Ne yapacaksın? O kadar adamın arasına girip onlar evlenecek diye hüküm mü koyacaksın? Sana ne oluyor, senin yerin orası mı?”

“Evet!” diye cevapladı kadın. Duyduklarının acısı ne yapacağını şaşırtmıştı.

“Mizgin Şahmaran, kocanın sözünü dinlemezsen olacaklardan sorumlu olmam!” Tek bir cümlede dolu dolu bir tehditte bulunmuştu Rezan Ağa.

“O evlilik ya olacak ya olacak. Yoksa bu konağı başınıza yıkarım!” dedi kocasına doğru tıslayarak. “Allah şahidimdir o konağı acımadan cayır cayır yakarım!”

“Kendine gel!”

“Seni ve kendimi de Urfa’yla beraber yakarım. Allah şahidimdir, dedim!”

Bölüm 21

Senden Vazgeçemem

Ayağının dibinde kırılan bardaklardan farksızdı. İnsanı kırmak bardak kırmak kadar kolay olmamalıydı. Bir duvarı olmalı, o duvarı yıkmamak için hassas davranılmalıydı. Bazı satırlara acı acı gülüyor insan. Kalpler için hassas davranmak mı? Önümüzdeki bir yüzyıl için daha mümkün olmayacaktı.

Kırılan bardaklardan farksız kalbiyle kalmıştı. En çok amcasına kırılmıştı Mizgin. Evin'i, Revenk'e vermemesi üstüne başka kız bulun demesi, annesiyle şiddetli kavgasının üstüne evden çıkıp gitmesi, hepsi tam olarak beş dakika içinde olup bitmişti.

Rezan karısını dışarıya çıkıp bir delilik yapmaması için sakinleştirirken Haydar Bey ve Yadê Piroz bahçede hummalı bir kavgaya tutuşmuştu. Biri kızını alacağım demişti. Diğeri ise kızını vermeyeceğim.

Ortada kalan iki âşık vardı. Biri kendi odasında duyduklarıyla ağlarken diğeri ise kulağını tıkamış sadece gördükleriyle ağlamış, imkânsız olan hayatına ardı ardına küfür etmişti. Hayat onlar için bu kadar zor olmamalıydı. Bilhassa bu kadar acımasız!

Mizgin kocasının kollarından çıkıp Yadê Piroz'un yanına gitmişti. Gülistan Hanım tek kelime etmeden kızının yanına gidip

odasının kapısını kapatmış ışığı da söndürmüştü. Kimsenin onları rahatsız etmesini istemiyordu.

Sedef aile arasında olan bir durum olduğu için sessizce odasına çekilmiş ayakaltında bulunmak istememişti. Ne olursa olsun ailenin özel hayatlarına saygılı olmalıydı. Tıpkı onların Sedef'e gösterdiği saygı gibi...

Aslan, Revenk'in yanına giderken Zarin ve Rozan kardeşleri Diyar'ı alıp odalarına gitmişti. Rezan ve annesi ortada kalmıştı. Kime yetişeceklerini bilememişlerdi. Hangi duruma el atılacak, kimin acısına önce merhem sürülecekti? Bilinmezlik içinde bekliyorlardı.

"Sen amcanı bul, yanına git, Rezan. Ben babaannene bakaçağım."

Kafasını sallayan adam kimseye bakmadan evden çıkıp giderken Mizgin kocasının arkasından bakmakla kalmıştı. Nereye gidiyordu? Haydar amcasının yanına olmalıydı. Belki konuşacak ve dediği gibi halledecekti. Sonuçta bir ağaydı ve doğru olanı isterdi. Ama amcasına ağayım diyerek kızını isteyebilir miydi? İşte bu düşündürücüydü.

"Kabul etmek zorunda, o ikisi evlenecek. Evin bu evden çıkmayacak!" diyerek kesin bir tonda konuştu Yadê Piroz. Ağabeyi Zahir Ağa tartışma olduktan sonra Haydar ile konuşacağını söyleyerek çıkıp gitmişti. Haydar istemiyorsa ısrar etmeyecekti. Elbet bir bildiği vardır diyerek geri çekilmişti. Ama şimdilik...

"Yadê sakın ol, tansiyonun fırlayacak."

"Hemen yarın gidip bir yüzük alacaksın, Mizgin. Evin'in parmağına yüzüğü takacağım." Sinirli sesiyle gelinine emrini veren yaşlı kadın nereye çatacağını bilmiyordu. Torunu gözünün önünden gitmeyecek, başka evin gelini olmayacaktı.

"Giderim, yadê."

Kabullenerek ayaklanırken kaynanasıyla göz göze geldi Mizgin. Dilber Hanım'ın onaylamayan bakışlarıyla bir adım ge-

rilemişti. Bu bakışlar hiç hayra alamet değildi. Kesin kaynanası ona kızacaktı.

“Tatsız bir akşamdı, sen de odana geç.”

Kafasını sallayan Mizgin iyi geceler dedikten sonra sessizce odasına çekilmişti. Kaynanasının neden böyle yaptığına anlam verememişti. İstemiyor muydu Evin’i? Öyle bir şey olması mümkün değildi. Evin’i çok seviyordu. Güzeller güzeli kızım, derdi hep. Bencillik yapacak bir kadın değildi. Vicdan sahibiydi. İnsanları kırmamaya özen gösterir, dış görünüşlerine önem vermezdi. Şimdiye kadar bir kere bile Mizgin’e kızmamıştı. Yanlış hareketi karşısında üslubunu bozmadan güzel bir dille uyarırdı. Kaynanasının annesinden bir farkı yoktu.

Üzerinde yük gibi duran kıyafetlerden kurtulup, geceliğini üzerine geçirdi. Pencere kenarına istiflenmiş berjere otururken düşüneler içerisindeydi. Babası neden kabul etmemişti? Revenk’e mi güvenmiyordu? Kızı görmüyor diye kabul etmeyeceğini mi düşünüyordu? Tüm cevapları kocası gelince alacaktı kadın. Cevapları alamazsa aklını kaçırdı.

Bütün gün onların mutluluğunu yaşarken akşamın huzursuzluğu her şeyi alıp götürmüştü. Ama ne yapıp ne edip onları evlendirecekti. Sonu Rezan’ın onu babasının evine bırakmak olsa bile yılmayacaktı. Evin, Revenk evlenecekti. Başka çaresi yoktu. Onlar birbirleri için yaratılmıştı. İki renkli göze sahip Revenk Şahmaran’ın bir gözü Evin’i içindi.

Geç saatlere doğru oturduğu berjerde uyuyakalmıştı. Alnında hissettiği öpücük kadını uyandırmıştı. Gözlerini hafif araladı. Huzurun ta kendisi dibinde nefes alıyordu. Dudağına mutluluktan bir gülücük peyda oldu. Tam olarak ihtiyacı buydu; gülümseten ve sımsıcak saran, huzurum diye nitelendirdiği kocasıydı.

Kocasının kucaklamasıyla dengesi şaşan kadın kollarını boynuna dolayarak kendini emniyete aldı. Öpücüğü yanağında hissedince, dudağını gülümseme kapladı. Uykudan uyandırılmanın

en güzel haliydi. Mahmur sesiyle kocasına sorusunu yöneltti:
“Ne zaman geldin?”

“Yarın saat oluyor.”

“Haydar amca nasıl?” Sormaya cesaret edemese de merak etmişti.

“Biraz kötü, delala min.” Yatağa yatırdığı kadının berjerde nasıl uyuyakaldığına hayret etti. Mizgin rahat uyumaya düşkün bir kadındı. “Uykun kaçmasın, güzelim. Kapa gözlerini.”

“Uykum yok, sen nasılsın?”

Yatağa uzanarak bedenini karısına çevirdi. “Uykusuz, yorgun, bitik bir adam, Mizgin.”

Yorgunluğu gözlerinden efil efil akıyordu. Son günlerde çok yorulmuştu. Doğru düzgün uyuduğunu bile hatırlamıyordu Mizgin. Rezan Şahmaran her şeyi düzeltmek ve rayına oturtmakla meşguldü. En önemlisi karısını kendine affettirmekle meşguldü.

Geri çekilip kocasına baktı. Saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra Rezan’ın kafasını göğsüne yaslayıp saçlarını okşamaya başladı.

“Uyu biraz, Rezan, dinlen.”

Genç adam kollarını beline sarıp karısını biraz daha kendine doğru çekti. Dibine kadar onu hissetmek ve yaşamak istiyordu. Mis kokusunu istiyordu. Huzurunu istiyordu. Güven veren sesini istiyordu. Yaralı ruhunu iyileştiren çocuk sesini istiyordu.

“Konuş, Mizgin,” dedi kısık bir tonda. Sesini istiyordu, hemen şimdi.

“Ne anlatmamı istiyorsun?”

“Kendini anlat bana, seni istiyorum.”

Gayriihtiyari gülümsedi kadın. Kendini anlatmak yerine aklından geçeni anlatmak daha eğlenceli olurdu. Hem kim kendini anlatabilirdi ki? “Günlerden bir gün bir öküz varmış. Dağda otlarken güzel bir kelebeğin küçük çiçeğe konduğunu...”

“Mizgin?”

Hırıltılı sesi duyunca kıkırdadı. “Ne oldu?”

Oyunbaz kadın anlamazlıktan geliyordu. “Saçma şeyler anlatma.”

“Bir kelebek öküze âşık olamaz mı?” Bunu çok normal karşılayan edasını kocasının sert tehdidi kesti.

“Senin o dilini koparırım!”

“Isırmanı tercih ederdim.”

Rezan kendine engel olmaya çalışarak gözlerini açmamaya çalıştı. Açarsa karısının anlattığını yapar, ısırmaktan deli ederdi. Bu akşam sadece uyumak istiyordu. Karısının kolları arasında huzurla uyumak istiyordu.

“Beceriksizsin,” dedi Mizgin.

“Hangi konuda?”

“Sevmek konusunda.”

Hoşlandığı müddetçe Rezan Ağa sevmek eylemini gerçekleştirmeyecekti. Hep bir adımı geri kalacaktı. Fakat kalbine tak eden kadın artık sevmesini istiyordu.

Adam kafasını doğrultarak karısına baktı. Dudaklarını dudaklarına bastırıp hafifçe okşadı. Erkeksi fısıltısı derin cümleyi o anda döktü: “Seni seversem, Mizgin, kahrından Urfa ağlar!”

“Yap o zaman...” Dudağına bastırılan dudaklarla konuşması yarıda kesildi ve kocasına karşılığını ziyadesiyle verdi. Kollarını boynuna dolarken dudaklarından kısa bir anlığına ayrılarak kulağına doğru fısıldadı Mizgin: “Bugün kalbimde mahkemen var. Beni sevmediğin için seni dava ettim.”

“O davayı kazanacağım, Mizgin!”

Kocasının kravatını düzeltirken kıkırdıyordu. Ciddi Rezan ona göre değildi. Kocasını hazırlanırken son derece ciddiydi. Fakat Mizgin şarkı söylüyor, oradan buraya kelebek misali konuyordu.

“Komik olan ne, Mizgin?” Göz kırparak sorduğu sorunun cevabını bekledi.

“Çok yakışıklısın, Rezan Ağa.”

“Bu mu komik?”

“Hayır, komik olan ciddi olman.”

İstemsizce gülen genç adamı, ciddi olan insan nasıl komik olabilir düşüncesi aldı. “Akıl sağlığından şüphe ediyorum bazen, Mizgin.”

Kocasına bakarken, “Ben de kalbinden şüphe ediyorum, me-rem’in,” diyerek göz kırptı. “Kusura bakma, Rezan Ağa ama benim gibi seveni de zor bulursun. Hadi sahip çık artık.”

Dün geceki konuşma devam ediyor, diye düşündü Rezan. Mizgin’in pek kapatacağı yoktu. Ama sevmek sev deyince olmu-yordu. “Sevdik diyelim, ya sonra?”

“Sonrasını kalbine bırak, adam. Yoksa aklını kaçıırırsın.” Ya-nağına bir öpücük kondurup geri çekildi. İşini bitirdikten sonra arkasını kocasına dönüp dağınık olan yatağı topladı. Yastıkları elinde düzeltirken arkasından sarılan kocasıyla gülümsedi.

Rezan karısının köprücük kemiğine öpücük kondurduktan sonra dudakları boynundan kulağına doğru hoş bir geçiş yaptı. “Gece olunca damda bizlik bir yer yap. Sana gökyüzü altında gerçek Rezan’ı göstereceğim.” Boynuna bir öpücük daha kon-durduktan sonra karısını bırakıp odadan çıkıp gitmişti.

Sersemleşen Mizgin yatağın kenarına tutundu. Bu adamda yüksek dozda ölüme götüren bir koku vardı. Bir gün ölürse koca-sının kokusundan ölürdü.

İşini bitirdikten sonra odadan çıkıp direkt Evin’in odasına giren Mizgin genç kızı ailesiyle görünce sessizce çıkmış aşağı-ya inmişti. Kaynanasını odada tek görünce korkuyla dudaklarını ısırdı. İşte şimdi yalnız kalmalarını fırsat bilen Dilber Hanım ona gerekeni söyleyecekti.

“Gel, Mizgin, gel. Seninle konuşacaklarım var.” Yüzünde elim bir ciddiyetlik vardı.

“Dinliyorum, jinap.”

Tespini bir kenara bırakıp gelinine döndü Dilber. Mizgin’in gözlerinde gördüğü tedirginliğe müşfik edasıyla gülümsedi. “Bak, bûke, seni severim. Seni ne Rojin’den ne diğer kızlarımdan ayırt etmedim. Gelinden değil kızımдан sayarım seni. Yanlışlarını bir anne şefkatiyle sana söyledim. Ama dün yaptıkların bir geline yakışan hareketler değildi.”

“Jinap...”

Elini kaldırıp konuşmasını kesti Dilber. “Kocana karşı gelme. Rezan bir Ağa ne yapacağını biliyor. Evin olayına katıyen karışma. Bu ne seni ne de başkasını ilgilendiriyor. Fikrini söylersin ama daha fazlası senin boyunu aşar.”

Genç kadın utançla kafasını eğerken kaynanasının her şeyi duyduğunu anlamıştı. Nasıl duyduğunu bilmiyordu. Ancak öğrenmeliydi.

“Kafanı eğeceğin yanlış bir hareket yapma. Sen akıllı kadınsın.”

“Ben Evin’in mutlu olması için... Özür dilerim, jinap bir daha karışmam.” Elbette karışacaktı. Büyük yemin etmişti. Kaynana-sına karşı utanç verici hatası olsa bile o evlilik olacaktı.

“Revenk ile Evin’in evliliğine ben de karşı değilim. Ama Haydar izin vermezse zorla kızını oğluma alamam. Bu yanlış olur. Belki kızının gönlü olmaz. Oğlumun gönlünü bile bir kenara bıraktım. Bir kızın gönlü olmadığı sürece ben o gelini oğluma kurban edemem. Benim evladım nasıl benim için dünyada tekse başkalarının da evlatları onlar için öyledir.”

“Doğrudur, jinap.”

“Yadê Piroz seni yüzük almaya gönderirse bir bahane bulup gitme. Gerekirse ben müdahale ederim. Sonra Haydar amcanı karışına alma. Onları üzermeyiz. Hem bu işi Rezan çözer, sen karışma.”

“Bila”, jinap.”

* Bila: Peki

Uyarı mahiyetindeki konuşma bittikten sonra odaya kahvaltı için herkes gelmiş ve oturmuştu. Afiyetle yedikleri kahvaltıya Gülistan Hanım inmediği için Dilber Hanım biraz bozulmuştu. Fakat sesini çıkarmadı. O bir kız annesiydi. Belki de kendini hazır hissetmiyordu.

Sedef kahvaltısını ederken aynı zamanda kızıyla ilgileniyordu. Aleyna sofranın etrafında dönüp bağııyordu. Mizgin'in sabır tozlarına üfleyp yok ediyordu. Çünkü söyledikleri onu delirtcek kadar kötüydü. "Rezan babaya gideceğim! Rezan babaya gideceğim! Rezan babaya gideceğim!"

Şeytan diyordu sarı saçlarından sıkıca tut karpuz dolu tabağın içine göm. Fakat küçük bir kıza bunu yapamazdı. Sedef olsaydı ah zevki sefayla, güle oynaya, halay çeke çeke yapardı. Odadaki herkes gülümseyerek küçük kıızı izlerken Mizgin sahte gülümsemesini takındı. Aleyna'yı severdi ama Rezan baba dedi mi düşmanı olurdu küçük kız.

Kahvaltısını bitirip odadan hızla kaçarak başka bir odaya sıgındı. Yerdeki sedire kurularak başını avuçlarının arasına aldı. Akşam kocası için ne yapmalıydı? Rezan'ı şaşırtacak güzel şeyler olmalıydı. Heyecanını doludizgin yaşayacağı bir gece olacaktı. Sonuçta ilk defa özel bir gece yaşayacaklardı. Çiftlik ve dağ evinden sonra ilk kez kendi evlerinde olacaktı.

Heyecanla yapacaklarını düşünürken geçen saatinde farkında değildi. Sonunda aklına yatan fikirle sevinçle kalkan kadın odadan çıktı. Tekrar Evin'in odasına doğru ilerledi. Dostunun ne âlemde olduğunu öğrenmeliydi. Bu sefer genç kıızı tek bulurken mutlulukla odaya dalmış kapıyı kapatmıştı.

"Kurbaney... Kurbaney..." Sevinç naralarıyla kıza doğru ilerledi.

Duyduğu sesle irkilen genç kız gelmesine sevinmişti. "Mizgin geldin sonunda. Neredesin sen?"

"Ailen yanındaydı, geledim."

“Sana ihtiyacım var.”

“Biliyorum. Nasılsın, ilaçlarını aldın mı?”

Kafasını sallayan Evin sağlam elini kaldırdı. Mizgin uzatılan eli tutup sıkarken yanına geçip oturdu. Şakaklarında öpücüğü, saçlarında eliyle genç kıza sevgi ve dostluk aşlamıştı.

“Annen ne diyor?”

Evin uzatmadan konuya girecekti. Zaten Mizgin’den bir şey saklayamazdı ki... “Ba..babam beni gönderecek.”

“Ne?” Boşluğa düşen Mizgin anlamsızlıkla gözlerini kırıştırdı. Babası nereye gönderebilirdi ki bu durumda? Zaten Revenk evden gitmişti.

“Sabah annem söyledi. Ben..ben gidiyorum, Mizgin.” Çaresiz tınısı odadaki sinek vızıltısı kadardı. İşte evliliklerinin imkânsızlığı bu yüzdendi. Engelli gözlerinin Revenk’e çektiireceği cefaydı. Bugün olabilirdi ama yarın evlilik, bebek ve bir ömür yaşantısı mümkün değildi. Evin hep bunları düşündüğü için evlilikle kendini bağdaştırmamıştı.

Duyduklarıyla hızla ayağa kalkan kadın söylediklerine inanmadı. Ne demek Evin gidecekti? “Nasıl gidersin? Haydar amca bunu nasıl yapar Revenk kötü biri değil ki?”

“Revenk’i düşündüğü için gidiyorum,” dedi sakın bir ses tonuyla.

Çıldıran Mizgin ne yapacağını bilemedi. Elleri havada kalırken, nasıl bir tepki vereceğini bilmezken, gözleri dolu dolu genç kıza bakarken ne edeceğini bilememişti.

“Sen..sen de mi Evin?”

“Ben..evlenemem onunla, babam haklı. Ben..ben engelliyim, Mizgin. Onun hayatını yok edemem. Hep bir eli ayağı bende olmaz. Yarın yarın çocuğum olursa kim baka...”

“Sus..sus tamam mı, kes sesini. Aptal aptal konuşma!” Bağırmasının farkında bile değildi Mizgin. “Sen..sen ne düşüncesiz çıktın. Revenk’i düşünmüyor musun? Sen düştüğün için dünden beri harap olmuş durumda. O senin için her şeyi yapacak bir

adam. Senin engelli gözlerin mi onu korkutacak? Senin yarınına o yarımını adayamaz mı? Sen bu adamın neler çektiğini görmüyor musun?”

“Mizgin ben ne yapabilirim? Revenk’i gören sizlersiniz. Ben onu görmeyeceğim. Gözlerim görmeyecek hiçbir zaman, ölümüne kadar böyle kalacağım.”

“Kes, Evin!” diyerek tekrar bağırdı. Ardından akan gözyaşlarıyla odadan çıktı.

Akabinde kendini odasında yatağının kenarına düşmüş vaziyette ağlarken bulmuştu. Kafası yatağın kenarına yaslanırken yaşlar gözünden akmıştı.

Sabah kocasıyla mutlulukla yatağın kenarında eğlenen kadın şimdi tek başına ağlıyordu. Bağlanan eline küftetti. Ne yapacağını bilmiyordu. Ama aklında olan tek şey Evin ile Revenk’in kavuşmasıydı. Neden kimse Revenk’i düşünmüyordu? Nasıl olacağını neden kimse düşünmüyordu?

Ayağa hışımla kalkan kadın odasından çıkarak avludaki oturma odasına girdi. Sabit telefondan olabileceklerini düşünmeden verdiği ani kararla kocasını aramıştı. İkinci çalışta açılan telefonla ahizeye doğru sabırsızlıkla konuştu: “Rezan...”

Ağlamaklı sesi kocasını telaşlandırmıştı. “Mizgin ne oldu?”

“Rezan..Evin..Evin..” Konuşamadı. Avuç içini dudağına bastırıp ağlamasını engellemeye çalıştı.

“Ne oldu Evin’e, söylesene?”

“Evin kabul etmiyor. Revenk’i reddedecek gidecek, Rezan... Lütfen bir şey yap. Bak o giderse dayanamam. Revenk ne hale düşer...”

“Mizgin sakın ol.”

“Olamıyorum. Gidecek, Haydar amca götürecekt onu.”

“Sakın ol, güzelim. Ben halledeceğim.”

“Söz mü?” dedi burnunu çekerken Mizgin. Bu sefer ona bırakmak istedi. Yaparsa Rezan yapardı. Kocasını emindi ki yapardı. “Sana güveniyorum, Rezan.”

“Söz veriyorum sana halledeceğim. Yeter ki sakın ol ve hiçbir şey yapma, hiçbir şeye karışma.” Üstüne basa basa hiçbir şeye karışmamasını söylemişti.

“Tamam,” diyerek telefonu kapattı Mizgin. İçi bir nebze ferahlamıştı. Bu evlilik olmaz da Revenk, Evin’den ayrı düşerse dostunu hiç düşünmeden kıracaktı. Kayınbiraderinin saf ve gerçek aşkını kendi gözleriyle görmüştü.

Oturma odasından çıkıp misafir banyosuna girdi. Elini yüzünü yıkadıktan sonra aşağıya indi. Özlem, Yadê Piroz’un beklediğini, yanına gitmesi gerektiğini söyledi. Yolunu değiştirip odaya giren Mizgin yaşlı kadını elinde tuttuğu küçük kutuyla ayakta dikilirken buldu.

“Gel, bûke, gel.” Gelinini yanına çağıran yaşlı kadın bastonundan destek alarak ayakta duruyordu. Genç kadın karşısına geçip tebessüm etti.

“Gözlerin kızarmış, ağladın mı sen?” Ağladığı her halinden belli olan gelininin derdine düşemeyecek kadar kafası doluydu.

“Hayır, yadê uyuyordum.”

“İyi, bûke. Gel bak sana ne göstereceğim.”

Mizgin işaret ettiği yere geçip otururken yaşlı kadın küçük kutuyu açtı. İçinde yüzük görünce gülümsedi. Anne hatırası olarak kalan yüzük hep ilk gelinlere takılırdı. Mizgin ilk gelin olduğu için ona takılacağını düşünmüştü. Gülümseyerek yaşlı kadının elinden tuttu.

“Yadê bu çok güzel ama kabul edemem.”

“Sana değil, bûke.”

Bozguna uğrayan Mizgin rengini belli etmemeye çalıştı. “Haa... öyle mi? Kime peki?” Sona zorlama bir gülücük ekledi.

“Bu Dilber’in, oğlum öldükten sonra yüzüğü çıkarttı. Sadece alyansı parmağında kaldı,” dedi kırgın sesiyle. Oğlunu özlediği kederli gözlerinden anlaşılıyordu. Elleri titreyince Mizgin tutup öptü.

“Üzülme, yadê.”

“Sen şimdi gidecek, bu yüzük gibi güzel bir tane seçip getireceksin.” Kederi kararlılığa dönen yaşlı kadın yapacaklarını sıraladı. “Ben de Evin’in parmağına takacağım. O zaman kimse hiçbir şey diyemez.”

Kararlılığı karşısında çekingen adımıyla geriledi Mizgin. Rezan’a bir şey yapmayacağına dair söz vermişti. Ondan habersiz gidemezdi.

“Yadê, Rezan?” diye sordu endişe içinde. “İzin vermez, beni pişman eder gittiğime.” Cesaret edemediğinden değil ama kocasına verdiği sözden dönmek istemiyordu.

“Sen Rezan’ı dert etme, ben hallederim. Onun da rızası var. Ben deyince kabul eder, sana bir şey demez.”

Konuşmuşlar mıydı bu durumu? Ne ara konuşmuş olabileceklerini tahmin etmeye çalıştı Mizgin.

“De hade, kızım oyalanma.”

Kaç kovala oyunu oynatır gibi yüzük aldırıyordu Yadê Piroz. Mizgin süratli adımlarıyla odadan çıktı. Yüzük aldırarak ve Rezan ile iş birliği yapmak demek, bu işin bugün yarın halledileceği demektir. Mizgin’in yüzünü yavaştan mutluluk kapladı. Evin gitmeyecek, Revenk acı çekmeyecekti.

Temposunu düşürmemeye özen göstermişti. Odasında hazırlığı kısa sürmüştü. Şalını başına geçirip, çantasını koluna takarak odasından çıktı. Aşağıya huysuz hanım çağırmadan inmeliydi. Merdivenleri kat ederek az önce çıktığı odanın kapısına yürüdü. Kapı eşiğinde kaynanasını görünce dudaklarını ısırarak içeriye girdi. Dilber Hanım kafasını olumsuz yönde sallıyordu. Beni dinlemedin der gibiydi.

“Ona kızma, Dilber. Ben zorla gönderiyorum.”

“Jinap, Rezan kızar.”

“Ben sana Rezan’ı halledeceğim demedim mi?”

“Aslan gidip alsın ama Mizgin’i gönderme. Hem dışarıya çıkacak, Rezan’dan izin almadan nasıl çıksın?”

Genç kadın duyduklarıyla bir adım geri çekildi. Yadê Piroz daha Rezan ile konuşmamış mıydı? Şimdi Rezan'dan izin almadan çıkmış olacaktı. Çaresizlik içinde iki kadına bakarken ne yapacağını şaşırdı. Şimdi hayır da diyemezdi.

“Aslan ne anlar, on dakika içinde gidip gelecek.”

Dilber Hanım bir şey diyemedi. Kaynanasına karşı gelemes ve sözünü çiğneyemezdi. “Ah Mizgin ah, benim saf gelinim.” Yanından geçerken sinirlendiğini gelininden saklamamıştı. Belki aklı başına gelir bir daha karışmazdı bu işlere. “Bu sefer seni hiç kimsenin elinden kurtarmayacağım, kızım.”

Son kelimeyi bastırarak söylemişti. Mizgin giden kadının arkasından bakarken yutkunmuştu. Korku saman alevi gibi tutuşarak bedenini ele geçirdi. Piroz Şahmaran'ın son talimatları üzerine dışarıda bekleyen arabaya binmiş, yola çıkmıştı.

On dakikalık yol boyunca içine konuşmuş, bildiği ne kadar dua varsa sıralamıştı. İçini saran kötü hissi bastırarak bir neden aradı. Yadê Piroz'un halledeceğim sözüne itimat etmişti. Evet, en kötü ihtimalle o kurtarırdı Mizgin'i.

Kimseye görünmemeliydi. Rezan eve gelmeden işini halledip geri dönmeliydi. Şanssızlık bu ya Rezan çıka gelir Mizgin'in karşısında dururdu. O zaman asla şaşırmazdı. Zira hayat onu parmağında çevirmeyi seviyordu.

Araba durduğunda genç kadın hafif bir tebessüm ederek inmişti. Saçlarını kapatan şalla direkt kuyumcuya girdi. Onu karşılayan adama gülümsedi.

“Merhaba, Yadê Piroz gönderdi beni.”

“Hoş geldin, kızım. Geç otur. Ben de yüzükleri getireyim.” Yaşlı adam bir odaya girerken Mizgin etrafını izledi. Demek Rezan Ağa hep buradan alışveriş yapardı. Kendi ailesi karşı kuyumcu Necdet Efendi'den altın alışverişi yapardı. Adamın gelmesini beklerken ayağa kalkıp camların içinde ıslıl ıslıl parlayan altınlara baktı. Kafasını biraz daha çevirip daha çok ince takılara göz gezdirdi. Küçük altın kelekleri görünce gülümsemeden edemedi.

“Rezan’ın kelebeği,” diye fısıldadı dudaklarının kenarı aşıla kıvrılırken. Parmakları sanki o kelebeklerin üzerindeymiş gibi camı okşadı. Gözlerini biraz daha dolandırdıktan sonra pırl pırl parlayan bir kutu gördü. Gözlerini o tarafa yönlendirip parlayan parçaya baktı. Gözüne takılan çınar yaprağı altın kolye gülümsemesini genişletmişti. Yaprak ışıltılı parlayan küçük elmas taşlarla bezeliydi.

“Kızım?”

Duyduğu sesle kafasını yaşlı adama çeviren Mizgin heyecanlı edasıyla işaret ettiği takıyı göstermişti. “Bunu paket yapabilir misiniz? Almak istiyorum.”

Yaşlı adam anlayışla gülümseyip, “Onun sahibi var, gelip alacak,” diye açıklamada bulundu.

“Başka yok mu? Ben çok beğendim.” Evin’e almak istiyordu. Ona çok yakışacağını düşünüyordu. Bu takıyı bugün almalıydı.

“Elimde sadece o var, gel yüzükleri seç.”

Olumsuz cevabıyla üzülen kendisine doğru gelen kadına tebessüm etti. Mizgin keyifsiz bir şekilde yüzüklere bakarken aralarında en güzelini seçmeye çalışıyordu. Evin’in güzel parmaklarına yakışacak güzel bir yüzük...

Uzun bir sürenin ardından zarif ve şık yüzüğü seçen Mizgin keyifle ayağa kalkıp yaşlı adamın paket yapmasını bekledi. Gözü tekrar o kolyeye takılmıştı. Dudaklarını büzerek izlerken yaşlı adam işini yapmaya devam ediyordu.

“Belki sahibine söylerseniz anlayışla karşılar ve kolyeyi bana verir.”

“Sahibi az sonra gelir alır.”

“Acaba istesem verir...”

Kuyumcunun kapısı açılıp içeriye giren adamla konuşmasını kesen Mizgin arkasına bakmamıştı. Sadece ayakta kalmasını görmüştü. Yabancı bir adamla göz göze gelmemek için altınlara döndü.

“Selamın aleyküm, Bişar baba.”

“Ve aleyküm selam. Hoş geldin, oğlum.” Yaşlı adam uzun süredir kuyumculuk yaptığı çarşıda, hem yaşı gereği hem bilindiği için çoğu insan tarafından baba sıfatını almıştı.

“Benim paket hazır mı?” Yabancınn sesi kuyumcunun içinde yayılırken Mizgin titredi. Etkileyici bir gürlüğe, hassas bir katılığa sahip ses tınısı en sakin tonunda bile bu denli yüksek çıkıyordu.

“Hazır, oğlum, hazır da,” diyerek Mizgin’e bakıp gülümsedi. “Ama önce güzel kızımı uğurlamalıyım.”

Genç adam kafasını sallayıp anlayışla karşılarken arkası dönük olan genç kadına bakmadı. Az önce Mizgin’in oturduğu yere geçip otururken önündeki yüzüklere baktı. Karşısındaki kadının rahat bir şekilde işini haletmesini istiyordu.

Mizgin bahsettiği paketin sahibini görmek için deli gibi bir istek duyarken kendine hâkim oldu. Bakmamalı, boş verip çıkmalıydı. Yaşlı adamın uzattığı paketi alıp son kez konuştu. Kısık sesini duyan yabancı ise hafif tebessüm etmişti.

“Bu kolyeyi bana vermemekte kararlı mısınız?”

“Sahibi geldi, güzel kızım,” dedi kuyumcu aynı kısık tonda. Kafasını sallayan Mizgin önüne dönüp çıkacağı sırada ayağa kalkan adamlı bakışları karşılaşmıştı. Deniznin en dalgalı halini anımsatan gözlerine bakan genç kadın kafasını hızla çekip önüne çevirmişti.

Robin Koçbar gördüğü küçük kızın tesirinde kaldı. Şalıyla başını örten kadının güzel olması dikkatini çekmişti. Gözleri kahvenin sıcak yoğunluğuna bürünmüş kızlara ilgisi vardı. Gök-yüzü, toprak gözlere asılı kalmıştı. Uzun boyu ve zayıf bedenine bilhassa bakmamış, en çok üzgün haline takılmıştı. Utanarak kafasını çekmesi, kolyede inat edişi, kadını sesi hoşuna gitmişti. Kadın kapıdan çıkmadan evvel bilindik bir isme selam yollamasını isteyen Bişar babaya döndü.

“Piroz Şahmaran’a selamlarımı ilet, kızım.”

Kadının, “İletirim,” diyerek gidişinin ardından bakmakla kaldı Robin.

Kimdi bu? Ağrı’ya gittikten sonra memleketiyle ailesi dışında bağıni koparmıştı. O yokken neler olmuştu burada? Beğendiği bu kadın Şahmaran konağında kimin nesiydi?

Mizgin ve Yadê Piroz ortaklığı tehlikeli bir plan çıkarmış, genç kadın kocası için mutfağa koşarak hazırlığa girişmişti. Herkes odasına çekilirken eve gelmeyen Revenk aklından çıkmamıştı. Ne durumda olduğunu bilmek çok da zor değildi.

Zarin ve Rozan yengelerinin hazırladığı sürprizi dama çıkarırken Mizgin önce yere serdiği halıyı düzeltti. Üzerine güzelce battaniyeyi sermiş, getirdiği yastıkları yerleştirmişti. Konfor önceliğiymiş ama değil mi?

Kızlar hazırladığı ikramları küçük sofralarına bıraktıktan sonra kıkırdarak damdan inmişlerdi. Arkalarından bağırarak Mizgin gülmeden edemedi. “Ağzınızı açarsanız sizi erzak odasına kitleirim. Hem de akşam!” Son cümlede dikkat çekerek bağırılmıştı.

İkram sofrası gayet lezzetli duruyordu. İçecekler gelmişti. Oturacakları yastıklar ve sırtlarını dayayacakları halı yastıkları hazır. Bir azametiyle Rezan Şahmaran eksikti. Mizgin kocasını beklerken dur durak bilmeyen heyecanını dizginlemeye çalışıyordu.

Yere oturup bekleyen kadın kocasının kapıdan gelişini görmemişti. Arkasında duran adam karısının hazırlığına göz gezdirmişti. Mizgin’i özlemişti. Bugün nasıl bir hazırlık yapacağı düşüncesi ara ara onu bulmuştu.

Elindeki yastığı nereye koyacağını bilmezken keyifle şarkısını mırıldandı Mizgin. Dün gece ve bu sabah kocasıyla kurduğu muhabbet sonucu eşsiz bir şarkı daha aklına düşmüş, itinayla değiştirdiği sözleriyle diline dolanmıştı.

*"Lay lay lom galiba Rezan'a göre sevmeler,
Hopa şinanay galiba kocama göre sevimeler,
Duysalar el âlem ağaya ne söyler."*

Kıkırdayarak nakaratını tekrarlayan kadını sabırla dinleyerek bitirmesini bekledi Rezan Ağa. İflah olmaz Mizgin Şahmaran bitirmek yerine sanki inadına nakaratı tekrarlıyordu.

"Mizgin..."

İşittiği gür, özlenilesi sesle arkasına dönen genç kadın tebesüm etti. Nihayet geldi diye sevinirken şarkının üstüne basması basiretsizliği olmuştu. Belki gülümseme Rezan bir şey söylemez düşüncesiyle daha çok gülümsemişti.

"Rezan Ağa."

Sevinçle karşılayan karısına cezayı kesmişti. "Sana şarkı söylemeyi yasaklıyorum."

"Bu resmen idam edilmektir."

Esefle itiraz eden karısını sahte siniriyle ikaz etti. "Sesini kesmeliyim. Yoksa şarkıların gittikçe boyut değiştiriyor."

"Ceza vermeni tercih ederim," demesiyle kocasının yüzüne yayılan hınzır gülümseme Mizgin'i yerine çivilemişti.

Az önce resmen ölüm fermanını kendi elleriyle yazmış, imzalamış, kocasının önüne sunmuştu. Rezan hep derdi; aptal bir kadındı ve şimdi bunu kendi eliyle servis edip, kimseye değil Rezan'a sunmuştu.

"Az önceki lafımı geri aldım."

"Hayır, geri almak yok."

"Kesinlikle var," dedi kafasını sallayarak. Ardından beyninin içinde yankılanan itiraz dolu sesi duydu: 'Hayatımızın geri tuşu yok mu? Az önceki hatamı silmek istiyorum.'

Rezan üzerindeki ceketi çıkarıp ağır adımlarla karısına doğru gelirken nefesi kesilen kadın gözünü kırpmadan yakışıklı kocası-

nı izledi. ‘Hey maşallah boyuna posuna kurban!’ Dış sesini kesmiş iç sesine konuşuyordu. Dudakları yere yapışmadan kendini toplamalı ve Rezan’ı delirtmeliydi. Ve ilk önerisini sundu kalbine: Eh kalbim oturmaya mı geldik, azıcık dağıtalım herifimizi. Kıkırdayarak kocasından bakışlarını ayırıp biraz geri çekilerek Rezan’ın oturmasına izin verdi.

Oturduktan sonra Mizgin’in saçlarından bir ömürlük koku aldı Rezan. “Bu kadar hazırlık yapmana gerek yoktu.”

“Neden? Özel bir gece olacak benim için.” Kafasını anlayışla sallayan Rezan’a bu özel geceyi hiçbir zaman unutturmayacaktı. Her daim hatırlatacaktı.

“Ellerine sağlık.”

“Evin konusunu ne yaptın?”

Önündeki yiyeceklere el atarken karısının sorduğu soruyla iştahı kaçan adam elini geri çekmiş, bakışlarını Mizgin’e çevirmişti. Gözlerini saran meraklı ifadeye ne diyeceğini bilemedi. Aslında gerçeği anlatmak istiyordu. Her şeyi bilsin istiyordu. Ama bu konuda da Mizgin’e güvenmiyordu. Hiç kimseye göre gitmeyip, kendi planıyla olaya el atmasından korkuyordu. Mizgin’i birazcık tanıyorsa her şeyi düşünmeden yapardı, biliyordu. “Halledeceğim, dedim.” Sesindeki sakin tınıyı özellikle korudu.

“Ne zaman?”

“Bu senin özel gecen değil mi? Niye başkalarını bizim gece-mize katıyorsun, Mizgin?”

Bakışlarındaki rahatsız olmuş ifadeyi fark etti Mizgin. “Merak ediyorum.”

“Merakın benim hevesimi kaçırıyor.”

Söyledikleriyle alınan Mizgin kaşlarını çatmıştı. Tabii ki merakı vardı ve olacaktı. Ancak Evin, Revenk meselesinin içine dalacak ve bugün gittiği yüzük olayı için lafını ortaya atıp kendini kurtaracaktı. Başka şansı yoktu. Mutlaka ondan izinsiz gittiğini ve bunu yaptığını söylemeliydi. Babaannesi daha kocasıyla konuşmamıştı.

“Senin kıdemli hevesin kaçmasın, Rezan Ağa. Aman aman...”

Karısının kırgın tınısına kafasını bıkkınlıkla salladı. Gülesi yokken çocuk gibi alınan kadın bunu başarmıştı. Uzanarak kollarının arasına almış, kafasını göğsüne yatırmıştı. Kendisine bakmasını sağladığı kadına kararını bildirmişti: “Herkesi her zaman düşünme. Şimdi sadece ikimiz varız, ben ikimiz için bunu istedim. Sen keyfimizi kaçırarak konulardan kaçın diye gece ikimize özel yer ayarla, dedim.”

Mizgin kocasına sessizce bakmaya devam etti.

“Öyle olsa sana sabah bir liste hazırla derdim. Soracaklarını yaz, bir seferde beni kurtar derdim...” Karısını güldürmeyi başaramayınca sıkıntılı nefesini verdi. “Sen gerçekten zor bir kadınsın. Bu geceyi ikimize istedim. Sorularınla, merakınla bizden çıkarıp başkalarına adıyorsun. Neden?”

Mizgin dudaklarını ısırdı. “Evin benim için başkası değil. Onun hayatı düzene girmeden benim rahat olmamı bekleme.”

Rezan alayla güldü. “Sen böyle konuşunca Evin’i dışlamışım gibi oluyor. Evin’in benim için değerini herkesten iyi senin bilmen gerekiyor. Ama her şeyin bir zamanı ve yeri var. Sen aceleci bir kadınsın. Zamanın farkına var, Mizgin.”

“Her şey zamana bırakılırsa, akışına kapılıp birçok şeyi kaybedersin, Rezan Ağa. Sen de bunun farkına var.”

“Bazen bir şeyde akış olmaz ve sen kapılmazsın.”

Mizgin kocasının kilitli cümlesini açmasını istedi. “Senin öyle bir durumun var mı?”

Rezan kafasını halı yastığına yaslayarak yıldızlarla bezenmiş geceyi izledi. Olmaz mıydı onu zamanından eden? Rojin demek yetmez miydi?

Kocasının cevapsız kalışı, kedere boğulan gözleri Mizgin’in hoşuna gitmemişti. Bu onların özel geceleriydi. Hani Rezan’ı delirtecekti. Hani herifini bu gece dağıtacaktı?

“Galiba benim. Sen beni düşün dur, zamanın akışına kapılmıyorsun.”

Rezan sıkıntısını almaya çalışan kadına minnetle gülümsedi. Ne var ki cümlesini idrak ettiğinde minnet dolu bakışları hayrete dönüşmüştü.

“Yine sen ve her şeyi kendine bağlayan özgüvenin.”

Mizgin cilveli edasıyla soludu. “Ben Şahmaran kadınıyım, unuttun mu?”

Hak verircesine kafasını salladı Rezan. “Unutturmuyorsun da, sana bir beden büyük bu özgüven.”

Gözlerini kısarak kocasını süzdü. “Özgüvenle bedenden girip kilo aldın diyerek çıkma, Rezan Ağa.”

Kollarında uzanan karısını süzebildiği kadar süzdü. Eskisine göre zayıflamıştı aslında. “Evet, almışsın üç dört kilo.”

Mizgin dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir kadına kilo aldın denilmez.”

Bu bir erkeğin yaptığı en büyük hataydı. Ne hikmetse göbekleri iki katmana kadar büyüüp kalkanları gibi önlerinde yürüyünce sıkıntı olmuyordu. Kadının aldığı üç kilo devlet meselesi haline geliyordu.

“Bir kadına şişko denmez,” diyerek hakaretin denilmemesi gerektiğini belirtti Rezan. Ona göre karısına kilo aldın demesinde bir sakınca yoktu.

“Senin denmez cümlelerin bile denilmiş gibi.”

Rezan teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Ben sana şişko demedim.”

“Alttan alttan iğneni sokuyorsun.”

Gür sesiyle geceyi dolduran kahrkahasını atmıştı adam. Zayıfladın dese kabul edecekti. Eh bu da eğlenceli olmazdı. Kadınıyla gülüp eğlenmeyi öğrenmişti Rezan Şahmaran. Ama en çok sevmişti. “Mizgin...” diye seslendi. Gözlerinin içine baktığı kadına yeni bir itiraf dökülmüştü: “Nasıl bir şey yaptıysan bana, vazgeçemiyorum senden.”

Dudakları genişleyen Mizgin kocasına biraz daha sokuldu. Vazgeçemiyordu demek. “Nasıl bir vazgeçemezlik bu?” Özgü-

venli tavrını yine konuşturarak kocasından yeni bir itiraf istemişti.

“Bir gemi nasıl mavisinden vazgeçmiyorsa ben de senden vazgeçmiyorum!”

Daha bu adamı sevdiği ilk gün bu sözleri duyacağı hayalleri kuran kadındı. Ona söyleyeceği romantik anları hayal eden bu kadındı. Bunun duasını eden yine bu kadındı.

“Seninle olmaya can atan bir kalbim var.”

Âşık kadının sevgisi ve bunu dile getirişi hiç bitmezdi ki. Mizgin hiç susmazdı. Bu güzel anların devamı gelmeliydi. Fakat bugün yaptığından sonra bunu da yok edebilirdi. Görünen o ki yok edecekti. Rezan’dan izinsiz çıkması kabul edilir değildi.

“Kalbinin farkındayım,” demek istedi. Onun yerine konuşmak istediği mevzuu açacaktı. Mizgin’in kendisine sokulduğunu fark edince kollarıyla daha sıkı sardı.

“Üşüdün mü?”

Mizgin üşümüyordu, olacıklardan korkuyordu. Ama anlatmalı ve belayı hemen şimdi başından atmalıydı. Yarın kimseden öğrenmeden bugün karısından duymalıydı.

“Hayır ama sen hiçbir şey yemedin.”

Rezan ikramlarını tatmadığını yeni fark etmişti. “Bu kadar hazırlığı boşa yapmadım diyorsun.”

Gözlerini tatlılıkla kırpıştırdı.

Sevimli halleri Rezan’ı hep korumacı bir kişiliğe çeviriyordu. Mizgin korunması gereken bir kadındı. “Uzat bir tabağı.”

Mizgin ne aldığını bilmeden tabağı kocasının eline tutuşturdu. Konuyu en iyi böyle açabilirdi. “Zaten malzemelerin hiçbiri evde yoktu.”

Turtadan bir parçayı eline almış, “Nasıl, anlamadım?” diye sormuştu Rezan. Neyin malzemesi evde yoktu?

“Rezan...” diye çağırırdı en sonunda pes etmiş haliyle.

“Efendim.”

“Ben bugün bir şey yaptım...”

Elindeki turtayı tabağa geri bırakmıştı adam. Yine yiyememişti, yine buna karısı engel olmuştu. Gözlerine kaçırın kadına kaşlarını çatı. “Ne yaptın?”

“Ben... ben bugün...” Derin nefesini hızlıca bıraktı Mizgin. Rezan’ın çatık kaşlarını gördükçe yapacaklarını kestirmek güç oluyordu.

“Sen bugün...” Devam etmesini istedi.

“Ben bugün bir yere gittim.”

Cümleyi bir seferde söylemesi kocasını bir seferde kızdırmıştı. Ne demek bir yere gitmişti? “Ne dedin?”

“Bugün senden izinsiz bir yere gittim.”

Sakin kalmaya çalışmayacaktı Rezan. İzinsiz gidişini bir yere bırakmıştı adam. Nereye gitmişti? Gittiği yer neresiydi?

“Nereye?” Kızgınlık dolu tınısı sert çıkmıştı.

Mizgin cevap vereceği sırada aşağıdan gelen sesle durakladı. Yadê Piroz kocasına sesleniyordu: “Rezan... Rezan... neredesin?”

Ancak genç adam babaannesini duymuyordu. Karısından gelecek cevabı bekliyordu. “Nereye gittin dedim sana!” Gür sesiyle kadının yüzüne kükremişti.

Geri çekilen kadın şimdi kocasından uzaklaşmıştı. Vazgeçmek bir geminin maviyi terk etmesi kadar kolay demekti o zaman. Rezan çabuk vazgeçmişti. Çabuk vazgeçmiş, çabuk parlamamıştı. Ancak bu ateş çabuk sönmeyecekti.

“Rezan...”

Amcasının sesini duymak bile adamı durdurmamıştı. “Bana cevap ver, kadın! Nereye gittin?”

Mizgin korkusunu yutkunarak kendisinin bile duymadığı sessizlikle cevaplamaya çalıştı: “Kuyumcuya... Yüzük almaya gittim...” Kelimeleri yutkunan kadın özgürlük hakkını istiyordu. Özgür olursa korkmadan cevaplayacaktı.

Rezan yerinden öfkeyle kalktı.

“Bizi ben değil, sen bir arada tutamıyorsun!”

Bölüm 22

Bizi Bırakma!

Bizi ben değil sen bir arada tutamıyorsun! Böylesi tehlikeli bir cümleyi kuran kocasına gerçeği anlatmak imkânsızdı. Az önceki itirafını duymamasını fırsat bilecekti. Kuyumcuya gittiğini söylemeyecekti. Söylemek istediği her şeyi geri yutkunmuştu. Hayır hayır, kuyumcuya gittiğini söylemeyecekti. Yalan bulmalı ve ne yapıp edip kocasına her şeyi unutturmalıydı.

“Niçin dışarıya çıktın dedim sana?” Bu sefer sesi daha sert, daha soğuk ve daha korkutucu çıkmıştı. Yutkunan Mizgin geri dönüşü olmayan yola adımını çoktan atmış rotasını uçuruma sürüklemişti.

“Hayırlı bir iş için...” diyebilirdi tepesinde Azrail gibi dikilen adama.

“Rezan!”

Aşağıdan seslenenlerle Mizgin kafasını damın kapısına çevirirken Rezan kıpırdamadan karısını izledi. Gerçekleri istiyordu. Neden çıktığını öğrenmek istiyordu.

“Konuş, Mizgin?”

“Rezan koş...” Karşılıksız kalamayacağı bağırışlar tekrar kulağına dolunca gözlerini sımsıkı kapattı. Karısıyla davasını son-

Şehnaz & Gülşen Naşimoğlu

raya erteledi. Damın kapısından içeri girerek aşağıya inen adamın arkasından giden Mizgin neler olduğunu merak etti.

Hızına yetişemeyen Mizgin kocasının amcasına gidişini merdivenleri inerken izledi. Son basamakta adımlarını durdurdu. Gördüğü tablo hiç iç açıcı değildi. Yadé Piroz bahçenin ortasında oğluna ve torununa bakarken gözlerinde öfke cirit atıyordu. Kadife fıstanı gecenin karanlığıyla uyuyuyordu. İki eliyle tuttuğu baston önünde duruyor, dik omuzlarına destek veriyordu. Kara gözleri oğlunun üzerinde dönüp duruyordu. Başına örttüğü beyaz örtüsü ve çevresine bağladığı siyah bandanası yüz hatlarını daha iyi gösteriyordu. Mizgin hiç bu kadar kızgın görmemişti onu. Kıvrıklarla dolu yüzünün her zerresi oğluna karşı çıkıyor gibiydi. Omuzlarına dökülen beyaz örtüsü uçtukça Yadé Piroz yerinde dimdik duruyordu.

Haydar Şahmaran tıpkı annesi gibi öfke doluydu. Elleri her iki yanında kemerinin üstünde duruyordu. Vücudu gerim gerim gerilmişti. Dokunulsa patlayacak kadar da tehlikeli duruyordu. Çatık kaşları annesinin üzerinden çekilmiyordu. Mizgin annesine böyle baktığını bir kere bile görmemişti ve kavganın neyden olduğunu bilmiyordu! Hoş, sebebi gayet açıktı. İki tarafın çıkma-za düştüğü Revenk-Evin evliliği.

“Mizgin.”

Seslenen kaynanasını işitince bakışlarını oturma odasına çevirdi. Kapının eşiğinde bekleyen Dilber Hanım gelinine bakıyordu. “İçeri gir.” Kafasını sallayıp geldiği merdivenleri hızla çıkmıştı Mizgin.

Şahmaran konağı iç savaşa doğru sürükleniyordu. Görünen o ki kocası bu akşam yanına uğramayacaktı. Zaten gelmesini de istemiyordu. Çünkü onları yeni bir kavga bekliyordu. Mizgin bu kavganın olmasını hiçbir şekilde istemiyordu.

Evi saran heyecanın ve telaşın yanında olmazsa olmaz hüüzün vardı. Sabaha karşı gelen Rezan Ağa, Revenk'i ve bavulunu aldıktan sonra tekrar gitmişlerdi. Geri döndüğünde ise tekti. Kardeşi hakkında tek bir bilgi vermemişti. Sadece akşam misafir var, demiş, karısına bakmadan çıkıp gitmişti.

Araları bozuktı. Hiç yabancıysa olmadığımız bir tablo!

Mizgin Şahmaran kocasının bozuk asabı üzerine mutfakta akşam yemeği için kolları sıvamıştı. Yadê Piroz odasından çıkmamış, hiç kimseye konuşmamıştı. Dilber Hanım ve Gülistan Hanım arasındaki uzaklık mutfakta yemeği kontrol etmeye geldiklerinde mesafesini korumuştı. Konuşup birbirlerini kırmaktan korktukları için olaylar hallolana kadar aralarına uzaklık katmışlardı.

Evin ise biraz daha iyiydi. En azından yataktan çıkmış, bahçede rahatlıkla gezip dolaşmıştı. Mizgin ile hiç konuşmamıştı. Elini tutup onu gezdiren Diyar dahi kimseye konuşmamıştı.

Şahmaran konağında küskün rüzgârlar uçuşuyor, değdiğine üzüntü veriyordu.

"Kızlar seri olalım. Sofra kurulacak, misafirin gelmesine çok kalmadı," diyen Mizgin yemekleri tek tek kontrol ediyordu. Mutfağa giren Sedef ile elindeki kaşığı tabağa koyarken sahte tebessümüyle karşılaştı. Başındaki dertler o kadar fazlaydı ki bu kadını artık dertten saymıyordu.

"Yemekler hazır mı?"

"Hazır." Mesafeli sesiyle cevapladı.

"Aleyna aç, yemeğini yedirmem lazım."

"Tabii," dedi Mizgin geri çekilip kızı için yemek dolduracak kadına izin verdi. Sabır dileyerek mutfakta başka bir bölüme geçerken Sedef'in kızı için yemek doldurmasını bekledi.

Uzun süredir aklına getirmemeye çalışsa da kaçamıyordu Mizgin. Regli gecikmişti. Heyecan yapmak istemiyordu. Bir bebek heyecanına kapılıp sonucunda hayal kırıklığına uğramak is-

temiyordu. Öyle olursa Rezan'ı da boşa ümitlendirecekti. İç çeke çeke nefesini verdi.

Sedef'in mutfaktan çıkmasıyla işinin başına dönmüştü. "Siz mezeleri, salataları masaya koyun. Misafir geldiğinde sıcak yemekleri doldururuz."

Rezan Ağanın isteği üzerine bahçede uzun bir masa kurulmuştu. Havanın güzel olması bu isteğe teşvik etmişti. Mutfaktan bahçeye hızlı bir geliş gidiş olmuş, ellerindeki yük neredeyse hafiflemişti. Misafir geldiğinde rahat rahat oturacaklardı.

Aslan'ın mutfaktan içeri girişini görmeyen Mizgin tezgâhı topluyordu. "Buyur, Aslan Ağabey, bir şey mi eksik?" diyen Özlem ile arkasını döndü Mizgin. Kayınbiraderi kapının önünde duruyordu.

"Herkes içeri girsin," diyerek Sema'nın girişini bekledi Aslan.

Yengesine göz kırpan genç adamın muzır bakışları kadını şüphelendirmişti. Ne yapacaktı ki?

Sema'nın içeri girmesiyle kızlara döndü Aslan. "Şimdi misafirlerimiz gelecek. Biriniz şu kapıdan çıksın, biriniz pencereden kafasını çıkarsın, birisinin gözünü göreyim, sonuçlarına katlanmakla yükümlüsünüz."

Söyledikleri özellikle kızlardı. Bir adım gerileyen kızlara Mizgin gülmüştü. Şimdi niye geldiği anlaşılmıştı. Muhtemelen misafirlerin içinde bekâr erkek de vardı ve uygun olmayacağını düşünmelerini istemiyordu.

"Yok, Aslan ağab..."

"Ben anlamam, Özlem, görmeyeceğim sizi." Gerekli uyarısını yapan Aslan yengesine döndü. Bir yerde kızları düşündüğü için böyle yapıyordu. Farkında olmadan kapıya gelseler, misafirler yanlış anlayıp farklı bir gözle bakabilirdi.

Hele ki seneler evvel gördüğü dostuyla dün gördüğü adam arasında dağ farkı varken hiçbir genç kızın çıkmasını istemiyordu. Dostu tahtları sallamaya gelmişti.

“Jınbıram, sen de gel sofraya son kez bak adamlar gelmeden. Uygunsa bırak, diğerlerini biz hallederiz zaten.”

Mizgin gülererek kayınbiraderiyle mutfaktan çıktı. Kızların yüzünden düşen bin parça daha da güldürmüştü. “Biraz fazla üzerlerine gitmedin mi?” Gülse de Aslan’ın hışmına uğramalarına üzölmüştü Mizgin.

Kaşlarını kaldıran genç adam kafasını salladı. “Az bile yaptım.”

“Siz erkekler küçücük kızı bile dışarıdan kıskanıyorsunuz.”

Bazen bu boğacak kadar fazla ve en olmayacak yerde bile gereksiz bir kıskançlığa dönüşüyordu.

Sözlerini çürüten bir bakış attı Aslan. “Kıskanmıyoruz, koruyoruz.”

“Kıskanıyorsunuz.”

“Koruyoruz.”

“Kıskanıyorsunuz.”

“Jınbıram sofrayı kontrol et.” Yengesiyle başa çıkacak kadar zamanları yoktu.

Mizgin kocası tarafından kızgınlıkla izlendiğini bilmeden sofranın başında durmuştu. Gözleri her ayrıntıya takılıyordu. Yanlış bir şey varsa elbette düzeltirdi. “Senin o kızdığın kızlar harika bir düzen yapmışlar. Benim kontrol etmeme gerek mi var?”

Aslan sandalyeye abanarak yengesine döndü. “Hamit ağabey son kez el attı ama olsun, bizde âdet böyledir. Evin kadınına danışılır. Rezan Ağa kontrol etmeni istedi.”

Mizgin kocasının adını duyunca kayınbiraderine manidar bakışlarını atmıştı. “Kontrol işi tamamdır.” Kocasına bakmak istemeyen Mizgin arkasına dönmüştü. O sırada kapının açıldığından ve misafirin girdiğinden habersiz mutfığa doğru geri yürümüştü.

Rezan Ağa yeni tanışacağı misafirine doğru yürürken Aslan dostunu kızdıran abartılı karşılamasıyla yanına varmıştı.

“Vay vay vay vay Koçbar Aşiretinin gururu, Haşmet Ağanın varisi, Ağır, Rıha kızlarını yakan yakışıklı beyimiz gelmiş...”

Mutfığa giren kadın kızları pencerenin önünde görünce gözlerini büyüttü. “Şimdi Aslan’ı ça...” Daha Mizgin’in lafı ağzında bitmeden işlerine geri dönmüştü kızlar. “Şunlara bak şunlara, sizi görse ne yapacak biliyor musunuz?”

Hiçbiri utancından gelin hanıma dönememişti. Mizgin hâkimiyetini mutfakta samimi ve dostça kuruyordu. “Hadi kızlar yemekleri dolduruyoruz, şimdi gelir alırlar.”

Bakır tepsiler sıcak yemeklerle, pişen etlerle, pilavlarla doldurulmuştu. Fırından çıkan yemekler özenle tabaklara doldurulmuştu. Zengin bir sofraya önemli misafirleri için kurulmuştu.

“Kadir ağabey, hazır.”

Ve bir başka tepsi daha gönderilmişti.

“Ayran hazır mı?”

Mizgin buzdolabından sürahiyi çıkardı. “Al Hamit ağabey, buz istersen hazır,” diyerek bekleyen adamın eline tutuşturdu. Buzu isteyince dolapta hazırladığı buz dolu bakır tası verdi. Sac ekmeği gelen başka bir çalışanın eline tutuşturulmuş bahçeye gönderilmişti. Masa tam haliyle hazırды.

“Ay Allah’ım inşallah beğenirler, yemeğe doyamazlar. Sen yüzümü kara çıkarma.”

Eskiden bu mutfak Dilber Hanım ve Gülistan Hanım’dan sorulurdu. Şimdi Mizgin’e devredilmişti. En iyi şekilde bu akşamı bitirmek istiyordu. Kontrole geldiklerinde hiçbir şey için uyar-mamaları Mizgin’e doğru yolda olduğunu kanıtlamıştı.

Oturma odasına çocuklar ve kadınlar için de sofranın kurulmasını istedi. Onlar yemek yerken, Mizgin misafirlerle ilgilenirdi. Kadınlar için oturma odasına sofraya hızla kurulmuştu. Doldurduğu sıcak yemekleri tepsilere doldurup kızların eline bırakmıştı. Kaynanası çağırmış ancak Mizgin mutfakta atıştırdığını söyleyerek reddetmişti. Telaşı ve heyecanı midesini doldurmuştu.

Mutfak yeniden toparlanmıştı.

“Dinlenebilirsiniz kızlar.”

Mizgin'in verdiği arayla ikisi de bir köşeye kaçıp oturmuştu.

Genç kadın çayı demledi. Çay bardakları hazırlanmış, bir köşeye bırakılmıştı. Dışarıdan gelen kahkaha sesleri ve gür erkek sesleri meraklarını körüklüyordu. Mizgin iş yemeği olduğunu anlamıştı. Ama ne iş yapacaklardı?

“Yenge?”

Mizgin seslenen Sema'ya döndü. “Efendim, canım.”

“Pencereden baksak şöyle. Kim gelmiş, belki tanıdaktır.”

Gözlerini bayan genç kadın neden bu kadar meraklandıklarını biliyordu. “O zaman hesabını Aslan'a verirsiniz. Ben karışmıyorum.”

Kızaran Sema oturduğu yerden hafif kalkmıştı. Beraberinde çekinerek yerinden kalkan Özlem pencereden dışarı dikkatlice bakmıştı. Mizgin kimlerin geldiğini bilmiyordu. Kızlardan yükselen ah sesleri ve iç çekmelere kaşlarını kaldırmıştı. “Ay sen ne tatlı bir şeysin, ne kadar güzel gülüyorsun.”

Şaşkınlığı Özlem'in cümlesiyle katlanmıştı. Daha kendine gelemeyen Sema asıl bombayı patlatmıştı. “Yenge Koçbar Aşireti gelmiş. Haşmet Ağa gelmiş, şu yakışıklı oğlan onun oğlu olmalı. Ne yakışıklı ama adını kimse bilmiyor. Seneler önce Ağrı'ya dedesinin yanına gitmişti. Demek gelmiş.”

Koçbar Aşireti ve Şahmaran Aşiretinin kardeşliği herkes tarafından bilinirdi. Haşmet Ağa ve Haydar Ağa ciddi bir dostluğa sahipti. Bu akşamki telaşları ve heyecanları bundandı demek. Niye onların geleceği haberi verilmemişti Mizgin'e?

“Kızlar Aslan sizi görürse parçalar.”

Yerlerine geri oturmalarıyla Mizgin işinin başına dönmüştü. “Ben buraya gelin geldiğimden beri ilk defa geldiler değil mi?”

“Evet, abla.”

“Sık sık gelirler mi?”

“Sık sık değil ama dışarıda çok buluşurlarmış.” Cevapları Sema veriyordu.

Sema, Özlem'den daha fazla bilgiye sahipti. Bu iki kızın güveni bu evde kabul edilmişti. Onlardan ne laf çıkardı ne dedikodu yaparlardı. Şimdi niye bu kadar meraklıları olmuşlardı? "Siz niye bu kadar merak ettiniz onları?"

Yerlerine geri oturan iki genç kız güldü. "Aslan Bey bizi kışkırttı. Yemin ederim o kadar tehdit etmeseydi, merak etmezdim."

"Hadi oradan, adamı suçlamayın." Kızları sahte kızgınlığıyla paylayan Mizgin, Yadê Piroz için yemek hazırladı. Kaynanasının sesi kulağına dolunca durdu. Misafirlerine hoş geldin demeye gelmişti. Haşmet Ağayla konuşan kaynanasına kulak asmadı. Ne konuşuyorlar, ne diyorlar diye irdelememişti.

"Robin bu sen misin?"

Dilber Hanım normal ses tonundan çıkmış, şaşkın tınısıyla nidasını atmıştı. Mizgin kaynanasının neden şaşırdığını anlamamıştı.

"Ay abla adı Robin'miş."

Melül sevdaya tutulmuş gibi içli içli konuşan Özlem'e döndü. "Robin mi?"

"Evet, bundan sonra Özlem'in kara sevdası," diyen Sema dalgaya vererek gülmüştü. Özlem'den büyük olmasına rağmen bacağına şaplağı yemişti. Kız kardeş olmasalar da bir kız kardeşten daha yakınlardı.

Mizgin kızların didişmesini gülerek izlerken bir yandan tepsiyi doldurmuştu. Yadê Piroz misafirlerine dahi bakmaya gelmemişti. Bu yemeği de yemezlik yapamazdı.

"Yadê yemez ki."

"Yer, Sema'cım, olmazsa zorlarım. Hatta ben yediririm."

"Affedersin, yenge ama tepsiyi başından aşağı döker." Üzülererek gerçeği dile getirdi Özlem.

Özlem'in sözlerine hak verebilirdi. Hele dün geceki öfkesini gördükten sonra. "O da bizim şansımız, Özlem'cim. Siz buraya dikkat edin, ben yemeği götürüyorum. Robin'iniz oldu da çay ister, su ister, bir şey ister."

İç çeken iki kızı inanamayarak izledi. O zaman dışarıda yakışıklı bir adam vardı ki bu iki kız o kadar etkilenmişti. “Ah hiçbiri benim öküzüm kadar yakışıklı olamaz!” Kendi kendine gülen genç kadın tülbentini düzelttikten sonra tepsiyi alarak çıkmıştı.

Büyük bahçede masa çimlerin üzerine, konağın yan tarafına kurulmuştu. Mizgin bakmamaya çalışarak merdivenlere doğru yürüdü. Sesleri kesilmeyen adamların onu görmediklerini farz ediyordu. Merdivenlere yaklaşan kadın misafiri görünce duraksamıştı. Ellerini yıkayacaktı herhâlde.

“Bir şey mi istediniz?”

Duyduğu sesle yan tarafına bakan genç adam gördüğü kadınla sersemlemişti. Geldiğinden beri göreceğini bir şekilde hissetmişti. Bu oydu! Kuyumcуда beğendiği Şahmaran kadınıydı.

Mizgin kuyumcуда gördüğü mavi gözleri tekrar görünce afallamıştı. O kolyenin sahibiydi. Kimlerin masada oturduğunu bilmediğinden bu adamın da kim olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Robin toparlanarak eliyle konağı işaret etti. “Ben lavaboya...”

“Tamam, ben hallederim.” Araya sesiyle uzaktan katılan Aslan yengesine git çağrısında daha yanlarına varmadan bulunmuştu.

Mizgin mesajı alarak elinde tepsiyi merdivenlere yöneldi. Aslan’ın misafiriyle kısıp seste konuşup gülüşünü arkasında bırakarak merdivenleri arşınlayarak ev ahalisine küsen huysuz babaannenin odasına hızlı adımlarıyla geçti.

Kapıyı vurmadan içeri giren Mizgin, Yade Piroz’u uzanırken buldu. “Yadê, akşam yemeğini getirdim.”

Kollarını gözünden çeken yaşlı kadın gelinine baktı. Kapıyı vurmadan gürültüyle açmasından ötürü rahatsız olmuştu.

“Şu tepsiyi al götür buradan.”

Mizgin yanına vardı. “Bugün hiç yemek yemedin, yadê. Tansiyonun, şekerin var, zararlı böyle. Yemek yemen gerek.”

“Götür, Mizgin. Götür, keçamin.”

Mizgin ısrar etmedi. Yaşlı kadından fırça yemeden tepsiyi tekrar alarak dışarı çıkmıştı. Merdivenleri yavaş yavaş inen genç

kadın konağın yan tarafından gelen kalabalığı dinledi. Kahkahalar yükseliyordu. Mizgin hafif eğilip görebildiği kalabalığa baktı.

Aslan'ın ve kuyumcуда gördüğü adamın sandalyeden düşecek kadar kendinden geçtiklerini gördü. Acaba neye bu kadar gülüyorlardı?

İçeri girdiğinde telaş gördü. Yemekler yenmiş, mutfak arbede çıkmış gibiydi. İki kız bir uçtan bir uca geçip toparlıyordu. "Ah kızlar..."

İki kız duydukları sesle kadına döndü. "Mizgin yenge..."

"Tepsiyle döndün?" diye soran Sema'ya imayla baktı. "Götür, dedi, mecbur getirdim," diyerek mutfığa tekrar göz gezdirdi. "Ooo çok işimiz var, hadi oyalanmayın."

Tepsiyi tezgâha bırakıp, kızlar yemeği buluşığı hallederken ikramları hazırlamak için işe girişti. "Şu geceyi kazasız belasız atlatalım kızlar. Sonrasına Allah kerim."

İkramlarla gece boyu ilgilenerek, misafirlerin memnun ayrılmaları için elinden geleni yaptı. Geç saatte gitmeleri ve ev ahalsinin keyifli olması Mizgin'in korkularını yok etmişti.

"Hadi kızlar ışığı kapatın odanıza geçin. Artık bir şey istemessinler pestilimiz çıktı."

Hayırlı geceleri dileyerek odasına çıkmıştı. Rezan Ağanın suratını çekmek istemediğinden gelmeden giyinmeli, yatağa girip mışıl mışıl uyumalıydı.

Üzerini değiştiren kadın banyoda ihtiyaçlarını giderdikten sonra yatağına girdi. Bugün hayli yorulmuş ve korkmuştu. Yorganı başına kadar çeken kadın gözlerini kapattı. Bir yanı uymaya can atarken bir yanı kocası olmadan uyumak istemiyordu. Yorgunluğu direncini kıracak ve Mizgin'i yenecekti ama Rezan yatağında olmadan ve bir geceyi daha dargın bitirmek istemiyordu. Nitekim beklediği gibi olmuştu. Beklerken uykunun pençelerine düşmüştü.

Sabah müthiş bir baş ağrısıyla uyanmıştı. Dünün yorgunluğunu bugün vücudunda taşıyor gibiydi. Sızıları içinde kalkan kadın kocasının dönük sırtını görünce dudaklarını büzmüştü. Ona sanılarak uyumayacak kadar kızgındı demek.

Yataktan çıkan genç kadın önce duş almış ardından hızla kıyafetlerini giyinmişti. Vücudundan akan berrak su yorgunluğunu almıştı. Şimdi kendini daha dinç hissediyordu. Hafif bir makyajı yüzüne uygulayan Mizgin tülbenti başına geçirdi. Kocasının uyanık ve kendisini izlediğinden habersizdi. Etrafın derli toplu olduğunu görünce saate baktı. Yediye geçiyordu.

“Aşağıya inme vakti. Rezan Ağa hazretleri mışıl mışıl uyuyor,” diyerek kocasına döndü. Uyuyor ve sakın sakın nefes alıp veriyordu. Bu adam uyurken tatlı mıydı ne? Burnunu kıvrıran Mizgin dilini uyuyan adama çıkararak arkasına dönüp odadan çıkmıştı. Uyuduğu sandığı kocasının onu izlediğinden, dilini çıkardığını gördüğünden habersiz, mutfığa inmişti.

Günün koşuşturması başlamıştı. Kahvaltı, ev temizliği koşağın çekilmez huzursuzluğundan neredeyse kurtarıyor gibiydi. Evin-Revenk evliliği tam aksi bir kırıklık getirmişti. Sevinmeleri, desteklemeleri gerekirken aksi gibi üzülmüş, köstek olmuşlardı.

Herkes bir tarafa dağılmıştı. Kızıp bağırduğundan beridir Evin’in yanına gitmiyordu. O âşık kızın pes edişi ve kaçıışı Mizgin’e göre değildi. Revenk’i kendisinden daha iyi bilen Evin’in bunu yapması kanına dokunmuştu.

“Ah Evin he deseydin babana be kızım. Şu evden sizlerden ayrılmak istemiyorum, deseydin. Gidin Revenk’e sorun, gönlü varsa bu iş olsun deseydin. Baban senden zerre kadar şüphe etmezdi ki. Benim kızım Revenk’le evlenmek istiyor, onu seviyor demezdi ki. İstesen o adam sana canını verecek, gözünü kırpmadan.”

Evden ayrılan adamın odasını düzenliyordu. Dolu dolu gözleriyle Revenk’i düşündü. Şimdi ne haldeydi kim bilir? Evin’in merdivenlerden düşüşünü atlatamazken babasının vermeyeceği haberi zaten yıkılmış adamı pert etmişti.

“Mizgin yenge.”

Sema'nın sesini duyan genç kadın gözünde akmak için biriken yaşları hızlıca silmiş, genç kıza dönmüştü. “Söyle, canım.”

“Yadê Piroz seni bekliyor, işini gücünü bıraksın hemen gel-sin dedi. Aşağıdaki oturma odasında.”

Mizgin kafasını salladı. İş bu odayla bitmişti. Kalan tek işi üzüntüsünden ağlamaktı. “Tamam,” diyerek odadan apar topar çıktı. Bu sefer mühim olan neydi? Yine kuyumcuya gönderecekse, Mizgin kabul etmeyecekti. Bir daha kuyumcunun yüzünü görmek istemiyordu.

Merdivenleri inerek oturma odasına yürüdü. Bahçeyi sulayan Hamit Ağabey dışında kimse gözükmüyordu.

“Ji tê re qewet be kekê min...”

“Êwellah xweşika min...”

Aldığı cevapla gülümseyerek kadınların odasına girmişti. Yadê Piroz yalnız değildi. Kaynanası, Gülistan yenge, Evin, Özlem, Sedef hepsi oturmuş düşünceli edalarıyla birbirlerini izliyorlardı.

“Buyur, yadê,” diyerek dikkatleri üzerine çekti.

Piroz Hanım oturduğu yerde gelinine baktı. Torununun karısı olmaktan ziyade kızı gibi olmuştu. “Mizgin git odama. Dolabımın içinde bir çekmece var. Onu aç, içinde kutu var, onu getir gel.”

Mizgin sesini çıkarmamış, kadınlara bakmadan geri çıkmıştı. Ne kutusuydu istediği? Düşüncelerle kendini meşgul eden kadın odaya girmiş dolapların içinde çekmece aramıştı. Sonunda aradığını bulan Mizgin kutuyu görünce duraksadı. Hemen ardından bir gülümseme dudaklarında yer edindi. “Yoksa...” Aklına üşüşen düşüncelerle bütün korkusu merakı gitmiş yerini sevinç almıştı. Yadê Piroz dediğini yapıyordu. Sonunda istenilen oluyordu.

Kahkahasını bastıran kadın olacakların farkında olmadan sevinerek aşağıya inmişti. Koşar adımlarıyla oturma odasına var-

* Ji tê re qewet be keke min: Kolay gelsin, ağabey

** Êwellah xweşika min: Eyvallah, kız kardeşim.

mıştı. Gözlerinin içi gülüyordu. Nihayet bu iş olacaktı. Mizgin içeridekiler yüzünden sevincini silmiş, yüzüne ciddi bir ifade kondurmuştu. Hâlbuki kim baksa parlayan kahve çekirdeği gözlerini görebilirdi.

Kapıdan içeri elinde mücevher kutusuyla girdi. Dilber Hanım'a bakamıyordu. O gözlerdeki uyarıyı, kızgınlığı görecekti. Bakışlarını üzerinde hissediyordu. Gözlerini bir milim daha çevirse kesişecek ve Mizgin o kızgın göz bebekleriyle yüzleşecekti.

Kutuyu yaşlı kadının eline bıraktı. "Buyur, yadê."

"Evin'i yanıma getir."

Gülistan Hanım sessizlik içinde olcakları bekledi. Neler oluyordu? Evin'in o kutuyla ne alakası vardı? Dilber Hanım'a sorar bakışlarını çevirdi. Eltisi ellerini iki yana açmış çaresizim diyordu. Kim Yadê Piroz'a karşı çıkmıştı ki Dilber Hanım çıksın. Oğlunu karşısına dahi almıştı.

Mizgin kırgın olduğu dostuna doğru yürüdü. Bu yüzük takıldığında kızgınlığı da gidecekti. Annesinin yanında oturan kızın elinden tutup ayaklandırı. Evin zayıf bedeniyle karşı çıkmadan Mizgin'in götürmesine izin vermişti. Kimseyle konuşmuyor, ağzını bıçak açmıyordu. Az biraz sevinci vardı şu hayatta, onu da elinden almışlardı.

"Gel, gül dalım. Kim benim gülümü susuz bırakmış, yapraklarını sarartmış?"

Mizgin, yaşlı kadının Evin'e olan düşkünlüğünü bakışlarından dahi anlayabiliyordu. Gül dalım deyişi bile yeterdi. Evin omuz silkti. Hiç sesini çıkarmayan genç kız sadece duyduğu seslere yöneliyordu. Hemen önünde bir yüzüğün olduğunu bilmeden babaannesinin yanında oturuyordu.

Yadê Piroz kutuyu açıp içinden yüzüğü çıkarttı. Zevkli kadın, güzel yüzük seçmişti. Evin'e ve güzelliğine yaraşırdı. "Benim sözüm üstüne söz söylenmez. Ben torunum bu evde kalacak, torunumla evlenecek, dedim. Haydar Efendi kabul etmedi, hayır, dedi."

Gülistan Hanım ne yapacağını anlayınca yerinden kalkmıştı. “Yapma, jinap, Haydar’ın izni yok. Yüzüğü takma, kurbanın olayım. Eve gelir kıyameti koparır. Bunun için oğlunla kavga etme.”

Gelinine çatık kaşlarıyla baktı Piroz. “Ben size torunum yanımda kalacak, dedim. Bu evlilik ne Revenk’i ne Evin’i üzer. Kızın sürekli yanında olur. Aklın kalmaz, korkmazsın, endişelenmezsin.”

“Haydar istemiyor, jinap. Haydar kızını kimseyle evlendirmek istemiyor. Kurbanın olayım o yüzüğü oğlundan habersiz takma. Eve gelsin, yüzüğü aldım takıyorum de.”

Yadé Piroz Evin’in parmağını tutup çıkardığı yüzüğü takmıştı. “Hayrı da mutluluğu da kerameti de bizimle olsun inşallah,” diyerek küçük torununun alnını öpmüştü.

Mizgin o anları dehşetle izlerken şimdi yüzük takıldığı için mutluydu. Sonunda evleneceklerdi. “Artık Revenk’in sözlüsü-sün, Evin,” dediğinde dünyalar kadının olmuştu.

Evin hiçbir şey söylememişti. Adı gibi biliyordu ki bu yüzük parmağına nasıl takılmışsa öyle çıkacaktı. Babasının kararı kesindi. Evin engeli yüzünden Revenk’in hayatını karartmak istemiyordu.

Dilber Hanım kaynanasına kafasını sallamıştı. Hem oğlundan hem Haydar’dan habersiz takılan bu yüzük için, el öptürüp gelini diye kabullenmeyecekti. Kızına bu muamele yapılırsa asla kabul etmezdi ki Evin zaten kızı gibiydi.

Evi neşe mi sarsın, hüznü mü sarsın bilinmiyordu. Bu yüzüğün kerameti gelmeyecek gibiydi. Sevinen sadece iki insan vardı. O da Yadé Piroz ve Mizgin idi.

Yaşlı kadın oğlunun kabullenmesi için böyle apar topar yüzük takmıştı. Kavgaları bittiğinde anlı şanlı bir nişan gelecekti. Şahmaran konağı düğün yüzü görecekti.

Mizgin sevincini yaşamayı sonraya bıraktı. Bu odada kalırsa Evin’e baktıkça gülecekti. Gülecek ve sevinçten kahkaha atacak-

tı. Hatta müziği açıp halay bile çekebilirdi. Şu durumda uygun olmayacağından kaçmak en iyi çözümdü.

Kaçışı bahçede son bulmuştu. Bugününü bahçeye adamıştı. Keyiflenerek makası eline almış, solan her yaprağı dalından kesmişti. Bu bahçe Evin gibi olmalıydı. Ya da Evin bu bahçe gibi olmalıydı.

“Allah’ım sen yüzümüzü kara çıkarma.”

Genç kadın olacaklar için korksa da şiddetli bir kavga beklemiyordu. Haydar amca en sonunda kabul edecekti. Yüzük takılmıştı nasılsa.

Gününü neşesiyle geçiren kadın yorgun düştüğünde odasına çıkmıştı. Akşam yemeği yenmeden önce biraz uzanıp dinlenmek istiyordu. Nasılsa erkekler daha gelmemişti. Yatağına uzanırken gülümsemesine engel olamadı. Yüzük takılmış, her şey bitmişti. Evin bu evin geliniydi. İstese dahi gitmeyecekti. Revenk’in karısı olarak bu evde kalacaktı.

Gülümsemesine engel olamazken kafasını yastığa gömüp kahkaha attı. Kimsenin sesini duymasını istemiyordu. Ayaklarını hızla yatağına vururken dizlerinin üzerine kadar gelen eteğini umursamadı. Gülmek istiyordu. Sabaha kadar gülmek istiyordu. Deli gibi kahkaha atmak istiyordu. Şimdi gönül rahatlığıyla kocasına neden dışarıya çıktığını anlatabilirdi. Aralarını düzeltebilirdi.

Kahkahasına son verip dudaklarında tebessümünü bırakırken aşağıdan gelen birtakım seslerle duraksamıştı. Yanlış duyduğunu varsaymış fakat aynı sesler kulağına tekrar dolunca yataktan fırlamıştı.

“Ne oluyor yine?” Dehşete kapılan Mizgin odasından çıkarak avlunun tırabzanlarına koştu. Herkes bir tarafa dağılmıştı yine. Merdivenlere koşan kadın hızlı hızlı indi.

“Yadê ben sana ne dedim?” Misafir odasından yükselen seslerle kapıda bekleyen herkesi korku sarmıştı. Gülistan Hanım eliyle ağzını kapatmış, şok olmuş bir vaziyette duruyordu. Mizgin hiçbir şey anlamamıştı. Neler oluyordu? Kafasını kaynanasına

çevirdiğinde Sedef'in kollarında zorlukla ayakta durduğunu görmüştü. Aslan ise odaya girmek için kapıyı açmaya çalışıyordu.

“Rezan nerede?” diye sordu Dilber Hanım. Hemen oğlunun gelmesini istiyordu. Yoksa ev ev olmaktan çıkardı. Haydar Ağa giderdi. Hem de ailesini alıp giderdi. Bu evlilik meselesi ailelerini dağıtırdı.

Diyar koşarak odaya girip Aslan'ın telefonunu aldığı sırada bahçe kapısı da aynı anda açılmıştı. Ve Rezan gelmişti. Genç adam bahçedeki hengâmeyi görünce kaşlarını çattı. Neler oluyordu? “Ne oldu?”

“Oğlum koş, babaannenle amcan kavga ediyor.”

İşittikleriyle endişesi yeniden büyümüştü Rezan'ın. Bu kavgaya hiç durmayacak mıydı? “Neden, dayê?”

“Evin'in parmağına yüzük takıldı...”

“Ne?”

Verdiği tepkiyle Mizgin'in korkusu çığ gibi büyüdü. Kaynasının bahsetmek istediği buydu. Ona gitme demesinin sebebi buydu. Aptallığına bir kez değil bin kez daha küfretti Mizgin. Bütün bu olayların tam merkezine girmişti. Yüzüğü kendi elleriyle almıştı. Rezan onu öldürecekti. Kendi elleriyle kırk kere doğrayacak, kırk köye dağıtacaktı.

Rezan kapıyı açmaya çalışan kardeşinin yanına gitti. “Başka kilidi yok mu bunun?”

Aslan kafasını salladı. “Vardır vardır da nerdedir kim bilir.”

Böyle olmayacaktı. Rezan yumruğunu kapıya indirdi. “Amca aç kapıyı.” Amcasının delirdiğini biliyordu. Bu yüzüğü kabul etmeyeceğini ekseriyetle söylemişti. Şimdi ondan habersiz kızı sözlendiriliyordu. Bir baba olarak kabul etmediği halde!

Kapının kilidi hızlıca çevrilmişti. Rezan içeri girerken kapıyı ardından kapatmıştı. “Yine ne yaptınız, Piroz Hanım? Yine neyi uygun gördünüz?”

Yadê Piroz torununa çevirdi gözlerini. “Evin ve Revenk'i evlendireceğimi bir kere söyledim. İster kabul edin, ister kabul et-

meyin...” diyerek elindeki bastonu yere hızla indirdi. Bir hüküm vermiş gibi. “Bu yüzük takıldı. Evin artık Revenk’in sözlüsü.”

Rezan parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Babaannesinin inadına bir şey yapıldı mı bu kadın inadına yapılan her şeyi çürütüp yine kendi dediğini yapıyordu. Şimdi amcası kıza hakkı değil miydi?

“Ben kızımı senin torunun dâhil kimseyle evlendirmeyeceğim, Piroz Hanım. Revenk’e mi güvenmiyorum sanıyorsun? Sevmiyorum mu sanıyorsun? Ben yeğenimden daha iyi kimseyi bulamam. Kimse benim yeğenim gibi kızıma bakmaz. Ama onun istediği ne malum? Sordun mu adama? Niye kendi isteklerine göre gidiyorsun?”

Haydar Şahmaran’ın sesi konağı aşırıyordu. Öfkeden kıpkırmızı kesilen adam hâlâ olanlara inanamıyordu. Yüzüğü hangi ara aldıysa gelip takmıştı. Kızını babasından habersiz sözlendirmişti. Bıyıklarından çenesine kadar avuçlarını silmişti. Annesinin derdi neydi?

“Revenk senin kızını alır başına taç eder. Sen de o zaman bu söylediklerinden utanırsın.”

Rezan babaannesine inanamıyordu. “Yadê amcam bu evliliğe razı değil. Niye zorluyorsun, niye kızını evlendirmek istemeyen adamı zorluyorsun? Sen yüzüğü ne zaman aldın?”

“Amcam kıza bakmayacağı için korkuyor. Kızını evde mi bırakacaksın? Sen körsün, evlenemezsin mi diyeceksin? Haydar, kuremin dışarıya vermiyoruz kızını. Eninde sonunda evlenecek.”

“Bu yüzük nasıl takıldıysa öyle çıkacak. Ben de kızımı götüreceğim. Başka bir doktora götüreceğim. Kızımın gözleri iyileşene kadar gelmeyeceğim. Bu böyle bilinsin, hanımağa” Annesine sinirlendiği zaman böyle çağırırdı.

Yadê Piroz sakinleşmeye çalıştı. Oğluyla kavga ederek bir yere varamazdı. Sakin bir halde konuşacak ve anlamasını sağlayacaktı. “Kızını götürdüğün yetmedi mi? Son nefesine kadar da böyle mi olacaksın? Görmek istemez misin gelinliğin içinde?

Telli duvaklı gelecek evinde oturacak. Bırak artık kocası götürsün onu. Sen yorulmadın mı? Kızının hakkını elinden alma, kuremin. Kör diye evlendirmezsen, sen kızını hastanelere hiç götürme.”

“O zaman amcamın gelmesini bekleyecektin. Bak yüzüğü aldım, parmağına takıyorum diyecektin. Sen her şeyi kendi kararıyla yapacaksan biz niye varız o zaman? Niye ben ağayım? Niye sen hanımağasın? Niye beni babamın yerine koydunuz? Sadece sen kalsaydın!”

Bağırın torununa hışımla döndü Piroz. “Ben size ne dedim! Sözüm üstüne söz yoktur, bu evlilik olacak dedim! Siz ne yaptınız? Beni beklettiniz. Kimseyi değil, Piroz’u beklettiniz.” Bastonunu kaldırarak ucunu torununun kalbine dayadı. “Ben bekler miyim, Rezan? Söyle, Piroz bekler mi?”

Rezan kalbine dayandırılan bastonu hiddetle itmişti. “O yüzüğü kime aldırдың? Kim o yüzüğü aldı?”

Yadê Piroz hiddetlenen torununu söylediği yalanla beteri etmişti. “Aslan’a aldırдың. Ben aldırıysam sen de karışamazsın!”

Rezan alayla güldü. “Aslan?” diye sordu dalga geçen ifadeyle. “Aslan bizden habersiz, bizden izinsiz gidecek, yüzüğü alacak?” Kafasını salladı. Kardeşinin böyle bir saçmalığı yapmacağı kendi kadar biliyordu.

“Bu söz bozulmayacak!”

Haydar Şahmaran çıldırmanın eşiğine gelmişti. Fırtına aralarında hüküm sürdürüyordu. Ve annesi hâlâ söz bozulmayacak diyordu.

“Ben Haşmet Koçbar’a kızımı vermemişim. Kızımı evlendirmeyeceğim, hastaneye götüreceğim, demişim. Şimdi Revenk’le evlendirsem dostumun yüzüne nasıl bakacağım? Nasıl o adamın elini sıkıp yüzüne güleceğim. Şerefim beş paralık olmaz mı, yadê? Ben daha iki hafta önce onu reddetmişim. Bugün kızımı yeğenime verirsem demezler mi bana neyimize güvenmedin de kızını vermedin?”

Rezan amcasını hayretle dinliyordu. Haşmet Koçbar hangi oğlu için Evin'i istemişti? Amcası bunu kavga esnasında söylüyordu.

Yadê Piroz torunu kadar şaşkındı. Oğlu böyle mühim bir haberi söylememişti.

“Benim kızımı kimler istedi geri çevirdim. Ben Evin'i hastaneye götürceğim. Sen de bu yüzük olayı duyulmadan bitireceksin. Yoksa bir daha bu eve gelmem. Karımı da çocuklarımı da alırım senin yanına gelmem. Bu konakta huzur bırakmam, yadê. Benim kızımı rahat bırak.”

“Ben o yüzüğü bir kere taktım. Haşmet Ağaya Piroz Hanım yaptı dersin. Ne çocuklarını ne karını bu evden alıp gidemezsin. Gidersen sana analık hakkımı helal etmem, Haydar, bilesin.”

“Yüzüğü kime aldırдың?” Bağırarak babaannesine sormuştu Rezan. Bu evden birisi ve muhtemelen kadınlardan birisi almıştı. Annesi olmadığına adı gibi emindi. Yengesinin adını bile anmıyordu. Çalışanların olması mümkün değildi. Aklına üşüşen isimle dehşete düşmüştü. Hayırlı bir iş için dışarı çıkan tek bir aptal vardı. O da kahrolası Mizgin Şahmaran idi. Vücudu gerilen adam damarlarının şiştiğinden habersizdi. Çenesi kasıla kasıla az sonra yüz felci geçirecekti.

Odadan nasıl çıktığını bilmeyen genç adam kararmış göz bekleriyle hatalı kadını aradı. Korkuyla bekleyen kalabalığın arasında yoktu. Merdivenlere gözünü gezdirdiğinde yukarı çıktığını gördü. Aslan ne yapacağını anlayınca kolundan kavramış ancak tuttuğunu sandığı kol avuçlarından kaymıştı. Koşar adımlarıyla merdivenlere gittiğini gördü.

“Aslan... Koş koş, oğlum. Mizgin'e bir şey yapacak. Koş ağabeyini tut.”

Yüzüğü yengesi almıştı. Kendi keyfiyle almadığına adı gibi emindi. Yadê Piroz'a karşı çıkamamış gidip almıştı. Ağabeyinin peşinden koştu Aslan. Merdivenleri üçer üçer çıkmış, çarpılarak kapatılan kapının sesini duymuştu.

Rezan kapıyı kırarcasına kapatmış, aynı hızda kilitlemişti. Bu kadın çok olmaya başlamıştı. Avare aklıyla bir şeyler yapmaya çalışan kadın çok olmaya başlamıştı.

“Sen ne yaptın?”

Mizgin arkasına dönmeye korkuyordu. Vücudu tir tir titrerken arkasına dönmeye cesaret edemiyordu. Kocasının o tehlike dolu tınısıyla sorusunu yönlendirmesi az sonra bir fırtınanın başında patlayacağını söylüyordu.

Rezan karısının üzerine doğru vardı. Koşmaya çalışan kadının çığlıklarını umursamadan üzerine vardı.

Yatağa çarpan genç kadın üzerine düşmemek için tutunmuştu. Ama vücudu yan devrilmiş üzerinde devasa bir yaratık gibi duran kocasının hiddetinden ezilmemek için yerinden hızla kalkmıştı.

“Bu hayırlı bir iş...”

“Ulan hayrını mı bıraktınız? Sana ne oluyor, sen niye karışyorsun? Niye her şey senin istediğin gibi oluyor?”

Mizgin ellerini kulaklarına kapadı. Üzerine doğru eğilmiş kükrüyordu. Gazap yüklenmiş kocasından nasıl kurtulacaktı?

“Niye sonuçları düşünmüyorsun? Yaptığın işlerin neye mal olacağını hiç mi düşünmüyorsun?” Parmağıyla kafasına hızlı hızlı vurmuş, karısının canını yakmıştı. “Bu beyin sana ne için verilmiş? Niye kullanmayı bilmiyorsun? Sen nasıl bir kadınsın?”

“Evin’i gö..türecekti.. Rezan...”

“İzin mi verecektik? İzin mi verecektik, git mi diyecektik?”

Sakin konuşmasını bilmeyecekti bu adam. Mizgin kafasını kaldırıp gözlerine bakamıyordu. Bakarsa zaten o bakışları öldürecek. Kocasını o gözlerle bile acı çektirirdi. Nefretle bakıyorsa Mizgin biterdi.

“Sen nasıl benden izinsiz gider yüzüğü alırsın? Sana hiçbir şeye karışma, demedim mi? Ben halledeceğim, demedim mi? Amcamla konuşacağım, hal çaresini bulacağım, demedim mi? Bana söz vermedin mi? Niye beni dinlemiyorsun?”

“Yemin ederim yadê gönderdi. Rezan’a haber vereceğim, dedi.”

Rezan çıldırarak etrafını izledi. Yumruğunu indireceği bir yer aradı. Kırp dökeceği pek çok şeyle beraber elinin altında aptal karısı da vardı. Bu yumruğu ona indirmeyecekti. Böyle bir caniliği yapacak kadar kendini kaybetmemişti.

“Seni arayacaktım ama izin vermeyecektin. Ben Evin’in gitmesine dayanamam. O bu evden gidemez. Revenk ile birbirlerine deli gibi âşıklar. Yüzük takılırsa Haydar amca bir şey demez kabul eder sandım.” Kocasının göğsüne bakarak konuşan Mizgin hâlâ gözlerine bakacak cesareti kazanamamıştı.

Rezan genç kadından uzaklaştı. Gerisin geriye yürürken dinmesi gereken öfke arşa uzanmıştı. Karısının düşüncelerine inanamıyordu. Gözü deli gibi dönen Rezan Ağa tuvalet masasının üzerinde ne varsa yere savurmuştu.

“Senin hiç mi aklın yok, kadın?” Nefes nefese konuşan adamın şakaklarında damarları kan pompalıyordu. “Adamdan habersiz kızını sözlendirdiniz. Ne yapacaktı, Mizgin? Ne yapacaktı? Alın sizin olsun mu diyecekti?”

İnanamıyordu, karısının bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. “Niye beni aramadın? Niye kuyumcuya gidiyorum demedin?”

Mizgin dudaklarını ısırdı. “Mecburdum...”

Rezan arkasında duran kadına döndü. Bu hengâmenin içinde bu kadar aptalca nasıl davranırdı? “Nasıl kocandan izin almadan gidersin? Ulan beni gizlice arasaydın, bir mesaj çekseydin. Deseydin ki beni zorla gönderiyor, elimden bir şey gelmiyor. Habermi olsaydı.”

Tımaklarını etine batıran kadın dik durmaya çalışıyordu. Bir bakıma suçluydu, evet, pişmandı da. Lakin bu susup seyirci kalacağı anlamına gelmiyordu. “Rezan ben Evin’in gidişini izleyemezdim. Revenk’i götürdün, Evin de giderse bu evlilik hiç olmayacaktı.”

“Yani yüzük taktınız; Evin kaldı, artık Revenk gelecek, Haydar amca her şeyi kabul edecek, eskisi gibi mutlu mesut oturacağız.” Kinayeli gülüşü yüzüne yayılan genç adam gülmeden edemedi. Bu kadar basitti yani. “Ben sana halledeceğim, dedim. Baktım olmuyor babaannemi devreye sokacaktım. Yetmedi Gülistan yengeyi araya alırdım. Baktım o da olmuyor annemi araya alırdım. Onlar da yetmedi sana da söz hakkı verecektim. Sen de bu işe el at diyecektim. Bu işi ben tek başıma halletmeyecektim. Siz kadınlar bu işi halledecektiniz. Siz kadınlar bu evliliği yapacaktınız. Niye beni dinlemiyorsun?”

Mizgin ilk defa gözlerine bakmıştı. Cesaretini kazanan kadın ilk defa bakabilmişti. İlk gününü hatırladı. O soğuk öfke ve hınç dolu adamı. Tek eksik o azılı nefretti. O nefreti görmediğine şükretti.

“Ulan büyü biraz. Ben çocuk aklıyla hareket eden bir kadını kaldıramam. Çocuksun, hâlâ çocuksun. Hiç büyümeyeceksin. Seni bu halinle sevmemi istiyorsun? Nasıl, Mizgin, nasıl?”

Az önce düşmemek için kaçtığı yatağın üstüne şimdi bayılabilirdi. Rezan Şahmaran eski haline dakikalar içinde dönmüştü. O asabi, nefret dolu kötü adama dönüşüyordu.

“Ben kendini bilen, olgun, akıllı, nerede nasıl davranacağını bilen kadını kabul ederim. Senin gibi çocukça davranan, hep kendi isteği olmasını isteyen, şımarık çocuklar gibi davranan, yaptığı ölçsüz hareketlerle sonrasına zarar veren bir kadını değil. Sen büyümemişsin hiç.”

Mizgin acı çektermeye devam eden adama engel olmadı. Her şeyi söylemesine izin verdi. Belki yüreğindeki aşkı öldürürdü. Öldürürse Mizgin de rahat ederdi. En azından bu kadar acı çekmezdi.

“Bir kadını mı getireyim! Bizi, her şeyi bitirip olgun, akıllı bir kadını mı üzerine getireyim!”

Gözleri kocasıyla bütünleşti. Rezan Şahmaran’ın kara irislerine gözlerini dikti. Kadın! Üzerine getirecek ve Mizgin’i ezip geçecek kadın! Berdel yoluyla hayatı bir yönde zindan olan, kar-

deşinin ve görümcesinin hataları yüzünden başı yanan, bu sebepten ailesiyle tüm ilişkisi koparılan, sevilmeyen bir kadın olarak haftalarca bu konakta acı çekmiş ve yine de pes etmeyen Mizgin Şahmaran'ın üzerine sırf kocası tarafından çocuk olarak görüldüğü için olgun bir kadın getirilecekti!

Komodine doğru yürüyen genç kadın ilk çekmecedan silahı çıkarmıştı. Kocasının silahıyla asıl darbeyi ona yaşatacaktı. Bir kadın getirirse ne olacağını apaçık gösterecekti! Silahın emniyet kilidini açarak namluyu kendi kalbine tuttu. Eli tetikte duran kadın kararmış göz bebekleriyle kocasına baktı. Büyümüş kara gözleri dehşet içindeydi.

“Öldürürüm kendimi. Bana bir kadın dersin yemin ederim önce seni sonra kendimi öldürürüm!”

Rezan çıldırmuşçasına bağırarak karısına doğru temkinli adımlarını attı. “Manyak mısın sen? Bırak o silahı.”

Mizgin kafasını salladı. Silahı göğsüne daha da bastırdı. “Başka bir kadın lafı senin ağzından çıkarsa bu bedenden geriye sana sadece ölüm kalır, anladın mı?”

Sakin kalmaya çalıştı Rezan. Emniyet kilidini aptal kadın açmıştı. Parmağı tetikte duruyordu. Bir kere oynasa o parmak korktuğu başına gelecekti. O kalbe bir kurşun girecekti. Sırf kadının zirvalığından...

“Bırak o silahı. Sen hâlâ işin ciddiyetini anlamıyor musun? Evin'in Koçbarların oğlundan biriyle evlenme durumu var. Revenk'le nasıl evlenecek?”

Afallayan kadın kocasının cümlelerini beyrinde tekrar etti. İyice anlaması gerekti. Yanlış duymadıysa Evin'in başka bir adamla evlenmesi durumu mevcuttu. Kocasına olan öfkesi yok olmuş, yerini şoka bırakmıştı. Kalbine doğrulttuğu silah aheste aheste geri çekilmiş kolu yan tarafına hızla düşmüştü. Evin kimseyle evlenemezdi. Revenk'ten başka!

Bölüm 23

Yaman Ayrılık

Bazen hayatın bize tekne atacağını hesaba katmadan adımlarımızı atıyorduk. Elbette her zaman tedbirli davranmıyorduk, tedbiri elden bıraktığımız çok kereler oluyordu. Hasasiyet içeren konularda bir adım sonra neler olacağını hesaba katmadan, sonuçlarına katlanma cesareti kazanmadan, ettiğimizi hareket sonucunda hüsrana uğruyorduk.

Şimdi yaptıklarının hesabını vermekle yükümlüydü Mizgin Şahmaran. İşittiği gerçek dank ettiğinde kafasına mermi yemiş-ten beter olmuştu. Revenk'e ne olacaktı? Evin'i alırlarsa, sevdiği kız olmadan nasıl yaşayacaktı? Hele de esiri olmuşken!

"Bırak o silahı." Elinden bırakmadığı silahın farkına kocasının uyarısıyla varınca bırakmak yerine kafasına dayamış, inatçı burnunu dikmişti.

"Bir daha bana başka bir kadın diyecek misin, Rezan Ağa?" Mizgin olmaktan çıkmış, gözü dönmüş kadına dönüşmüştü. İkinci bir kadını asla kabul etmeyen kadına.

Azameti gözlerine hapsolan Rezan Ağa az sonra bu kadını öldürecekti. "O silahı bırakmazsan ben seni öldürürüm. Anlıyor musun beni?"

“Bu durumda bile beni tehdit ediyorsun.”

“Çünkü aptal kafan hâlâ işin şakasında.”

“Ben aptal değilim tamam mı? Sadece sevenlerin kavuşmasını istedim. Ama sen beni suçlu biliyorsun!”

Aslında Rezan haklıydı. Suçluydu lakin suçunu şimdilik kabul edemezdi. Önce Evin’i evlendirecek sonra suçlu olduğunu kocasına itiraf edecekti. Rezan çocuk mu demişti ona? Kesinlikle şimdi hak veriyordu kocasına.

“İzin verseydin ben halledecektim,” diyerek bağırان adam son cümlesinde sesini tehditkâr bir tonda kısmıştı. “Bırak o silahı.”

Sert tehdidiyle bir adım gerileyen Mizgin’i kocası takip etmiş kadın yüz ifadesindeki o korkuya kapılıp kalmıştı. Rezan Ağa onun için korkuyordu. Bunu görmek heyecanlandırırsa da öncelik şu ikinci kadın meselesiydi. Kadın lafı bir daha değil ağzından, aklından ucundan bile geçmemeliydi.

“Başka bir kadın olursa hiç düşünmeden kendimi öldürürüm, anlıyor musun? Kalbimden vururum. Kendimi, seni de içinde paramparça eder öyle gide..”

“Sus!”

Ölüm kelimesini duymak Rezan’ı delirtiyordu. Mizgin’e bir şey olmayacaktı. Bu kadın kendine zarar vermeyecekti. O giderse ne yapardı? Onu delirten kadın giderse Rezan’dan geriye bir şey kalmazdı. Hayatının monotonluğuna geri dönecekti. Ki bunu katiyen istemiyordu. Çocukça hareketlerini sevmese de Mizgin’siz yapamazdı artık. Bu kadın onun vazgeçemediği bir parçası olmuştu.

“Korkuyorsun değil mi? Şu an o korkuyu ben de yaşıyorum. Başka bir kadın düşün...”

“Manyak kadın! Başka kadın yok, düşünmedim bile.”

“Söylediğine göre düşünmüşsün,” dedi dolu gözleriyle. “Ben seni kendimden kıskanıyorum be. Başka kadın gelirse Allah şahidimdir kendimi öldürürüm. Seni de öldürürüm, o kadını dul bırakırım, anlıyor musun?”

Gülmesine engel olamadı Rezan. Gelmeyen, aklının ucundan dahi geçmeyen kadını dul bile bırakmıştı. Bu kadını çözemiyordu. Bazen olgun bir kadın, bazen akli olmayan üç yaşındaki çocuk gibiydi. Nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Fakat bildiği bir şey varsa o da silahı hemen yok etmesiydi.

“Bırak o silahı, Mizgin. Yemin ederim ikimizi şimdi ben yok edeceğim.”

Kocasının korkusunu görmek yeterli gelmemişti Mizgin’e. “Keşke yapsan... Daha az acı çekeriz. Bana bağırmanı kaldıramıyorum artık. Sürekli çocuk di...”

Rezan’ın, “Konuşacağız, indir ulan o silahı,” diye bağırmasıyla dolu olan silahı geriye çekerek hiddetle yere fırlatmıştı kadın ve o an olanlar olmuş, yere fırlatılan silah ansızın patlamıştı.

İndir derken silahı fırlatmasını kast etmeyen genç adam patlayacağını bildiği için karısı attığı anda siper olmuştu. “Mizgin!” diye gür sesiyle kükremişti. Ya o patlayan silah karısına isabet etmişse?

Saniyeler içinde gelişenler kadını şoka sokmuştu. Yatağın üstüne kendisine siper olan kocasıyla düşmüş, sımsıkı yumduğu gözleriyle sarmalayan adamın kollarına sığınmıştı. Kahretsin, silah patlamıştı!

“İndir dedim, aptal kadın. At demedim!” Endişesi içinde kaybolmuş genç adam karısını sarıp sarmalamıştı. O silah onun herhangi bir yerinde delik açabilirdi. Kalbini ya da beynini dağıtıp gidebilir, Rezan’ı nefessiz bırakabilirdi. Bu aptal kadın çocuk silahı taşııyordu. Ölüme ikisini de götürebilirdi.

Rezan karısının üzerini kontrol etti. Yatağın üstünde ağlayan kadının her zerresinde bir delik, bir kan akıntısını delirmişçesine aradı.

Aşağıda asıl şoku yaşayanlar korktuklarının başına geldiğini zannetmişti. Rezan’ın, Mizgin’i vurduğunu düşünen ev ahalisi şoktaydı. Yadê Piroz elini kalbine kapamış yere düşmüştü. Dilber

Hanım, Sedef'in eline yığılmıştı. Gülistan Hanım korkan Evin'in yanına, Haydar Bey yeğenine koşmuştu.

Kapıyı açması için delirmişçesine bağırان Aslan vardı bir de! "Rezan, aç kapıyı! Kahretsin, aç kapıyı!" Yumrukları kapıya ardı ardına iniyor, hiçbir cevap alamıyordu.

Kahve çekirdeği gözlerinin ferі sönmüşü kadının. Aralıklı dudaklarından çıkan korku dolu nefesi kocasının yüzüne vuruyordu. Anlık bir hareket, anlık bir karar, düşünmeden hareket etmesi silahın patlamasına sebep olmuştu. Üstelik bu silah kendisine zarar vereceği korkusuyla uyaran kocasına isabet edebilirdi. Düşüncelerinin acısıyla iki büklüm oldu Mizgin.

Karısını kolları arasına alarak sayısız öpücük kondurdu Rezan. Korkusunu, şaşkınlığını alamayacak kadar kendini kaybetmişti. Akılsızca davranan karısı şükür ki kendisine zarar vermemişti.

Mizgin'in vücudunu esir alan titreme Rezan'ın ne yapacağını kestiremediğinin korkusuydu. Ölüm kapısına doğru yolu açılmıştı. Rezan bunu yanına bırakmazdı. Olacaklardan değil, kocasının yapacaklarından korkuyordu.

"Rezan aç kapıyı..."

Dışarıdan bağırان ve çıldırmış halde kapıyı vuran kimseyi duymuyordu Rezan. Sadece kollarının arasında olan kadını korurcasına sarmış, durmaksızın saçlarına öpücükler kondurmuştu.

"Rezan, aç kapıyı! Ulan aç şu kapıyı." Aklını kaçırmıştı Aslan. İçeride ne olduğunu bilmedikçe korkusuyla karışık öfkesi büyüdü. Etrafını saran herkesi geri çekip hızla omzunu kapıya geçirdi. İlk vuruşta açılmayan kapı adamın aklını almıştı.

"Aç ulan, aç şu kapıyı!" Aslan bağırıyor, sesini duyurmaya çalışıyordu. İçeriden ses gelmedikçe her geçen saniye zulüm gibiydi. Rezan en azından bir ses verse Aslan yatışacaktı. Ağabeyi ne ses veriyor ne kapıyı açıyordu.

"Rezan... Ağabey... Allah için aç şu kapıyı... Ne oldu..." Kapıya ikinci bir omuz darbesiyle yüklendi ama nafile.

Haydar Şahmaran yeğeninin bu gidişle omzuna zarar vereceğini fark edince Aslan'ın kolundan tutup geri çekti. "Rezan, oğlum bir ses ver en azından..." Ne kapıya inen yumruğu tesir etmişti adamın ne de ses ver yalvarıştı.

İçerideki kargaşayı bilmedikleri gibi, kimin vurulduğunu da bilmiyorlardı. Rezan'a bir zarar gelmiş olsa Mizgin'in çılgınlıkları evi basmıştı. Mizgin vurulmuş olsa Rezan bu kadar sessiz kalmazdı.

"Amca delireceğim... Vallahi de billahi de delireceğim..." Aslan saçlarını eliyle karıştırdı. Kapıyı omuz darbesi açamazdı. Ya bir silahla mekanizmayı patlatacak ya kapı içeriden açılacaktı. "Nasıl açacağız bu kapıyı?"

Aşağıdan gelen seslere ne Aslan ne Haydar Bey kulak asmadı. Aslan amcasının ve arkasındakilerin geri çekilmesini istedi. Ahşap kapı elbette kırılacaktı. Bir şekilde bu kapı açılmalıydı. Bir hışımla ilk tekmesini attı. Sarsılan kapıdan yükselen çıt sesleri adamın daha hızlı vurmasını sağladı. Ancak ikinci tekmesinde de başarısız çıkmıştı. Pes etmeyen genç adam üçüncü tekmesiyle ahşap kapıyı kırmayı başarmıştı. Çarpılarak açılan kapıdan içeri amcasıyla soluk soluğa girdi.

Gördükleriyle yüzünü kapatan Aslan korktuğunun başına geldiğini düşünmüştü. Rezan karısını vurmuş ve onu sarıp sarmalıyordu. Bu yüzden ses çıkmamıştı. Ağabeyi şoka girmişti. Öfkesine yenilip karısının canına kast etmişti. Yutkunamadı Aslan.

"Re... Rezan..."

Haydar Bey sesi titreyen ve kımıldayamayan yeğeninin arkasında kaldı. Yeğenine elini uzatamamıştı. Bir yüzük yüzünden karısını vurmuş olamazdı. Rezan böyle bir adam değildi.

Ağabeyi titreyen ellerini yüzünden çekince yengesinin herhangi bir yerinden akan kandamlarını aradı Aslan. Bir kandamlası dahi görmek istemedi. Gördüklerinin bilincine vardığında uzun soluklu nefesini titreye titreye vermişti. Ağlayan yengesi-

ni ağabeyi sakinleştiriyordu. Herkesin yüreğini salan korku yok olmuş, derin nefes almışlardı. Haydar Ağa yere hızla otururken eliyle yüzünü kapatmıştı. Korktuğu başına gelmemiştir.

“Rezan?” Aslan ağabeyine seslenmiş fakat bir cevap alamamıştı. Kimseyi görmüyor, duymuyorlardı. Yerdeki silaha baktı Aslan. Nerede deliğini açmıştı kim bilir. Yengesini vurmamış olmasına şükretti.

“Rezan bu silah...” Kulağına dolan seslerle cümlesi yarıda kesilen Aslan pencereye koşmuştu. Şahmaran konağında bir silah daha patlamıştı. Aşağıdan bir başka hengâme yükseliyordu.

“Haydar amca bu kimin silahı?”

Amcası ne olduğunu anlamak için Hamit ile dışarı fırlarken, Aslan kalarak ağabeyine seslenmişti. Ses alamayınca yanına gitmişti. Kolundan tutarak şiddetle sarstı.

Sarsılmanın etkisiyle kendine gelen Rezan önce kollarının arasındaki kadına baktı. Aptal karısı ağlıyordu. Etrafına bakındığında herkesi telaşlı bir şekilde gördü. Kendini yatağın diğer tarafına atmış, nefes alıp verme seanslarını uygulamıştı. Silah karısının başında patlamamıştı ama Rezan’ın başında patlayacaktı.

“Silah sesini duyan geldi.” Kardeşinden duyduklarıyla öfkelenen Rezan, ayağa kalktığı gibi yerdeki silahı alıp beline taktı.

Mizgin olayın şokundan kendini alamazken içeriye giren Sema ve Özlem, yengelerinin yanına giderek yataktan doğrultmuşlardı. Odadan çıkmadan önce karısına son kez bakan Rezan Ağanın ifadesinde korkunç bir öfke vardı.

Karısı bunu göremeyecek kadar kötüydü. Kapıdan öfkeyle çıkan Rezan merdivenlere doğru yöneldi. Basamakları hızlı hızlı inerken kalabalığın üstünde kara gözlerini gezdirdi. Son basamaklara gelmeden ani bir silah sesiyle yerinde kalmıştı. Bu sefer bir el ateş eden karısı değildi.

Bahçedeki herkes öne doğru kambur olmuş, ne olduğuna anlam verememişlerdi. Mizgin korkuyla odadan çıkarken kapıya sürtünüp çizikler içinde kalan kolunu fark edememiş, kocasına

yetişmek istemişti. Daha merdivenlere ulaşmadan silah sesini tekrar duymuş, kendini yere atmıştı.

“Rezan Ağa ölümün benim elimden olacak!”

Cengiz’in sesi konakta ölüm fermanı gibi yankılanırken Rezan aynı hızla basamakları inmişti. Kolundan tutan amcası gitmesini engelledi.

“Rezan sakın ol, oğlum. Dur...”

Kolunu çeken Rezan Şahmaran’ın kara gözleri gazap doluydu. “Bırak, amca. Evime silahla giriyor. Bu ne demek?”

“Dur, oğlum. Önce derdi ne öğre...”

“Onun derdini si...” Cümlesini bitirmeden tıslayarak sonlandırdı. Sınirlerine hâkim olan Rezan dışarıdan bahçeye akın eden kalabalıkla amcasının avuçlarından kolunu hızla kurtarmış kapıya doğru yürümüştü.

Herkes dehşet içinde olanları izlerken Mizgin evlendiğinden beridir görmediği ailesini bahçede bulunca çığlığını koparmış ve daha fazlasını engellemek için avucunu dudağına kapamıştı. Her şey karışmıştı. Şimdi olayın içinden nasıl çıkacaktı hiçbir fikri yoktu. Keşke o silahı kafasında patlatsaydı, en azından olayın bir açıklaması olurdu. Ama bunun nasıl bir izahı olacak, Rezan milleti neyle avutacaktı?

“Ne oluyor burada?” diyerek bağırdı Rezan. Elinde silahıyla Cengiz karşısına dikilirken Mesut hemen kardeşinin yanında yer aldı. “Mizgin’e ne yaptın?” derken silahı kalbine doğrultmuştu Cengiz. O tetik bir milim kıpırdasa Rezan’ın kalbi paramparça olacaktı.

“Sen ne saçmalyorsun?” derken Rezan’ın gözleri kalbindeki silahta ve silahın sahibi Cengiz’de ağır ağır gezindi. Sakin olmayı çalıştı. Önce karısının yaptığı aptalca hataya geçerli bir sebep bulmalıydı.

“Mizgin nerede?” Cengiz dişlerinin arasından tıslayarak sordu. Kız kardeşini şimdi bulmazsa... “Eğer onun kılına zarar gelmişse seni öldürürüm.” Kesinlikle bu adamı öldürecekti.

“Öldür ulan, sıkıyorsa öldür!” Rezan seçiren çenesiyle kayınbiraderine yüklenmişti.

Cengiz kız kardeşini görmeyince aklını kaybetmiş, Rezan’ın söylediklerinden yola çıkarak duyduklarının doğru olduğu kanaatine varmıştı. Rezan Ağa Mizgin’i vurmuştu. Aylardır görmediği, kahrından ve merakından gözüne uyku girmediği kız kardeşi bu adam tarafından öldürülmüştü. Şimdi sıra ondaydı. Cengiz bunu yanına bırakmazdı. Tetikteki parmakları gerildi.

“Senin kalbini dağıtacağım, Rezan...”

“Cengiz kendine gel!”

İki yerden ayrı sesler gelmişti. Biri bahçeye koş koşu giren Camer Ağaya aitti. Biri yeğeninin arkasında duran Haydar Ağaya aitti. Kimse ölmemiş, kimse zarar görmemişti. Kim Mizgin’in öldüğünü söylemişti? Her şey beş dakika içinde olurken herkes nasıl haberdar olmuştu? Aklı bir türlü almadı Haydar Ağanın.

“Kız kardeşimi öldüren adam yaşamayacak!” emri verdi Cengiz.

“Defolun gidin evimden. Bir daha sizi bu bahçede görmeyeceğim.” Ses tınısına yakışmayan bir sakinlikte konuştu Rezan.

Herkes nefesini tutmuş onları izliyordu. Olay nereden nereye gelmişti. Araları kötüyken daha berbat bir hal almıştı. Mizgin bir köşede ailesini izlerken diğer yanda kalbine dayanan silahla dimdik duran kocasına bakıyordu. Az önce Rezan’ın yaşadığı korkuyu şimdi o yaşıyordu.

“Cengiz indir o silahı!” Camer Ağa oğluna öfkeyle gözlerini dikerken silahı indirmesini bekliyordu.

“Mizgin iyi, Cengiz. Bırak o silahı.” Haydar Ağa öfkeyle bağırırdı.

“Mizgin nerede?”

Ağabeyinin sesini duyan Mizgin kendisini görmesi için birkaç adım attı. Ağlamaktan kızarmış gözleri hasret kaldığı ailesinin üzerinde tek tek gezindi. Babası, ağabeyleri, arkasında duran annesi, herkes buradaydı. Dila dahi gelmişti.

Cengiz kız kardeşini sağ salım görünce sarılmak için yönünü ona çevirmişti. Rezan bir adım atıp önüne geçti. "Bir adım atarsan o silahı ben senin beynine sıkar paramparça ederim. Anladın mı beni?" Tıslayarak konuşan adam kimseyi umursamamıştı. Şu an tek derdi herkesi kovmak ve patlayan silaha geçerli bir neden bulmaktı.

"Anlamadım!" Meydan okuyan Cengiz'in Rezan'dan zerre kadar korkusu yoktu. "Sıkıyorsa, Rezan Ağa, sıkarsın!" Dişlerinin arasından hırlayarak adamın yanından ağır ağır geçip kız kardeşine doğru yürüdü.

Fakat yürümesiyle, ağabeyinin kendisine gelmesiyle geri adımlarını atmıştı kadın. Çünkü, "Mizgin içeri!" diyerek bağırarak Rezan Ağanın emri geri hükmü vermişti. Rezan'ın dediğini yapmazsa ailesiyle araları daha kötü olacaktı. Hele eve silahla saldıran Cengiz'den sonra.

Ağlayarak kafasını salladı. Ağabeyine gelmemesini konuşmadan anlatıyordu. Gitmesini istiyordu. Ailesinin daha kötü olmasını istemiyordu. Bakışları babasıyla kesişti. Yaşlı adamın yorgun bakışları genç kadını öldürecek duruma getirmişti. Evlenmeden önce onu gördüğü her daim gülen babası bugün yıkılmıştı. Kızının ölüm haberini almıştı daha nasıl olacaktı ki.

"Cengiz buraya gel," diye bağırdı Camer Ağa.

Cengiz babasının dediğini yapmadı. Kız kardeşine sarılmak istiyordu. Mizgin'i bu kadar çok özlerken, şimdi aralarında birkaç adım varken kavuşmak için geri adım atamazdı. Kız kardeşinin korkusunu birazcık almak istiyordu.

Aşiret büyüklerinin sözü olmasaydı şimdiye kadar Mizgin'i burada bırakmaz alırdı. "Were, delala min dê." Elini uzatırken Mizgin hâlâ kafasını sallıyordu. Gelmemekte ısrarcıydı.

Adımlık mesafeleri tüketip sarılmak varken kahrolası milimler gittikçe büyüyordu.

* Were delala min dê: Hadi, güzelim gel.

“Mizgin içeri!”

Aynı ses tekrar duyulurken Haydar Ağa Rezan’a dönüp inadını kırmaması için konuştu: “Bırak ailesine gitsin, yazıktır.”

Amcasına cevap vermek yerine Rezan gözlerini kapatıp bağırdı tekrar: “Herkes dışarı çıksın.”

Bahçeye koşan insanların hepsi tek tek çıkarken dedikodular ağızlarda dönmeye başlamıştı. Önlerindeki birkaç gün içinde de peşlerini bırakacakmış gibi görünmüyordu.

Tansiyonu düşen Dilber Hanım Sedef’in kollarında kendine getirilmeye çalışırken, Yadê Piroz ise ayağa kalkmaya çalışıyordu ama torunları izin vermiyordu. Kalktığı gibi düşerdi. Korkudan kendini kaybetmişti yaşlı kadın.

Dila’nın kollarında harap olan annesi yavrusunu gözyaşları içinde izliyordu. O telefon konuşmaları yetmez olmuştu. Bir kere sarılıp kokusunu doya doya alsa, evlat hasreti dinse, kızının gerçekten mutlu olduğunu bilse yetecekti. Bir kere, sadece bir kere sarılıp içindeki kor ateşleri dindirseydi yüreğinin ağıtı sönecekti. Ne var ki bugün o ağıt susturulmamış, bilhassa harlanmamıştı.

Berdan, Rezan’a nefretle bakıyordu. Dediğini yapmıştı işte. Ona ve Rojin’e olan öfkesini kız kardeşinden çıkartıyordu.

“Rezan sana izin ver dedim.”

“Karışma, Haydar Ağa.”

Birkaç adım atıp Camer Ağanın karşısına geçti Rezan. Kaynanasına bakmadı. Eğer bakarsa hiç düşünmeden Mizgin’i yanlarına gönderirdi. Fakat silah olayından sonra, hele ona silah doğrultan Cengiz’den sonra ölüsü çıkmadan o kadını ailesine vermezdi.

“Aileni al, çık git evimden, Camer Ağa!”

Yaşlı adam önce genç adamı süzdü. Mesut ve Berdan babalarının yanında Rezan’ın karşısına geçerken genç adam gözlerini karısının babasından ayırmadı.

“Bir gün, Rezan Ağa... Bir gün gelecek, ben kızımı alacağım ama sana o kapıyı hiç açmayacağım. O gün geldiğinde senin gibi

yapacağım. Ama şunu unutma hem kız kardeşin hem de karın benim evime sığınırken sen dışarıda kalacaksın!" Camer Ağa damadının gözlerine gözlerini kenetlemiş, her kelimeyi ağzından kararlılıkla dökmüştü.

"Cengiz gidiyoruz," diye oğluna bağırıyordu. Sonra tekrar damadına döndü.

"Babandan utan!" Ardından arkasını dönmüş bahçeyi hızlı hızlı yürümüştü. Ağlayan karısına bakıp anlayışla kafasını salladı Camer Ağa. Sabret der gibiydi. Her şeyin bitmesine az kaldı der gibiydi.

Cengiz babasının dediğini yapıp kız kardeşine gülümsedi. "Korkma, güzelim korkma." Arkasına dönmüş Rezan'a doğru yürümüştü. Yanından geçerken meydana bir kez daha okumuştı: "Bu yanına kalmaz, Rezan Ağa!"

Ailesi bahçeden çıkarken Mizgin çaresizce onları izledi. Ağlaya ağlaya yere yığılırken ona kalan sadece gidişlerini izlemek olmuştu. Annesini gördüğüne sevinse mi yoksa sarılıp öpemediğine üzülse mi bilememişti.

"İki güne aşiret beylerini toplayın, hüküm bugünden sonra benimdir!"

Müjdeyi veren Camer Ağa artık sınıra gelmişti. Kızı oyuncak bebek değildi kurban versin. Berdel yaparak hayatını karartmışlardı. Kararı kesindi; bugünden sonra asla kızını bu evde bırakmayacaktı! Şimdiye kadar sırf kızı için sesini çıkartmayan yaşlı adam bugünden sonra susmayacaktı. Rezan'ı perişan edecekti. Yanına bırakmayacaktı. Kendi kızını ondan uzak tutmak neymiş Rezan Ağaya an be an gösterecek, izletecekti.

Konağın kapısı tekrar açılınca bu sefer Haşmet Ağa ve oğulları girmişti. "Rezan ne oldu?" diyen yaşlı adamın korkusu yüzünde görölüyordu. Duydukları doğru muydu? Karısını vurmuş, öldürmüş müydü?

"Her şey karıştı, Haşmet ağabey. Sorma lütfen."

Yaşlı adamı cevaplayan Rezan Ağa dağılan ailesine bakamadı. Bakarsa karısıyla arasındaki bağ kopmaya varacaktı. Bir evlilik meselesi onları nerelere sürüklemişti. Düşman bellediği dünür eviyle zaten anlaşmazken, durumu çikılmaz hale getirmişlerdi.

“Rezan?”

Bağırın babaannesine bakmak istemese de yorgunlukla döndü. “O silah neden patladı?” diye sorarak ayağa kalktı. Bastonundan destek alırcasına yavaş yavaş ilerlerken torununun karşısında durdu. Rozan düşmemesi için kolunu bırakmazken Yade Piroz hiçbir şeyi umursamıyordu. Ne zayıf düşen kalbini ne de yorgun düşen bedenini.

“O silah neden patladı, Razan Ağa?” Her bir kelimesiyle bastonunu hızla yere vuruyordu. Bu sefer iş başkaydı. Bu sefer öfkeli babaannesini değil hanımağasını karşısına almıştı.

“Yadê geç içeri...” Yorgun ifadesiyle konuşan Rezan kendini yaşlanmış hissetti. Toparlandığı, tamam düzene giriyorum dediği her seferde sorunlar başına üşüşüyordu.

“Sana açıklama yap dedim! Söz hakkını açıklaman için kulan, Rezan!”

Genç adam derin bir nefes aldı. Şu an karşısında olan kadın gerçekten öfkeliydi. Öfkeli olmasa bu kadar sert konuşmazdı. Hem de bu kadar kişinin içinde.

Haydar Ağa bir şey demek istese de susmuştu. Öncelikle o silahın neden patladığını öğrenmeliydi. Daha sonra olaya el atardı.

Bayılan Dilber Hanım'ın odaya götürülmesinin ardından Gülistan Hanım kızını yanında götürmüş, eltisinin başında durmuştu. Aslan yengesini arkasına almış, bir şey olmaması için koruyordu.

Haşmet Ağa ve oğulları babalarının yanında dururken Robin ise bir ağlayan Mizgin'e bir de kavga eden Rezan Ağa'ya bakıyordu. En çok merak ettiği soru ise bu kadın kimdi? Neden ağlıyordu? Silah ona mı doğrultulmuştu?

Bahçe kapısı tekrar açılınca bu sefer nefes nefese içeriye giren Revenk olmuştu. Korkudan yüzü sararmış koştuğu için de nefesi kesilmişti. “Ne oldu?” bağırdı korkuyla. “Neden silah patladı?” derken gözleri bahçedeki herkesin üzerinde tek tek geziyordu.

Aslan telaşla koşan kardeşine doğru hızlı adımlarıyla varıp, konuşmaması için durdurmuştu. Şu an olaya girmemeliydi. Yüzüğün alındığını, yüzük meselesi yüzünden aile arası iç savaş çıktığından haberi olmamalıydı. Haydar Ağa Revenk’i görünce bakışlarını çekip etrafa baktı. Evin burada olmamalıydı. Hem Robin hem Revenk burada iken Evin burada olmamalıydı.

Öfkeli babaannesinin önce yatışması gerekti Rezan’la konuşabilmesi için. “Konuşacağız sonra, şimdi içeri geç. Kalbine...”

“Sen, Rezan Ağa... sen...” dedi Piroz ve bu sefer daha hızlı bastonunu yere indirdi. “Sana ne yapayım söyle? Karını babasının evine mi göndereyim? Biz kızına bakmadık oğlum öldürebilir, alın kızınızı daha güvende olur mu diyeyim? Bunu mu yapmamı istiyorsun? Bana bak, Rezan Ağa, bana,” diyerek bastonunu kaldırmış hızla kalbini hedef almıştı.

“Yakarım senin yüreğini. Onu babasının evine gönderirim, sen sesini bile çıkaramazsın.”

Sinirlenmemeli, kendisine hâkim olmalıydı Rezan. Karşısındaki babaannesi, en önemlisi babasının emanetiydi. İki adımda babaannesiyle arasındaki mesafeyi kapattı. “Sizin amacınız beni delirtmek mi?” diyerek bağırdı. “Kimin karısını götürüyorsun, Piroz Hanım?”

“Senin karını gönderiyorum, Rezan Ağa.”

“Size ilk gün bu kadın bu konağa gelirse benden çekeceği var demedim mi ha?” Bu sefer daha yüksek sesle bağırdı. Ardından gözlerini evdekilere çevirdi. “Söyleyin bana, demedim mi? Hanginiz sesinizi çıkarttınız? Tek derdiniz Rojin’i kurtarmakken, ben onu canını yakacağım derken hanginiz hayır dediniz? Hanginiz

o kadını düşündünüz? Hanginiz yapacaklarıma engel olmak için bir şeyler yaptınız? Şimdi kalkmış bana canını yaktığım için babasının evine göndereceğinizi söylüyorsunuz.”

Evdekiler korkuyla bir adım geri atarken Rezan ellerini her iki yanına kemerinin üzerine koyarak babaannesine doğru eğildi. “Bir daha beni tehdit ederseniz canınızı yakarım!” Yapacağından hiçbir şekilde kuşku duyulmayacak şekilde net uyarıydı. “Mizgin odana çık.” Ağlayan karısını yukarı gönderirken bahçede hayretle bir ses daha yükseldi.

“O senin karın mı?” Şaşkınlığın pençesine düşmüş Robin Koçbar, ağzından son anda çıkanlara engel olamazken meraklı bakışları üzerine almıştı. Lakin Rezan bakmadı. Şuan gözü kulağı babaannesindeydi.

“Robin, kuremin ne diyorsun sen?” Haşmet Ağa ayıplayarak oğluna bakarken genç adam dediklerinin hâlâ farkına varmamıştı.

Şimdi giden kadın, beğendiği kadın, aklını çalan, kalbini oynatan kadın evli miydi? Hem de Rezan Ağanın karısıydı. Okulda hep kavga ettiği Mesut’un kız kardeşi, bir ağabey gibi gördüğü Cengiz’in küçüğü müydü? Kahrolası kadın evli miydi? İyi de bunu nasıl fark edememişti?

Haydar Ağa ve Aslan çatık kaşlarıyla genç adamı süzdü. Bu ne demekti şimdi? Kimi bekliyordu?

“Yani ben kız..kız..kardeşi sandım baba..” Robin yarım yamalak cevabıyla toparlamaya çalışmıştı.

Rezan bakışlarını adama çekerken tek kaşını kaldırmış Robin’i süzmüştü. Aklından geçenler sinirlerini bozarken tekrar sakın kalmaya çalıştı. Bugün katil olmazsa ilk işi yarın kurban kesmek olacaktı. Yoksa bu gidişle kurbanlarından biri insan olacaktı. Bunu hiç mi hiç istemiyordu. Tabii bu kurbanlardan başı çeken Cengiz idi!

“Rezan, aşiret büyükleri toplanacaktır.”

“Toplansın, Haşmet Ağa, toplansınlar. Selamlarımı iletirsin onlara.”

Yaşlı adam bıkkınlıkla nefesini koyuverirken büyük oğlu Suat kafasını eğerek güldü. Babasının görmemesi gerekiyordu. Zira kötü bakışlarını Robin gibi üzerine alacaktı. Dostunun gülüşü bulaşıcı bir hastalık gibi yayılarak Rezan’a tesir etmişti. Suat güldürünce bir nebze öfkesi geçmişti.

“Gel Haşmet, biz odaya geçelim. Rezan Ağa kimseyi ciddiye almıyor.”

“Yok, Haydar, gidelim biz. Adamları sakınleştireyim. İki gün sonra toplantı olacaktır. O zaman biz de Rezan Ağaya güleriz.”

Oğullarını peşine takarak evden çıkarken Haşmet Ağa, herkes Rezan’a dönmüştü. Kapıda bekleyen Suat ise gitmek yerine dostunu beklemişti. Geleceğini biliyordu. Evde kalamazdı.

“Revenk, Aslan dışarı, ben de geliyorum.”

Babaannesine dönerken tekrar tehlikeli tonuyla soludu: “Bir daha beni tehdit etme, yadê, olacaklardan sorumlu olmam yoksa.”

Herkesi gerisinde bırakıp konaktan çıkmak için kapıya doğru tehlikeli adımlarıyla yürürken duyduğu cıgılık sesiyle yerinde kalmıştı. Aleyna’nın sesiydi bu. Onu tamamıyla unutmuştu. Rotasını oturma odasına çevirdi. Kapı eşiğinde gördükleriyle yerinde kalmıştı. Aleyna kafasını yastığın altına saklamış deli gibi ağlıyordu. Onu çekip çıkartmaya çalışan annesini gördüğü söylenemezdi.

“Aleyna,” diye seslenen Rezan süratle yanına gitmiş, yerde ağlayan küçük kızı kucağına almıştı. “Tamam, kızım ağlama.” Saçlarına öpücük kondururken yerde uzanan annesine gözleri ilişti. Kızarmış gözleriyle onu izliyordu. Elden ayaktan düşmüştü. Tüm bu karmaşanın içinde nasıl olacaktı ki?

Ama buna sebep onlar olmuştu. O yüzüğü alınıp sözü habersizce kesmişlerdi. Rezan annesine de kızgındı. Yine de bir

dizinin üstüne çökmüş annesinin başını öpmüştü. “Bir şey yapmadım, korkma.” Korkmamasını söyleyerek ayaklanmıştı. Annesinin bu halini daha fazla görmemek için arkasını dönmüştü.

“Rezan..baba çok..korktum..” Küçük kızın sesini duymasıyla adamın kalbi çarpmıştı. Her şeyden habersiz küçük bir kız bunca olaydan anlamasa da bağırışlardan korkardı. “Yok bir şey, miniğim... Korkma, geçti...” Yatıştırmaya çalıştığı kızı bahçeye çıkartırken ağlamaması için etrafı gösterdi. “Bak, meleğim, bir şey yok.”

Küçük kızın akan burnunu temizlemek için peşlerinden giden Sedef, Rezan’ın yanında durmuş, kızının burnunu peçeteyle silmişti. Aleyna annesinden uzaklaşıp küçük kollarını Rezan’ın boynuna sıkıca doladı. Yanaklarına öpücüklerini kondurdu.

“Korktum... ben...” dedi korkudan titreyen sesiyle.

“Bir şey görüyor musun etrafta?” Sırtını okşarken küçük kızın korkusunu almaya çalıştı Rezan.

Evli bir çifti izliyormuş tadına kapılan Mizgin Şahmaran duygusuz hissediyordu. Rezan ağlayan küçük kızını sakinleştiriyor, Sedef ise karısıymış gibi peşinden gidip ağlayan kızını pırpırlıyordu. Başka bir kadın lafı ağzından düştüğünde kast ettiği buydu. Ancak o anki duygularıyla hemen şimdi içinde bulunduğu duygunun tadı aynı değildi. Keza ne Sedef’i umursadı ne kendisini hiçe sayan kocasını.

Acımasızlığından an olsun vazgeçmeden, güttüğü kini ısrarla sulayan Rezan Şahmaran’ın ailesinin acısını, korkusunu, ıstırabını görmezden gelişini ve duymazdan gelişini asla unutmayacaktı. Kızı için parçalanmış bir annenin feryadına hançer saplamıştı. Kızının vurulduğu haberiyle dünyası başına yıkılmış bir babanın önünü kesmişti. Ne kimseye sarılmasına ne kimseyle konuşmasına izin vermişti.

Cengiz’in cümleleri hâlâ kalbinde yankı ediyordu. Korkusunu almak için elini uzatan ağabeyini kocası için geri çevirmişti.

Migin bütün bunları nasıl görmezden gelir, nasıl unutabilirdi. Öfke ve nefretle baktığı kocasını görmek bile istemedi. Pencerenin önünden çekilip yatağına uzanırken gözlerini sımsıkı kapadı.

“Ah Rezan Ağa ah... Bir dolmalık biber gibi ağzını oyup, içine yararlı olan her şeyi katmak isterdim. Aşk, sevgi, sadakat, mutluluk, umut, hayaller, tatlı sözler, biraz romantiklik ve iğneyle ağzını kapatmak isterdim.” Son günlerde ihtiyacı olan sadece ama sadece buydu.

Başucundaki gece lambasını kapattıktan sonra gözlerini yumdu. “Ailem gelirse, beni almak isterlerse, Rezan, hiç düşünmeden kabul edeceğim,” dedi derin bir nefes alırken. Akabinde acı cümleleri dilinden döktü: “Çünkü ne sana ne de aşkına eyvalahım var artık!”

Ne yamansın ayrılık...

İki kalbi ayırmaya gücü yetmez ama bir yolu iki farklı yola çevirirdi. Araya da kocaman bir duvar ördürürdü. Sen o duvara yüklenmedikçe o duvar arşa yükselir, yolların kavuşmaya seni götürmezdi ayrılık. Ne kadın o duvara dokunmaya yeltenecekti artık ne adam. Vaziyet felaketin eşiğindeydi.

Kocası her nereye gitmişse yine eve gelmemişti. Aslan temiz kıyafetlerini almış, tek kelime etmeden tekrar evden çıkmıştı. Mizgin odada delirmenin eşiğine gelmeden aşağıya kaynanasının yanına inmişti. Onu görmeliydi. Dün gece görmemişti.

Sedef ve kızı bahçede Diyar ile oynarken etrafta görmediği kızların okula gittiğini düşünmüştü. Evin ise sabah erkenden annesiyle dedesinin evine gitmişti. Haydar Ağa yıpranan kızının biraz dinlenmesini istiyordu. Zaten ailesi döndüğü gibi gidecekti. Kararı kesin ve netti.

Piroz Şahmaran için doktor çağırılmış, hem tansiyonu hem de şekeri ölçülmüştü. Çok stresli olmasından mütevellit tansiyonu

düşmüştü. Yine de güçlü durmaktan kendini alıkoymayan yaşlı kadının sağlık durumu şimdilik iyiydi.

Kaynanasının yanına gitmeden önce çorba yapmıştı. Hazırlığıyla beraber kaynanasının odasına çıkmıştı. Mizgin iki görümcesini annesinin yanında bulmuştu. Mihrivan ve Berivan annelerinin başında bekliyorlardı. Mizgin'i görünce iki kadın da gülümsemişti.

Mizgin tepsiyi komodine bırakarak gelen misafirleriyle kucaklaşmış, çünkü yaşananların burukluğu üzerinde olmasına rağmen, güler yüzlü olmaya gayret etmişti.

"Nasılsın, Mizgin?"

"İyiyim, Mihrivan. Seni sormalı, çocuklar nasıl?"

Annesinden olayların hepsini öğrenmişlerdi. Dilber Hanım, Mizgin'i suçlasa da iki kadın da babaannelerini çok iyi bildiğinden anneleri gibi düşünmüyorlardı. Üstelik Mihrivan, Rezan'ın yaptığı acımasızlığı hâlâ hazmedememişti. "İyiler hepsi," diyerek hüzünlü bakan kahverengi gözlerine gülümsedi. "Anneme çorba mı yaptın?"

"Evet, biraz dinlensin diye."

Dilber Hanım gelinini görmezden gelerek kızı Berivan ile konuşuyordu. Mizgin'i en başından uyarmıştı. Karışmamasını ısrarla söylemiş ama gelini onu dinlemektense burnunun diki-ne gitmişti. Kaynanasını elbette çok iyi tanıyordu Dilber Hanım. Ancak Mizgin'in isterse bir şekilde Rezan'a o yüzüğü aldirmaya gönderdiğini haber edecek kadar kurnaz olduğunu da biliyordu.

Dün gecedan itibaren anne kız tavırlarına son vererek kaynana gelin gibi olmaya karar vermişti. Mizgin'i, Rojin'den farklı görmezdi. Lakin gelininin vurdumduymazlığı bu duruma sürüklemişti. En azından biraz disiplinli olsa Mizgin artık her şeye burnunu sokmazdı.

"Jinap Piroz'a baktın mı?" Sesi sert, bakışları soğuk, tavrı ise oldukça katıydı ve o güler yüzlü, şefkatli Dilber Hanım'dan çok uzaktı.

Kadın kaynanasının soğuk sesini duyunca afallamıştı. Fakat belli etmedi. “Belê,* jinap.”

“Erzak odasına bak, eksik gedik varsa yaz. Hamit almaya gidecek.”

İki görümcəsi hayretle annesine izlerken Mizgin tebessüm etti. Ne diyebilirdi ki? Kaynanası sonuna kadar haklıydı. Melek gibi kadını kendine düşman edecek raddeye getirmişti. Oğlunu herkesin gözünde karısına silah kaldıran ve onu öldürmeye yeltenen zorba bir adama haline getirmişti. Ki silahı çıkarıp kafasına dayayan oydu. Fakat herkes Rezan’ın ona silah doğrulttuğunu, öldürmek istediğini düşünüyordu.

Kocası sırf ona laf gelmesin, güç duruma düşmesin diye tek bir kelime bile etmemişti. Nitekim bu ne Mizgin’in hatasını ne Rezan’ın hatasını yok edebilirdi. Kaynanasının sert emri üzerine kendini aşağıda buldu. Erzak odasına geçip yarım çalışan aklıyla eksikleri yazarken geçen zamanın farkında değildi. İlk önce eksikleri yazmış daha sonra çıkmıştı. Alması için listeyi Hamit’e vermiş, evin temizliğiyle ilgilenen kızları kontrol etmişti. Gelen erzaklarla tekrar odaya girmiş, yerleştirmelerini izlemişti. İçinden geçip duran sıkıntı ise peşini bırakmıyordu. Yarın tüm aşiretler toplanacaktı. Mizgin’in hatası sonucu çıkan silah olayından dolayı kocası suçlu biliniyordu.

Aleyna’nın sesi, çekilmez annesinin kahkahası kulağına kadar geliyordu. Mizgin sabrederek işlerin bitmesini bekledi. Sema ve Özlem’in özenle yerleştirdiği erzaklarla kiler odası yeniden düzenine kavuşmuştu. Yorulan kızları göndererek kendisi de ayaklandı. Su bardağını yerden alarak erzak odasından ağır ağır çıktı. Sanki dünyanın yükü omuzlarına inmiş de yerinden çok memnun gibiydi.

Sesleri işitince bakışlarını çeviren kadın gördükleriyle kalbine yumruk yemiş kadar oldu. Rezan bahçede kolları arasında

* Belê: Evet

döndürdüğü küçük kızla kahkaha atarken Sedef elindeki telefonla onları videoya çekiyordu. “Yine aile gibiler,” diye fısıldayan sesi duyusuzdu.

Dünyanın yükü omzundan kalbine doğru bir çırpıda inivermişti. Bu dert Mizgin Şahmaran’ı seviyordu. Öyle ki yakasından düşmek bilmiyordu.

Kocasının onu fark etmesi için elindeki bardağı yere düşüren kadın şaşırmış numarası yaparak ağzını açtı. Gerçekçi olmasına özenle dikkat etmişti.

Rezan yere düşen bardak sesiyle arkasına dönünce, karısının yerden cam kırıklarını topladığını gördü. Küçük kızı kucağından indirip karısına doğru ilerledi. Bu sakarlıkla elini kesmesi muhtemeldi. Mutfağa doğru seslenerek birilerinin gelmesini istedi ve karısını kolundan tutarak doğrulttu.

Ancak Mizgin kolunu hiddetle çekti. Öfke yüzünü kaplayarak vücuduna virüs gibi akın etti. Konuşmamak için kendini kastı. Rezan’a bakınca, ağlayan annesini anımsamıştı. Annesinden ayrılan karısını da ezmişti. Mizgin bunu ölse unutmazdı.

Öfkeli kadına tek bir kelime etmedi adam. Rezan düşünceli, Mizgin öfkeliydi. Suçlarının farkındaydılar ama artık geri dönüşü yoktu. Mizgin hata yapmıştı, Rezan hatasını kendi acımasızlığıyla katlamıştı.

Bir şey demeden önce Sedef’e sonra küçük kıza baktı Mizgin. Sedef kızını kucağına almış, gülerek çektiği lanet videoyu izletiyordu. “Bak baba sana neler yapıyor.”

Mizgin sakin olmaya çalışarak tekrar kocasına baktı. Adımlarıyla yanından uzaklaşırken sadece kocasının duyacağı yükseklikte zehir gibi cümleyi soludu: “Uzak kalmak bize çok yakışıyor!”

Kocasını arkasında bırakarak yukarı çıktı. Yadê Piroz’u kontrol etmeliydi. Yine odasına kapanmış kimseyle konuşmuyordu. Stresiyle baş başa kaldıkça tansiyonu da şekeri de fırlardı. Odanın kapısını usulca açıp kafasını içeri soktu. Gözleriyle odayı ta-

radığında yaşlı kadını, pencere önünde dışarıyı izlerken bulunca hafifçe tebessüm etti. Aralıktan girerek kapıyı arkasından kapadı. Yanına varıp dizlerinin üzerine çöktüğünde yaşlı kadına baktı.

Fakat Yadê Piroz ısrarla Mizgin'e bakmıyordu. Elinden tutup öptü. "Yadê ağrın var mı?" Görünen o ki üzgün görünen babaannenin ağzından lafı kerpetenle alacaktı. Konuşmadı yaşlı kadın susmayı tercih etti.

"Sen de mi bana kızgınsın, yadê?" Mizgin yere oturarak kafasını yaşlı kadının ellerinin üzerine yasladı. "Haklısın, yadê. Ben çocuk gibiyim," demesiyle şakağına düşen ıslaklık garibine gitmiş kafasını kaldırmıştı. Yüzünü kendisine çeviren yaşlı kadının gözleri ıslaktı. Bir inci tanesi gibi şakağına düşmüştü.

"Yadê ne oldu?"

Buruşmuş küçük elleriyle gözyaşlarını yanağından sildi Piroz. "Dün gece sana bir şey oldu diye çok korktum. Benim güzel kızımın başına kötü bir şey geldi sandım." Kara gözlerine düşen anıyla göz bebekleri titredi. "Sonra Rezan geldi karşıma, tıpkı babası gibiydi. Dik kafalı, dediğini yapan, rahmetli Hozan'ım gibiydi."

"Korktum, yadê."

"Korktum tabii, hem seni hem Rezan'ı kaybetmekten çok korktum." Akan gözyaşlarını silmeye takati kalmayan yaşlı kadının gelininin saçlarını okşadı. Gelini değil aslında torunu gibiydi.

"Aileni çok özledin değil mi?"

Kafasını sallamakla yetindi Mizgin. Bu konuda dili bir cümle kurmaya asla yeltenmeyecekti.

"Kaç kere konuştum kocanla ama Rojin'in, Berdan'ın öfkesi geçmiyor. Dinmek bilmiyor, dindirmiyor da."

Ağlayarak konuşan yaşlı kadını sessizce dinledi Mizgin. Yadê Piroz onu öz torunlarından ayırt etmiyordu. Çok seviyor, değer veriyordu. Her şeyden öte koruyordu. Kaynanasını kaybetmişti ama babaannesini ne olursa olsun her şeye rağmen kazanmıştı.

“Ben Rezan’a deseydim seni gönderdiğimi, bunlar olmazdı.” Kendini suçlayamaya devam edecekti Piroz. Zira bütün bunların sorumlusu tek başına verdiği ve zorla yaptırdığı karardı.

Yaşlı kadının korkularını alarak biraz daha zaman geçirdikten sonra odasına geçmişti Mizgin. Rezan’ı içeride bulmayı beklememiş ancak görmezden gelmişti. Direkt dolabına yönelip geceliğini alarak banyoya girmişti. İvedilikle ihtiyaçlarını gide-rerek üzerini değiştirdiği gibi banyodan çıkmıştı.

Uzaklığın kat ettiği mesafeler aynı yatakta aynı yastığa baş koyduğunda daha elim bir sıkıntıya dönüşüyordu. Yatağına girdiğinde kocası yaktığı sigarayı içiyordu. Mizgin uzanıp sırtını kocasına döndü. Gözlerini günün yorgunluğundan kurtulmak için kapattı. Rezan’ın yorgunluğu da vardı. Rezan’ın yorgunluğu kalbini istila etmekle kalmıyor, her bir hücrelerine kadar sirayet ediyordu. Gözlerindeki ağırlık, iyice mayışan bedeni metalik sert sesi işitince dirilerek kayıplara karışmıştı. Zimba gibi olmuş bedeniyle emri veren kocasına döndü.

“Kalk bavulunu hazırla!”

Anlaşılmaz bakışlarıyla sırtını gördüğü adamı bir müddet izledi. Ne dediğini tam olarak idrak edememişti. Bavulunu ne için hazırlıyordu? Nereye gidiyordu? Yahut nereye gönderiliyordu?

“Anlamadım?” Sesi mayışan birisine göre oldukça sertti.

“Kalk bavulunu hazırla. İki saat sonra gidiyoruz.” Rezan sigarasını içerken diğer yandan da elindeki kâğıtlara bakıyordu. Pek tabii konuşurken Mizgin’in yüzüne bakmıyordu.

“Nereye?”

“İlk önce İstanbul’a. Daha sonra İzmir ve Karadeniz olabilir.”

“Neden?” Mizgin tek kelimelik soruları yöneltiyordu.

“Öyle istedim, kalk hazırlan.”

Genç kadın yataktan doğrulurken kocasına baktı. Yüzüne bakma zahmetinde bulunmadan, emir kiplerini sunup işiyle ilgileniyordu. Kinayeyle gülümsedi Mizgin. Rezan Ağanın keyfine

göre yanına gelip, keyfine göre yüzüne bakmayışına aldırmayacaktı. Zira Mizgin eskisi gibi kendine dert etmeyi bırakmıştı.

Bavulu dolaptan çıkarıp yere bırakırkenki hareketleri sert ve gürültülüydü. Bu da Rezan Ağa verilmesi gereken bir mesajdı ki Rezan Ağa mesajı gayet iyi almıştı. Yataktan çıkmış balkona geçmişti. Tabii ciğerindeki sıkıntıyı bastırarak gibi görünen ama bastıramayan sigara paketiyle.

Mizgin kocasının emrine uyarak bavulunu hazırladı. İhtiyacı olan ne varsa hepsini bavula tıktı. Kaç gün kalacağını bilmiyordu. Ki giderken ne giyeceğini de bilmiyordu. Sadece ihtiyacı kadarını aldı.

Balkonda kocası sigarayla düşünüldürken, Mizgin daldığı bavula bakarak iki saati geçirmişti. Annesinin feryatları sessiz odada yankılanmıştı. Sanki başucuna oturmuş, sen bana niye gelmedin Mizgin der gibi ısrarla bağırıyordu. Oturduğu yataкта dizlerini kendine çekmiş, kulaklarını annesinin feryatlarına kapamak istemişti. Ne yaparsa yapsın akli fikri kalbi evlat acısıyla yanan annesinden öteye gidemiyordu. Öyle ki kocasının balkondan içeri girdiğini ve hazırladığı bavulu aldığını bile görmeyecek kadar dalmıştı.

Odadan çıkmak için kapıya yürüyen Rezan Ağa, göz ucuyla karısına baktığında yataktan çıkmamış olduğunu gördü. Omzunun üzerinden dönerek Mizgin'i kontrol etti. Bir noktaya dalmış, onu fark etmemişti. Konuşmak istemediğinden bir şekilde dikkatini çekmeliydi. Kapı kolunu tutup gürültüyle açınca karısı irkilerek kendine gelmiş, Rezan anında kafasını önüne çevirmişti.

Neye uğradığını şaşırarak kadın, odanın içindeki gürültüyü anlamaya çalıştı. Rezan Ağa elinde bavulla kapıdan çıkıyordu. Gönlüsüzce ayaklanan Mizgin peşine düştü. Konağın ışıkları sönmüş, herkes odasına çekilmişti. Neden sessiz sedasız gittiklerini merak etti.

Bahçeden çıkıp kapı önünde çalışır halde duran arabayı görünce duraksadı. Şoför koltuğunda Aslan oturuyordu ve yanın-

daki her kimse onunla sohbet ediyordu. Rezan elindeki bavulu bagaja yüklerken, Mizgin arabaya binmişti. Aslan ile dikiz aynasından göz göze gelmiş, anında kafasını çevirmişti. Rezan arabaya binince Mizgin aklını kurcalayan soruyu mesafeli sesiyle gönülsüzce kocasına yöneltmişti: “Evdekilerin haberi var mı?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Gerek yok, yarın evde olmadığımızı anlayınca ararlar, biz de söyleriz.”

Mizgin kocasının hareketlerine bir anlam veremiyordu. Umursamaz davranması ve herkesi yok sayması canını sıkımsı-tı. Lakin neden İstanbul’a gidiyorlardı? Üstelik evdekilere haber vermeden!

“Hoş geldin, yenge,” diyen Suat’a, “Hoş bulduk,” diyebil-di sadece. Dün geceki rezilliğinden sonra pek kimseye bakacak yüzü yoktu. Ancak kocasının yaptıklarından sonra kimseyle göz göze gelmek istemeyen, iletişim kurmak istemeyen kadına dö-nüşmüştü. İletişim kurmak istediği tek tük insanlar vardı; o da kocasının evinden kovduğu ailesiydi.

Yolu hızla geçen arabada üç adam konuşuyor, Mizgin cama kafasını yaslayarak onları dinliyordu. Uykusu hâlâ vardı ve ne-reye gidecekse bir an önce varmak ve uyumak istiyordu. Yorgun bedenini dinlendirmek istiyordu. Yoksa bu gidişle bir yerlere düşecekti. Evin’i de görmemişti. Zaten araları limoniydi. Şimdi giderse dönüşünde bulamamaktan korkuyordu. Her şey karışı-yordu. Hiç kimse yerinde kalmayacak gibiydi.

Araba durunca genç kadın kocasıyla beraber inmişti. Etrafına bakınca pistte olduğunu gördü. Etraf cılız ışıklarla aydınlanmış ve neredeyse kör noktalar hâlâ vardı. Suat ve Aslan arabadan in-memişti.

Rezan bavulu alırken, Mizgin ön koltukta yer alan kaynıy-la göz göze geldi. Aslan’ın kahverengi gözlerinde her duyguyu

görmek mümkündü. Sevgi, anlayış, şefkat, hüznü ama en çok samimiyet vardı. Bu adama olan sevgisi gittikçe büyüyordu. Eğer Rezan kardeşi kadar sevgisini belli eden biri olsaydı Mizgin bugün bu durumda olmayacaktı.

“Kendine de ağabeyime de dikkat et, jınbıram.”

Mizgin kısa bir tebessüm etti. “Sen de evdekilere dikkat et. Yadê Piroz’da olsun gözün, kulağın. Düünden beri iyi değil. Tanıyonu, şekeri oynuyor.”

Aslan gözlerini kırıştırdı. “Emrin olur, jınbıram.”

Mizgin mahcubiyetle baktı. “Esağfurullah. Emir değil, bıremın.”

Kabaca güldü Aslan. “Biliyorum biliyorum.”

Bagajın sertçe kapanan sesiyle kafalar anında Rezan’a dönmüştü. Kendi kendine sinirleniyor, hıncını eşyalardan çıkarıyordu. Mizgin kaynına el sallayarak sessizce kocasının yanına yürüdü. Aralarında bir grup insanın geçebileceği kadar mesafe bırakmıştı.

Arkasındaki arabaya ellerini kaldırıp selam verdi. “Allah’a emanet gençler.” Giderken dostunu kızdırmayı eksik etmemişti Rezan. Suat’ın küfrü kulağına dolarken uzağındaki kansını yok sayarcasına hızlı hızlı yürüdü.

Mizgin helikopteri görünce kaşlarını kaldırdı. Ansızın çıkan bu gizli uçuşun sebebini merak etti. Rezan ile iletişim kurmak istemiyordu. Ne kadar susarsa o kadar ayaklanmış hissediyordu kendini.

Tekrar helikoptere baktığında önünde bekleyen adamı görmesiyle olduğu yere çivilenmişti. Kapı ağzında oturmuş bir bacağını sarkıtırken diğer bacağıyla oturuşuna destek olmuştu. Kot pantolonunu asker botunun içine sıkıştırmış, deri montunu üzerine geçirmişti. Hareli yeşil tişörtünü uzaktan seçebiliyordu. Ve dağınık saçlarının altında çatık kaşlarıyla birleşmiş mavi gözleri her şeyden daha belirgindi. Her şeyden daha rahatsız, daha tehdit ediciydi. O adam gene karşısına çıkmıştı.

Şehnaz & Gülşan Başlımoğlu

Rezan adım atmayı bırakan ve yerinden kıpırdamayan karısına baktı. “Mizgin gelsene.”

“Bu adam neden burada?” diyen sesi merakтан öte rahatsız bir anlam içeriyordu.

Rezan bahsettiği adama dönüp bakarken kaşlarını çatı. Neden soruyordu bunu şimdi? Onlarla gelecekti ki bekliyordu.

“Bizimle gelecek, Mizgin.”

Evin’in evlenme ihtimali yüksek olan Robin Koçbar onlara eşlik mi edecekti? Hem de Revenk ile evlenmelerine bir yönde mani olan kahrolası isimken.

“Sebe?”

Rezan Şahmaran karısının gözlerinin içine uzun uzun baktı. Bu denli katı ve soğuk duruşa sahip olan kadın onun karısı değildi. Sadece bir gecede bambaşka bir kadına dönüşmüştü.

“Ben öyle istedim!”

Bölüm 24

Sıldırım

Er meydanına iki yiğit davet edilir, adaletli bir dövüş yapılır. Biri galip olurdu biri mağlup. Rövanşın sonunda dostane bir şekilde el sıkışır, yollar ayrılırdı. Rezan yiğit adamdı. Ancak Mizgin dövüşeceği biri değildi. Fakat yiğit bildiği karısı, sırtını döndüğünde kollayacağını sandığı kadını darbesini indirmişti. Hem de bütün sözlerine rağmen.

Kız kardeşinin yaptığı hatanın faturasının kendisine kesilmesinden en başından beridir şikâyetçiydi ama Rezan'a neredeyse gıkı çıkmamıştı. Berdan yüzünden bir şekilde hep Rezan'ı anlamış, acı çekmesine rağmen anlamaya devam etmişti.

Lakin içindeki öfkeye rağmen merhametli bildiği kocası, diktatörden farksız kalbiyle ilk defa onu bu denli sağlam yere düşürmüştü. Silahı çekmemişti ama başka bir kadın demişti. Silahı çekmemişti ama ailesini vurmuştu. Tüm bunlar olmuşken nasıl Rezan'ı affedebilirdi? Düşün düşün içinden çıkamadığı bu kargaşanın elle tutulur tek yanı, Rezan Şahmaran'ı kınayan kalbiydi. Mizgin artık kendisini hatalı görmüyordu.

Ben öyle istedim cevabının ardından aynı adamla helikoptere binmiş, uçarak İstanbul yolculuğuna başlamış, helikopteri hava-

landıran Robin'i ara sıra göz hapsine almış ve hepsi tam olarak yarım saat içinde olmuştu. Olmuştu ama kadına asır gibi gelmişti.

Robin'i ilk gördüğünde verdiği tepki yüzünden Rezan'ın şüphelerini ne yazık ki üzerine çekmişti. Şimdi o adam bir ön koltukta oturuyordu. Sırtı Mizgin'e dönüktü.

Rezan'a baktığında tabletini kurcaladığını gördü. Göz ucuyla bakmaya çalıştı. Kiminle ne konuştuğunu görmeliydi. Bir kadın kocasına kızgın da kırgın da olsa hiçbir zaman izlemekten, kontrolünden vazgeçemiyordu. Şüphe duyduğundan değil ama merakından peşine düşüyordu. Zira ne çapkınlığından vazgeçen erkek vardı. Ne de kocasını takip etmekten cayan kadın. Tabii bu unsur belirli bir kesimi ibraz ediyordu.

Duruşu gitgide değişince Rezan görmesi için tableti yüzüne çevirdi. Kafasını geriye çeken Mizgin yakalanmanın verdiği utançla kızarmıştı.

"Maillerime bakıyorum kadınlara değil."

"Maillerde de kadın vardır."

Rezan tek kaşını kaldırıp karısına baktı. Mailde kadın olsa ne olacaktı?

Robin konuşan ikiliye dönünce gülümsemeye çalıştı. Mizgin'in evli olduğunu öğrendiğinden bu yana şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Rezan Şahmaran'ın karısıydı. Berdel hükmünü dedesi anlatmış, Robin olanlara inanamamıştı. Cengiz'i iyi tanıyordu. Mesut'u ise günahı kadar sevmezdi. Berdan ile aralarında pek iletişim olmamıştı. O evde tek sevdiği ve anlaştığı Cengiz idi. Halen de görse konuşur, yanına oturup bir çayını içerdi.

Bakışları Mizgin ile kesişince bir müddet o gözlerle baktı. İçinde kaybolmaya yüz tutacaktı ki Mizgin bakışlarını çekmiş, gökyüzünü seyre dalmıştı. Boş gözlerle bakan bir adet Robin kalmıştı.

Mizgin rahatsız olduğu bakışlardan gözlerini çekerken küçük pencereden dünyayı izledi. Kocasının da ondan pek bir farkı yoktu. İşini bırakmış pencereden gökyüzünü izliyordu. İkisinin kalbinden geçen his ve bu hissi anlatan cümle neredeyse aynıydı.

‘Gökyüzünü indirmedin, Rezan ama ben senin gökyüzüne çıktım!’

‘Küçük kelebek gökyüzüne doğru uçuyor!’

Birbirlerine kırgınlardı ama hisleri hâlâ diriymi.

Rezan önüne döndüğünde Robin’in onları izlediğini gördü. Nedensizce Robin’e karşı bir şüphe düşmüştü içine. O gece, ‘Senin karn mı?’ derkenki dehşeti, Mizgin’in onu görünce gelmesini istememesine bir türlü anlam veremiyordu. Robin’i severdi ama şimdiki Robin’i sevmek istemedi. Karısına karşı tavrı yüzünden şüphe beynini altüst etmişti. Mizgin’den yana şüphesi yoktu ama Robin’in hal ve hareketleri buna teşvik ediyordu.

Haşmet Ağayla telefon konuşmasında Robin’in Ağrı’dan geri döndüğü haberini almıştı. Mutlu olmuştu. Zira Haşmet Ağa en çok Robin’i severdi. Yanına göndermek istediğini ve disiplinli bir iş hayatına adımlarını atmasını istemişti. Rezan ise hiç düşünmeden kabul etmişti. Haşmet Ağa babasının ve amcasının en yakın dostuydu. Babası gibi sever sayardı.

Robin başına buyruk ve kimseyi takmayan bir adamdı. Hayatı dolu dolu yaşamayı severdi. Canı nereyi istiyorsa orada olurdu. Haşmet Ağa serseriliğinden arınsın diye Rezan’ın yanına göndermişti. Kısa süreliğine işine ortak etmesini ve beraber çalışmalarını rica etmişti. Suat’ın kardeşini koruyup toz kondurmayacağını hepsi çok iyi biliyordu. Rezan’ın, Revenk’i kimseye yedirtmediği gibi.

Sonuç ise ortadaydı; Robin yanlarındaydı. Hatta onlarla İstanbul’a gelecek ve yeni işleri Rezan ile halledeceklerdi. Bu durumda karısını götürmek istemedi. Lakin yarın sabah toplanacak aşiretler yüzünden karısını da almıştı. Döndüğünde Mizgin’i bulamamaktan korkuyordu.

Kafasını karısına çevirdiğinde uyumuş olduğunu gördü. Yorgunluğunu odaya girdiğinde fark etmişti. Kim yorgun değildi ki, herkesin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Toparlanmalı, kaosun

enkazını üzerlerinden atmalılardı. Karısının yaptığı gibi gözlerini kapattı. Biraz dinlense hiç fena olmazdı.

Robin arkasına tekrar baktığında Rezan'ın uyuduğunu görmüştü. Mizgin gibi bir kadını aldığı için şanslı sayıyordu bu adamı. Küçük kadına gökyüzü gözlerini çevirmişti. Tülbentin oyları yanağına örtülmüş, güzelliğini gizliyordu. Konakta bulmayı beklemediği Mizgin'in katı mesafesini unutmuyordu. Aslan gelmeseydi, kuyumcуда gördüğünü ve kendinde ona ait bir şeyin olduğunu söyleyecekti.

Fakat hayatında yaşamadığı şaşkınlığı o gece yaşamıştı. Çınar yaprağının güzelliğini adadığı kadının Mizgin olduğu ve Rezan'ın berdelde aldığı karısı olduğunu... Ağrı'da iken buraların karıştığını öğrenmişti. Dedesinin detaylı anlatmamasına o gece yakınmıştı. Zaten anlatsaydı bile Mizgin olduğunu bilmezdi. Hayatında ilk defa görmüştü. Belki küçükken yanından geçip gitmişti. Mesut'u o kadar sevmeydi ki kavgaları yüzünden Zuxari ailesine nefret beslemişti. Cengiz dışında ve bugün bu kadın dışında!

"Rezan Ağanın karısı..." diye fısıldadı.

Pilot bir şey söylediğini zannedip dönünce Robin tekrar önüne bakmıştı. Mizgin kapılıp kaldığı bir nehir akıntısı gibiydi. Ama bu farklıydı. Boğulsa da kurtulmak istiyordu. Mizgin'in dalgalarına meydan okumak istiyordu! Rezan Şahmaran için Mizgin'i kendinden soyutlamak istiyordu.

Gözünü İstanbul'da açtığında pek hevesli olmayan ve yorgun adımlarıyla kocasının izini sürmüştü. Kendini yeni bir evde, yabancı bir evde bulan Mizgin pek iyi hissetmemişti. Sadece uyumak, gördüğü ilk yatağı kendini atmak istiyordu. Rezan yanlarına gelen çalışanlarla konuşurken Mizgin evi kontrol ediyordu.

İki katlı bir villanın salonunda duran genç kadın eşyaların, halıların, kapıların eskiliğine takılmıştı. Bu ev çok eskiydi. Eski

olmasına rağmen hâlâ sağlam ve güzeldi. Gözünü duvarlarda çerçevelerde gezdiren genç kadın gördüğü fotoğraflarla yutkunmuştu.

Burası Hozan Ağanın tatil eviydi. Küçükken her yaz çocuklarını alıp getirdiği ev burasıydı. Hatıralarla yüklü bu eve geldigine inanamıyordu. Ya Rezan nasıl buraya gelebilmişti? Babasının fotoğraflarıyla dolu bu salonda nasıl oturup kalkabilecekti? Şimdi anıları gözünde canlanmıyor muydu? Babasının güldüğü anlar, kızdığı zamanlar, beraber oynadıkları günler... Her yerde Şahmaran Aşiretinin mert ağası Hozan'ın izleri varken bu adam nasıl durabiliyordu?

"Alışkanlık..." demişti Mizgin. Zaman senden yaralarını, acılarını almıyor, alışkanlığı bahşederek, eskisi gibi diri hissetmemeni sağlıyordu o kadar. Alıştığın yaralarının çoğunu sahiplendiğin gerçeği göz ardı edilemezdi.

Çalışanları beklemeden ağır ağır gezmişti. Garip hissetse de burada olmaktan mutluluk duymuştu. Burası kıymetli hatta kıdemli bir yerdi. Bu ailenin bir parçası gibi gelmişti.

Esneye esneye ev gezisini bitirmişti Mizgin. Kendilerine ait olduğunu öğrendiği ve yeni hazırlanmış yatak odasına yorgun argın giren kadın, yatağa aşkla bakmıştı. Hızlı adımlarıyla yatağa yürüyerek başındaki tülbenti bir kenara fırlatmıştı. Üzerindeki kıyafetlerini değiştirecek gücü bulamayınca kendini yatağa öylece bırakmıştı.

Arkasından odalarına giren Rezan Şahmaran uyumak yerine banyoya girmişti. Uykunun cazibesine kapılan kadının tek mura-dı sabah geç uyanmasıydı.

Bazen uyanmanın bir anlamı kalmıyordu. Kalbi kūs, ruhu incinmiş, düşleri kırılmış bir kadın sabahları sevmiyordu. Uykusunu almakla alakası yoktu. Yarım bir beden uykusu da noksan olur-

du. Dönüp baktığında yatağında sırtını dönmüş bir adamla güne uyanmak iç sıkıntısından başka bir şey vermiyordu.

Aşağıya inen Mizgin kahvaltı sofrasında kocasını ve Robin'i görünce orta basamaklarda duraksadı. Yorgun gözleriyle masadakileri izleyen Mizgin ikilemini çözmeye çalışıyordu. İnip inmemek arasında bocalarken onu fark eden kocasıyla göz göze geldi. Yorgun ifadesi silinerek soğuk bakışlarına döndü.

"Gel kahvaltını et."

Rezan'ın ses tonunda uzaklık yerini hâlâ koruyordu. Mizgin'in de ondan yana pek farkı yoktu. Aç olmasaydı kahvaltı sofrasına ölürdü de gitmezdi. Fakat doyur beni Mizgin, diye ciyaklayan bir mideyle mücadele ediyordu. Midesini kıracağına Rezan'ın kafasını kırmayı yeğlerdi.

Kendinden emin adımlarıyla basamakları inerek kahvaltı sofrasına geçip otururken Robin ile karşı karşıya gelmişlerdi. "Roj baş, Mizgin," demesiyle Rezan'ın bakışlarını üzerine alınca yanına bırakılacak hitabı hoşnutsuzca ekledi: "Mizgin yenge."

"Roj baş." Samimiyetten uzak, kuru bir karşılık vermişti Mizgin. Tabağını dolu dolu dolduran genç kadın bu hareketleriyle kocasına seni kafamdaki tülbentim kadar takmıyorum, Rezan Ağa, mesajını veriyordu.

Kahvaltıyı yeni ortağıyla iş üzerine konuşarak geçiren genç adam ne kadar kızgın olsa da görmezden gelse de Mizgin'in etrafında olmasını istiyordu. Kahvaltıyı iştahından bir şey kaybetmeden zevkle yiyişini ara sıra izleyip içten içe sesini özlediğini kendine itiraf etmişti. Mizgin Şahmaran'ın susmak bilmeyen çenesini de özlemişti.

Kahvaltıdan sonra iki adam kahvelerini alıp çalışma odasına geçerken Mizgin tek başına kalmıştı. Rezan'ın kaçamak bakışlarını kahvaltıda fark etmesine etmişti Mizgin. Amma velâkin görmezden gelme sevdasından vazgeçmemesi gittikçe canını sıkıyordu. Ailesine yaptıklarından sonra hâlâ kendinde bu hakkı buluyordu.

Hiç mi onu düşünmüyordu? Bu kadın ailesinin sanırlarını taşıyor demiyor muydu? Tek bir kelime dahi etmemişti. “Böyle olması gerekiyordu.” Buna bile razıydı. Ama kocasından ne olaylarla ilgili bir kelime ne de ailesiyle ilgili tek bir cümle duymuştu. Belki böylesi daha iyiydi, bilmiyordu. Rezan konuşursa aralarındaki buz duvarı koca bir çığa dönüşebilirdi. Onun için sessiz kaldı şimdilik. Elbet konuşacaklardı!

Bütün gününü evi dolaşarak, bilmediği ne var ne yok arayarak geçiren Mizgin sonunda kotasını doldurduğunda yorgunlukla kendini balkona savurmuştu. İstanbul’u seyre daldı. Buraya en son iki yıl önce gelmişti. Babası İstanbul’a tatile getirmişti. Öyle mutlu olmuştu ki gördüğü her anda babasının boynuna atlamıştı.

Birçok şehre tatil için gitmişti ama İstanbul’a hiç gelmemişti. Geldiğinde ilk istediği Cengiz’den onu boğaza götürmesi olmuştu. Hiç unutmuyordu; boğazı gördüğünde dudaklarından çıkan ilk kelimeler, “Ne büyüksün İstanbul!” olmuştu.

“Ne güzelsin İstanbul!” diye fısıldadı bütün sıkıntısını havaya üflerken.

Eve gelene kadar sanki Cengiz görmemiş gibi her yerin güzelliğini anlatıp durmuştu. Âşık olmuştu İstanbul’a ki hâlâ öyle çok seviyordu. Gülümsedi tekrar ederken. “Ne güzelsin İstanbul!”

Bu sefer farklıydı, bu sefer kabul olan duasıyla gelmişti. Boğazı ilk gördüğünde gözlerini kapatarak göğe doğru yakarmıştı. “Bir gün Rezan’la gelmeyi de nasip et ya Rabbim,” duasını yakarmış ve nihayetinde gelmişlerdi. Ama kırgın ve uzak, mesafeli ve iki yabancı gibi. Omuz silkerek, “Olsun,” dedi. “Onun olduğunu bilmek bile yeter.” Sanki karşısında biri varmış gibi konuştu. Yardımcısının getirdiği kahveyi içerken etrafı izlemeye devam etti.

Bütün gün çalışan ve girdiği odadan çıkmayan kocasını görmedi. Görmese belki daha iyi olurdu. O gür sesi bile işitmemişti. Üşüyünce balkondan çıkıp salona geçtiğinde koltukta gördüğü adamla elinde olmadan gülümsedi.

Robin kendini koltuğa atmış bir ayağı koltuktan sarkmış bir kolu koltuğun kenarındaydı. Hafif yukarı sıyrılan tişörtünden çıplak karnı görünüyordu. Mizgin oraya bakmamaya dikkat ederek salona geçti. Etrafta kimseyi görmeyince odasına çıkmaya karar vermişti belki Rezan da çıkmıştır düşüncesiyle. Varlığını hissettirmeden basamakları yönelirken işittiği sesle yerinde kaldı.

“Mizgin.”

Çatık kaşlarıyla genç adama dönen kadın, “Mizgin?” diye sordu. İsmi samimiyetle seslendirecek yakınlığı ne ara kurmuşlardı? Masada Rezan’ın rahatsızlığını fark ettiği halde hem de!

“Kuyuncuda karşılaştık.” Gizemli tınısıyla konuşan genç adam ayağa kalkıp Mizgin’in karşısına geçti. “O kolyeyi çok beğenmiştin. Ben de senin için oraya bıraktım. Urfa’ya döndüğümüzde gider alırsın.” Yüzünde anlam veremeyeceği keskinlikte ifade vardı.

“Ne münasebet?” Münasip görmeyen bakışları kadar sesi de sertti kadının. “Gidin kolyenizi alın. Ben sizden öyle bir şey istemedim.”

Muzır bakışları üzerinde gezindi. “Bışar babadan istemişsin.”

“Ama sizden istemedim!” diye ısrarla yüzüne vurmuştu kadın. Adamın yakın duruşu, sert tavrını pek umursamayan pervasızlığı Mizgin’in kızgınlığına dem vurdu. “O kolyeyi sadece beğendim ve bana sahibinin olduğu söylendi, bu kadar. Benim için almamak ne demek? İstemez, gidin kolyenizi geri alın.” Öfkesi harlanan kadın yumruk olmuş ellerini mavişin suratına indirmek ve o ifadeyi parça parça etmek istedi. “Bana da bu konuşmayı yapmamışsınız varsayıyorum.”

Robin bir adımını daha genç kadına doğru attı. Ellerini dar kotunun cebine koyarken düşünürmüş gibi yaptı. “Sana yanlış bir harekette bulunmadım.”

Bir adım daha yaklaşan adama tek kaşını kaldırdı Mizgin. Şu an yaptığın ne anlamını içeren bakışları apaçık yanlış harekette

bulunduğunu ima ediyordu. Ağzından çıkanlara engel olmayacak, iş işten geçecekti. “Kimin evinde, kimin karısıyla konuştuğunun farkına var! Ona göre adımlarını ileride değil geride tut!”

Mizgin’in emri veren sert sesi kahverengi gözlerine hapsolmüştü. Gözleriyle Robin’i yakması kaçınılmazdı. Robin yaptığı yanlış fark edince bir adım gerilemiş, ancak Mizgin sırtını döndüğü gibi hızlı ve pek öfkeli olduğu anlaşılan adımlarıyla yeri vura vura yürüyüp gitmişti.

Hızlı hızlı merdivenleri çıktı. Odasına girdiği gibi yatağa yumruğunu indirerek oturmuştu. Robin böyle devam ederse sonları hiç iyi görünmüyordu. Ucu ölüme kadar giderdi. Rezan gibi bir adam asla bunu kabul etmezdi. Karısı silahı ona çektiği halde İstanbul’a yanında getiren adam bu konuşmaları duyarsa asla affetmez, iki kurşunla önce onları öldürür son mermiyi de kendi kafasına sıkardı. Hangi adam misafirinın karısına asılmasını kabul ederdi?

Belki de merak ettikleri sonları böyle olacaktı. Hiç düşünmediği, düşünmek istemediği bir son... Ucunda ölüm kokan bir son! Sevdiği adamın elinde can veren bir kadın olacaktı. Tek sebebi bir kolye üzerine karşılaştığı adam olacaktı. Belanın başlarından uzak olması için Allah’a sığınarak dua etti. En kısa zamanda Robin meselesine bir çare bulmalıydı.

Aniden açılan kapıyla irkilen Mizgin kapıya dehşetle baktı. Bir an Robin’in arkasından geldiği düşüncesine kapılmıştı. Şükür ki gelen Rezan idi. Yüzünü ovuşturan adamın sıkıntılı nefesini korkusuna rağmen fark etmişti. Acaba yine neler olmuştu?

Mizgin’i içeride bulmayı beklemeyen Rezan yatağın üstünde dehşet içinde bakan yüz ifadesiyle karşılaşınca kapı ağzında bekledi. Konuştuklarını mı duymuştu? Bir şey mi olmuştu? Gözlerini bayarak kafasını çevirmesiyle Rezan içeri girerek kapıyı çarptı.

Telefonu karısının tam yanına yatağa fırlatıp, gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Gözlerini karısının üzerinden ayırmadı. Sararmış yüzünü içeri ilk girdiğinde fark etmişti.

Sesler dikkatini çekince Mizgin kafasını çevirmiş, Rezan'ın soyunduğunu görmüştü. Gömleği üzerinden attığında yutkundu. Rezan ona bakıyordu. Kara gözleriyle hasretini nakşederek kadının özlemini harlıyordu. Gözlerini usulca çevirdi Mizgin.

“Bir sorun mu var?” Dayanamamış, akabinde merakına teslim olmuştu Rezan.

Tekrar bakışlarını çevirdiğinde perçinlenmiş meraklı ifadesi Mizgin'i zorladı. Sorunun olmadığı bir gün mü vardı? “Yok...” diyerek geçiştirdi.

Cevabı adamı tatmin etmemiş, üzerine açıklama yapma gereği hissettirmişti. “Haber vermeden gittiğimiz için evdekiler çıldırmış. Sakinleştiklerinde babaannemi ara. Konuş, iyi olduğunu söyle.”

“Emrin olur, Rezan Ağa. Senin için iyi olduğum yalanını söylerim.” İmayla yüklenen kadın üzerini giyinmeye ara verip kendisini izleyen kocasını bir kenara bırakarak dolabına ilerledi. Geceliğini çıkarıp bu sefer Rezan'ı umursamadan üzerini değiştirerek geceliğini giydi. Rezan'ın sessizliği onu korkutsa da patlamaması tek temennisiydi.

Geceliğini üzerine geçiren kadını izleyen bakışları gazap doluydu adamın. Böyle laf sokarak bir yere varacağını mı sanıyordu? “Bizi el âleme rezil ettin. Hâlâ kendini haklı buluyorsun!”

Sakin kalmayı öğrenen Mizgin sesinin titrememesine dikkat ederek sırtını dönmekten içini döktü: “Kadın dedin!”

“Yüzük aldın.”

“Mecburdum!”

“Hiçbir şeye mecbur değildin.”

“Aileme sarılmama izin vermedin.”

“Hak ettin!”

Birbirlerinin yüzüne bakmadan iç çöküşü yaşayan karı koca son sözle yerle bir olmuştu. Mizgin hışımla arkasına döndü. Hak ettin mi? Bu kadar mıydı? Hak ettiği acıyla ağlayan annesine sarılamamak mıydı?

Berdei

Küllerinden zalim bir Rezan Şahmaran doğuyordu. Ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu Rezan. Mizgin bunu asla hak etmemişti. Tırnağını avucuna batırarak kendine zulmetti Rezan. Yine haksızlık etmişti kadınına.

Mizgin hayal kırıklığının zirvesini yaşadı. “Bundan sonra hak ettiğimiz ne varsa birbirimize veririz, Rezan Ağa. Tabii biz diye bir şey bırakmışsan!”

Yorgun olmak Mizgin için alışkanlık haline gelmişti. Kalbi yorgun, beyni yorgun, yaşadığı onca şeyden sonra bedeni yorgundu.

Sabah erken saatte gelen telefonla kocası apar topar dışarı çıkmıştı. Kötü bir şey olduğu korkusuyla ne olduğunu anlamadan arkasından gitmişti Robin. Evde tek kalan Mizgin ise salonunda boş boş oturmuştu. İki saat sonra yüzlerinde hiç hoş olmayan hatta korkutucu bir ifadeyle eve tekrar dönmüşlerdi. Mizgin kötü bir şeylerin olduğunu anlamıştı. Kimse kahvaltı etmemiş, Rezan çalışma odasına girip bir daha çıkmamıştı.

Mizgin ne olduğunu sormak için yanına gittiğinde tek kelime bile etmemişti. Odasına girip nasıl olduğunu merak eden karısını ise sakın bir sesle kovmuştu. Aslında bir kelime etmişti. O da kovulmak olmuştu.

Şimdi ise kocası balkonda dikilmiş etrafı izliyordu. Güzel İstanbul’u izliyordu. Herkesin acısını taşıyan İstanbul bugün Rezan’ı da yakasına almıştı. Bir nebze acısını geçiriyor gibiydi. Sakinleşmeye çalışır gibiydi. Gömleğin dikişlerini patlatacak gerginliğe sahip kocasının alanına girmek tehlikeliyse de dayanamayan kadın izlemeyi bir kenara bırakıp yanında yer almıştı. Ne olduğunu hemen anlamalıydı.

Yan yana durduğu adamı biraz daha izledi. Rezan bakmak istemiyordu. Bir nebze her şeyin suçlusu oydu. Şu an kötü durumda olmaların tek suçlusu Mizgin idi. Ve yamacında duruyordu.

Kara gözleriyle karşılaşmadıkça dinlemekten bıkmadığı, dinlediği her anda dolu dolu gözleriyle bu adamı hatırladığı şarkının sözlerini anımsadı Mizgin. Hayatının arka fonunda hep çalıp duracak şarkıydı. Bu şarkı Mizgin için yazılmıştı.

*Ez dinim, dildar u dılbırınım
Çend sale dıgerım te nabinım
Gava tu wan çavên reş bînêrî
Ez di wa çawên te da hêşirim*

*Dildarım êşa canê m gırane
Dildarım Ferza tû pê nızane
Dildarım ser bîrîna mın nare
Dildarım...*

Nakarat ise Mizgin'in ıstırabını dillendiriyordu. Bu adamın verdiği acı öyle kolay, yaşattığı mutluluk öyle basit değildi ki. Ellerini tutmak, bir nebze acılarını yok etmek istedi. Dün geceye rağmen elini tutmak istedi Mizgin. Belki affeder, her şey biterdi. Gene eski deli dolu çift olurlardı. Mizgin delirten, Rezan deliren olurdu. Kadın küçük ellerini uzattı tutmak için. Adam ise büyük ellerini çekti affetmemek için. Elini çekmesiyle iki büküm oldu kadın. Göğüs kafesi sıkışmış, kalbine sancı girmişti.

"Ben alışık değilim," diye fısıldadı kadın acı dolu sesiyle.

"Neye alışık değilsin?"

"Hiçsizliğe!"

"Ben de değilim ama sen beni hiçe sayıyorsun."

"Saymadım..." diye karşı çıktı parmaklarını parmaklarına dolamaya çalışan Mizgin. "Sen asla hiç olmadın. İmkânsız. Bu ölümsüzlüğü bulmak kadar imkânsız..." derken kafasını şiddetle salladı. Yaşadıkları onca ezaya rağmen asla Rezan'ı hiçe saymamıştı.

“Bana söz verip, sözünü tutmadıktan sonra hiç oldum.”

Ona bakmadan konuşan adamın çehresinde kızgınlık harlanmıştı. Ağlamamak için dirense de yapamadı Mizgin. Belki her şeyi konuşmanın zamanı gelmişti. Belki her şey bu noktada son bulabilirdi. Ya da yeniden başlayabilirdi. Nereden bilebilirdi ki denemedikten sonra.

“Sen de beni ‘hiç’ olarak çok gördün.” Görmeseydi bu küçük kadın onca acıya katlanmazdı.

“Görmedim, sana göre geldim. Dediklerini yaptım, söz verdiklerimi yerine getirmeye çalıştım. Ama sen hem sözünü tutmadın hem de bizi rezil ettin. Silahı çıkartıp kafana dayadın. Sana yetmedi, sıktın!”

“Sıkmadım...” diye karşı çıktı Mizgin. Korkan kocasının bağırmasıyla fırlatmıştı. O anlarda dolu silahın yere fırlatıldığında patlayacağı gerçeğini unutarak böyle aptalca bir hata yapmıştı.

“Herkes geldi. Ailen silahla evimi taradı. Herkes karşıma çıktı. Şu an herkes seni öldürmek için silah sıktığını düşünüyor. Bir kere, bir kere bile sana silah doğrultmazken herkes beni karısını öldürmek isteyen bir canı sanıyor.” Sona doğru sesi sertleşmişti.

“Özür dilerim. Böyle olacağını bilmiyordum...” Mizgin ellerini kocasının koluna uzatırken Rezan dokunmaması için geri çekti. Şaşkınlıkla ağzı açılan kadın gittikçe kötüye gittiklerini fark etti. Kötüye gitmiyorlardı. Sürüklendikleri uçurumun kenarında duruyorlardı. Ya kadın atacaktı ya adam. Ya kadın tutacaktı ya adam beraberinde atlayacaktı.

“Hep özür diliyorsun. Özür dilemelerin o günü yok etmiyor. Herkesin canını yaktın. Sırf senin istediğin olsun diye sözünde durmayıp kendi dediğini yaptın.” Konuşmak istemiyordu Rezan. Ama inadına konuşan ve konuyu açan Mizgin’e gerçekleri idrak ettirmeliydi. O zaman belki aklı başına gelirdi.

Düşüncesizce yapılan hareketlerin, verilip de yerine getirilmeyen sözlerin bedeli ağır olurdu. Mizgin şimdi bedelini ödüyordu.

“Derdim ol demedim, Mizgin. Dermanım ol, dedim.” Mizgin gözünden akan yaşlarla kocasını dinlerken her şeye son vermek istedi. “Ama sen sadece derdim oldun,” dediğinde artık finale gelmişlerdi.

“Haklısın... Sadece dert oldum sana. Hiç düşündün mü ben bu kadına gelinlik giydirmeden bu eve aldım. Bir söz, bir kına, bir düğün yapmadım. Hiç düşündün mü, ailesinden uzak kaldı, canı acıyor! Dedin mi bunları kendine?” diye bağırdı.

Rezan’dan şimdi uzaklaşan o oldu. Aralarına üç adım mesafe kattı. Mizgin Şahmaran kendi uçurumuna doğru yol alıyordu. Gerçekler olduğu gibi yankılanacak ve sonu gelecekti.

“Senin çocuk dediğin kadın bu kadar acıyı kaldırdı. Ondan nefret eden bir adamla hayatını geçirdi. Yetmedi ailesinden uzak durdu, yetmedi kocasının eski âşığıyla aynı evde kaldı.” Son cümlede tükürürcesine bağırmişti. Bir kadının kaldıramayacağı ve kabullenmeyeceği çirkinliği o haftalardır çekiyordu.

“Yetmedi hamile kalamıyor diye her gün korkuyla uyandı. Ama hiçbirinize belli etmedi. Çocuk değil mi, çocuk... Çocuk dediğin kadın bunları yükleniyor sırtına, Rezan Ağa. Çocuk diye küçümsediğin kadın her şeye ayakta dimdik durarak göğüs geriyor.”

Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken onu izleyen kocasına bağurmaya devam ediyordu. “Aptal gibi seni sevdim, hâlâ seviyorum. Ama sen ne yapıyorsun, sadece çocuk diyerek aşağılıyorsun. Unutma, Rezan! Bu çocuk dediğin kadın senden daha güçlü!” Yutkunarak omuzlarını dikleştirdi. Acıyla bakan gözlerine, dikleştirdiği omuzları tezat oluşturunuyordu.

“Senin kardeşinin mutluluğu için yaptım be. Her şeyi onlar için yaptım. Evet, haklısın, söz verdim. Sözümde durmadım ama sen ısrarla anlamak istemiyorsun, mecburdum.” Tülbentini saçından çekip avucu arasında ezdi. “Senin yaptıklarına ne demeli? Sen...” Yutkunarak sözlerine ara verdi. Elinin tersiyle ağzını kapatırken hıçkırığını en fazla bu şekilde durdurabilmiş-

ti. “Sen beni ailemden kopardın!” Ayağını hınçla yere vurdu acısını atmak ister gibi. “Sen bana gelen ağabeyimi uzaklaştırdın. Bu küçük aptal kadın o gece o kadar acıyı taşıdı. Düşündün mü?” diye bağırdı.

Öyle bir bağırması ki, evdekiler telaşla onların olduğu balkona koşmuştu. Fakat kimseyi görmüyorlardı. Mizgin bağıra bağıra konuşuyordu. Rezan ise kıpırtısız onu izliyordu.

“Annem... Annem karşımdaydı...” Acıyla karışık güldü. “Kızlarının vurulduğunu sandılar. Koşa koşa evine geldiler. Korkularını umursamadın. Onları anlamak istemedin.” Duraksayıp derin bir nefes aldı. “Kız kardeşinin hatasını bana ödettin. Berdan benim ağabeyim diye gıkım çıkmadı. Berdan kaçırdı da Rojin’in eli armut mu topluyordu? İkinin kaçışı bana niye mal oldu? Faturasını bana kestir hep. Sanki ben onlara kaçın, ben arkanızdayım demişim gibi, ben onları desteklemişim gibi davrandın.” Burnunu koluna silerek derin bir nefes daha aldı.

“Benim ailem senin onların gözüne kulağına soka soka Mizgin’e zarar vereceğim demene, hıncına rağmen Rojin’i koruyup kolladı. Herkes onu kolladı. Yadê Piroz olmasa benim o evden ölümü çıkarırdın. Benim merhametli bildiğim, vefalı bildiğim adam o gece acımasız bir diktatöre dönüştü.”

Gerçekleri istiyorsa yükünü sırtında taşıyan kadın anlatmaya geldiğinde son noktasına kadar dayanacaktı. “Annem oradaydı, Rezan...” Yüzünü avucuna gömüp hüngür hüngür ağladı.

Rezan bir adım atmak istedi ama o mecali kendisinde bulamadı.

“Bana gelmek istedi. Sana yalvaran gözlerle baktı. Ağladı... Bana baktı ağladı... Ne yaptın, Rezan? Beni göndermedin... Beni ona birkaç saniyelik olsa bile vermedin. Sarılmama izin vermedin. Onun kokusuna hasret iken beni ona göndermedin.”

İçinde ne varsa döktü. Durmaksızın acısını istifra etti. “Sarılacaktım... Annem deyip kokusunu içime çekip bir nebze de

olsa acımı atacaktım...” Kafasını salladı. Hayal kırıklığıyla baktı. “Hayır dedin... Kinin, öfken... Seni esir alan nefretin hayır dedi... Beni görmedin... Acımı görmedin... Ailemi gözümün önünde evinden kovdun...” Bu sefer kısık bir tonda konuştu. Gittikçe güçsüzleşiyordu.

“Babam... Bana üzülme dedi. Koskoca adam yıkıldı gözümün önünde... Babamı da kovdun. Beni hiçe saydın... Beni küçük düşürdün... Beni de kovdun. Ben de senin için o an bittim. Küçük kadının öldü, Rezan... O mutlu kelebek öldü... Gökyüzüne uçtu...” Kendini kaybetmişti Mizgin.

Bunları diyen Mizgin olamazdı. Şu an karşısında konuşan bedenen Mizgin idi ama ruhen değildi. Onun kadını kendinden çıkmış bambaşka birisine dönüşmüştü.

“Mizgin...” Adını zikreden sesi titredi Rezan’ın.

“Mizgin yok...” Avucunu birbirine öfkeyle vurdu kadın. “O gece ailesiyle gitti. Nefret ettiğin ağabeyine gitti. Kardeşinin hatasını neden bana ödettin? Ben küçük bir kız çocuğuyum. Annesine muhtaç iken, neden...” Tülbenti avucunda sıkı sıkı durdu. “Beni ondan uzaklaştırdın? Sadece bir kere izin verseydin. Ben gene onları görmemeye razıydım. Senin için ailemi yok sayarken... Niye benim için bir kez olsun izin vermedin?”

Rezan bunları duymak istemedi. Duydukça acısı depresiyor, göğüs kafesinde kalp namına hiçbir şey kalmıyordu. Kadını içini dökerken Rezan Ağanın üstüne bir yığın acıyı daha moloz döker gibi dökmüştü.

Geldiği günden beri susmayan telefonları ve onu arayıp aşiret büyüklерinin sorduğu soruyu karısına sordu. Hani hikâyelerin sonu vardı ya, işte şimdi belli olacaktı. Ya Mizgin’in sonu olacaktı ya da Rezan’ın. Ve her şey şu an Mizgin’in elindeydi.

Rezan gözlerini kapatıp kafasına silah dayarken geleceklerini düşünmeyen karısına sorusunu sordu. O odada silah patlarken geleceklerinin de yok olduğunu anlamıştı. Suçlu olarak biliniyor-

du. Karısını öldürmeye çalışan bir ağa olarak biliniyordu. Cevabını duymaktan korksa da elim soruyu tahammülsüzce yöneltmişti: “Ailene geri dönme şansın olsa her şeyi silip gider misin?”

Mizgin duyduğu soruyla afallasa da geçen gece kendisine verdiği cevabı hiç düşünmeden kararlılıkla kocasına da vermişti: “Seni yok edercesine, üstüne basa basa annemin babamın kollarına koşarım!”

“Emin misin? Hayatımız bugünden sonra yol ayrımına girecek” Çatallaşmış sesiyle sordu son kez adam. Tek dileği hayır demesiydi. Evet derse küçük kelebeği kavanozundan uçup gökyüzünü terk edecekti. Ait olmadığı yere, ailesinin yanına gidecekti.

“Bitir bu işi, ben dönmek istiyorum. Çocuk deyip küçümsediğin karını babasına teslim et!”

Söyleyecek çok şey vardı ama bu saatten sonra bir işe yaramazdı. Kadını sonuna kadar haklıydı. Hiçbir şey yapmamış, bütün acılarını görmezden gelmişti. Kız kardeşinin ve kocasının bütün suçunu karısına ödetmiş, kendisini de karısıyla beraber yakmıştı. Olan sadece ikisine olmuştu. Herkes mutlu mesut yuvasında oturuyordu. Acı çeken sadece ikisiydi. Ve bugünden sonra daha şiddetli acılar onları bekliyordu.

Rezan sadece kafasını sallayıp telefonu cebinden çıkardı. Gözlerini bir an olsun Mizgin’den ayırmadı. Aradığı Haşmet Ağaya en sert tonuyla beklenen cevabı verdi: “Karar verildi. Hüküm; Mizgin Şahmaran evine dönecektir!”

Rıha ilk defa böyle bir hükme karar veriyor ve görüyordu. Alevlenen aşkı İbrahim’in suyuyla söndürmüşlerdi. Geriye ise iki ölü âşık bırakmıştı.

Tebrikler, bir aşk hayatının daha sonuna geldik! Biri canından çok seven adamı yitirdi diğeri ise hiç düşünmeden canını verecek kadını...

Final

Bize Ayrılık Yakışmadı

Bitirme noktasına getirme sevdamız zamanla tükenmesi gerekirken, itinaıyla üreyen bir bela olmaya devam ediyordu. Ya aşk biterdi, ya dostluk, ya iş, ya aş... Biten aşk olunca yük daha fazla oluyordu. Ya da bitirilmesi için çabalanan bir evlilik olunca...

Her evliliğin tatlı bir meyvesi vardı. Fakat onların yoktu. Gökten üç elma düşmüş olmasına rağmen onlara bir pay çıkmamıştı. O payı alamamanın verdiği ağır üzüntüyle Mizgin'e baktı Rezan. "Yarın yola çıkacağız..." Ağzından kelimeler tatsız ve isteksizce döküldü.

Telefona hükmü bildiren adam karısına döndü. Dönüş yoluna girmeleri için tek bir cevap yeterdi. Dostu Barzan Hezeroğlu gibi yapabiliirdi. Evet derse karısını kaçırabiliirdi. Uzun bir süre dönmez, etraf sakinleştikten sonra evlerine geri giderlerdi. Sadece tek bir kurtuluş vardı; o da Mizgin'in, 'hayır gitmeyeceğim' demesiydi. Ancak konuşmadan, kocasını izlemekle mükellef kaldı kadın.

Bir müddet bekledi Rezan Ağa. Belki bir umut vazgeçerdi. Lakin bekleyeceği boşluktan ibaretti. Boşluğun içinde sürüklenmekten sessizce balkonu terk etmeyi tercih etmişti. Onları izleyenleri umursamadan başka bir odaya geçti.

Mizgin yerinde sabit kaldı. Ne yaptığını daha iyi idrak ediyordu. Hayatları için seçilen en mantıklı yol buydu. Bu durumda sürececek bir yaşamları yoktu, olamayacaktı. Kendini koltuğa bıraktığında hissizleşmiş gibiydi. Az önce kocasına her şeyi kusmuş ve bir ilk yaparak evliliklerine son vermişlerdi. Babasının evine gidecekti. Belki araları düzelene kadar babasının evinde kalmasına karar verilmişti. Yahut gerçekten bitmişti. Mizgin ve Rezan Şahmaran aşkı başlamadan noktalanmıştı.

Kocasının neler hissettiğini merak etti. O da istiyor muydu? Hiçbir fikri yoktu. Allak bullak olmuş vaziyetteydi. Akabinde Şanlıurfa'ya dönerse onları nelerin beklediğini merak etti.

Herkes sessizce çekilirken Robin kapıda durup Mizgin'i izlemeye devam ediyordu. Karı kocanın mahremiyetine önce şahit olmuştu. Mizgin mutsuzluk içinde sürünüyordu. Üstelik verilen hükmü ikisi de düşünmeden kabul etmişti. Nasıl hissettiğini bilmiyordu. Ne diyeceğini de bilmiyordu. Genç kadını yalnız bırakarak -ki yanına gitse hiç uygun olmazdı- içeriye girdi. Mizgin'i acıları ile balkonda baş başa bıraktı.

Karanlık çökene kadar evde kimseden ses çıkmamıştı. Herkes kendi köşesine çekilmiş, aklına takılan sorulara cevap aramıştı. Verilemeyen cevapların imdadına kâhya koşmuş, akşam yemeğine icabet etmelerini istemişti.

Mizgin'i merak ettiği için yemeğe Rezan inmişti. Kocasının son halini görmek istediğinden karısı gelmişti. Robin ise ikisini merak ettiği için gelmişti. Sonuç; sessiz geçen bir yemektir. Kimse yemiyor, çitını çıkarmıyordu.

Robin havadaki gerginliği almak için söze girdi: "Yarın kesin gidecek misiniz?" Sesi keyifsiz çıkmıştı.

“Evet, sen burada kalacaksın.”

“Yarın Hayal buraya gelecek mi peki?”

Yemeğini çatalıyla eşeleyen Rezan kafasını salladı. Yarın işlerini yürüten Hayal Gündüz gelecekti ve bunu tamamen unutmuştu. Umursamayan adamın daha mühim meseleleri vardı. Mizgin gidiyordu!

Kafasını tabağından kaldırıp karısına baktığında Mizgin’in de ona baktığını gördü. Gözleriyle kurduğu temas adamı içten içe heyecanlandırmıştı. Birbirini izleyen bakışlar anlam yüklüydü. Her duygudan bir çimdik alınmış, gözlerin içinde harmanlanmıştı. Yarından sonra birbirlerinin gözünün içine bu denli derin bakamayacaklardı. Konuşmak istedikleri zaman konuşamayacaklardı. Küstükleri zaman kaçamak bakışları olmayacaktı. Yarın Şahmaran evliliği resmen son bulacaktı.

Uzun süren bakışmayı Mizgin yine gözlerini çevirerek bitirmişti. Biraz daha sofrada oyalanan kadın, “Afiyet olsun...” diyerek masadan kalkmış, odasına gitmişti. Onunla biraz daha zaman geçirmek isteyen Rezan da yemek masasından kalkmış karısının arkasından gitmişti.

Sofrada dımdızlak kalan Robin kafasını imayla sallamıştı. “Kaçın bakalım.”

Odaya girdiğinde Mizgin’in dün getirdiği bavulu tekrar durduğunu gördü Rezan. Burun kemerini sıkan adam gözlerini sımsıkı kapattı. Bu bavul baba evine dönüş bavuluydu. Kadını temelli gidiyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Elleriyle kafasını kaşırken ne yapacağını bilemedi. Bir kelepçe takılmış bütün hareket özgürlüğü kısıtlanarak geriye güçsüz bir Rezan bırakmıştı. Küçük keleşbeği kanatlarını uçurmaya hazırlarken Rezan kanatlarından tutup uçuşuna engel olmak istiyordu.

“Miz..Mizgin dün buraya bir kâğıt bırakmıştım nerede o?” Parmakları alınının üstünde ileri geri hareket ediyordu. En ufak bir yakınlık, tek bir söz yeterdi.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Genç kadın kafasını kaldırdı. Beklentiyle bakan kara gözlerdeki hüznüyle ansızın kalakaldı. Bir kâğıdın olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği bekleyen kocasını cevaplayıp işine devam etmekte. Derin bir iç çekişle bilmediğini belirtti. “Bilmiyorum, hiç görmedim.”

“Anladım.”

Tek kelimelik cevabının ardından susan Rezan Ağa fikir arayışlarına kendi içinde düşmüştü. ‘Başka bahane, başka bahane bul, Rezan. Konuşturacak, onu gülümsetecek başka bir şey bul.’ Arayışı sürdüren adam gülümseyerek karısına sordu: “Sakladığın değil mi?”

“Hayır.”

Tekdüze cevabıyla konuşma çabasını giren kocasının elini kolunu bağladı Mizgin. Rezan alt dudağını ısırды. Dün susmak bilmeyen kadını bugün konuşmak bilmiyordu. Sadece o kahrolası bavulun içine kıyafetlerini dolduruyordu.

“Bavulunu hemen... toplamana gerek yoktu...” Cümlelerin sonuna doğru omuzları düştü adamın.

“Şimdiden bitirmek daha az acı verir.”

Kayıp ilanı verecek raddeye getirene kadar niye hiçbir şeyin hiç kimsenin kıymeti bilinmiyordu? Niye eller birbirinden koptuğunda, dönüşü olmayan yollara girildiğinde kıymet denilen kavram aydınlanıyordu?

“Evin..Evin’i arayalım mı?”

“Gerek kalmadı.”

“Konuş, belki rahatlırsın. Eminim o da seni özlemiştir.”

Mizgin’in yanıtı olumsuz anlamda kafa sallamak oldu. Özlediğine şüphesi yoktu. Lakin aramasına da gerek yoktu. Yarın Urfa’ya döneceklerdi. Hemen sonrası Zuxari konağıydı. Babasının ocağında, annesinin yamacında dul bir kadın olarak yaşamına devam edecekti.

“Yadê Piroz’u aramadın değil mi?” Cebinden çıkarttığı telefonu karısına uzattı. Babaannesiyle konuşursa Yadê Piroz telefonda ağzına geleni söyler, gitmemesini isterdi. “Ara, o da seni merak etmişti.”

Bavulunun içini eşyalarıyla özenle dolduran kadın, bir telefona bir kocasına bakıp durdu. “Gerek yok, Rezan Ağa.” Sakin sesiyle anlayış istedi. Biraz kafa rahatlığı istedi. Kocasının sesini kesip hiç konuşmamasını istedi. Daha önce olması gereken Rezan’ın, her şey bittikten sonra olmamasını istedi.

“Şarkı açmak istersin?”

“Tükendim, Rezan.” Bitkin tınısıyla soludu. Tonlarca yük üzerine asılı kalmış gibiydi. Rezan bu yükü gittikçe ağırlaştırıyordu. Bavulun zincirlerini kapatıp kenara bıraktı. Ne hayallerle gelmiş ne hayallerle dönüyordu. “Şarkılarım da benim gibi tükendi.”

Tükenmemesi, hep söylemesi gerekirken bitiriyordu. Kafasını tekrar kaşdı Rezan. Onunla konuşmak istiyordu. Sabaha kadar sesini duymak istiyordu. Gitmeden evvel doymak istiyordu karısına. Doymayacağını bilse de son kez yapmak istiyordu. Bir umut belki bir şey olurdu. Belki gitmez kalırdı. Biliyordu ki çok geç kalmıştı. Rezan Şahmaran o dümeni tutmaya çok geç kalmıştı.

Karısının tülbenti başından çekip sandalyeye bırakışını pür dikkat izledi. “Dışarıya çıkmak ister misin? İstanbul’u gezmiş olursun.” Sesinde çaresiz bir ilgi ve şefkate muhtaç kalmış zavalı çocuk sureti vardı. İçi ise mahşer yeri gibiydi.

Burnunun ucu sızlayınca kadın kafasını geriye hafif yatırıp derin bir nefes aldı. Rezan Ağanın çabası ciğerinde yangın alevlerini tutuşturmuştu. “Daha önce de gelmiştim, gerek yok.” Bir kez daha çabasını reddetti.

Kaşları anlamışçasına kalkmıştı adamın. “Ailen mi seni getirdi?”

İştittiği soruyla gözleri ağır ağır kocasına çevrildi. Yatağa oturmuş, onunla konuşuyor, sorular soruyordu. Ailen demişti! Ne ironi ama gideceği gün, bitireceği gün ailen diyordu.

“Evet.” Kısa kesti tekrar. Yüz ifadesindeki sakinlik yerini rahatsızlığa bırakmıştı. Ailesinin konusu açıldıkça kocasına olan bütün bağları kesiliyor, gitme isteği harlanıyordu. Ailesine yaptıklarını asla unutmuyacaktı. En büyük kurgunluğu adamın körlüğüne olacaktı.

“Beğendin mi?”

“Güzel ama sevdiklerin yanındayken güzel.”

“Eğer istersen, Mizgin... Son kez çıkıp geçeriz. Ne zaman dönmek ister...”

“Gerek yok, Rezan Ağa.”

Rezan ayağını sabırsızca sallıyordu. Gitme dese Mizgin kabul eder miydi? Bugün döktüğü onca acıdan sonra pek mümkün değildi. Ailesinden vurmuş, iç yarasını kanatmıştı. Keşke diye döküldü içinde Rezan. Keşke annesine sarılması- na izin verseydi...

“İstanbul dışında gezmek istediğin bir yer var mı?” Boğazını temizleyerek gelecek cevabı bekledi adam. “Hayır, yok,” diyerek var olanı bile dile getirmedi Mizgin. Eğer Rezan onu kırmasaydı, bugün evliliklerine son noktayı koymasalardı söylerdi.

Olumsuz cevapları Rezan’ı üzüyordu. Mizgin onunla konuşmak istemiyordu. Gözleri istemsizce parmağına kaydı. Dokunulması beyaz tenli parmaklarında ışıldayan alyans onlar boşandı- ğında parmağından çıkacaktı. Üstelik Rezan’a ait kadın, yarın başkasına... Düşüncelerini bastırmak için en tehlikeli soruyu ansızın sormuştu: “Bu an için bir şarkımız var mı, Mizgin?”

Mizgin soru soran sesindeki kısık, boğuk tonu işitince titredi. Milyonlarca aylık şarkısı yazılıp çizilmiş seslendirilmişti. Belki de birçoğu rafa kaldırılıp üstü tozlanmaya mahkûm edilmişti. “Bilmiyorum...” derken hissizleşmesi gerekti. Acı çekmemesi,

her şeyi sindirmesi gerekti ama yapamıyordu. Cevabı koca bir yalandı. Hozan Dino'nun, Çû şarkısı kulaklarında yankılandı.

*Ser sînga mın rabû, bo azadiyê firiya çû
Bu kevokek sıpî, bo aşitiyê firiya çû
Axê xeber neda, kesik nizam ku de çû
Dilê min şewitand, bu agirek pekyê çû
Min xebra te bîhist, aqıl serê pêk ve çû**

İç yanaklarını ısırın kadın ağlamamak için dişlerini birbirine sımsıkı kenetledi. Tırnaklarını nevrësime batırırken, onu izleyen kocasının bakışları gücünü elinden alıyordu.

Rezan yalanına inanmadı. “Şu an o şarkıyı içinden tekrarladığına yemin edebilirim, Mizgin.”

Kafasını önüne eğdi Mizgin. Tabii Rezan ona inanmazdı. Madem bu kadar iyi tanıyor, iyi biliyordu... Neden ailesinin acısını ısrabını bilmezden gelmişti?

“Bizim için söylenecek şarkı kalmadı.”

“Neden?”

“Çünkü hiçbir şarkı ne senin zalimliğini ne benim aptallığımı anlatacak güçte değil.”

Kocasının yanından kısa süreliğine ayrılmak üzere ayaklanıp yüzüne bakmadan banyoya girdi. Neyi var neyi yok kontrol ettikten sonra aldıklarını küçük çantasına koydu. İşi tamamıyla bitmiş, veda bavulu hazırlanmıştı. Gayriihtiyarî gülümsemişti. “Bitti her şey,” dediğinde ağır bir hüznle tıslamıştı.

Dudağındaki gülüşü gören Rezan da gülümsemişti. Kocasının yanında yerini aldı. Sessiz geçen saniyeler, dakikalara dönmüştü. Kadın suskun, adam bu suskunluktan şikâyetçiydi.

* Göğsümün üstünden kalkıp özgürlük için uçup gitti
Beyaz bir güvercin olup barış için uçup gitti
Toprak haber vermedi, kimse nereye gittiğini bilmiyor
Gönlümü yakıtı, ateş olup sıçradı gitti
Haberini aldım, akıl başımdan gitti

Dakikalar uzadıkça Rezan Ağanın heyecanı katlanamaz bir hal alıyordu. On beş yaşındaki delikanlının heyecanına düşmüş, yarın her şeyin biteceği ve gideceği kadınıyla çırpına çırpına konuşmak istiyordu.

“Ben gittikten sonra tekrar İstanbul’a gelecek misin?” diye sordu Mizgin. Sessizliği sorusuyla bozdu.

Rezan kafasını karısına çevirdi. Günler önce ona gülen, deli dolu cevaplarıyla güldüren, çevirdiği şarkılarıyla meraklandırıan o âşık kadını istiyordu. Lakin artık o kadın yoktu. Şayet gittikten sonra kendini kaybetmezse işlerinin başına dönerdi. Doğrusu kendini toparlayacağını düşünmüyordu.

“Robin burada, gelmeme gerek yok.”

“Anladım.”

Rezan dudaklarını yaladı. “Gitmeseydin,” dedi ve gözlerini karısından çekip odanın içinde gezdirdi. “Gitmeseydin seni gezdirirdim. Bir de benimle gezerdin koca İstanbul’u.”

Mizgin kucagında birleştirdiği ellerine baktı. Birbirine dolu-yor, söyleyecek bir cümle kurmaya çalışıyordu. “Her şey nasip kısmet.”

Rezan acıyla güldü. “Seninle evliliğimiz olaylı başlamışsa olaylı biter. Bizim bitmemiz mi nasip kısmet?”

Bitmemeleri en güzel nasipleriymiş ama bitiyorlardı işte. Onların bir hayatı yoktu. Cevapsız bıraktı kocasını. Ne dese çıkma-za düşecekti.

“Biz biteceksek niye başladık, Mizgin? Her şey başında kötüydü, evet ama silah olayından öncesine baktığımızda eskiye göre çok iyidik.”

Derin bir nefes alarak Mizgin’i süzmeye devam etti. Kalbinde ağır bir yük vardı. Boğazına oturmuş taş parçası vardı ve yutkundukça bütününe zarar veriyordu. Onu izleyen Mizgin’i seyre daldı. Kenetli gözler dudakların birbirine çekildiğinin farkında değildi. Rezan incitmekten çekinircesine karısının çenesinden yakalayarak kendine çekti.

“Rezan...”

Dinlemedi karısını, sadece nedeni istiyordu. Neden sorusuna, başaramadık çünkü ile başlayan bir cevap cümlesi istiyordu. Aklını, fikrini, zikrini yitirmiş gibiydi. Her şey iyi giderken neyin nesini başaramamışlardı? Sevmek zor değildi, işte sevmişlerdi. O zaman savaşmamışlardı? Sebep bu ise savaşmışlardı. Ama savaşın sonunu görmeden çok yaralanmış ve hayat onları savaş-tan diskalifiye etmişti.

“Neden başaramadık, Mizgin?”

Güzel sevmediği için hayatından üç hayır reddini almış gibiydi:

Aşk, hayır!

Sevgi, hayır!

Mutluluk, hayır!

Rezan Şahmaran güzel sevmeyi bilmediği için cezaya tabi tutulmuştu. Kadını kaybediyordu. İstemediği halde verilen hüküm yüzünden kaybediyordu. Sadece Mizgin’in değil, ikisinin hatası yüzünden kaybediyorlardı.

Bazen çaresizliğini belli etmemek için susarsın ya, Mizgin susmayı tercih etmişti. Çaresiz bir şekilde elinden kayıp giden hayatının son saatlerini geçirdi. Bir zamanlar Rezan’ı Rezan geçen saati şimdi acıyı acı geçiyordu.

Kocasına bakıp gülümsedi. Avucunu yanağına bastırırken dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Son kez kapılıp gidiyorlardı. Son geceleri olacaktı. Son dokunuşlar, sıcak nefeslerin karıştığı o tutkunun sonuna bu gece erişeceklerdi. Yarın hikâyeleri bitiyordu!

“Beni son kez kadının yap...”

Çekinmeden, utanmadan gözlerinin içine baka baka istediğini söylemişti. Bütün kalbiyle sevdiği adama son kez ait olmak istiyordu.

Rezan bir müddet kadını izledi. Son kez mi? Son bir dokunuş mu olacaktı? Dolgunluklarına minik minik öpücükler kondurdu. “Son kez!” diye tısladı.

Bu son olmayacaktı. Bunun devamı gelecekti. Bu kadın son nefesine kadar yanında kalacak kadındı.

Öpücükleri sıklaşan genç adam üzerine yattı. Altına aldığı kadının dudaklarını talan ederken şehvet duygusunun tesirine kapılmıştı. Mizgin'in karşılık vermesi Rezan Ağanın arzusunu kamçılıyordu. Ağzının içine dilini sokan Rezan, Mizgin Şahmaran'ı derbeder etmişti. Dudaklarını istila eden adam boynuna doğru hızlı bir geçiş yapmıştı. Tadını aldıkça, altındaki ten kıvrılıp cevap verdikçe, arzusu depreşiyordu.

"Gitmeyeceksin..." Sıcak nefesini kulağına üfledi. "Benim kadını gitmeyecek!"

Geri çekilerek karısını kıyafetlerine yöneldi. Maharetli elleri karısını soymayı sevmişti. Mizgin'in üzerinden her parça çıktığında odanın bir köşesine fırlamıştı. Kendi gömleğini çıkartmaya kalkıştığındaysa Mizgin izin vermedi. "Bana... Bırak lütfen..." Rezan güldü. Sinesinden öptüğü kadına kendini bıraktı.

Her zerrede aşk, her tende yumuşak arzular, her bakışta sert şehvetler vardı. Ayrılığın sonuna gelmiş tenler, ayrılmadan son birleşimi yapıyordu. Son birleşim, son fısıltılar, son nefesler dökülüp birbirine karışıyordu. Sabaha doğru gün ağardığında uykuya yorgun bedenler, tükenmiş nefesler dalmıştı.

Son bir gece istemişti. Son gece olmuştu.

Huzurlu uyanmak varken huzursuzluğu seçecek kadar aptal iki insan vardı. Onlar da Rezan ve Mizgin dışında kimse değildi. Belki onlar gibileri daha çok vardı ama onlar hükümle ayrılanlar değildi.

Dün gece ten birleşiminden çok daha ötesini yaşamış ve son birleşim vasıtasıyla aşkın tadına bir kez daha varmışlardı. Geciktiklerinin, kaybettiklerinin, kazanamadıklarının tadına ise ne yazık ki gözlerini açtıklarında farkına varmışlardı.

Nitekim uyandıklarını belli edecek tek bir hareket sergilememişlerdi. Ne kadar kalırlarsa yatakta o kadar iyiydi onlar için. Çıplak tenleri birbirine kenetlenmiş, bacaklar dolanmıştı. Göğsüne yatırdığı kadının saçlarından ömürlük koku ve huzur aldı adam. Artık her sabahında yalnız uyanacaktı. Her sabahında göğsüne yatan kadını, kavgasını ettiği çılgın karısı olmayacaktı. Koca bir boşluğun içinde sürüklendi, durdu. Bu ayrılık olmamalıydı. Bir bebek beklerken, delicesine seven kadına kapılırken, bu ayrılık hayatın Rezan'a çaktığı en fiyakalı kazıktı. En büyük kazığıysa yüreğine almıştı.

Mizgin yanağına çarpan kalp ritimlerini içittikçe geriliyordu. Rezan uyanıktı ve gergindi. Saçlarında onun burnunu hissediyordu. Derin derin nefesleri içine çekişini acıyla dinliyordu. Gece hiç bitmesin, güneş hiç doğmasın istemişti. İlk defa...

Kocasının hissettirmeden bıraktığı minik buse Mizgin'i gülümsetmişti. Dokunmaya bile çekiniyor gibiydi. Ya da uyandırmı sandığı için böylesine temkinli davranıyordu. Her neyse sonuçta Rezan'ın minik busesi ve şimdi çaktırmadan sarılışını hissediyordu. Besbelli bu ayrılık zor olacaktı!

Kulaklara dolan arama sesiyle kanı koca oyunlarına son vermiş, hızlıca birbirlerine bakmışlardı. Birbirlerinden daha uyanık hallerini görünce ikisi de utanmıştı. Rezan komodindeki telefona dönmüş, Mizgin yüzünü kocasının göğsüne çevirerek saklanmıştı. Hesapta olmayan aramayla yakalanmışlardı. Ekranda gördüğü isimle şaşırان genç adam cevap verip ahizeyi kulağına götürdü. Karısını kollarının arasından çıkarmamış, aksine daha sıkı sarılmıştı.

"Ne oldu, Robin?"

"Saat on bir ve Hayal iki saattir seni aşağıda bekliyor. Gel-meyeceksen şirkete gideceğiz."

"On 'bir mi?" Rezan telefonu kulağından çekip saate baktı. Saatin doğru olduğunu görünce sıkıntılı nefesini vererek telefona, "Geliyorum," cevabını verip kapatmıştı.

Ne olduğunu anlamayan Mizgin, kafasına doğrultarak tekrar kocasına baktı. “Ne oldu?” diye sordu.

Ayrılmak istemeyen Rezan Şahmaran’ı sıkıntı basmıştı. “Saat on bir olmuş, şirketimizin müdürü aşağıda beni bekliyormuş.”

Rezan Ağa anlatırken bitmesini beklemeyen Mizgin yataktan çıkıp direkt banyoya girdi. Kısa bir duş aldıktan sonra çıkan kadın dün gece giymek için kenarda bıraktığı kıyafetlerini geri almıştı. Arkasından banyoya giren kocasıyla kıyafetlerini rahat rahat giyindi kadın. Makyaj yapma gereği duymamış, altınlarını taktıktan sonra tülbenti başına örtmüştü.

Odayı topladıktan sonra kocası banyodan çıkmıştı. Rezan Ağanın hazırlanması pek uzun sürmemişti. Mizgin bu süreçte elindeki altınlarla oyalanmış, kendisini izleyen kocasına bakamamıştı. Nihayet Rezan Ağa hazır olduğunda odadan çıkabilmişlerdi.

İkili merdivenleri inerken Mizgin şirketin müdürünü merak etti. Şu an Rezan’ın elinden tutarak aşağıya inmek vardı. Ne Robin ne müdür, kimseyi takmadan kocasının elinden tutarak o salonda mutlulukla misafirini karşılamak vardı. Nerede Mizgin’de o şans!

Rezan’ın dibinden ayrılmadan aşağıya inmişlerdi. Salonda koltukta oturan kadına doğru yürümüşlerdi. Mizgin misafirinın karşına geçtiğinde hafifçe gülümsedi.

Hayal gelenleri görünce ayaklandı. Kocaman gülümseyerek Rezan’a baktı. Ellerini uzattı sıkmak için. “Hoş geldiniz, Rezan Bey.”

Rezan uzatılan eli sıkarken tebessüm etti. “Sen de hoş geldin, Hayal.”

Genç kadın bakışlarını patronunun yanına yakışan kadına tekrar çevirince merakla tanışmayı bekledi. Patronunun eşiyle tanışacağını duyunca sevinmişti. Beklediğinden daha genç ve güzel bir kadın bulunca sevinmişti.

Rezan ellerini Mizgin’in beline atarak bir adım daha öne atmasını sağlarken kendisine daha çok yaklaştırdı.

“Karım, Mizgin.”

“Bekliyordum,” diyerek ellerini uzattı Hayal. “Memnun oldum.”

Mizgin ellerini sıkarken kafasını salladı. “Ben de.”

“Otur, Hayal.” Oturmasını buyur eden Mizgin kocasıyla beraber misafiri ve Robin’in karşısına oturmuştu.

Karısını yanına oturtan adam bir saniye olsun ayrılmak istemiyordu. Son demlerdi, son saatlerdi... Hani insan kaybedince kıymet anlarmış ya, bu dünyada gelmiş geçmiş en gerçekçi sözdü.

Mizgin genç kadını süzerken ağzından dökülene engel olmamıştı. “Hey maşallah dudaklara bak, on kilo et çıkar.” Had-dinden fazla dolgun dudakları Mizgin’in hoşuna gitmemişti. Bu güzel kadın Rezan’ın müdürüydü.

Sesini duyan Rezan gülmek için burun kemerini sıktı. “Mizgin...” diye fısıltıyla uyardı.

Kocasının yüzündeki ifadeyi, gülmek için kendini gerdigini görünce uslanmaksızın konuşmaya devam etti: “Kiloyla satsalar bitmez.”

Rezan’ın dudağında oluşan çarpık gülüşünü fark edince dudaklarını ısırды Mizgin. Bakmaya devam ederse kapılacaktı. Bu sebepten karşısındaki hemcinsine yeniden döndü. ‘Robin ile aralarını mı yapsam?’ diye düşündü. Böylece Evin ve Revenk’in evliliğinin önündeki taş ortadan kalkmış olurdu.

“İşler nasıl gidiyor, Hayal?”

“Mükemmel, Rezan Bey.”

“Umarım bu mükemmellikten Robin de faydalanır,” diyerek Hayal’e göz kırparak gülümsedi Rezan.

Mizgin’in toprak rengi gözleri kocasının ve Hayal’in üzerinde pürdikkat gezindi. Kötü düşünmek, kötü bakmak istemiyordu. Sonuçta şirketin yöneticisiydi. Belki de Rezan ona değer veriyordu. Normal bir arkadaşı olabilirdi.

Aptal Mizgin! Kendini azarlayan kadın kafasını eğip sallarken, “Ne saçmalıyorsun? Her şey bitti. Sanane!” diyerek bağırdı

kendine. Her şeyi içine konuşmaktan kaybetmişti. İç sesi canını yakan, dobra bir katildi. Bu hayatın en dandik kuralı; âşık isen acı çekeceksin. NET! Can açısından nasıl da kavruluyordu. Nasıl da sonsuza tek yanmaya mahkûmdu.

Rezan ve Hayal konuşurken Robin elindeki dosyaya göz atıyor, bir şeylere imza atıyordu. Tüm dikkatini dosyaya vermişti. Mizgin sıkıntıyla beklerken sadece onları dinliyordu. Şu an Evin'in yanında olmayı çok istiyordu. Hem sıkılmazdı hem de Rezan ile ayrılacaklarını düşünmezdi. Aklını kurcalayan ayrılık benliğini öldürmüştü. Mizgin kendine gelmek istemiyor, acı çeke çeke ölmek istiyordu.

Hayal'in, Robin ile konuştuğunu görünce hafif kocasına doğru yaklaşmıştı. "Ben balkona çıkıyorum," diyerek doğrulmaya çalıştı. Fakat Rezan elinden tutarak kalkmasına izin vermedi.

"Gitme."

"Neden?"

Rezan gözleriyle bakmıyor, okşuyordu. Süzdüğü kadından gözlerini alamadı. 'Çünkü yanımda istiyorum. Hemen solumda oturmanı, kalbimin yakınında olmanı istiyorum. Tenin tenime çarpsın istiyorum. Kalmanı istiyorum. Acımı dindirmeni istiyorum.' İçinden geçenleri söylerken dışa vuramamanın acısını yaşıyordu Rezan. Tıpkı hemen solunda oturan küçük kadını gibi...

'Konuşsana adam, seni yanımda istiyorum desene. Bana ya-kın olmanı, gitmeni istemiyorum desene.'

Haykırış modunu devreye sokan iki âşık içlerinden bağırırken dışa vuramamanın acısını çekiyorlardı.

İçindekilerin aksine dışa vurduğu üç kelimelik cümleyle hem kendini hem Mizgin'i hayal kırıklığına uğrattı Rezan. "Hayal'e ayıp olur."

"Sade..sadece..bu.." Mizgin cümlesini bitiremedi. Acıyla gülümseyip, "Tamam," diye kabullenerek yerine tekrar kuruldu. Ancak Rezan ile aralarına mesafeyi özenle bıraktı.

Bir duvarı daha kendi eliyle ören Rezan Ağa mesafesini fark edince ciğerinin sıkıştığını hissetti. Boğazına kadar acı doluydu. Kafasını eğdiğinde yutkunmakta zorluk çekti. Rezan Ağa ne zaman böyle çökmüştü. Her şeyde güçlü, dimdik duran adamın neden küçük bir kadının acısında direnci kırılıyordu? Eli kolu zincirleniyor, vücudu ıstırabına amansızca katlanıyordu.

Şu an her şeyden uzaklaşıp karısının kafasını dizlerine yatırıp, “Her şey geçecek, Mizgin!” demek istiyordu. “Kaçıp gideceğiz buralardan. Hiç kimse olmayacak hayatımızda. Bebeğimiz olacak. Sen küçük bir anne olacaksın. Kollarına yakışan bir bebek ve kocasını seven bir kadın olacaksın. Ben ise...” Duraksadı. Derin bir nefes aldı. Onunla beraber Mizgin’i de almıştı. “Ben ise âşık olduğum kadının...” Devamını getiremeden ayağa kalktı. Hızlı kalkışıyla bakışları üzerine almıştı. Ne çok konuşmuştu bugün. İçindeki ıstıraptan bir türlü çıkamamıştı

“Bir sigara içip geliyorum.”

Mizgin gidişini izlemedi. Sadece önüne bakıyordu. Gözü bileğindeki saate takılırken zamanın çabuk aktığını gördü. Sanki zaman bile onlara karşıydı. Bir an önce ayırmanın peşindeydi.

Biraz daha bekledi. Robin ile Hayal çalışırken kocasıyla konuşmak için ayağa kalkıp, salondan sessiz adımlarıyla balkona geçti. Rezan elindeki sigarayla etrafı izlerken Mizgin tekrar yanında bitivermişti. Beklemeksizin, “Ne zaman yola çıkacağız?” diye sordu. Ne kadar çabuk biterse o kadar çabuk toparlanacaklardı.

“Hiçbir zaman!” Asıl cevap buydu.

Kaşları çatılan kadın, “Anlamadım?” diye sordu.

“Bugün çıkamayız, biraz işlerim var. Onları hallettikten sonra gideceğiz. Bir gün daha kalabiliriz.”

Mizgin bir gün daha kalırsa aklını kaçıracaktı. Bir gün daha aynılık hükmü verilmiş adamla aynı evde, aynı odada soluk alırsa kırılmış kalbinin üzerinde pervasızca tepinip tepinip yok edecekti. Rezan’ı gördükçe yapacaklarına engel olmayacaktı. Bir gün daha yan yana kalmak tehlikeliydi.

“Beni gönder...” Yutkundu. “Zaten..direkt..babamın evine gideceğim...”

Elinde yarım kalan sigarayı avucunun arasına alarak ezdiği-
nin farkına varamayacak kadar öfkeli aynı zamanda kederliydi
Rezan. “Hemen babanın evine mi gideceksin? Ailenle vedalaş-
mayacak mısın?”

“Daha kötü olsun istemiyorum. Ben onlarla vedalaşamam,
üstesinden gelemem. Gereken eşyalarımı gönderirler. Zaten çe-
yizim yok, Rezan Ağa.”

Kim vedaları severdi ki!

Rezan bir adım atarak dibinde durdu. Bir kolunu beline ata-
rak kendine çekti. İnanılmaz bir açlıkla dudaklarına kapandı.
Kana kana içti kadının dudaklarını. Ona helal kılınan dudakları
bugünden sonra öpemeyecekti. Dudakları dudaklarından yana-
ğına doğru ağır izler bırakarak süründü. Sıcak nefesini üflüyor,
kadını delirtiyordu. Kulaklarına bastırdı dudaklarını. Acı çeken
tınısı öyle güçsüzdü ki sözleri bunu daha da kanıtlamıştı.

“Böyle olsun istemedim. Yemin ederim böyle olsun iste-
medim.”

“Rezan...”

“Allah şahidim böyle olsun istemedim. Bunu hayal etme-
miştim.”

“Rezan lütfen...”

Ağlayan kadın geri çekilmeye çalıştı. Diri diri ölmenin tadını
bir kez daha almışlardı. Defalarca kez ölmüş, defalarca kez diril-
mişlerdi. Rezan’ın çektiği acıyı görüyordu ama her şey için çok
geç kalmışlardı.

“Seni bana sakladım, başkasına değil.” Yüzünü avuçladığı ka-
dının saçlarına, dudaklarına şefkat dolu öpücüklerini durmaksızın
kondurdu Rezan. Bu sayede gitmek isteyen kadını engelliyordu.

“Rezan yeter... Bırak beni...” Mizgin tüm gücüyle kocasının
kolları arasından çıktı. Göz kapaklarında biriken yaşlar yüzün-

den Rezan'ı göremiyordu. Elinin tersiyle yaşlarını silip kollarından ayrıldığı adama uzun uzun baktı. Niye bu kadar geç kalmıştı? Neden beni babamın evine gönder, dedikten sonra çabaya düşmüştü? Kafasını şiddetle sallayarak hızlı adımlarla balkondan çıktı. Hayal'in ve Robin'in varlığını unutarak koşar adımlarıyla merdivenlere yürüdü. Çok yara almışlardı. Aynılık yaralarını kanatacak, zaman bu yarayı kapatmaya asla yetmeyecekti.

Gözyaşlarına boğulan kadın odasına girdiği gibi yatağa kendini bırakmış, hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. İçinde kıyamet kopuyor, dışa vurduğu sessiz hıçkırıklar oluyordu. Fırtınaları koparmayı nasıl istemişti. Belki bir nebze rahatlardı.

Hayallerime yakıştın, aşkıma değil.

Gülüşüme yakıştın, acılarıma değil.

Geceme yakıştın, gündüzüme değil.

Yüzünü yastığa gömerek hıçkırıklarının hepsini içine gömdü. Her şeyiyle içine gömdü. Bir kadın ağlıyordu. Hıçkıra hıçkıra. Nefessiz kala kala. Canından çok sevdiği adamı kaybediyordu. Bunun izahı nasıl edilirdi? Hangi cümle çektiği ıstırapı anlatacak güçte olabilirdi ki...

Saatlerini odasında geçiren kadın kapı çalana kadar kafasını yastıktan kaldırmamıştı. Gözleri usul usul açıldı. Akşamın karanlığına dolan surete baktı. Karanlıktan yüzünü seçemiyordu ama kapı ağzında çalışanlardan biri duruyordu.

“Yenge, Rezan Ağa bekliyor. Yola çıkacakmışsınız.”

Ağır ağır yataktan kalktı. Burnunu çekerek aksak adımlarıyla, bavulunu alan kadının arkasından gitti. Ne odasına baktı ne de bir yere. Ardına bakarsa geçmişine takılı kalacaktı.

Aşağıya indiğinde hazır olan arabaya bindi. Kocasını ön safta oturuyordu. Sürücü koltuğunda tanımadığı bir adam vardı. Alıp verilen nefesler dışında tek bir ses duyulmadı. Hiç konuşmadığı

kocasıyla göz göze bile gelmemişti. Kör âşığı oynuyordu. Ne yaparsa yapsın dönüşü yoktu.

Elinde tek bir bilet vardı. O da gidiş biletiydi. Ne yazık ki hayatın geçmişe bileti yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı zaten. Sadece gidiş vardı... Geri dönülmeyecek yollara direksiyon süren ve ardına baksa da geçmişe geri gidemeyen herkesin gidiş bileti vardı. Geri dönüş imkânsızdı.

Konakta nefes alan kadın yitirdiği ruhunu kazanamasa da bedenini toparlamıştı. Saat geç olmasına rağmen herkes ayakta onları beklemişti. Hiç kimse konuşmadı. Sadece yol yorgunu kadını odasına göndermişlerdi.

Bayılıp yere düşmeden odalarındaki berjere geçip oturmuştu Mizgin. Arkasından gelen Rezan Şahmaran yatağa oturmuş, omuzlarıyla beraber çökmüştü. İkisinden de çıt çıkmıyordu. Sadece oturmuş birbirlerini izliyorlardı.

Vücudunu geriye doğru bırakarak yatağa uzandı Rezan. Kafasını yastığa koyarken, gözlerini sımsıkı yumdu. Ani bir kararla, her şeyi anlatma gafletine düştü.

“Kaçtıklarını öğrendiğim gün hayatım bitmiş gibiydi. Kız kardeşim güvenimi sarsmıştı. Baban gelip istediğinde hayır dememişim. Sadece bir yıl daha beklesin demiştim. O zaman Allah kısmet etmişse zaten olacaktı bu iş. Rojin’in hayali vardı. Onunla birkaç aylığına istediğimiz her yeri gezecektik. Evin’i de alacaktım yanıma, ikisi nereyi istiyorsa oraya götürecektim. Ama önce işlerimi halletmeliydim. O zaman işlerim rayından çıkmıştı.”

Mizgin’in onu dinlediğini biliyordu. Can kulağıyla, yüreğiyle dinliyordu.

“İşlerimi yoluna koyduğum zamanlarda babamın kuzeni oğlu için Rojin’i istedi. Babana söz verdiğim için onlara hayır dedim.

Reddimi kabul etmediler. Ben de Rojin'e bıraktığımı söyledim. Kız kardeşim kabul ederse olacak demiştim. Çünkü Rojin'in kardeşini sevdi..." Seğiren çenesi cümlelerin devamını getiremedi.

"Sonraki günler zehir gibiydi. Rojin kötüydü, kimseyle konuşmuyordu. Beni gördüğünde bana sarılan kız kardeşim yok olmuştu. Benden gözlerini kaçınıyordu. Pek üzerinde durmamıştım. Meğerse o zaman kaçma planları yapıyordu."

Aklına geldikçe öfkesi yeniden alevleniyordu. Kız kardeşi onu kandırdığı için yanına gelmiyor, sürekli kaçınıyordu.

"Bir sabah kalktım, kız kardeşimin evinde olmadığı haberini aldım. O zamanlar babaannem için Diyarbakır'a hastaneye gitmiştik." Gözleri o anki dehşeti ve korkuyu yaşıyordu. O ana geri gitmiş gibiydi. "İlk başta Mazlum kaçırdı sanmıştım. Fakat sonra Berdan ile kaçtığını öğrendim. Deliye döndüm. Olan o zaman oldu işte. Ailene nefret besledim. Babana bekle demişim, veremeyeceğim cümlesi çıkmamış ağzımdan."

Dinledikçe çenesi titriyordu kadının. Aslında dinlemek istemiyordu. Gerçekleri öğrendikçe kocasına olan öfkesi Berdan ve Rojin'e geçiyor, bencillikleri yüzünden onlardan nefret ediyordu.

"Biliyorsun o zamanları..." Adamın sesi kısık ve güçsüz çıkıyordu. "Sonra ikimizin evleneceği çıktı ortaya. Seni tanıımıyordum bile, hatta küçük sanıyordum. Aslan bana yaşını söylemişti. Seni hiçbir zaman fark etmemiştim. Göz göze gelmişsek bile kötü bir gözle bakmamıştım. Ta ki evliliğimiz ve Rojin'in yerini öğrenene kadar."

Anlatınca üzerindeki yük biraz daha hafifliyordu. Kendini bir nebze daha iyi hissediyordu. Geriye döneceklerse yüreğindeki her acıyı dökecekti. Bu kadına ihtiyacı vardı. Son nefesini verene kadar ihtiyacı vardı.

"Ben öldüreceğim kararını almışım o zaman. Yerlerini öğrenene, onu görene kadar sürdüm kararım. O benim küçüğümdü. Nasıl kıyabilirdim ki ona?" Kendi söylediklerine inanmıştı ama

kardeşiyle yüzleşmek o kadar kolay yapamayacağını açıkça belli etmişti. Rezan Şahmaran asla cani bir adam olmamıştı. Öfkesi en çevik düşmanıydı ki ona zarar veren oydu. Böyle durumlarda kim oturup çay içer, oldu artık ne yapalım derdi?

“Kendi canıma kıyar, onun saçının teline zarar vermezdim. Kendimden ayırdım onu. Seni alırken onu bıraktım. En büyük cezayı bu Rojin için.”

Mizgin ağlayarak onu dinlemeye devam ediyordu.

“Sen girdin hayatıma, sevmedim seni. Görmedim, duymadım...” İlk günleri hatırlayınca yutkundü. Ne çok çektiirmişti Mizgin’e. “Ama sen... Sen inadına girdin hayatıma, beni kendine çektin. Beni güldürdün, eğlendirdin, kızdırdın, sinirlendirdin ama gene de güzeldi. Şikâyetçi olsam de gece uyurken huzur vardı. Huzur kokuyordun.”

Bazen insan kendi huzurunu bozacak kadar aptal olabiliyordu işte.

“Sedef’i bilerek getirmedim. Onu getirirken sevdiğim kadın olarak değil dostumun emaneti olarak getirdim. Başka ev tuttum. Ama, ‘Babam gibi kokuyorsun,’ diyen küçük bir kıza kıyamadım. Sedef’i bile görmemişim. Aleyna bana Rojin’i hatırlatıyordu. Çünkü o da hep, ‘Babam gibi kokuyorsun,’ derdi.” İçini kardeşleri dışında kimseye açmayan Rezan Ağa karısına son noktasına kadar dökülmüştü.

Ağlamaktan yorgun düşen kadın, gözyaşlarını durduramıyordu.

“Kendime kabul ettirmek istemesem de Rojin’i özlüyordum. Bana, ‘Babam beni ne kadar çok seviyordu, anlatsana?’ deyişini özlüyordum. Ona babamı anlatmayı özlüyordum. Aleyna bu özlemimi bir nevi kapatıyordu. Benden babasını anlatmasını isterken bazen oyunbozanlık yapıp kendi babamı anlatırdım.”

Berjerden kalkarak yatağa begin adımlarıyla vardı Mizgin. Kocasının yanına uzanıp kafasını sinesine yatırdı. Saçlarını okşarken şakağına öpücüklerini konduran Mizgin olmuştu.

“Aleyna’yı, Rojin olarak görürdüm. Bazen kız kardeşim bana, ‘Babam gibisin,’ derdi. Bazen sadece, ‘Babam,’ derdi. Özlüyorum onu, ulan çok özlüyorum. Ama güvenimi yıktı.”

Mizgin anlatan kocasının saçlarını gözyaşlarıyla ıslatırken daha sıkı sarılıyordu. Şahmaran Aşiretinin ağası şimdi bir çocuk gibi kollarının arasında ağlıyordu. Gözyaşı dökemeyen adam saçlarına ak düşürdü. Rezan Şahmaran’ın yüreğine ne aklar düşmüştü ki artık taşımıyordu. Bugün gözleri o yükü alıyordu. Erkekler ağlardı ama sadece en kıymetlisine, en kabullenemediğine.

“Sen de sözümü dinlemedin. Sana kızdım. Evin’in kaçmasından da korktum. Revenk’in, Evin’i almasından korktum. O korku bir kere içime işlemiş. Sevenler kavuşamayınca kaçarlardı korkusu içime işlenmiş...”

“Revenk yapmazdı...”

“Nıkarım, Mizgin, dilemin dieşê*.”

Mizgin Şahmaran kocasının itiraflarıyla sarsılmıştı.

“Ben sana öyle demek istemedim, Mizgin. İkinci kadın...”

Elinin tersiyle gözyaşlarını hızlıca sildi Mizgin. “Biliyorum... Biliyorum... Yemin ederim biliyorum.”

“Körü körüne bağlandım sana. Beni değiştirmeyi başardın.” Daha sıkı sarıldı Rezan. “Sana adım adım geliyordum.”

“Ama bittik...” diye derin sesiyle fısıldadı Mizgin.

Hiç açmadığı gözlerini sıkı sıkı kapattı Rezan Ağa. Bir adam acı içinde uyurken, bir kadın o acıyı sabaha kadar gözlerini kırpmadan almaya çalıştı. Rezan’ı uyutmuş başında beklemişti. Gece acılarıyla doluydu. Gündüz ise sahte gülüşlerle...

Sabahın ilk ışıklarıyla güne umutsuz bir merhaba demiş, ban-yoya girmişti Mizgin. Kısa duşunun ardından odaya geri dönerek kıyafetlerini üzerine geçirmişti. Herkes uyurken sessizce

* Nıkarım, Mizgin, dilemin dieşe: Yapamıyorum, Mizgin, yüreğin ağlıyor

bavulunu hazırlamıştı. Rezan Ağayı uyandırmamak için özellikle dikkat etmişti.

İşini tamamen bitirdiğinde bavullarını alarak kapının önüne bırakmıştı. Avluyu izlerken gözlerine dolan görüntüler canını acıtmıştı. Kendini o kadar çaresiz ve kimsesiz hissediyordu ki... İki büyük aileye sahipti ama birine giderken birinden kopuyordu.

Bahçeden gelen seslerle ürperdi. Onu almaya gelmişlerdi...

Topukları üzerinde dönerek odasına geri döndü. Rezan'ı elindeki havluya yüzünü kurularken buldu. Hareketlerinde seri bir kızgınlık vardı. Saçı başı dağılmış adam karşısında hâlâ mü-kemmell görünüyordu.

Gelen telefon Mizgin'i hazır etmelerini söylüyordu. Rezan telefonla uyanmıştı ve Mizgin gitmek üzereydi. Gözleri kapı eşiğinde onu izleyen karısına takıldı. Üzerini giyinmiş, tülbentini bile takmıştı.

"Mizgin."

Yutkuna yutkuna bir hal oldu kadın. "Haber geldi sanırım. Aşağıda bekliyorlar mı?"

"Vazgeç, güzelim..."

Kafasını kati bir olumsuzlukla salladı Mizgin. Gitmeliydi, olmuyordu işte. Hiçbirini yok sayamazdı. O gece ailesine yaptıklarını yok sayamazdı. Ne kadar haklı olursa olsun annesini o halde gördükten sonra burada kalmazdı.

"Annemi... öyle gördükten sonra yapamam..."

Rezan elindeki havluyu yatağa fırlatarak yanında aldı solugunu. Küçük kadınına sıkıca sarıldı. "Söz kendi ellerimle götürürüm seni." Saçlarını okşuyor, bırakmıyordu. Bırakmak istemiyordu. Geri çekilerek öpmeye doyamadığı dudaklara abandı. Her şeyini vermek istiyordu bu kadına. Gidişine izin vermeyecekti. Geriye çekilmeden belinden yakaladığı kadını sürükleyerek duvara yasladı. Sert öpücükleri ıslak ve yırtıcıydı. Vahşi bir haz bedenini ele almış karısını baştan çıkarmıştı.

Mizgin dudaklarına kayıtsız kalamamıştı. Kocasının kışkırtıcı, sert, karşı konulmaz dokunuşlarına ağzının için talan eden diline dur diyemeden devam et demişti. Kalçalarını avuçları arasında sıkarken acımasız davrandı. Bu kadar acımasız davranmış nihayetinde kadını kaybedecek raddeye gelmişti. Mizgin zevki içinde tutuklu kalırken kendini kaybettiğinin farkındaydı. Zorlukla geri çekilmeye çalıştı. Rezan yüzünü avuçlayarak alnını alnına yasladı. Kaybetme korkusu her yerini sarmıştı.

“Gitme.. gitme.. Mizgin.” Adamın fısıltısında derin bir yalvarış vardı.

Ağzını açıp geri kapadı Mizgin. Öpüşmekten nefesi kesilen kadın şimdi o nefesi geri almak istiyordu. Rezan doymadığını kadının dolgunluklarına tekrar abandı. Hiçbir zaman da doymayacaktı.

“Dur..de..bitirme..de ..her şeyi..herkesi karşına alırım.”

“Alsan da faydası yok. Emir bu...” Gerçeği en acı haliyle kocasını itmeye çalışırken dile getirdi. “Gökyüzün kadar sevdim seni, bir kelebeğin ömrü kadar sevedim beni!”

“Hayır... Hayır... Tut elimi, el ele çıkacağız karşılarna. Kimse bir şey diyemez.” Yüzüne doğru hızlı hızlı konuşuyordu. “Bitirme, Mizgin. Bu adam seni severken bitirme... Bitmez!”

“Bittik, Rezan. Bir ilk ama bittik.”

“İlk olmayacak... Hiçbir zaman olmayacak...” Gözünden akan yaşların farkında değildi Rezan. Babasının cenazesinde ağlayan adam şimdi sevdiği kadını bir kez daha kaybetmenin verdiği ağır acıyla ağlamıştı. “Mizgin..tut elimi...” Yakaladığı ellerini avucunun arasına alarak canını yakmadan tuttu.

“Rezan...” diye yalvaran kadın buna son vermesini istiyordu. Neticede her şeyi bitirmişlerdi.

“Tam da kalbime girmişken, kapıyı sıkıca kapatmama az kalmışken...” Yutkunarak alnını kadınının alnına dayadı. “Neden gidiyorsun?” Karısının gözlerinin içine bakarak cevabı alacak cesareti yoktu.

“O kapıyı hep aralık bıraktın. Bırak lütfen.” Kendini kurtarma çabası sürdü kadının. Böyle devam ederse geri dönüşü olacaktı. Verdiği bütün kararlarını çiğneyecekti.

“Beni sev, tekrar sev. Bu sefer sevmeyen en adi âşıktır.” Hızlı bir kararlılıkla soludu adam. Dudaklarını karısının dudaklarına uzun uzun bastırırken sonlarını kabul etmeyen çaresizliği vardı.

Genç kadın acı gerçeği dillendirdi: “Kara..kararı verdik.”

Kocasını kendinden uzaklaştıırken gözlerine bakmamaya gayret etti. Şu an güçlü durmalıydı. Birazdan bu kapıdan, bu evden sonsuza dek çıkacaktı. Töre bunu istemişti. Berdel’e karar kılan bozardı da...

“Hak..hakkını helal et, Rezan Ağa...” Çantasını aldığı gibi odadan çıkmıştı.

Giden kadınla boşlukta kalan Rezan sadece etrafına baktı. Her şey bu kadar basit miydi? Onun namusu olan kadın, onun olan kadın gidiyor muydu?

Odanın çıkarken sessizce fısıldadı Mizgin: “Kalbim sana emanet, Rezan Ağa.” Huzurla gülümsedi ve bir kez daha konuştu. Bu sefer tüm âşıklara haykırmıştı içinden. Acı çeken, ayrılan tüm âşıklara. ‘Ne güzel bir gün ama tam da intiharlık!’

İkisinin ağzından asrın aşk itirafı iki kelimelik cümlede dö-küldü. Rezan, “Yüreğimsin, kadın!” diye bağırırken çekip giden kadın da sessizce haykırmıştı: “Yüreğimsin, adam!”

Rezan Şahmaran giden kadının ardından gözyaşı döküyordu. Bu kadar basit olamazdı. Her şeyle baş etmiş, mücadele etmişlerdi. Bu kadar basit olamazdı. Bittik deyip gidemezdi. Odadan fırlayarak yürüyen kadının peşine düştü. Kolundan yakaladığı gibi çekiştirerek odaya geri sürükledi. Mizgin’in yaşlı gözlerindeki şaşkınlığa aldırmadan odanın kapısını çarparak üzerlerine kilitledi.

“Gitmiyorsun ulan!” Çaresizliğinden öfkelenmişti. “An-nenden de babandan da özür dilerim. Yaptığım affedilemez,

biliyorum. Ama beni bırakma, Mizgin.” Yanağını avuç içiyle sevdi. “Seni oraya kendi ellerimle götürürüm, özrümü dilerim gelirim.”

“O gece yaptığını telafi etmeyecek, anlamıyor musun?” diye yüzüne hınçla bağırdı Mizgin. “Anlamıyor musun, herkesin içinde onları kovdun. İkisi de senin büyüğündü. Ne onları düşündün ne beni.”

Sırtını kocasına dönerek kilitli kapının anahtarını çevirdiği gibi kolu indirip dışarı çıktı. Rezan bir özürle kurtaramayacaktı. O gece kararını vermişti Mizgin.

Kolundan yine tutulup sürüklenince acıyla inleyerek kurtuldu Mizgin. “Rezan yeter...” Boğazına kadar doluydu. “Seninle vedalaşmak çok zor, yapma...” Kollarını iki yanına yorgunlukla bıraktı. “Ben sana bakamıyorum. Ben sana bakınca sevdiğim adam dışında her şeyi görüyorum. Anlamıyor musun?”

Yanağından ince bir çizgin halinde aktı bir damla tuzlu yaş. “Anlamıyorum,” diye fısıldadı Rezan. Anlamak da istemiyordu.

“Anlayacaksın,” diyerek sırtını bir kere daha Rezan’a döndü Mizgin.

Ardında acılar içinde kıvranan bir adam bırakmak Mizgin’e yakışmazdı. Hele bu sevdiği adam ise, uğruna canını vereceği adam ise hiçbir durumda bırakmazdı. Ancak hayat bize en olmadık zamanda öyle teklifler sunar ve biz olunmadık anda işimize yaramayanı kabul ederiz ki yeni bir yaşam kapısını gönülsüzce kendimize açarız. Eşiğinden geçtiğimiz sadece ve sadece acı kapısıydı. Mutluluk teğet geçer, acı deler de geçerdi.

Nitekim Mizgin de öyle yapmıştı. Kalbi ısrarla yumrukları indirip, ‘Geri dön!’ diye çığlıklar atarken, mantığı ayakta kalmanın verdiği güçle, ‘Yoluna devam et!’ diye teskin ediyordu. Mizgin mantığının gücüyle, kalbini eze eze, yok ede ede aşağıya inmişti. Ortak bağı sadece Rojin’den ibaret Şahmaran ailesinin karşısına geçti. Herkes bahçede durmuş onu bekliyordu.

Yadê Piroz son günlerde yaşanan olaylar yüzünden çökmüştü. Yine de ayakta duruyordu. Bastonunu ağır ağır yere vurup Mizgin'in karşısına geçti. "Hayır de, gitmeyeceğim de bu işi bitireyim." Sesi tarazlı ve bakışları kadar sertti. Kara gözleri olumlu tek bir cevap istiyordu. Gelinini bırakmayı kabul etmiyordu. Bu kabul edilir değildi. Evet, Rezan karısına silah doğrultmuş, onu öldürmüş olabilirdi ki herkes öyle sanıyordu. Tüm hengâme de bunun içindi.

Ahali Rezan'ın, Mizgin'i öldürmek istediğini düşünüyordu. Ona silah sıkan tarafın Rezan olduğunu düşünüyordu. Aşiret büyükleri berdel yüzünden giden bir kadını korumak için ailesinin yanına geri gönderme kararı almışlardı. Tabii Mizgin'in onayıyla.

"Yadê... Beni bırak..." Zoraki yutkunan kadın arkasına bakmamaya gayret ediyordu. Önündeki engeli aşmaya çalışıyordu.

"Bûke!" diye tısladı. "Rezan hata yaptı ama sen yapma."

Haydar Ağa annesinin yanına giderek kolundan tutmuş dik-katle geri çekmişti. "Yadê aşiretler geldi." Anlayışlı sesiyle haberi verdi.

"Gelen gelsin, gelmesinler mi dedik!" diye çatık kaşlarıyla oğluna bakmadan terslemişti Piroz.

Haydar Ağa acısından böyle konuştuğunu biliyordu. Sesini çıkarmadan sadece Mizgin'i izledi. Kızı gibi gördüğü gelini bugün gidiyor ve hiçbir şey yapamıyorlardı. Hüküm zor şartların altında verilmişti. Geri dönüşü olmayan yollara bugünden sonra adım atıyorlardı.

Eşref Ağa adamlarıyla gelmiş genç kadını bekliyorlardı. Babasının evine onlar götürecekti. Gözleri Rezan Ağayı arasa da bulamamıştı. Açıkçası nerede olduğunu merak ediyordu.

Mizgin kaynanasına doğru gidip ellerini öptü. Dilber Hanım ağlamamak için eliyle ağzını kapatırken Mizgin geri çekildi. Gözlerinden yaşlar kuru kuru akarken kaynanasının kendini zor-

layışını buğulu göz bebekleriyle izledi. Acısı içinde kıvranan bir tek Mizgin ve Rezan değildi.

“Hakkınızı helal edin. Sizi dinlemediğim için.” Kafası önüne düştü. Onu dinleseydi bugün bu ayrılık olmayacaktı. Yüzüne bakmaya cesareti olmayan Mizgin topukları üzerinde dönüp Gülistan Hanım’a doğru yürüdü. Evdeki herkesle tek tek vedalaştı. Hayatının en zor vedasını bugün yapıyordu. En zoru ise merdivenlerde oturan ve aralarının hâlâ limoni olduğu yegâne dostu Evin idi. Yanına doğru sessizce vardı. “Evin...” diye seslendi. İşittiği sesle elini kaldırıp etrafını yoklayan kızın yanına giderek elinden tutmuş, dikkatle ayaklandırmıştı. Akabinde istemediği soruyu duydu:

“Neden... Gidiyorsun?”

“Öyle olması gerekiyor,” diye kestirip attı. Öyle olması gerekmeseydi Mizgin sevdiği adamı bırakır mıydı?

“Ben gideceğim diye...” Kaşları çatılan kızın sesi oldukça kızgın çıkmıştı. “Evi ayağa kaldıran sen niye gidiyorsun?”

“Evin...”

“Sus!” diye çemkirdi.

Mizgin akan gözyaşlarına dur demezken arkadaşının soğuk kızgınlığına bir çare bulmak istedi. Böyle ayrılamazlardı. Gidecek, belki bir daha birbirlerini görmeyeceklerdi.

“Evin... Kurban olduğum yapma...” Yalvarış dolu tınısına ağlamaklı sesi eklenince Mizgin’in perişan hali katlandı.

“Sen bencilsin. Sadece kendi acısını düşünen bencil kadının tekisin.”

Mizgin bunları duymak yerine ölmeyi tercih etti. Önce Rezan şimdi ise Evin. Ne yapacağını bilemedi. Kalmak istiyordu. Ancak kalırsa annesine ihanet ederdi. Babasını yok saymış olur, Rezan’ın yaptıklarını kabul etmiş olurdu.

“Keşke... Keşke... O gece...”

“Keşke o gece kör olmasaydın da görseydin mi diyeceksin? Korkma, görmedim ama duydum... Hissettim acını, sen benim

kardeşimsin. Nasıl hissetmem acını. Ama gidiyorsun, bu sakat kızı bırakıp gidiyorsun.” Haykırışı yüksekti kadına lakin sesi kısılmıştı.

“Önce Revenk sonra sen... Çok şükür, çok şükür körüm ki gidişinizi görmedim.” Kafasını sallarken soğuk duruşunu bozmamaya devam etti. Hayatları bu bir hafta içinde berbat bir hale dönüşmüştü.

“Telefon odanda. Zarin’e söyledim, seni aradığımda aç. Aç tamam mı, beni merakta bırakma.” Mizgin sıkıca tembihlediği kızın yanağına bir öpücük kondurup geri çekildi.

Geri çekildiği sırada merdivenin başında gördüğü Rezan ile duraksadı. Elleri iki yanında duruyordu. Gözlerindeki kedere bakmaya çekindi. Gitmemesi için yalvaran adamdı. Aralık duvarları iç çeke çeke kapandı ve Mizgin gitmek için döndü.

Koca bir hayatı arkasında bırakıp gidiyordu. Açılan kapıyla hayatının son noktasına doğru adım atıyordu. Çizgiyi geçtiği an hüküm resmen kabul edilecekti. Rezan’ın onu izlediğine yemin edebilirdi. Hem de gözlerini kırpmadan gidişini izlediğini ta yüreğinde hissediyordu.

Kadını sınırı geçmemeliydi. Merdivenleri hızlı hızlı inerek Evin’in yanında durdu. Son bir umut buğulu kara gözlerini babaannesine çevirdi. “Yalvarırım bir şey yap. Yalvarırım onu durdur.”

Piroz Şahmaran karısının gitmemesi için kendisine yalvaran torununa hayretle baktı. Kahrına bir kahr daha eklenmiş, acısı bir katman daha sertleşmişti. Zamanla, demişti Piroz Şahmaran, zamanla seni sevecek. Meğer torunu sevdaya düşmüştü de, sevdanın ağır yüzüyle imtihana tabi tutulmuştu. Mizgin’e dur demek için döndüğünde, Şahmaran kapısından çıktığını gördü.

Sınırı geçip hükmü kabul etmişti Mizgin. Kabul etmiş ve arkasına bir kere bile dönüp bakmamıştı. Şahmaran konağına, sevdiği adama veda etmişti.

Berdei

Rezan giden kadını kıpırdaman izledi. Hâlâ geç değildi. Bir kere, sadece bir kere ona dönüp baksa durduracaktı. Hatta onca adamı takmadan karısını alıp kaçacaktı. Fakat hayal kırıklığı içinde izlemekle kaldı. Mizgin bir kere bile dönmedi. Sadece önüne baktı. Yeni hayatına adımlar atarken bir kere bile bakma gayretinde bulunmadı.

Bahçenin büyük kapısı kapanırken Rezan Ağa yanında duran kıza baktı ve gerçeği acı bir dille döktü. “Yerinde olmayı çok isterdim, Evin ...” Güç bela ayakta kalırken acı dolu tonuyla fısıldadı: “Gidişini görmemek için!”

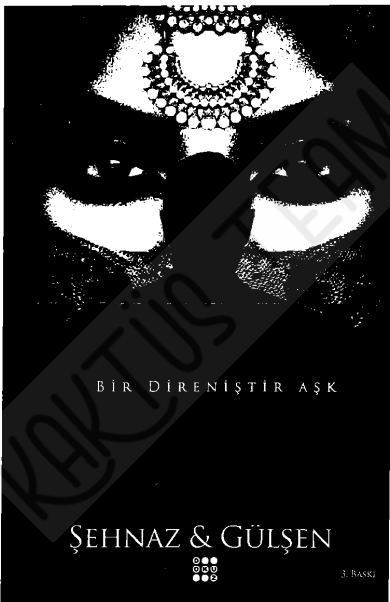
-Devam Edecek-

Teşekkür

Son satırlara geldiğimize göre serüvenimizin ilk kitabıyla vedalaşıyorsunuz. Rezan Şahmaran ve Mizgin Şahmaran savaşının bittiğini sanmayın. Serüvene ikinci kitapta devam ediyoruz.

Berdel'in ilk bölümlerinden bu yana bizimle olan ve bizi asla bırakmayan, Mizgin'in acısına rağmen bizi güldürmekten geri durmadığında gülümsediğiniz, Rezan'ın öfkesine rağmen onu sevmekten vazgeçmediğiniz, yer yer sövseniz de varlığını esirgmeden bizimle olduğunuz için çok teşekkür ederiz.

Biz buralardayız daha, kaybolmayın bir yere. ☺

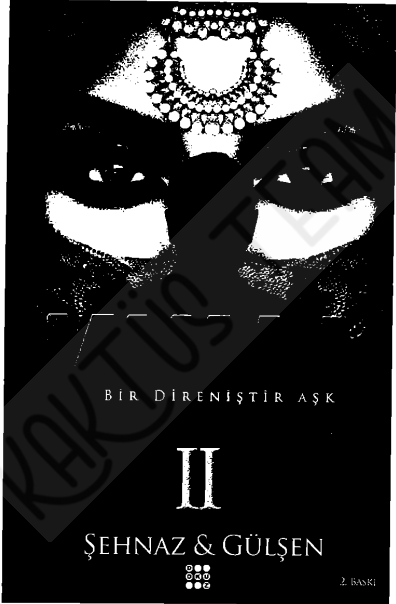

BİR DİRENİŞTİR AŞK

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

3. BASKI

BİR DİRENİŞTİR AŞK

II

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

2. BASKI

ŞEHNAZ GÜVEN

Emanet Gelin

Adetler gerinde güzelli

7.BASKI

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

Her arbasında yasmaktır aşk.

Emanet Gelin

II

2. BASKI